

கலைமுகம்

கலை வெளியீடுகள் தொடர்

இதழ் 69

ஜூலை - செப்டெம்பர் 2020

நா. நவராஜ் | தாட்சாயணி | நூலா | எம். ரிஷாண் ஹெரிப் | சி. ரமேஷ் | சித்தி ருபீக்கா பாயில்
அஸ்மா பேகம் | தாமரைச்செல்வி | இயல்வாணன் | எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன் | வேலநந்தன்
ஆசை இராசையா | ககனன் | ந. சத்தியபாலன் | யோ. யோன்சன் ராஜ்குமார் | சி. ஜெயசங்கர்
அருண்மொழிவர்மன் | கணபதி சர்வானந்தா | ந. குகபரன் | றிஜன் | பி. எஸ். அல்பிரட்
செ. திருநாவுக்கரசு | ச. ராதேயன் | அ. அஜந்தன் | அலெக்சு பரந்தாமன்

150/=

சுபலக்ஷ்மி

ஜீவல்லறி

22 கரட் தங்க நகைகள் ஓடருக்கு
உத்தரவாதத்துடன் செய்து கொடுக்கப்படும்

தங்கப்பவுண் நகை வியாபாரம்

சுபலக்ஷ்மி
Supaluxmi Jewellery ஜீவல்லறி

Supaluxmi Jewellery
சுபலக்ஷ்மி ஜீவல்லறி

சு
ப
ல
க்
ஷ்
மி

ஜீவல்லறி
000
077 851 8859

உங்கள்
நயம்
நம்பிக்கை
நாணயமுள்ள
தங்க ஸ்வர
நகைகளுக்கு
சிறந்த
ஸ்தாபனம்.

93. கஸ்தூரியார் வீதி
யாழ்ப்பாணம்.
தொ.பிசி: 021 221 752

Supaluxmi
Jewellery

கலைபூகம்

ISSN 1391-0191

இதழ் 69

கலை, இலக்கிய, சமூக இதழ்

உள்ளே

கட்டுரைகள்

நா. நவராஜ்	05
ஆசை இராசையா	47
யோ. யோன்சன் ராஜ்குமார்	56
செ. திருநாவுக்கரசு	81
ச. ராதேயன்	89
அ. அஜந்தன்	91

தொடர் கட்டுரை

சி. ரமேஷ்	23
-----------	----

கவிதைகள்

நுஹா	19
சித்தி றபீக்கா பாயிஸ்	31
அஸ்மா பேகம்	32,70
வேல்நந்தன்	46
ந. சத்தியபாலன்	53
சி. ஜெயசங்கர்	59
அலெக்ஸ் பரந்தாமன்	95

மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள்

நாகொல்லாகொட தர்மசிறி பெண்டிக் (தமிழில் : எம். ரிஷான் ஷெரீப்)	20
டிலான் தோமஸ் (தமிழில் : ந. சத்தியபாலன்)	60

சிறுகதைகள்

தாட்சாயணி	15
ககனன்	50

மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை

சுநேத்ரா ராஜகருணாநாயக (தமிழில் : எம் ரிஷான் ஷெரீப்)	71
--	----

நேர்காணல்

தாமரைச்செல்வி	34
(நேர்கண்டவர் : இயல்வாணன்)	

நூல் மதிப்பீடுகள்

அருண்மொழிவர்மன்	61
இயல்வாணன்	63
கணபதி சர்வானந்தா	65
சி. ரமேஷ்	66
ந. குகபரன்	68
பி. எஸ். அல்பிரட்	80

பத்திகள்

எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன்	40
நிஜன்	74

மற்றும்

தலையகம்	02
அஞ்சலிகள்	17
பதிவுகள்	

காலாண்டுச் சஞ்சிகை

கலைமுகம்

கலை, இலக்கிய, சமூக இதழ்

கலை 31 முகம் 01
ஜூலை - செப்டம்பர் 2020

பிரதம ஆசிரியர்
நீ. மரியசேவியர் அடிகள்

பொறுப்பாசிரியர்
கி. செல்மர் எயில்

முகப்போவியம்
நன்றி: இணையம்

இதழ் வடிவமைப்பு
கி. செல்மர் எயில்

அட்டைப்பட கணினி வடிவமைப்பு,
கணினி அச்சுக்கோர்ப்பு, பக்க அமைப்பு,
அச்சுப்பதிப்பு,
ஜே. எஸ். கிராபிக்ஸ்
54, இராஜேந்திரா வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

வெளியீடு
திருமறைக் கலாமன்றம்
238, பிரதான வீதி,
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.
Tel. & Fax : 021-222 2393
E-Mail: cpajaffna@yahoo.co.uk

ஆக்கங்கள் மற்றும் கருத்துக்களை
பின்வரும் மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு
அனுப்பவும்.

judesondivera@gmail.com

தலையங்கம்

வணக்கம்!

கடந்த ஏழுமூட்டை மாதங்களாக உலகமே முடங்கிப்போனது; மனித இருப்பு வினாக்குறியானது; ஆறு இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்டோர் நம்மை விட்டு விடை பெற்றுவிட்டனர். சிந்திக்கும் திறனுடைய ஒவ்வொரு மனிதர்களும் இன்னமும் இந்த அதிர்வுகளிலிருந்து மீளவில்லை. ஆனால் இந்தப் பெருவாரி நோய், எம்மை பல வகையிலும் சிந்திக்க அழைக்கின்றது.

மனிதன் இதுவரை கடந்து வந்தவை, அவன் கண்டு பிடித்தவை எல்லாமே செல்லாதென்றாகின்றது.

மனித உடலை ஆய்வு செய்து, மரணத்தைத் தள்ளிப் போட முடியும் என்று வீரம் பேசிய மனிதன் வெட்கித்து நிற்கின்றான். கண்டங்கள் கோள்களைக் கடந்து அண்டத்தில் நீந்தி ஆய்வுசெய்த மனிதனின் ஊனக்கண் இன்று உண்மையைத் தேடுகின்றது. 'உலகமே ஒரு கிராமமென' உயரக் குரல் எழுப்பிய பூகோளமயமாக்கம், இன்று நோயையும் மரணத்தையும் கூட உலகமயப்படுத்தி இருக்கின்றது. கண்ணுக்குத் தெரியா இலத்திரனியல் வலைப்பின்னலால் மனிதர்களை இணைத்து நின்ற தொழில்நுட்பம் இன்று சமூக இடைவெளியை, சுயதனிமைப்பாட்டை வலியுறுத்துகின்றது. கண்டம் கடந்து பேரழிவுகளை ஏற்படுத்தி, பெரும் பகையையும் அழிப்போம் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்த வல்லரசுகளே இன்று கண்ணுக்குத் தெரியாத எதிரியுடன் போராடித் தோற்றுவிட்டன. இன்னமும் பேராபத்திற்கு 'பாதுகாப்பு' கிடைக்கவில்லை.

இத்தகைய நிலை எமக்கு உணர்த்துவது எதனை? 'மனிதன் இயற்கையை வென்றான் அல்ல' என்பதே. உலகம் முடங்கிய இந்த நாட்களில் இயற்கை மகிழ்ந்திருந்தது. பூமிப் பந்து குளிர்ந்தது, வளி மாசற்றுத் தெளிந்தது, ஓசோன் மண்டல ஓட்டை கூட நிரவியதென்று கூறப்படுகின்றது. எனவே இயற்கையை அனுசரித்து வாழ வேண்டிய மனிதன் இயற்கையிலிருந்து பாடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

எமது முன்னோர் இயற்கையுடன் இணைந்து வாழ்ந்தனர் மகிழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள் காட்டிய பண்பாடும், வாழ்க்கை முறையும் எவ்வளவு பாதுகாப்பானது என்பதை 'கைகுவித்தல்' முதல் 'மஞ்சள் நீர்' தெளித்தல் வரை இந்நாட்களில் நாம் விளங்கிக் கொண்டோம். எனவே மனிதன் பேராசை என்ற 'பெருவெறியை' விடுத்து தன்னை சுயபரிசோதனை செய்ய வேண்டும். தனக்கு மேலான சக்தி உண்டு என்பதனை உணர வேண்டும், 'மனிதத்துவ நேசிப்பு' ஒன்றையே வாழ்வின் பொருளாக்க வேண்டும்.

இயற்கையைப் பேணி அதில் இறைவனைக் காண்பதும்
மனிதத்தைப் பேணி அதில் மனநிறைவு காண்பதுமே
'மானிடக்கடமை' என்பதனை உணர்வோம்.

நீ. மரியசேவியர் அடிகள்

வாசகர்களுக்கு!

‘கலைமுகம்’ கடந்த 68 ஆவது இதழ் வெளிவந்து மூன்று காலாண்டுகளைக் கடந்த நிலையில் 69 ஆவது புதிய இதழ் உங்கள் கரங்களை வந்தடைகின்றது.

நாம் நினைப்பதற்கும், நடைமுறைச் சாத்தியப்பாடுகளுக்கும் இடையில் எப்போதுமே பெரும் போராட்டம் தான். எனினும் அதனை வென்று ‘கலைமுகம்’ தொடர்ந்தும் தன் வரவை நிகழ்த்திக்கொண்டிருக்கின்றது என்பதில் நிறைவு கொள்கின்றோம்.

தமது படைப்புக்களை முகநூலிலும், வேறு சமூக ஊடகங்களிலும் பதிவேற்றி விட்டு உடனுக்குடன் கிடைக்கின்ற விருப்பக் குறிகளிலும், கருத்துக்களிலும் படைப்புலகமும் மகிழ்ந்திருக்கின்ற இக்காலத்தில், இதழ்களுக்காக படைப்புக்களை வழங்கி விட்டு அவை வெளிவரும் காலம் வரை பொறுமையுடன் காத்திருக்கும் படைப்பாளர்கள் போற்றுதற்குரியவர்களே.

‘கலைமுகம்’ இந்த இதழை கடந்த மார்ச் மாத இறுதிக்குள் வெளியிடுவதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த காலத்தில் ‘கொரோனா’ வைரஸ் தன் கொடுமையான தாக்கத்தை உலகின் திசைகளில் காட்டத் தொடங்கியிருந்தது. இதன் தொடர்ச்சியாக இலங்கையிலும் மார்ச் மாதத்தின் நடுப்பகுதியில் நிலைமைகள் மோசமாகத் தொடங்கி, 20ஆம் திகதி மாலையுடன் முழு நாடுமே ஊரடங்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டு முடக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இதழ் தயாரிப்புப் பணிகளையும் கைவிட வேண்டிய சூழலுக்குள் தள்ளப்பட்டோம். சுவே அதற்கான மன நிலையும் அற்றுப் போனது. அதனைத் தொடர்ந்து வந்த நாட்கள் அச்சம் மேலோங்கியவையாக மாறின. பல்லாண்டுகளாக நடந்த போரில் பயங்கரமான அனுபவங்களையெல்லாம் கண்டு கடந்து வந்த நாமும், உலகையே தன் வலைக்குள் வீழ்த்தியிருக்கும் கண்ணுக்குப் புலனாகாத எதிரியுடன் போராட வேண்டியவர்களானோம்.

இலங்கையில் பல இடங்களிலும் பரவின கொரோனா வைரஸ் யாழ்ப்பாணத்திலும் சடுதியாக நுழைந்து பயங்காட்டிக் கொண்டிருந்த மார்ச் நடுப்பகுதியில், சீனாவைத் தொடர்ந்து இத்தாலி,

அமெரிக்கா உட்பட உலகெங்கும் செத்து மடிந்து கொண்டிருந்த மனிதர்களின் எண்ணிக்கைகள் பெரும் சோகங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருந்தன. இந்த பலி எடுப்புக்கள் இன்னமும் முடிந்த பாடாக இல்லை. நீங்கள் இதனை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஆறு இலட்சத்தைத் தாண்டி இறப்புக்கள் நீண்டுகொண்டிருக்கலாம். அவ்வாறு நிகழாமல் இருந்தால் அதிசயம் என்னும் அளவுக்கு நிலைமைகள் மோசமாகிக் கொண்டே போகின்றன. இந்த மனித இறப்புக்களை நாம் இலகுவில் கடந்து போகவோ, வேறு எங்கோ நிகழ்கின்றது என்று பேசாமல் இருக்கவோ முடியாத அளவுக்கு ஒவ்வொரு மனித உயிர்களின் இறப்புகளும் இதயத்தைப் பிழிகின்றன. இன்னும் குறிப்பாக, இந்தக் கொடிய வைரஸின் பிடியில் சிக்குண்டு எமது புலம்பெயர் உறவுகள் பலரை இழந்து விட்டோம். தாயாக மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக தமிழ் உணர்வோடு பணியாற்றிய பலரை பறிகொடுத்திருக்கின்றோம்.

‘கொரோனா’ பெருந் தொற்று ஆரம்பித்த போது, சில மாதங்களில் இல்லாமல் போய் விடும் என்று ஐதீகங்களும், கருத்துக் கணிப்புகளும் உலாவந்தன, ஆனாலும், மாதங்கள் பல கடந்தும் இந்த பூமியில் மானுட இருப்பின் மீது பெரும் போரை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் ‘கொரோனா’ நம்மை விட்டுப் போகும் நாள் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

ஒட்டு மொத்தத்தில், விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிகளாலும் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புக்களாலும் இயற்கைக்கு சவால் விட்ட உலகம், உலகமயமாக்கலால் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட பூமி இன்று தனித்தனி தீவுகளாகி மெளனித்து துவண்டு போய்க் கிடக்கின்றது.

நான்காண்டுகளுக்கு ஒரு முறை நிகழும் உலகின் மிகப் பெரும் விளையாட்டு விழாவான ‘ஒலிம்பிக்’ ஜப்பான், டோக்கியோவில் ஜூலை மாதத்தில் ஆரம்பமாகி உலகம் மகிழ்ச்சியில் குதூகலித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய நாட்கள் இவை. ஆனால் சோபையிழந்து கிடக்கின்றது. முதலாம், இரண்டாம் உலகப் போர்கள் காரணமாக 1916, 1940, 1944 ஆம் ஆண்டுகளில் ஒலிம்பிக்

விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடைபெறாமல் போன தன் பின்னர் இந்த ஆண்டு தான் இரத்துச் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதே போல், உலகின் மிக உயரிய விருதுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்ற நோபல் பரிசு வழங்கும் விழா ஒவ்வொரு ஆண்டும் டிசெம்பர் மாதம் 10 ஆம் திகதி சுவீடன் தலைநகர் ஸ்டாக்ஹோமில் சிறப்பாக நடைபெற்று வருவது வழமை. இவ் விழா கூட முதலாம், இரண்டாம் உலகப் போர்கள் காரணமாகவும், 1956 ஆம் ஆண்டிலும் நிறுத்தப்பட்ட பின்னர் இந்த ஆண்டு நிறுத்தப்படுவதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் சபை உருவாக்கப்பட்ட பின்னர் அதன் 75 வருட பயணத்தில் - பவள விழா ஆண்டில் முதல் தடவையாய் உலக நாடுகளின் தலைவர்கள் நேரடியாகக் கலந்து கொள்ளாமல் கானொளி மூலம் பங்கு கொள்ளும் வகையில் வருகின்ற செப்ரெம்பர் மாதம் ஐ.நா.வின் பொது குழுக் கூட்டத்தொடர் அமெரிக்காவின் நியூயோர்க்கில் உள்ள அதன் தலைமையகத்தில் நடைபெறவுள்ளது. இவ்வாறாக பல நிகழ்வுகள் சமூக, கலை, இலக்கிய, ஆன்மிக வாழ்வில் உலகப் போர்களுக்கு பின்னராகவும் வரலாற்றில் முதல் தடவையாகவும் இரத்துச் செய்யப்பட்டுள்ளன அல்லது வேறு வடிவம் எடுத்துள்ளன. கலைகளின் களிநடனத்தைக் காண முடியவில்லை. கலைஞர்கள் முடங்கிக் கிடக்கின்றார்கள். புலரும் நாட்கள் ஒவ்வொன்றையும் மனிதன் அச்சத்துடன் கடக்க வேண்டியதாகிவிட்டது. நிச்சயமற்ற எதிர்காலமே உலகின் முன்பாக நிழலாடுகின்றது.

‘கொரோனா’ ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் உயிரிழப்புகளுக்கு அப்பால் அதன் எதிர் விளைவுகளாக தோற்றம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் பல நிகழ்வுகள் பெரும் ஆபத்தை நோக்கி உலகம் நகர்ந்து கொண்டிருப்பதையே காட்டுகின்றன. தொடர்ச்சியான முடக்கம், தனிமைப்படுத்தல் களால் ஏற்படும் விரக்தி நிலைகள் ஒருபுறம், உலகின் பல தொழில் நிறுவனங்களும் தமது ஊழியர்களை பணி நீக்கம் செய்து வருவதாலும், சுயமாக செய்து வந்த தொழில்களை தொடர்ந்து முன்னெடுக்க முடியாத நிலைமைகளாலும் ஏற்படும் வேலையில்லாப் பிரச்சினைகள், பெருகி வரும் வறுமையும் அதனால் ஏற்படும் பசி,

பட்டினியும். இவைகளெல்லாம் எதிர்காலத்தில் எத்தகைய விளைவுகளைத் தரப்போகின்றன என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாதுள்ளது. இவை தவிரவும், உலகம் இதற்கு முன்னர் சந்தித்து வெற்றி கொண்ட நோய்களான மலேரியா, எயிட்ஸ் மற்றும் காசநோய் போன்றவற்றுக்கு எதிராக கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக கண்டு வந்த முன்னேற்றங்களை ‘கொரோனா’ பின்தள்ளக் கூடும் என்பதான எதிர்வு கூறல்களும் அச்சம் மிகுந்ததாகவே உள்ளன. எங்கே இந்த நோய்களும் உலகில் மீண்டும் தலைவிரித்தாடுமோ என்று அஞ்சவேண்டியுள்ளது.

இத்தகைய பின்னணியில் இலங்கை ‘கொரோனா’ வின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து விடுபட்டு விட்டதா இல்லையா என்பதே தெரியாத இயல்புக்கு திரும்புதலுக்கும், திரும்பாமைக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் ‘கலைமுகம்’ வெளிவருகின்றது. மனிதர்களாகிய எமக்கு எப்போதுமே எஞ்சியிருக்கும் ஒரே ஆயுதம் நம்பிக்கை ஒன்று தான். அதன் துணை கொண்டு துன்பியல் மிகுந்த இக்காலங்களையும் வெற்றிகரமாகக் கடப்போம் என நம்புவோம். உலகின் இடர் மிகுந்த இக்காலத்தில் சுகாதார, மருத்துவ மற்றும் இதர பணிகளில் அடுத்த மனிதர்களைக் காப்பதற்காக மனித நேயத்தின் அதி உச்ச தியாகங்களை மேற்கொண்டு தங்கள் உயிர்களை அர்ப்பணித்திருக்கும் அனைவருக்கும் இன்னும் தொடர்ந்தும் இப்பணிகளில் ஈடுபட்டு வருபவர்களுக்கும் ‘கலைமுகம்’ தலை வணங்குகின்றது.

கொரோனா என்ற கொடிய வைரஸை கட்டுப்படுத்துவதற்காக உலக அளவில் எடுக்கப்பட்டு வருகின்ற நடவடிக்கைகள் (அவை தடுப்பூசி கண்டுபிடிக்கும் செயற்பாடாக இருந்தால் என்ன வேறு எதுவாக இருந்தால் என்ன) வெற்றியளிக்கும் வரை ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தனது பாதுகாப்பை சுகாதார வழிகாட்டல்களைப் பின்பற்றி உறுதி செய்து கொள்வதுடன் சக மனிதர்களையும் பாதுகாப்பதே நம் முன்பாக இருக்கும் ஒரே தெரிவாக இருக்க முடியும்.

அன்புடன்
பொறுப்பாசிரியர்

ஹோல்டர்லின் வீடுவந்தடைதல்

மார்ட்டின் ஹைடக்கர் மற்றும் ஆ. சபாரத்தினம்

நா. நவராஜ்

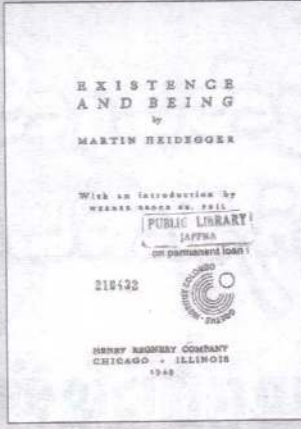
தொடக்கம்

வீட்டில் இருந்து 1928.10.31 இல் குழந்தையாகி மெல்ல அறிவு பெற்று, சிறகுபெற்று உலகில் வாழ்ந்து முடிவில் மீள ஒரு குழந்தையாகித் தன் வீட்டைதலுக்காக ஆ.சபாரத்தினம் அவர்கள் தற்போது காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார். கற்றோர் மத்தியிலும் மற்றோர்தம் இடையிலும் அறிஞர் என்றும் மிகநல்ல மனிதர் என்றும் அறியப்பட்டவர் அவர். இணையத்தளத்தின் அறிமுகம் இல்லாத காலங்களிலும் அவை அறிமுகமான பிற்காலங்களிலும் மாணவருக்கும் கல்வியாளருக்கும் 'சுகின் தேடல் பொறியின்' பணியை அவர் ஆற்றிவந்தார். ஒரு விடயத்தை அறிய அவரிடம் செல்பவர்கள் வெறுங்கையோடு மீள அனுப்பப்படமாட்டார்கள். அவர்களால் கோரப்படும் விடயத்தை உள்வாங்கித் தனது மூளை அடுக்குகளுக்குள் தேடித் தானே இயங்கி, அவர்கள் தேடி வந்த விடயத்தையும் அதனோடு தொடர்புடைய பல விடயங்களையும் அவர்களுக்கு அவர் வழங்கி நிற்பார். தேவைக்காக வருபவர்கள் தம் தேவையோடு நிறைவு பெற்றுச் சென்றனர். தேவைக்காகவும் 'தேவையில்லாமலும்' அறிவுத்தாகத்தை வளர்த்த ஆர்வமும் பொறுமையும் உள்ளவர்கள், அவரால் பல நன்மைகளைப் பெற்றனர். இத்தகைய தொழிற்பாடுகளுக்கு கையாற்றாக அவர் எதையும் பெறுவதில்லை. தான் பெற்ற அறிவு மற்றவர்களுக்குப் பயன்பட வேண்டும் (தான் ஒரு தபாற்காரனாக வந்தால் காணும் என்று நினைத்ததாகவும் பின்னர் தான் ஓர் ஆசிரியராக வந்ததாகவும் அது தன் நினைப்புக்கும் மேலாக கிடைத்தது ஆகவே இறைசித்தத்தால் அது ஆகியது என்பதால் அப்படிக்கிடைத்த அறிவை மற்றவர்களுக்குப் பயன்படுமாறு செய்யவேண்டும்) என்ற ஒரு விருப்புணர்வின் தூண்டலும் கடைசிவரை (தனது ஞாபகங்கள் படிப்படியாக இழக்கப்படும் வரை) அவர் கொண்டிருந்த புதிய விடயங்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற மாணவ மனநிலையுமே இவற்றைச் செய்வதற்கு அவருக்கு ஊக்கமளித்திருந்தன. இதனால் பல மாணவர்களின் கலை மாணி, முதுகலைமாணி, கலாநிதி போன்ற பட்டங்களுக்கான ஆய்வுச்செயற்பாட்டில் பின்புலமாக, மூலவராக, ஊக்கியாக அவர் இருந்துவந்துள்ளார். இவ்வாய்வுகளுக்காக அவரிடம் வருபவர்கள் பெரும்பாலும் 'தேடுதலை நிறுத்துங்கள் தேடுவது

கிடைக்கும்' என்ற ஆன்மீக மனநிலைக்கு வந்தவர்களாகவே இருப்பார்கள். அவர்கள் தேடாமலேயே சும்மாவிருந்து தாம் விரும்பியதைக் கண்டடைந்து விடுவார்கள். சும்மாவிருக்கும் சுகம் உணர்வார்கள். "சேர்"இப்படிச் செய்து மாணவர்களைச் சுயமாக இயங்கவிடாமல் நீங்கள் பழுதாக்குகின்றீர்கள். உங்களது இந்தப் பலவீனத்தைப் பலர் பலமாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்" என்றால் "தன்னைப் பொறுத்தவரையில் மாணவர்களுக்கு அவர்கள் சுயமாக இயங்குவதற்குரிய தூண்டலைத் தான் வழங்கிவருவதாகவும் அத்தூண்டலைப் புரிந்து செயற்படுபவர்களை, அப்பொறியைப் பெரும் நெருப்பாக்கித் தம் தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தும் வல்லவர்களைக் காண்பது அரிதாகவே உள்ளதாகவும் கல்வியை நாடி வருபவரின் வேண்டுகோளை மறுக்கமுடியாத தனது சபாவத்தாலுமே இவ்வழுவியைத் தான் மேற்கொள்வதாகவும்" சொல்லி அவர் சிரிப்பார். மாணவர்களுக்கான இச்செயற்பாட்டில் அவரது மனநிலை ஒரு சமநிலையிலேயே எந்நாளும் இருந்து வந்துள்ளது. ஒரு நாளாவது இத்தகைய எழுத்து வேலைகளைச் செய்யும் போது, அவர் சலித்ததையோ, அதைச் செய்யக் கேட்டவர்களை வைத்ததையோ, தனக்குக் கஷ்டம் தருகிறார்கள் என்று குறைசூறியதையோ அவரோடு பழகிய இருபத்திரண்டு வருடகாலத்தில் நான் பார்த்ததும் இல்லை. எனது செவியால் கேட்டதும் இல்லை. தனது பத்தொன்பதாவது வயதில் இருந்து முதுமை நிலையில் உடல் தளர்ந்து (2017 மார்ச்சுமீயில்) படுக்கையில் விழும்வரை மனத்திருப்தியோடும் மாணவர்கள் முன்னேற வேண்டும் (அவர் அடிக்கடி கூறுவதற்கு அமைய) ஆசிரியர் பாடத்தைப் படிப்பித்தால் மட்டும் போதாது மாணவன் நல்லாக வரவேண்டும் என்று தமது மனத்தில் ஆழமாகவும் அவர்கள் நினைக்க வேண்டும் என்ற வாஞ்சையோடுமே அவர் இயங்கி வந்தார். இந்தவாறு அவர் இயங்கி வந்த காலம் ஒன்றில், 2015 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் ஒருநாள் பின்னேர்ப்பொழுதில் அவரிடம் சென்றேன். தனது மகன் வீட்டின் முன்விறாந்தையில் உள்ள மேசையில் (படத்தில் உள்ளவாறு) சில புத்தகங்களைப் பரப்பிவைத்தபடி எதையோ எழுதிக்கொண்டிருந்தார். இந்த வயதில் (2015 ஆம் ஆண்டு 87 வயது) இவர் எதற்காக இப்படி ஆயத்தப்படுத்துகின்றார் என்றே நினைக்கத்தோன்றும். அறிந்தவர்களுக்குத் தெரியும்

(இப்பொழுது உங்களுக்கும் தெரியும்) யாரோ ஒருவரின் ஆய்வுக்காக அல்லது தேவைக்காக அவர் இயங்குகின்றார் என்று. அருகில் சென்று 'சேர்' என்றேன். 'வரவேண்டும் வரவேண்டும்' என அழைத்தபடி அருகில் இருந்த சாய்மனைக் கதிரையைக் காட்டி இதில் இரும், களைத்துப்போய் இருப்பீர் என்றார். அமர்ந்துகொண்டேன். அவர் எழுதிக் கொண்டிருந்தார். எட்டிப்பார்த்தேன். யாரோ ஒரு மாணவருக்காக ஓர் ஆங்கிலப்புத்தகத்தை மொழிபெயர்த்துக் கொண்டிருந்தார். மாணவர்களின் தேவைக்காக எத்தனையோ பக்கங்களை

(தனது துறைசார்ந்தும் துறைசாராதும்) இருந்த இரையில் 'சும்மா' மொழிபெயர்த்துக்கொடுத்திருக்கின்றார். இவர் தன்னிலைநின்று சுயமாக மொழிபெயர்ப்புச் செய்திருந்தால் எத்தனையோ புத்தகங்கள் தமிழுக்கு வந்திருக்கும். அவர் அவ்வாறு செய்யவே இல்லை. என்ன புத்தகம் 'சேர்' என்றேன் மார்ட்டின் ஹைடெக்கரின் 'Existence And Being' இதில் உமக்கும் வாசிக்கிறதுக்குச் சர்க்கிருக்கு அதை எழுதி வைக்கிறேன். பிறகு படித்துப்பாரும் என்றார். யாழ்ப்பாணப் பொதுசன நூலகத்தில் இருந்து அப்புத்தகத்தை அவர் (21.11.2015 இல்) எடுத்திருந்தார். மாணவர் ஒருவர் ஹைடெக்கர் பற்றியும் அவரது மெய்யியல் கோட்பாடுகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுக் கேட்டமையால் அம்மாணவரது தேவைக்காக அதன் பக்கங்களை முன்னுரைகள் உள்ளடங்கலாக மொழிபெயர்த்தார். (பின்னர் தேவையின்மையால் மொழிபெயர்ப்பு 50 பக்கங்களுடன் இடையில் நிறுத்தப்பட்டது.) அப்புத்தகத்தில் ஹைடெக்கரின் Remembrance of the Poet, Holderlin and the Essence of Poetry, On the Essence of Truth, What is Metaphysics போன்ற நான்கு கட்டுரைகளும் அவை பற்றிய தகவல் தொகுப்பும் (An Account of 'The Four Essays'), அவரது முக்கியமான ஆய்வு நூலான 'Being and time' பற்றிய தகவல் தொகுப்பும் (An Account of 'Being and Time') இடம்பெற்றுள்ளன. அவரது நான்கு கட்டுரைகளையும் ஜேர்மன் மொழியில் இருந்து ஆங்கிலத்தில் Douglas Scott, R.F.C Hull and Alan Crick போன்றோர் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். இத்தொகுப்புப் பற்றி அதன் முன்னுரையில் 'இந்த நான்கு கட்டுரைகளையும் ஆங்கில வாசகர்களின் முன்வைத்து, இந்தப் பெரிதும் பேசப்பட்ட மெய்யியலாளரை, உலக சிந்தனையாளருக்கு அறிமுகம் செய்கின்றேன். ஹைடெக்கர் எனக்குச் சுட்டிக்காட்டியபடி இந்த நான்கு கட்டுரைகளும் ஒத்த அயற் கோணங்கள் போல் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தியுள்ளன அவற்றினிடையே ஓர் உயிரியின் உடலுறுப்புக்கள் பொருந்தியிருப்பதுபோல் முழுமையான பொருத்தப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இரண்டு கட்டுரைகள் பௌதிக அடித்தத்தின் சாரத்தை விளக்குகின்றன. மற்றைய இரண்டும் கவிதையின் சாரத்தைத் தருகின்றன. ஏனைய கட்டுரைகளான தகவல் தொகுப்புக்களில் கவிஞர், மெய்யியலாளர் பற்றிய ஆய்வுகள் சிந்தனையின் அவசியத் தேவை காரணமாகப் பிறந்தவை. பௌதிக அடித்தம் சார் ஆய்வுகள் அது தொடர்பான

ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுப்பிய வினாக்களால் நெறிப்படுத்தப்பட்டு எழுந்தவை.' என ஸ்டீபன் ஷிமன்ஸ்கி (Stefan Schimanski) குறிப்பிடுவதும் 'இங்கு தரப்பட்டுள்ள கட்டுரைகள் வாசகரை சமகால சிந்தனையாளரின் (ஹைடெக்கரின்) சில அம்சங்களை அறிந்து பயில்வதற்கு மட்டுமே உதவும் என்றாலும், அவை அவரது சிந்தனையை ஆழ்ந்து கற்க உதவும்; 'இருப்பும் காலமும்' என்ற அவரது கட்டுரை, என்று ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் படுகின்றதோ அந்நாளை நான் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்.' என அறிமுகவுரையில் ஹைடெக்கருடன் பிற்பேர்க்ப் (Freiburg) பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக இருந்த வேர்னர் புரொக் (Werner Brock, DR. PHIL) குறிப்பிடுவதும் இவ்விடத்தில் சிந்திக்கத்தக்கது.

இவற்றில் (குறிப்பிட்ட மாணவனின் தேவையின்மையால் மொழிபெயர்ப்பு நிறுத்தப்பட்ட பின்னரும்) எனக்கான வாசிப்புக்குரிய சரக்கு எனக் கருதி 'Remembrance of the Poet' என்ற கட்டுரையை ஆசபாரத்தினம் அவர்கள் 'கவிஞனின் நினைவு' என்ற தலைப்பிட்டு மொழிபெயர்த்தும் அது தொடர்பான தனக்குத் தெரிந்த குறிப்புக்களையும் எழுதி வைத்தார். ஒரு நெல்லுக்கான அவரது உழைப்பின் போது இந்தப் புல்லுக்கும் கொஞ்சம் பொசியுமாறு செய்துவைத்தார். நெல்லுக்கு உழைத்த உழைப்பு எங்காவது 'மணியாகியிருக்கலாம்' இப்புல்லுக்குப் பொசியுமாறு வைத்த குறிப்புக்களும் மொழிபெயர்ப்பும் இன்று நான்கு வருடங்கள் கழிந்த நிலையில் கட்டுரையாகின்றன.

ஹைடெக்கரின் சிந்தனையில் எழுந்த 'கவிஞனின் நினைவு' பற்றி நோக்குவதற்கு முன்னர், அச்சிந்தனை முகிழ்த்த உள்ளத்திற்குரியவர் பற்றி (ஹைடெக்கர் பற்றி) நோக்குவது அவசியமானது என நான் கருதுகின்றேன்.

மார்ட்டின் ஹைடெக்கர்

'பேராசிரியர் ஹைடெக்கர் புறத்தோற்றத்தில் குறுகியவர்; பிறர் கவனத்தை ஈர்க்கும் உடற்தோற்றம் இல்லாதவர் அவர் தலைமயிர் அடர்த்தியானது; இடையிடையே வெண்கோடுகள் தெரியும், அவர் தமது சிறிய குடிசையிலிருந்து வெளித் தோன்றியபோது, சுவாபிய நாட்டு விவசாயியின் உடைகளை அணிந்திருந்தார். அவர் பிற்பேர்க்ப் பல்கலைக்கழக அதிபராயிருந்த போதும் அதே உடையைத்தான் அணிந்தார். கோடைகாலம் எனினும் அவர் தமது காலணியாக பனிச்சறுக்குச் சப்பாத்தையே அணிந்திருந்தார். அவை பாரமானவை; சற்றுச் சதுரமானவை. அவை, அவர் இன்னும் மண்ணின் மைந்தனாகவே இருக்கிறார் எனக் காட்டின. 1935 இல் ஹிட்லர் ஜேர்மன் சர்வாதிகாரியாக ஆரம்பித்த காலத்தில் ஹைடெக்கரை பேர்ளின் (Berlin)

ஹோர்ட்டர்லின்

தலைநகருக்கு வந்து வசிக்கும்படி கேட்டார். அதை அவர் மறுத்துவிட்டார். இவர் தம்பி இன்றும் தாம் பிறந்த கிராமத்தில் கமஞ்செய்து வாழ்கின்றார். 'மார்ட்டின் ஹைடெக்கர் கூட என்றாவது தம் கமத்தொழில் கிராமத்தைவிட்டுப்போக விரும்பவில்லை' என 1946 மற்றும் 1947 களில் இருதடவைகள் அவரை நேரில் சென்று சந்தித்த ஷிமன்ஸ்கி தனது முன்னுரையில் ஹைடெக்கரின் தோற்றத்தையும் அவர்தம் மனப்பாங்கையும் எமக்குத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இத்தகைய வாழ்க்கை முறைக்குச் சொந்தக்காரரான ஹைடெக்கர் ஜேர்மன் மொழியைத் (இருபதாம் நூற்றாண்டின் புகழ்பெற்ற மெய்யியலாளரான பேட்ரன்ட்ரஸல் தான் மெய்யியலில் உயர்நிலை அடைய வேண்டும் என்று தன்னை வளர்த்த பாட்டனார் தனக்கு இரண்டாம் வயதிலேயே ஜேர்மன் பேசும் செவிலித்தாயை நியமித்து அம்மொழியைக் கற்பித்தார் எனத் தன் சுயசரிதையில் குறிப்பிடுகின்ற அளவிற்கு மெய்யியல் உயர்விற்கு வழிகோலும் ஜேர்மன் மொழியைத்) தன் தாய்மொழியாகக் கொண்டு ஜேர்மனியிலுள்ள மெஸ்கேர்ச் (Messkirch) குக்கிராமத்தில் 26 செப்டெம்பர் 1889 இல் பிறந்தார். அவர் பிறந்த ஊரான மெஸ்கேர்ச் அக்காலத்தில் அமைதியும், பழையமையில் மூழ்கியும், சமயக்கட்டுப்பாடு மிக்கதுமான கிராமிய நகரமாக இருந்தது. இவரது தந்தையார் கத்தோலிக்கத் தேவாலயத்தில் குருவானவரின் உதவியாளராக இருந்தார். ஹைடெக்கரது இளம் வயதில் (18 வயதில்) அவருடைய தேவாலயக் குருவானவர் 'பிரான்ஸ் பென்ரானோ (Franz Brentano) எழுதிய 'அரிஸ்டோட்டிலின் கருத்துப்படி இருப்பு என்பதன் பன்முகக் கருத்து', [On The Several Senses of Being in Aristotle, (1862).] என்ற ஆய்வுக்கட்டுரையை அவருக்குப் படிக்கக் கொடுத்தார். அவர் வயதுக்கு அது மிகக் கடினமானதாக இருந்தாலும் பின்னாளில் ஹைடெக்கர் அந்நூலை, தான் வழி தடவி மெய்யியலுட்புக முக்கிய உதவியும் வழிகாட்டியுமாயிற்று என்றார். தனது இருபதாவது வயதில் (1909இல்) அவர் இயேசு சபைக்குரிய குருமடம் ஒன்றில் தங்கியிருந்து இறையியல் படிக்கச் சேர்ந்தார். உடல்நலம் குன்றியவராக இருந்த காரணத்தால் இருவாரத்தில் அங்கிருந்து விலக்கப்பட்டார். பின்னர் 'பிரீ பேர்க்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் இறையியல் கற்கச் சேர்ந்தார். அங்கு கற்றுவரும் காலத்தில், 1911 இல் தனது இறையியல் பாடங்களை மாற்றி மெய்யியல் படிக்கத்தொடங்கினார். நான்கு வருடங்கள் கற்று முடிவில் அங்கு விரிவுரையாளர் பதவிக்கு விண்ணப்பித்தார். அப்பொழுது தன் திறமையைக் காட்ட 'டான்ஸ் ஸ்கொற்றஸ் உடைய கோட்பாட்டில் பதார்த்தங்களும் எண்ணக்கருக்களும்' (Duns Scotus doctrine of categories of concepts) என்ற ஆய்வினை எழுதி நூலாக வெளியிட்டார். இதுவே அவரது முதல் நூல் என்ற பெருமையைப் பெற்றது. 1915 இல் அப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்று விரிவுரையாற்றத் தொடங்கினார். இவரது முதலாவது விரிவுரையில் 'வரலாற்று ஆய்வுகளில் காலம் என்ற எண்ணக்கரு' என்றவிடயம் பற்றியே விவாதித்தார். 1917.03.21 இல் தனது 28 ஆவது வயதில் எல்.பிரிட் பேட்றி (Elfride Petri) என்ற பெண்ணை மணந்து இரண்டு ஆண்டுகளாகளைப் பெற்று இறுதிவரை இல்லற வாழ்க்கையில் இருந்தார்.

ஹைடெக்கரின் மெய்யியல் நோக்கு 'பிரான்ஸ் பென்ரானோவையும் அரிஸ்டோட்டிலையும் படிக்கத்

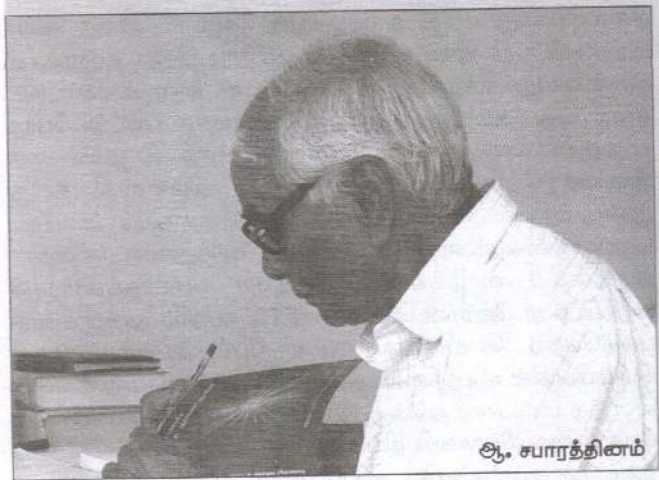
தொடங்கியபோது ஆரம்பித்தது. அத்துடன் அரிஸ்டோட்டிலை வியாக்கியானம் செய்த மத்திய கால தோமஸ் அக்குவை னலைக் கற்றதன் மூலம் அது விருத்தியடைந்தது. உண்மையில் அரிஸ்டோட்டில் தமது 'பௌதிக அதீதம் (Metaphysics) என்ற நூலில் எல்லா இருத்தல்களின் வகைகளையும், வழிகளையும் ஒன்றிணைப்பது எவ்வாறு? என்ற வினாவை எழுப்பினார். இவ்வினாவே ஹைடெக்கரின் மெய்யியல் முழுவதற்குமான பொறியை உருவாக்கியது. 'பிரான்ஸ் பென்ரானோ மற்றும் அரிஸ்டோட்டிலுக்குப் பிரச்சினையைத் தந்த இருப்புப் பற்றிய விடயத்தின் சிக்கலை விடுவிப்பதற்கு ஹைடெக்கர் முயன்றார். அதுவே அவருடைய வாழ்நாள் முயற்சியாயிற்று.

இந்தத் தளத்தில் இருந்து தொடர்ந்து காண், கீர்க் கேகாட், நீட்சே ஆகியோர் தத்துவத்தில் ஆழமாக ஈடுபட்டார். ஆனால் 1920 களில் அவர் ஈடுபட்ட அனைத்துச் சிந்தனையிலும் டீல்தீ (Wilhelm Dilthey, 1833 -1911) எட்மன் ஹூர்ஸேர்ன் (Edmund Husserl, 1859 -1938) போன்றோரின் தாக்கம் ஏற்படுகின்றது. இவர்களுள் ஹூர்ஸேர்ன் இவரது பல்கலைக் கழகத்தில் 1916 - 1929 வரை மெய்யியற் பேராசிரியராக இருந்தவர். அவரது காலத்தில் (1919 களில்) ஹைடெக்கர் அவரது உதவியாளராகக் கடமையாற்றினார். இத்தொடர்பு கிடைத்து அவருடன் நெருங்கிப் பழகியமையினாலேயே பழைய கால மெய்யியலாளரின் கொள்கைகளைத் தானே தனது சொந்த முறையில் விரித்துரைக்கவும் விளக்கவும் வல்லவரானார். இக்காலங்களில் ஹைடெக்கர் தனது விரிவுரைகளின் மூலம் மாணவர்களை மனக்கிளர்ச்சி கொள்ளச் செய்ததோடு, அறிவூட்டும் கற்பித்தல் முறைகளையும் மேற் கொண்டு தனது முதல் பிரபல்யத்தைத் தேடியதோடு தனது வகுப்புக்களில் மிக ஆழமான அவசியமான தனது சொந்த ஆராய்வுகளையும் வெளிப்படுத்தி வந்தமையால் மாபேர்ச் பல்கலைக்கழகத்தில் 1923 இல் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அங்கு 1923 - 1928 வரை பெரும் புகழ்வாய்ந்த பேராசிரியராக விரிவுரையாற்றினார். இக்காலப்பகுதியில் அவர், அவரது மிகச் சிறந்த நூலாகக் கருதப்படும் 'இருப்பும் காலமும் பகுதி-1' என்ற நூலைத் தயாரித்து, நட்புரிமையுடன் எட்மன் ஹூர்ஸேர்னுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்து 1927 இல் வெளியிட்டார். அந்நூலில் ஒரு புதிய மெய்யியல் மொழியை முதலில் அவர் கிரேக்கமொழியை ஆழ்ந்து கற்று மத்தியகால மெய்யியலை (லத்தீன் மற்றும் கிரேக்க மொழி மூலம்) கற்று மம்மொழி களில் கரும் சிறப்புத்தேர்ச்சி பெற்றிருந்தமையாலும் தமது பகுப்பாய்வில் எழும் புதிய பிரச்சினைகளை விளக்கக் கூடிய பொருத்தமான திறன் மிக்க மொழியைக் கண்டுபிடிக்கப் பெரும் முயற்சி செய்தமையாலும் (நவீன ஜேர்மன் புலவர்களான ஸ்டீ.பான் ஜோர்ஜ் (Stefan George), ரெய்னர் மரியா ரில்க் (Rainer maria Rilke) இவ்வாறு தமது தொலை நோக்குடைய கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்குத் தமது மொழியாற்றல் போதாது என உணர்ந்து, மரபுவழிவந்த, பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மொழிமூலமே தம்சிந்தனைகளை வெளியிட்டனர்.) மொழியில் ஆழ வேரூன்றியிருந்த மெய்யறிவில் கரும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தமையாலும் விளங்கிக்கொள்ளக் கடினமான மொழியைக் கையாண்டும் திட்டமிடப்பட்ட ஆறு பகுதிகளில் இரண்டினை மட்டுமே பிரசுரிக்கமையாலும் அந்நூல் மிகக்கடினமான, இடையறந்த துண்டுகள் போலத் தோன்றினாலும் அதனுடைய புத்தம் புதிய அணுகுமுறை மூலம் சமகால ஐரோப்பிய மெய்யியலில் கவனிக்கத்தக்க ஒரு நூலாக அது

கணிக்கப்பட்டு ஹைடெக்கரை உலகறிந்தவராக மாற்றியது. பின்னாளில் எழுந்த சார்த்தின் இருப்பியல்வாதம், தெரிதாவின் கட்டுடைப்புக் கொள்கை போன்றவற்றுக்கும் இவரது ஆக்கம் மூலவித்தாக அமைந்தது.

ஹைடெக்கரின் ஆக்கங்களை, சிந்தனைகளை இப்படியான மெய்யியல் இயக்கங்களோடு இணைத்துப் பார்க்கின்ற போது, வெகு கவனமாகவும் பல நிபந்தனைகளுக்கு உட்படுத்தியுமே நோக்கவேண்டும் 'ஹைடெக்கர் என்ற பெயர் தற்பொழுது இருப்பியல்வாதி எனச் சுட்டப்படுவதுடன், பிழையாகவோ பிழையில்லாமலோ இருப்பியல் வாதத்தோடு இணைக்கப்படுகிறது. அவர் அதனைக் கடுமையாக வலியுறுத்திக் கூறினாலும் - அவர் அடிப்படையில் சரியாகவே வலியுறுத்துகிறார் என நான் நினைக்கிறேன் - அவருக்கும் இருப்பியல் வாதத்திற்கும் ஒரு தொடர்புமில்லை. ஆயினும் 'இருப்பும் காலமும்' என்ற அவருடைய ஆக்கமே - கார்ள் யஸ்பேர்ஸின் (Karl Jaspers) மெய்யிற் சிந்தனையும் சேர்ந்து - இவ்விரண்டோடு கீர்க்கேகாட்டின் (Kierkegaard) தூண்டுதலும் சேர்ந்து நம் காலத்தில் தோன்றிய இருப்பியல் வாதத்துக்கு எழுச்சியைத் தந்தன.' என்ற வேர்னர் புறொக் கூற்று இதனைத் தெளிவுறுத்துகின்றது. ஹைடெக்கருடைய கருத்துக்களை மையமாகக் கொண்டு சமகால ஐரோப்பிய மெய்யியல் அபிவிருத்தி அடைந்துள்ளது என்பது மறுக்கமுடியாத ஒன்றாக இருப்பதுடன் அவை மெய்யியலுக்கும் அப்பால் கட்டடக்கலைக் கொள்கை, இலக்கிய விமர்சனம், இறையியல், உளநோய்மாற்றியல் போன்றவற்றிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பதையும் இங்கே நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். இதற்கு ஹைடெக்கர் தொடக்க காலத்தில் ஹிட்லரின் கருத்துக்களை ஏற்றமை போன்ற அரசியல் பின்னணியை விட்டுவிட்டு, அவரது மெய்யியலை சுதந்திரமாக நோக்கி, மதிப்பிடுவது அவசியமாகும்.

1929 களில் எட்மன் ஹூர்ஸேர்ள்; 'பிஹீபேர்க் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து ஓய்வு பெற அவரது மெய்யியல் பீடத்திற்கு ஹைடெக்கர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். தனது இருப்பும் காலமும் என்ற நூலுக்குக் கிடைத்த பரந்துபட்ட அளவிலான மதிப்பினால் உற்சாகமுற்ற அவர் 'கான்றும் பெளதிக அத்தம் பற்றிய பிரச்சினையும்', 'காரணத்தின் சாரம் அல்லது அடித்தளம்', 'இந்த உலகில் இருத்தல்' என்ற, தனது பிரதான (இருப்பும் காலமும்) ஆக்கத்தோடு தொடர்புடைய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வெளியிட்டார். 1933 இல் தேசிய சோஷலிஸ ஆட்சி (ஹிட்லர் தேர்தலில் வெல்ல உதவிய கட்சி)

ஆ. சாரத்தினம்

ஹைடெக்கரை 'பிஹீபேர்க் பல்கலைக்கழக அதிபராகத் தேர்ந்தெடுத்தது. அப்பொழுது அவர் 'ஜேர்மன் பல்கலைக்கழகங்களின் நிலை' என்ற பேருரையை நிகழ்த்தினார். இப்பதவியை 1934 இல் துறந்தார்.

இந்தவாறு 1935 வரை இயங்கிவந்த அவர், தன்னுடைய மெய்யியல் சிந்தனையின் போக்கினை 1936 களில் எழுதிய 'ஹோர்ல்டர்லினும் கவிதையின் சாரமும்' என்ற கட்டுரையின் மூலம் புதிய பாதையினுள் திருப்பிவிட்டார். இதுவரைகாலமும் கவிதை என்ற புலம் அவருடைய மெய்யியல் சிந்தனைப் பிரச்சினைக்குள் இடம்பெறவில்லை. இக்கட்டுரையின் பின்னர் தனது மெய்யியல் சிந்தனை சார்ந்த கருத்துக்களை விளக்குவதற்குரிய சாவிடாக ஹோர்ல்டர்லினின் கவிதைகள் இருப்பதைக் கண்டுகொண்டு பயன்படுத்தத் தொடங்கினார். அவர் 'ஒரு மகிழ்ச்சிக்குரிய தினத்தில் (1941)', 'நனைவுசுர்தல் (1942)', 'வீடுவந்தடைதல் (1944)' என்ற ஹோர்ல்டர்லினின் மூன்று தனிப்பட்ட கவிதைகளை அக்கட்டுரையின் பின்னர் பிரசுரித்தார். இதனை 'அவர் ஹோர்ல்டர்லின் எழுதிய நூல் கருடன் வசிக்கிறார். தன்னுணர்ச்சிக் கவிஞரும் மெய்யியலாளருமாகிய ஹோர்ல்டர்லின் ஹைடெக்கரின் நெஞ்சம் கவர்ந்தமைக்குக் காரணம் தற்செயல்நிகழ்வு அன்று, ஹைடெக்கரின் சொந்த மெய்யியலை விளங்குவதற்கு ஓர் அவசியமான சாவிடாக அது இருக்கின்றது. ஹோர்ல்டர்லினும் இவரது புவியியல் பிரதேசத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். அவரும் இவரைப் போலவே ஆன்மிகப் பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டவர். அவர், வேறு எந்த மனிதரிலும் பார்க்க மிகத் தெளிவாயும் கசப்படனும் சூனியத்தின் - ஒன்றுமின்மையின் கருத்தை கவிதை மூலம் வெளிப்படுத்தியவர். அவருக்கும் ஹைடெக்கருக்கும் உள்ள ஒத்தியல்பை, சமநிலையை வேறு எவரிடத்திலும் காணமுடியாது. 'கவிதை' என்ற இடத்தில் 'சிந்தனை' என்ற சொல்லை வைத்துவிட்டால் இருவரது சமனிலையும் மேலும் அண்மித்து விடும்.' என்ற ஷிமன்ஸ்கியினுடைய கூற்றின் மூலம் உறுதி செய்யலாம்.

மார்ட்டின் ஹைடெக்கர்

ஹோர்ல்டர்லினைப் பொறுத்தவரையில் (1770 - 1843) ஜேர்மனில் உயர்ந்த கவிஞராக மெய்யியலாளராகக் கருதப்படுபவர். கிரேக்க புராணங்கள் மற்றும் பண்டைய கிரேக்கக் கவிஞர்களான பின்டர், சோ. போகிளீஸ் ஆகியோரின் அபிமானி, வான்கோதே, பிரீட்றிக் ஷில்லர் போன்றவர்களின் பாரம்பரியத்தை, மரபைப் பின்பற்றிச் செல்பவர் என பல்வேறு வகைகளில் இன்று பேசப்பட்டாலும் அவரது வாழ்நாளில்

அவர் அதிகம் அறியப்பட்டவராக இருக்கவில்லை. 1790 களில் இவருக்கு ஏற்பட்ட உளப்பிளவு (Schizophrenia) நோயினாலும் அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட ஒதுக்கி வைத்தல்களினாலும் சமகாலத்தவர்களின் நினைவில் நின்று மறக்கடிக்கப்பட்டவராகவே அவர் இருந்தார். இதனால் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இவரது கவிதைகள் புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாகியிருந்தன. இக்கவிதைகளை ஹைடெக்கர் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தனது மெய்யியல் வெளிப்பாட்டின் சாவிமாகக் கருதி அவற்றால் கவரப்பட்டு எடுத்தாளத் தலைப்பட்டார். அது கவனிப்புக்கு உள்ளாகத்தொடங்கியது. அக்கவிதைகளில் 'வீடுவந்தடைதல்' என்ற கவிதையை அடிப்படையாக வைத்துக் 'கவிஞனை நினைவு சுர்தல்' என்ற கட்டுரையை ஹைடெக்கர் படைத்துக் கவிதை பற்றிய தனது கருத்துக்களை அதில் பதிவுசெய்துள்ளார். அவற்றை இங்கு தொகுத்து நோக்குவோம். அதற்காக முதலில் 'வீடுவந்தடைதல்' என்ற கவிதை, ஆசபாரத்தினம் அவர்கள் இருந்த இரையில் மொழிபெயர்த்து எழுதிய வடிவிலேயே, கவித்துவம் இல்லாத மொழிக்கு மத்தியில், வெற்று ஒலிகளுக்கு இடையில் திறந்த வெளிக்காற்றில் தொங்குகின்ற கண்டாமணி போல இங்கு தரப்படுகின்றது. (இது கவிதைக்குரிய மொழிபெயர்ப்பாக ஆசபாரத்தினம் அவர்களால் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. எனவே விருப்பமுள்ள கவிவல்லார் இதன் மூலத்தை வாசித்து கவிதையாக்கலாம்.) என்ன (விடயம் அல்லது பொருள்) கவிதையாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைச் சிந்திப்பதே கவிஞனை நினைவு சுர்த்தலுக்கான ஒரேயொரு வழியாக உள்ளது எனக் ஹைடெக்கர் சுறுவதால் நாம் 'வீடுவந்தடைதல்' என்ற கவிதையை வாசித்துக் கவிஞனின் நினைவை முதலில் எழுது உள்ளத்தில் பயிலப்பழகுவோம். (இக்கவிதை ஐந்து செய்யுள் பகுதியைக் கொண்டதாக உள்ளது. மூலத்தில் அவை இலக்கமிடப்பட்டுப் பிரிக்கப்படவில்லை. வாசகர்களுக்காகக் கட்டுரையாசிரியரால் இங்கு பிரித்து இலக்கமிடப்பட்டுள்ளது.)

ஹோர்ட்டர்லினின் வீடுவந்தடைதல்

I

அதோ, அங்கே அல்பஸ் மலைகளுக்கு மத்தியில் இன்னமும் ஒளிமிக்க இரவாகவே உளது. மேகம், மகிழ்ச்சி பற்றி எழுதிக் கொண்டு, இரவை முடுகிறது திறந்தவாயுடைய பள்ளத்தாக்கினுள்ளே. அங்கே அவ்விடம் நோக்கி, ஆரவாரம் மிக்க இரைச்சலும் சுறுசுறுப்பும் உள்ள மலைமென்காற்று வேகமாக நகர்கிறது, வெப்பக் கதிர்க் கீற்றொன்று ஊசியிலை மரங்களுக்கு ஊடாக; ஒளிவீசிச் சுருங்கித் தலைகீழாகப் பாய்கிறது. பெருமகிழ்வுடன் இன்னதென்று விபரிக்க முடியாத குழப்பம், மல்லாடுகிறது. தோற்றத்தில் இளமை, இருப்பினும் வலிமையுடன் கூடியதாய், அது காதல் மிகுபாராட்டத்தைக் கொண்டாடுகிறது, பாறைகளுக்குக் கீழே என்றும் மாறாவரிசையில் குமுறிக் கொண்டும் தளர்நடையிட்டுக் கொண்டும் நிற்கிறது, ஏனெனில் அவ்விடத்தில் கூடிய இன்பநுகர்ச்சித் தன்மையுடன் வைகறைப் பொழுது முடிவில்லாமல் வளர்கிறது. வருடம் நீண்டுசெல்கிறது, பரிசுத்த வேளைகளும், நாட்களும் கூடிய ஒழுங்குடனும், கலப்புணர்வுடனும் ஆக்கப்பட்டுள்ளன, இருப்பினும் புயற் பறவை காலத்தைக் கணிக்கிறது, மலைகளுக்கு இடையில் காற்றின் உயரத்தில் பறந்து வட்டமிடுகிறது, பகலை அழைக்கிறது, இப்பொழுதும் அந்தக் கிராமம் பயமின்றி

ஆழ்ந்த பிரதேசத்திலிருந்து நன்றாகப் பழகிய உச்சிகளை அகன்ற கண்களுடன் நோக்குகிறது; வளர்ச்சி பற்றியதோர் முன்உணர்வுடன். ஏனெனில் ஏற்கெனவே, மின்னல் கீறுகள் போலமுதிய நீர்விழ்ச்சி விழுகிறது. நிலம், நீர் ஆவிபோல சிறுதுளிகள் உருண்டுவரும் எதிரொலிப்புடன் எங்கும் தொனிக்கிறது. ஆழ்ந்து சிந்திக்க முடியாத பணிப்பட்டறை, தன் கரங்களை, இரவும் பகலும் அசைத்துப் பரிசுகளை அளிக்கிறது.

II

இங்ஙனம் இருக்க, உச்சியின் மேலே சிறுபொழு தொளிரும் வெள்ளியின் தண்ணொளி அமைதியோடு ஜொலிக்கிறது. ஏலவே அங்கு பிரகாசமான வெண்பனி, ரோஜாக்கள் நிறைந்ததாக இருக்கிறது. ஆயினும் வெளிச்சத்துக்கு மேலே இன்னும்மேலே தூய மகிழ்ச்சிபூத்த ஆண்டவர் தூய ஒளிக் கிரணக் கற்றைகளின் விளையாட்டின் பெருமகிழ்வில் திளைத்துக் கொண்டு அங்கே மௌனமாகத் தனியே இருக்கிறார். அவர் முகம் பிரகாசமாக ஒளிகாலுகின்றது. எங்களுக்கு உயிர் ஊட்டவும், பெருமகிழ்வை ஆக்கவும், அளந்தளந்து உணர்ந்து தரவும், மூச்சுவிடும் எல்லா உயிர்களுக்கும் அள்ளி வழங்கவும் - அதேசமயம் தயங்கித் தயங்கி, சிறிதுசிறிதாக அள்ளிக் கொடுத்தும் - நகரங்களுக்கும், இல்லங்களுக்கும், மிகத்திறமான, நிஜமான மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கவும் முயல்கிறார். மென்மையான மழையைத் தெளித்துப் பூமியை நெகிழ்ச்செய்கிறார். கவிந்துவரும் முகில்கள் - ஏன், மென்காற்றுகளே, நீங்களும் தான் - ஓ, வசந்த காலங்களே - நீங்கள் கூட முதிர்ந்த மனிதரின் அமைதியான இதயங்களைத் தொடுகிறீர்கள் - துன்புறுவோருக்கு உங்கள் மெல்லியகரங்களின் வருடலினால் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறீர்கள். சிருஷ்டியின் தலைவனாகிய அவர், பருவகாலங்களைப் புதுப்பிக்கிறார். புத்துணர்வு ஊட்டுகிறார், இறங்கி இறங்கி ஆழங்களுக்குள் போய் ஒளிவீசி - அவருக்கு அதுதானே பிரியமானது - மீண்டும் ஓர் உயிர் தொடங்குகிறது. வசீகரம் மலர்கிறது, விரைவில் உள்ளே மறைந்துள்ள ஓர் உயிர்வெளிவருகிறது. ஒரு மகிழ்ச்சிமிக்க துணிவு வீங்கிச் சிறகின் விளிம்பை அசைக்கிறது.

III

நான் அன்னவருடன் மிகப் பலபேசினேன், ஏனெனில் எதைக் கவிஞர்கள் தியானிக்கிறார்களோ, பாடுகிறார்களோ, அதுதேவதைகளுக்கும் அவனுக்குமே பெரிதும் பெறுமதி மிக்கதாகத் தோன்றும். நான் அதிகம் பிரார்த்தித்தேன், என் தந்தையர் நாட்டின் நேசத்துக்காக, கூடியளவில் தந்தையர் நாட்டின் மீது மிகுந்த அக்கறையை ஏற்படுத்திக்கொண்டுள்ள உங்களுக்காக, ஏனெனில் கெஞ்சி யாசிக்காமல் அந்த மெய்ப்பொருள் தீரென எம்மை அணைத்து எச்சரிக்கையெய்யலாம், யாருக்காக அந்தத் தூய நன்றி புன்சிரிப்புடன், தப்பி ஓடும் நாட்டின் மக்களை அழைத்துவருகிறதோ! நீரோடை என்னை உத்வேகத்துடன் தாலாட்டியது, தண்டயல் (உபகம்பலதிகாரி) அமைதியுடன் இருந்து செல்லும் பாதையைப் புகழ்ந்த அந்தவேளையில், நீரோடையின் மேற்பரப்பில் மகிழ்ச்சிமிக்க அலைபோல் வளைந்த வளைவுகள், கப்பலின் பாய்களுக்குக் கீழேதோன்ற, இப்போது நகரம் மலர்ச்சியுறுகிறது. தொடர்ந்து ஒளிதருகிறது. அதிகாலையில் இந்தநிழல்மிகு அல்பஸ் மலையிலிருந்து வருகின்ற இக்கப்பல் துணைப்பகுடன் வந்து துறைமுகத்தில் இப்போது ஓய்வு எடுக்கிறது. இங்கே கரை மெல்லிய வெப்பமுடனும் பள்ளத்தாக்கு நட்புரிமையுடன்

பரந்தும் வெகு அழகாக ஒளி கான்ற பாதைகளும் என்னை நோக்கிப் பசுமையிடு கண்ணைச் சிமிட்டுகின்றன. தோட்டங்கள் தொகுதி தொகுதியாக எங்கும் பரந்து கிடக்கின்றன. ஏலவே ஒளிகாலும் மொட்டுக்கள் முகிழ்க்கத் தொடங்கி விட்டன. பறவைகளின் பாடல்கள் இசைபரப்பி நாடோடிக்கு அழைப்புக்கள் விடுகின்றன. அனைத்தும் நன்கு பழக்கப்பட்டவையாகத் தெரிகிறது. விரைந்து வரும் வாழ்த்துக்கள், நண்பர்களிடமிருந்து வருகிறது. ஒவ்வொரு முகமும் இசைவமைதி மிக்கதாகத் தெரிகிறது.

IV

உண்மையாகவே! இது எமது சதேசநிலம், எமது தாய்ப் பூமியின் மண், நீதேடும் பிரதேசம் இதோ அண்மையில் உளது. நினைவுச் சந்திக்கவந்து கொண்டிருக்கிறது. அவர் அங்கு காத்துநிற்பது வீணுக்கன்று, ஒரு மகனைப் போல அலையலம்பு வாசலில், விழித்த விழி விழித்தபடி நேசமிக்க உளது பெயர்களைக் கூறித் தேடிக்கொண்டு, இசைப்பாடல் களுடன், நாடோடியாகத் திரியும் ஒருவனாய் நிற்கிறார். ஓ, இன்பம் பொங்கும் லிண்டோவே! இந்தநிலத்தின் விருந்தோம் பல் வாயில்களில் ஒன்று, ஒருவனை வெளியேசென்று மிகப்பெரும் எதிர்பார்ப்பைத் தரும் தொலைவுக்குப் போகவிடுகிறது. அதோ, அதிசயங்கள் நிறைந்துள்ளன, அதோ, அங்கே தெய்வீகக் கற்காங்கம் கிடக்கிறது. மேலே உயரத்தில், றைன் நதிதன் பிடியை உடைத்துத் தளர்த்திக் கொண்டுதுணிவுடன் தன்போக்கை - செல்நெறியைக் கண்டு சமவெளிகளுக்குப் பாய்கிறது. அங்கிருந்து துணிந்து புறப்பட்டுப் பாறைகளை பீறிக்கொண்டு, குதூகலமாகப் பள்ளத்தாக்கு வழி புறப்படுகிறது. அதோ உள்ளே ஒளிமிகு மலைகளுக்கிடையே கோமோவை நோக்கி அலைவதற்காக அல்லது நான் மாறும் போது, திறந்த நீரோடைக்குள் இறங்குவதற்காக ஓடுகிறது. ஆனால் என்னை நீகவர்ந்திழுக்கிறாய், மயக்குகிறாய் ஓ, புனித முற்றவாயிலே, வீடுபோகத் தூண்டுகிறாய், உள்ளே மலர்கள் விரியும் வழிகள் எனக்கு நன்கு பழகியவை, அங்கே சென்று அத்தேசத்தைச் சந்தித்து, அங்கு நெச்சரின் பள்ளத்தாக்கைக் காண, சிறுகாடுகளை, பச்சைப் புனிதமரங்களை நோக்க, எங்கு மகிழ்ச்சியுடன் ஓகமரம், அமைதியான பேர்ச் மற்றும் பீச் மரங்களுடன் உறவாடுகிறதோ, அங்கு மலைகளுக்கிடையே உள்ள ஓர் இடம் என்னை நட்புணர்வுடன் கவர்ந்திழுக்கிறது.

V

அங்கே, அவை என்னை வரவேற்கின்றன. ஓ நகரத்தின் ஓசையே! என் அன்னையின் குரலே! நீ என் உள்ளே பழைய போதனைகளைத் தூண்டிவிடுகிறாய், இருப்பினும் அவை அந்தவாறே உள்ளன. பெருமகிழ்ச்சியும் சூரியனும் உன்னுடன் சேர்ந்து மலர்கின்றன. ஓ நேயமிக்கவர்களே, பெரும்பாலும் முன்னரைக் காட்டிலும் கண்ணுக்குக் கூடிய பிரகாசமாக இருக்கிறீர்கள். ஆம் வழமையாக முன்னர் இருந்தது (என்ன பயன்) அந்தவாறே இருக்கிறது. அதுசெழிக்கின்றது, கனி கின்றது, இருப்பினும் அங்கு வாழும், அதைநேசிக்கும் எதுவும் விசுவாசத்தைவிடவில்லை. ஆனால் பரிசுத்த அமைதி எனும் வளைவுக்குக் கீழே சாய்ந்து கிடக்கின்ற மிகச்சிறந்த கண்டு பிடிப்பு, வாலிபம் முதல் வயோதிகம் வரை சேமித்துப் பாதுகாக்கப்படுகிறது. என்பேச்சு முட்டாள்தனமாக இருக்கிறது. அது பெருமகிழ்ச்சிக்குரியது. ஆயினும் நானையும் எதிர்காலத்திலும் வசந்த காலத்தின் விழா நாட்களில் நாம் வீட்டுக்கு வெளியே

சென்று மலர்ந்திருக்கும் மரத்தின் கீழ் நின்று செழிந்திருக்கும் வயல்களை நோக்குமிடத்து, நான் அதிகம் நம்பிக்கையோடு இருந்தேன். அன்பானவர்களே அது பற்றி நான் உம்மோடு பேசவேன்! மாபெரும் தந்தைபற்றி நான் கேள்வியுற்றேன், அவர் பற்றி நீண்ட அமைதிகாத்தேன், அலைகின்ற பருவத்தை அவர் புத்துயிர்ப்புப் பெறவைக்கிறார். மலைத்தொடர்களிலும், உச்சிகளிலும் நின்று ஆட்சிபுரிகிறார். அவரோதம் சவர்க்கத்தின் கொடைகளை வழங்கி, ஒளிதரும் பாடல்களின் மூலம் எமக்கு நல்ல உற்சாகத்தை வழங்குகிறார். ஓ சற்றும் தயங்காது விரைமின்!

பேணிப் பாதுகாக்கப்படும் காப்பாளர்களே! வருடத்தின் தேவதைகளை வாருங்கள்! ஓ வீட்டின் தேவதைகளை வாருங்கள்! வாழ்வின் ஒவ்வொரு குருதிக்குழாயிலும் மகிழ்விலும் வானம் தன்னையே பகிர்ந்து வழங்குக! உன்னதமாக்குக! மீண்டும் இளமை நல்குக! இதனால் மனிதநலமும், நாளின் ஒரு மணித்துளியும் தூய்மை செய்யப்பட்டும். இப்படியான மகிழ்ச்சி நிரம்பியவர்கள் இன்றி, அவ்விதமான மகிழ்ச்சி இன்றி இருந்த காதுலர்கள் தங்களுக்குள் நல்இசைவு பெற்று இணைந்து வாழ்க! நாம் உண்ணும் உணவை இறைநாமம் சொல்லி ஆசீர்வதிக்கும் போது, யார்பெயரைக் கூறி ஆசீர்வதிப்பேன், தினமும் வாழ்வுச் சமையலிருந்து ஓய்வு எடுக்கும் போதுநான் எப்படி நன்றி தெரிவிப்பேன், அந்த வேளையில் நான் உயர்ந்த தேவனை எப்பேர்சொல்லிச் சுட்டுவேன், ஏற்க முடியாததை எந்தக் கடவுளும் நேசியார், அவரைப் பற்றிப் பிடிப்பதற்கு உகந்தளவு பற்றுதல் எம்மிடம் போதியளவு இல்லை! அடிக்கடி நாம் மெளனத்துள் உறைய வேண்டியுள்ளது. அவர் புகழ்பாடப் புனித நாமங்கள் போதாதுள்ளது. இதயங்கள் துடிக்கின்றன, இருப்பினும் பேச்சுவர மறுக்கிறது. ஆயினும் ஒவ்வொரு மணித்துளிக்கும் யாழ் தன் இசையை வழங்குகிறது. நெருங்கி வரும் தேவர்களை அது மகிழ்விக்கிறது போலும், இது ஏற்கெனவே ஆறுதல் அளிக்கப்பட்டு, அக்கறை எடுக்கப்பட்ட, ஆயத்தம் செய்யப்பட்ட, அந்தமகிழ்ச்சிக்குள் நூழைந்த அக்கறைகளாக உள்ளது. இப்படிப்பட்ட அக்கறைகளை, தான் விரும்பினால் என்ன விரும்பாவிட்டால் என்ன பாடகன் ஒருவன் தன் ஆத்மாவுக்குள் அடிக்கடி நிறுத்தி வைத்திருக்க வேண்டும் ஏனையோருக்கு இது சாத்தியமில்லை.

கவிஞரின் நினைவு

கவிஞரை நினைவு கூர்தல் என்பதைத் திரும்பச் செய்ய எம்மால் முடியாது, நாம் விரும்பினாலும் இயலாது. அதற்கு மாறாக அதனைச் செய்ய வேண்டும் எனில் அக்கவிஞரைப் பற்றிய நினைத்தலைப் புதிது புதிதாகச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு ஒரே வழிதான் உள்ளது. அது முன்னர் கூறியவாறு என்ன (விடயம் அல்லது பொருள்) கவிதையாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைச் சிந்திக்க முயற்சிப்பதே, அதனை ஓர் உரையாடலில் இருந்து - சிந்தனைக்கும் கவிதை எழுதுவதற்கும் இடையில் தோன்றும் தொடர்பிலிருந்து தொடங்க வேண்டும் ஏனெனில் கவிஞன் தன்னுடைய கவித்துவத்திற்குள் நுழைந்துவிட்டால் அவனுடைய எல்லாக் கவிதைகளும் 'வீடுவந்தடைதல்' பற்றியே அமையும் எனக்குறிப்பிடும் ஹைடெக்கர் இக்கவிதை எதனைக் கொண்டு ஆக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆராய்வதன் மூலம் கவிஞரின் நினைவினை மீட்டெடுத்து எமக்குத்தந்துள்ளார். 'வீடுவந்தடைதல்' என்ற கவிதையை

மையமாக வைத்து அவர் தந்துள்ள விடயங்களில் சிலவற்றை இங்கு தொகுத்து நோக்குவோம்.

ஹோர்ட்டர்லின் இக்கவிதை 'வீடுவந்தடைதல்' பற்றி எமக்குக் கூறுகின்றது. ஒருவர் தனது நாய்நாட்டுக்குத் திருப்பித் தனது மாவட்டத்துக்குச் சென்று தன் கிராம மக்களை மீண்டும் சந்திப்பதை நினைக்கச் செய்கிறது. ஒரு நீரோடை மீது பயணம் செய்வதை, நிலம்மிக்க அல்பஸ் மலையிலிருந்து லிண்டோ என்னும் இடத்திற்கு வருவதை வர்ணிக்கிறது. 1801 இல் வசந்தகாலத்தில் ஹோர்ட்டர்லின் ஒரு குடும்பத்தின் ஆசிரியராக இருந்தபோது நேர்கோ நகரத்தில் இருந்து தமது சுவாபியாவில் உள்ள வீட்டுக்கு பயணமானார். அந்த நிகழ்ச்சியை வைத்து 'வீடுவந்தடைதல்' என்ற இக்கவிதையை அவர் எழுதினார். இந்த அடிப்படையில் பார்க்கின்ற போது இக்கவிதை மகிழ்ச்சியுடன் வீடுவந்தடைதலை வர்ணிப்பதாக இருக்கலாம் என்றால் கவிதையின் இடையில் 'அக்கறை' (care) என்ற சொல்லுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதையும் கவிதையின் இறுதியில் 'இல்லை' (Not) என்று வெறுமையாக இருப்பதையும் நோக்கினால், அது பேருவகையை குறித்துநிற்பதாக உணர முடியவில்லை. இறுதிச்சொல் 'இல்லை' என முடிந்தாலும் கவிதையின் முதற்பகுதியில் அல்பஸ் மலைத்தொடரை வர்ணிக்கின்றமையை நோக்கினால், அதுவே ஒரு கவிதை மலைத்தொடராக நிமிர்ந்து நிற்கிறது. எனினும் அது 'வீட்டின்' இன்ப துன்பங்கள் எதையும் காட்டவில்லை. வீட்டிற்குச் சாராத விடயங்களையே வர்ணித்திருக்கிறது. ஆழ்ந்து சிந்திக்க முடியாது எம்மைக்குழப்புகின்ற ஒளிமிகு பட்டறை ஒன்றின் எதிரொலியை ஒத்ததாக அது இருக்கின்றது. நிச்சயமாக இப்படியான கவிதைகளில் பேசப்படும் 'வீடுவந்தடைதல்' என்பது வெறுமனே ஒருவர் பிறந்த மண்ணின் கரையில் வந்து சேர்வதைக் குறிப்பதாக இருக்க வாய்ப்பில்லை. அது மிக ஆழமானது. ஏனெனில் கரைக்கு வந்து சேர்வதே நூதனமானது அல்லவா.

'...அனைத்தும் நன்கு பழக்கப்பட்டவையாகத் தெரிகிறது. விரைந்து வரும் வாழ்த்துக்கள், நண்பர்களிடமிருந்து வருகின்றது. ஒவ்வொரு முகமும் இசைவமைதி மிக்கதாகத் தெரிகிறது...'

வீட்டில் உள்ள மனிதரும் பொருட்களும் நன்கு பழக்கப்பட்டவைகளாக, மகிழ்வுட்டுபவைகளாக இருக்கின்றன. அப்படியிருந்தாலும் அவை உண்மையில் நன்கு பழக்கப்பட்டவையல்ல. அவை தம்முள் பலவற்றை மூடிமறைத்து வைத்துள்ளன. எனவே வீட்டுக்கு வரும் புதியவருக்கு

'...நீ தேடும் பிரதேசம் இதோ அண்மையில் உளது. நினைச்சு சந்திக்க வந்துகொண்டிருக்கிறது...'

என்ற செய்தியை அது வழங்குகின்றது. ஆதலால் வீடுவந்தடைகின்றவரால் வீட்டை அடைய முடிவதில்லை. அவருக்கு வீடு வெல்வதற்கு அரிதாய்க் கண்ணில்படமுடியாத படி பூட்டிவைக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் புதிதாக வந்தவர் அதனை அடைவதற்குத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றார். அவர் தேடிக்கொண்டிருப்பது அவரைச் சந்திக்க ஏற்கெனவே வந்துகொண்டிருக்கிறது. அது அருகில் வந்துவிட்டது. ஆனால் அவர் தேடியதை இன்னமும் கண்டுவிடவில்லை 'காணுதல்' என்பதை, தன்னுடையது எனக் கண்டதைத் தன் சொந்தப் பொருளாக்கி அதனுள் உறைந்துவிடுவது என அவர் பொருள்

கொண்டால், அதை இன்னும் அவர் கண்டடையவில்லை என்றே அர்த்தம். அப்படியானால் தேடுவோர், வீட்டின் சாரம் அவர்களுக்குத் தன்னை காட்ட ஆயத்தமாக இருக்கிறது என்பதை எப்படி அறிவார்?

'...வீடுபோகத்தூண்டுகிறாய், உள்ளே மலர்கள் விரியும் வழிகள் எனக்கு நன்கு பழகியவை, அங்கே சென்று அத்தேசத்தைச் சந்தித்து அங்கு நெச்சரின் பள்ளத்தாக்கைக் காண, சிறுகாடுகளை, பச்சைப் புனிதமரங்களை நோக்க, எங்கு மகிழ்ச்சியுடன் ஓம்மரம், அமைதியான பேர்ச் மற்றும் பீச் மரங்களுடன் உறவாடுகிறதோ, அங்கு மலைகளுக்கிடையே உள்ள ஓர் இடம் என்னை நட்புணர்வுடன் கவர்ந்திழுக்கிறது.'

அமைதியான இந்தச் சமுத்திரத்தை எப்படிப் பெயரிட்டு அழைப்போம், அதைக்கொண்டே மனிதரும், பொருட்களும் தேடுவோனை வாழ்த்தி அழைக்கின்றன. நாமும் இப்படி வரவேற்கின்ற மனநிலையில், நம்மை நாடிவரும் 'வீட்டை', 'பெருமகிழ்ச்சிமிக்க' என்ற சொற்றொடரால் அழைக்கவேண்டும். இது 'வீடுவந்தடைதல்' என்ற கவிதை முழுமைக்கும் ஒளி பாய்ச்சும். இக்கவிதையின் இரண்டாம் பகுதி மற்றும் ஐந்தாம் பகுதிகளில் 'மகிழ்ச்சி', 'பெருமகிழ்ச்சி' போன்ற சொற்கள் பரவிக்கிடக்கின்றன. மற்றைய பகுதிகளில் இச்சொற்கள் குறைந்தளவிலேயே வருகின்றன. குறிப்பாக நாலாவது பகுதியில் இச்சொற்கள் எதுவும் காணப்படவில்லை. அப்பகுதி 'மகிழ்ச்சியான' என்பதன் அம்சங்களை வர்ணிக்கின்றது. ஆனால் இக்கவிதையின் தொடக்கத்திலேயே 'மகிழ்ச்சியான' என்ற சொல்வருகிறது; கவிதையை எழுதுவது பற்றி அது குறிப்பிடுகின்றது.

'அதோ, அங்கே அல்பஸ் மலைகளுக்கு மத்தியில் இன்னமும் ஒளிமிக்க இரவாகவே உளது; மேகம், 'மகிழ்ச்சிப்பற்றி' எழுதிக் கொண்டு, இரவை மூடுகிறது திறந்தவாயுடைய பள்ளத்தாக்கினுள்ளே.'

இங்கு 'மகிழ்ச்சியான' என்பதே கவிதையாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது. 'மகிழ்ச்சியான' என்பது மகிழ்வு, கவிதை என்ற ஒத்திசைவுக்குள் பொருத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகவே அது மகிழ்வுறுத்தப்பட்டதும், அதனால் மகிழ்ச்சி இன்பம் அனுபவிக் கப்படுகின்றது. அதுவே தானாகப் பிறரை இன்புறச்செய்கின்றது. இவ்விதமாக நோக்கினால் பெருமகிழ்ச்சிக்குரியதே ஒரே சமயத்தில் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாகவும் உள்ளது. அங்கு மேகம் அல்பஸ் மலைகளுக்கிடையில் மேலே தவழ்ந்து கொண்டு, வெள்ளி உச்சிகளைப் பின்புலமாகக் கொண்டு மிளிர்கின்றது. அது தன்னைத்தானே திறந்து ராஜகம்பீரமான வானத்து ஒளிக்குத் தன்னைக் காட்டுகின்றது. அப்பொழுதே திறந்தவாயுடைய பள்ளத்தாக்கை மூடுகின்றது. தெளிவான ஒளியால், மேகத்தைக் காணலாம். மேகம் கவிதை எழுதுகிறது. அது, தானே மற்றொன்றால் உற்றுநோக்கப்படும் வேளையில் தானே தன்னையும் ஆவலுடன் உற்று நோக்குகிறது. ஆகவே இது வீணாகச் சிந்தித்துக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கவிதை அன்று. கவிதை எழுதுவது என்றால் ஒரு புதிய உலகைக் கண்டுபிடிப்பதே, அதனைச் செய்வதற்கு, அம்மேகம், உண்மையில் தான் அல்லாத மற்றொன்றை எட்டி அணுகவேண்டும். கவிதை மேகத்தில் இருந்து மட்டும் வெளிவரவில்லை. அம் மேகம் எதனைச் சார்ந்து தவழ்ந்து ஒரு வடிவெடுத்து வருகிறதோ அதில் தங்கியே அது வருகிறது. தெளிவான பிரகாசம் அங்கு

மெல்லமைதியை அளிக்கிறது. மேகம் மெல்லமைதிக்குள் மெல்லமைதியாக்கப்படுகின்றது. அது எழுதுவது எதுவோ அந்த மகிழ்ச்சியானதுவே மெல்லமைதி, இதனை நாம் 'வெளியில் (Space) ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது' என்றும் கூறலாம். 'வெளியில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது' என்பது அந்த இடை வெளித்தன்மைக்குள் கட்டற்ற சுதந்திரமுடையதாக, தெளிவு படுத்தப்பட்டதாக, ஒன்றிணைக்கப்பட்டதாக உள்ளது. தெளிவானது, பரவெளியில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது மட்டுமே, அதுவே ஒவ்வொன்றையும் அததற்குரிய இடத்தில் ஒழுங்குசெய்யும். மகிழ்ச்சியானது என்பதுதான் இருப்பை தெளிவிலேயே வைத்துள்ளது; அத்தெளிவே தெளிவுத்தன்மையை ஏற்படுத்துகின்றது. அந்தத் தெளிவுகூட, எது மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாகிறதோ, அதில் தன்னை புதுமையாக வெளிப்படுத்துகிறது. தெளிவாக்கல் ஆனது அனைத்தையும் எளிதாகக் காணக்கூடியதாகச் செய்கிற அதே சமயத்தில், தெளிவாகிய ஒவ்வொன்றையும் அது அதன தன் இருப்பிடத்தில் வைக்கிறது; அவ்விடத்தில் அதன் இயற்கை காரணமாக, தெளிவின் ஒளித்தன்மை காரணமாக எது மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமோ, அது வீடுவந்தடையும் கவிஞனுக்கு தெளிவைக்கொடுக்கிறது.

'...எங்கு மகிழ்ச்சியுடன் ஓக்மரம், அமைதியான பேர்ச் மற்றும் பீச் மரங்களுடன் உறவாடுகிறதோ, அங்கு மலைகளுக்கிடையே உள்ள ஓர் இடம் என்னை நட்புணர்வுடன் கவர்ந்திழுக்கிறது.'

அருகே தான், நன்கு அறிந்த விடயங்களின் மென்மையான வசீகரமும், ஒன்றுக்கொன்று கொண்டுள்ள எளிமையான தொடர்புகளும் உள்ளன. ஆனால் பேர்ச் மரங்களைப் போலவோ, மலைகளைப் போலவோ வெளிப்படையாகத் தோன்றாமல், அதனால் பெரும்பாலும் கவனிக்கப்படாமல் மறைக்கப்பட்டும், அந்தத் 'தெளிவு' (serene) உள்ளது. அதனுள் தான் மனிதரும், பொருட்களும் முதன் முதலாகத் தோன்றுகின்றன. அத்தெளிவு பிறர்கவனத்தை ஈர்க்காத தன்னுடைய தோற்றத்தின் மீது தயங்கித் தயங்கி நிலைகொள்கிறது. அது தனக்கென எதனையும் வலியுறுத்திக் கேட்கவில்லை, அது புறப்பொருள் அன்று அதேசமயத்தில் ஒன்றுமில்லாத குனியமும் அன்று அது கவிஞனைக் காணவருகின்றது. அத் தெளிவினுடைய வருகையை அறிவித்துக் கட்டியம் கூறுபவர்கள் தேவதைகள் தான். இதனால் தான் கவிஞன், வீட்டிலிருந்து தன்னை அணுகிவருகின்ற மகிழ்ச்சியை வரவேற்கும் போது, 'வீடுவந்தடைதலில்' 'வீட்டின் தேவதைகளையும்' 'வருடத்தின் தேவதைகளையும்' அழைக்கின்றான்.

'வீடு' என்பது இங்கு மனிதன் தன் வசிப்பிடம் என ஒதுக்கிவைத்திருக்கும் வெளியைச் சுட்டுகின்றது. அங்கே இருந்து மட்டுமே அவர்கள் தமது விதியை நிறைவு செய்ய முடியும். இந்த வெளி மாசற்ற பூமியால் தரப்பட்டுள்ளது. பூமி மனிதர்களை அதனுடைய வரலாற்று இடைவெளியில் வீடமைத்துத் தங்கவைக்கிறது. பூமி 'வீட்டை' தெளிவு செய்கிறது. இவ்வாறு தெளிவு செய்யப்பட்ட பூமியே 'வீட்டின்' முதலாவது தேவதை. 'வருடம்' நாம் பருவகாலங்கள் எனக் கூறும் பருவங்களை வீட்டில் அமர்த்திவைக்கின்றது. நெருப்பான ஒளியையும், வெண்பனிமிக்க இருட்டையும் கலந்து வழங்குகின்ற பருவகாலங்களில் பொருட்கள் மலர்ந்து, இதழ்விரிந்தகன்றும், பின் மீண்டும் சுருங்கியும் நிற்கின்றன. 'வருடத்தின் பருவகாலங்கள்', தெளிவின் மாற்றத்தில், இவ்

'வீட்டில்' சற்று தம் வரலாற்றின் சாரம் தங்கிச் செல்ல வசதி செய்கின்றன. 'வருடம்' ஒளியின் விளையாட்டுக்களினூடாகத் தன் வாழ்த்துக்களை அனுப்புகிறது. தெளிவுபடுத்தும் ஒளியே 'வருடத்தின் முதல் தேவதை'.

பூமியும் ஒளியும் வீட்டினதும் வருடத்தினதும் தேவதைகள் ஆகின்றன. ஏனெனில் அவை வாழ்த்தும் போது தெளிவை ஒளிக்கு முன்கொண்டு வருகின்றன. அத்தெளிவினால் மனிதரின் இயல்பு பத்திரமாகப் பாதுகாத்துச் சேகரிக்கப்படுகிறது. எது பத்திரமாகச் சேமித்து வைக்கப்படுகின்றதோ அது, அதன் சாரம் 'வீட்டுக்கு' உரியது. அத்தெளிவில் இருந்தே கட்டியம் கூறுவேரார் வாழ்த்துக்களை வழங்குகின்றனர். இவை எல்லாவற்றையும் 'வீட்டின் தன்மை' என்று கொண்டால் இதனை வழங்குவதே வீட்டின் சாரமாகும். அது ஏற்கெனவே அண்மித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதில் தான் தெளிவு தன்தோற்றத்தை முதன்முதலாக வெளிப்படுத்துகின்றது.

இருந்தும், ஏற்கெனவே அண்மித்துக் கொண்டிருக்கிறது எதுவோ அதுவே இன்னும் தேடப்படுவதாகவும் எஞ்சி நிற்கிறது. ஆயினும் மகிழ்வுக்குரியதாக இருக்கின்ற அந்த ஒன்று அருகில் வந்து, சந்தித்து கவிதை ஆக்கத்தால் வரவேற்கப்படுகின்றது. ஆகவே தேவதைகள் தெளிவின் கட்டியக்காரராகத் தோன்றுவதற்கு எவராவது கவிதை ஆக்குவாராய் அமைதல் வேண்டும். அதனால் தான் இந்த 'வீடுவந்தடைதல்' என்ற கவிதையில் '...எதைக் கவிஞர்கள் தியானிக்கிறார்களோ, பாடுகிறார்களோ, அது தேவதைகளுக்கும் அவனுக்குமே பெரிதும் பெறுமதி மிக்கதாகத் தோன்றும்.' என்ற கவி வரி இடம்பெறுகின்றது. கவித்துவம் மிக்க சொற்களால் அமைந்த கவிதை, முக்கியமாகத் தேவதைகளுக்குப் பெறுமதிமிக்கதாய் இருக்கும். ஏனெனில் அவர்கள் தெளிவின் கட்டியக்காரராய் அண்மித்து வருவார்கள்; அவனுக்கும் அந்தக் கவித்துவ அறிவுரை பெறுமதிமிக்கது. இங்கு 'உம்' என்ற சொல் 'அவனுக்கு' மட்டுமே, வேறு எவருக்கும் அல்ல என்ற உண்மைப் பொருளைத் தருகின்றது.

யார் அவன்? 'அவனுக்கு' தான் கவிதை எழுதுதல் மிக உயரிய பெறுமதியானது என்றால் - கவிதை எழுதுவது மகிழ்ச்சியைப் பொருளாக உடையது என்றால், அவன் மிகுந்த மகிழ்ச்சிக்குள் குடியிருக்கிறான். ஆனால் இது என்ன? இது எங்கே இருக்கிறது? மேகம் மகிழ்ச்சியைப் பற்றி எழுதுகின்றபோது, இதற்குரிய தடத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. மேகம் அல்பஸ் மலையின் உச்சிகளின் மத்தியில் உலவுகிறது; மலைஇடுக்குகளை மூடுகிறது, கீழே ஒளியின்றிக்கிடக்கும் ஆழ்ந்த பகுதிகளில் ஒளியின் தெளிவுபடுத்தும் கிரணம் ஊடுருவிச்செல்கின்ற ஆழங்களை மூடிக்கவிகின்றது. அதனால் தான் இளம் குழப்பம் நேயமிக்க போராட்டத்தைக் கொண்டாடுகிறது. பாறைகளுக்குக் கீழே, மகிழ்ச்சியான நடுக்கத்தைக் கொண்டாடுகிறது. மேகம் தன்னை உருவாக்கும் போது அமைதியடையும் போது மேலே தெளிவை நோக்கிக் கைகாட்டுகிறது.

'இங்ஙனம் இருக்க, உச்சியின் மேலே சிறு பொழுதொளிரும் வெள்ளியின் தண்ணொளி அமைதியோடு ஜொலிக்கின்றது. ஏலவே அங்கு பிரகாசமான வெண்பனி, ரோஜாக்கள் நிறைந்ததாக இருக்கின்றது. ஆயினும் வெளிச்சத்துக்கு மேலே இன்னும் மேலே தூய மகிழ்ச்சியூத்த ஆண்டவர் தூய ஒளிக் கிரணக்

கற்றைகளின் விளையாட்டின் பெருமகிழ்வில் திளைத்துக் கொண்டு அங்கே மௌனமாகத் தனியே இருக்கிறார்...'

அல்பஸ் மலையிலே வளர்ந்து விரியும் மலைத் தொடரின் உச்சி, பூமியின் மிகச் சேய்மையில் உள்ள தூதுவரகம் போல ஒளிக்குள்ளே எழுந்து 'வருடத்தின் தேவதையை' சந்திக்கிறது. ஆகவே அவைதான் 'காலத்தின் சிகரங்கள்' ஆனால் இன்னும் மேலே, ஒளிக்குமேலே, தெளிவு, முதலில் தன்னைத் தானே இன்னும் தெளிவுறச் செய்கிறது; அதன் மூலம் மேலும் தூய தெளிவுறுத்தலை தருகிறது. அது இல்லையேல், ஒளிசூடத் தனக்கெனப் பேரொளியைப் பகிர்ந்து வைக்கமாட்டாது. ஒளிக்குமேலே அதி உயர்ந்தது, நதியெனப் பெருகும் ஒளிகாலுதலே. இந்த ஒளிகாலுதலே ஒவ்வொரு 'வெளிக்கும்', ஒவ்வொரு 'காலம் சார்ந்த வெளிக்கும்' ஒரு வெற்றிட வெளியை வீடாக வழங்குகிறது. இதை நாம் தெளிவு என்கிறோம். எம் தாய்மொழியின் மிகப் பழைய சொல்லில் இருந்து, இத் தெளிவு என்ற சொல்லை ஆக்கித் தருகிறோம். அதே சமயத்தில், அதன் தெளிந்த தன்மை எல்லாவற்றையும் தெளிவாகக் காணக்கூடிய பேரொளியைத் தருகிறது. அந்த உயர்வின் பலத்தால், உயர்ந்தது அனைத்தும் வலுவுள்ளதாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. அதன் பெருமகிழ்ச்சியில், ஒவ்வொரு விடுதலை பெற்ற பொருளும் மிதந்து காத்திருக்கும். தெளிவு அனைத்தையும் நன்னிலையில் வைத்து, நிறைவும் சாந்தமும் முழுமையும் உடையதாக்குகிறது. தெளிவு, அடிப்படையில் நோய் நீக்கும் தன்மையுடையதே! அது பரிசுத்தமானது, தெளிவு என்ற ஒன்றே ஒன்றுதான் கவிஞனுக்கு மிக உயர்ந்ததும் பரிசுத்தமானதுமாக இருக்கிறது.

பெருமகிழ்ச்சியுடையதாய் இருப்பதே மகிழ்ச்சிகளின் தன்மையுடைய எல்லாவற்றினது மூலமும் ஆகும். இங்கு தூய தெளிவாக்கல் நிகழ்கிறது. இங்கே மிக உயர்ந்ததில் உயர்ந்த ஒன்றே வசிக்கிறது. அவன் யாராய் இருக்கிறானோ, பரிசுத்த ஒளிக்கற்றைகளின் விளையாட்டைச் சுவைக்கின்றான். மகிழ்ச்சி மிக்க ஒப்பற்ற அவன் ஒரு நபராக இருந்தால், எங்களுடைய மகிழ்ச்சியைத் தோற்றுவிப்பான் போலத் தோன்றுகின்றது. அவனுடைய சாரம் தெளிவுபடுத்துதலாய் இருந்தால் விரிந்து, ஒளிதந்து, சாரத்தின் ஊடாகப் பொருட்களை மலரச் செய்ய அவன் விரும்புகிறான். அதன் மூலம் சூழலில் உள்ள வற்றுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கிறான். மகிழ்ச்சி மிக்க இந்த ஒன்றினால், சோகமுற்றவைகள் கூட மீண்டும் மகிழ்வுட்ப்படுகின்றன. இது சோகத்தை எடுத்துச்செல்லாமல் அதனை

மாற்றிவிடுகின்றது. துக்கமுள்ளவற்றை ஊகித்தறியும் படி, சோகமே 'பழைய மகிழ்ச்சியிலிருந்தே பிறக்கிறது' என்ற உண்மையை முன்வைக்கின்றது. மகிழ்ச்சி மிக்கவனே, மகிழ்வுக்குக் காரணமாக இருக்கும் அனைத்துக்கும் தந்தையாகிறான். அவன் தெளிவில் வசிக்கின்றான். தெளிவின் மகிழ்ச்சி ஊடாக, அவன் மனிதனின் உயிரை ஒளியேற்றுகிறான். அதன் மூலம் அவர்களுடைய இயல்புகளில், அவர்களுடைய வயல்களில், நகரங்களில், வீடுகளில் உண்மையானவற்றுக்குத் தன்னை விகாசித்து அவன் வழங்கக் கூடும். மீயுயர் தெளிவுக் கூடாக, அதன் ஒளிகாலும் செயலுக்கு மனக்கிளர்ச்சியற்ற, சோர்வற்ற ஆழ்ந்த பகுதிகளை அவன் திறந்து விடுகின்றான். ஒளிவழங்கப்படாத ஆழங்கள் எந்தவாறிருக்குமோ?

இந்தவாறு ஒளிவழங்கப்படாத ஆழங்கள் பல உடையதாக எமக்குத் தோன்றும் 'வீடுவந்தடைதல்' என்ற கவிதையின் வரிகள் மீது, மேலே குறிப்பிட்டவாறு தனது மீயுயர் தெளிவின் காரணமாக ஒளிபாய்ச்சி, அவ்வொளியில் கவிஞனையும் அவனது கவிதையின் சாரத்தையும் எம் கண் முன் நிறுத்தி, எம் நினைவுக்குகளில் அவற்றைப் புகுத்தி, புதிது புதிதாகப் பல சிந்தனைகளை எம் உள்ளே கிளறி நிற்கின்றார் ஹைடெக்கர். மொழியில் ஆழ வேரூன்றியிருக்கின்ற மெய்யறிவில் கடும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த அவர், இக் கவிதையின் சொற்களுக்குள் புகுந்து ஒரு புதிய 'வீட்டினை' எம் கண்முன்னே சிருஷ்டித்து 'வீடுவந்தடைதல்' என்பதைச் சாதாரணமான ஒரு செயலாகக் கருதிநிற்கும் எங்களுக்கு 'வீடுவந்தடைதல்' என்பது மூலத்துக்கு அண்மையில் மீண்டும் வருதல், ஆனால் அப்படியான மீள்தல் யாருக்கு இயலும்? யார் இதற்கு முன், ஒரு சமயம் இதற்கு நீண்டகாலத்திற்கு முன், பயணத்தின் சமையைத் தன் தோள்களில் சுமந்தவனோ, யார் மூலத்திற்குள் மீண்டும் சென்று, அங்கு தேடப்பட்ட தன் இயல்பை அனுபவிக்க முடிந்ததோ, அதன் பின், தேடுவோன் என்ற முறையில் கூடிய அனுபவத்துடன் எவன் மீண்டுவந்தானோ அவனுக்கு இது இயலும்...' என்று அதன் உச்சத்தைக் காட்டுவதோடு ஹோர்ட்ஸ்லீனிடம் காணப்பட்ட தனது படைப்புக்களை வெறித்தனமாக மீள எழுதுதல் என்ற பண்பினால் 'வீடுவந்தடைதல்' என்ற கவிதையில் அவரால் உருவாக்கப்பட்ட மாற்றங்களையும் ஒப்பு நோக்கி உதாரணமாக 'ஆனால், அந்த மிகச் சிறந்த கண்டுபிடிப்பு...' ('But the best, the discovery...') என்ற வரியைப் பின்னர் 'ஆனால், அப்பொக்கிஷம், ஜேர்மன் என்று மதிக்கப்பட்டது... இன்னும் பேணப்பட்டுள்ளது' ('But

இக் கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் கட்டுரையாசிரியரால் "வீட்டில் இருந்து 1928.10.31 இல் குழந்தையாகி மெல்ல அறிவு பெற்று, சிறகு பெற்று உலகில் வாழ்ந்து முடிவில் மீள ஒரு குழந்தையாகித் தன் வீட்டைதலுக்காக ஆ.சுபாரத்தினம் அவர்கள் தற்போது காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்" என குறிப்பிட்டுள்ளதைப்போல் எமது மண்ணில் வாழ்ந்த மூதறிஞர் ஆ.சுபாரத்தினம் அவர்கள் கடந்த 01.05.2020 இல் காலமாகி விட்டமையை துயரோடு பதிவு செய்கின்றோம்.

இக் கட்டுரை அவர் மறைவதற்கு பல மாதங்களுக்கு முன்னர் கட்டுரையாசிரியரால் எழுதப்பட்டதாகும். 'கொரோனா' ஏற்படுத்திய சீடர்களால் 'கலைமுகம்' வெளிவரத் தாமதமாகியதால் இக் கட்டுரை ஆ.சுபாரத்தினம் அவர்களுக்கான அஞ்சலிப் பதிவாகவும் மாறியமை துயரத்திற்குரியதே.

the treasure, all that is German... is still reserved') என மாற்றியுள்ளதை எடுத்துக் காட்டி 'வீடுவந்தடைதல்' என்பதை ஜேர்மனிக்கு மீள வந்தடைதல் எனப் பொருள் கொண்டு, நாடு சார்ந்த பற்றுதலுக்குள், தந்தையர் நாட்டின் பெருமைபேசும் தன்மைக்குள் இட்டுச்செல்வதுடன் ஹிட்லரின் காலத்தில் ஜேர்மனை விட்டு விலகிச் சென்றவர்களை ஹிட்லரின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் ஜேர்மனை நோக்கி வரவழைத்து அந்நாட்டைக் கட்டியெழுப்பும் நோக்கில் பாடப்பட்ட கவியாக வீடுவந்தடைதலைப் பார்க்கலாமோ என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கும் வகையிலும் ஹைடெக்கர் விளக்கியுள்ளார். இதனை 'தந்தையர் நாட்டில் அக்கறை மிகுந்தவர்களாய் இருப்போர்... எல்லாப் புறமும் அக்கறைகளால் சூழப்பட்டு வருத்தமுற்றால், அவர்கள் அக்கறை மிக்கோராய் மாற்றம் அடைந்தால் நிகழ்வது என்ன, என்ற வினா எழுகின்றது. அங்ஙனமாயின் கவிஞனுடன் ஓர் உறவு உண்டாகிறது. அப்பொழுது ஒரு வீடுவந்தடைதல் ஏற்படுகிறது. ஆனால் இந்த வீடுவந்தடைதல் தான் எதிர்காலத்தின் ஜேர்மன் மக்கள் என்ற வரலாற்றின் இருப்பு. ஜேர்மனியின் எதிர்காலம் அதில் தான் தங்கியுள்ளது...' என அவர் குறிப்பிடுவதைக் கொண்டு தெளிவாக உறுதிசெய்யலாம் போலத் தோன்றுகின்றது.

இந்தவகையில் ஹோர்ட்டர்லினின் கவிதை மொழியில் ஆழ வேருன்றியிருந்த உலகியல்சார்ந்த, மெய்யறிவுசார்ந்த விடயங்களை, ஹைடெக்கர் சொல்லால் சொல்லைப் பின்பற்றி அதன் ஆழங்களுக்குள் எம்மை இழுத்துச் சென்று காண்பித்து சொல்லே அண்டமனைத்தும் வியாபித்து நிற்கின்றது என்ற மனோநிலையில் 'வெற்று ஓலிகளுக்கு இடையில் திறந்த வெளிக்காற்றில் தொங்குகின்ற கண்டாமணி போல்' எம்மை நிற்கவைத்துள்ளார் என்றே நினைக்கின்றேன்.

முடிவு

'ஹைடெக்கரை ஆனி 1946 இலும் ஐப்பசி 1947 இலும் சந்தித்த இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் கறுப்புக் காட்டு மலைப்பகுதிக்கு ஒரு மணி நேரம் காரில் சென்றும் தொடர்ந்து வீதி வழியே மெல்லப்போனேன், ஈற்றில் அவ்வீதி ஒற்றையடிப் பாதையாகி, மனிதக் குடியிருப்புக்களே அங்கொன்றும்

இங்கொன்றும் ஆகியும் கண்ணுக்குத் தெரியாமலும் மறைந்தன. ஒரு மலையின் உச்சியில், கீழே மிக ஆழத்தில் பள்ளத்தாக்கு தென்பட்டது. உச்சிக்கும் பள்ளத்தாக்குக்கும் இடையில், வெளியும் காடும் சுற்றுப்புறம் எங்கும் தெரிந்தன. இத்தகைய ஓர் இடத்தில் இருந்த குடிசையில் தான் அவருடன் பேசினேன். இரண்டாம் சந்திப்பின் போது அவர் ஆறுமாதம் :பிற்பேர்க்குக்குச் செல்லவில்லை. அவரது வாழ்க்கை முறை புராதனமானவை. அவரிடம் இருந்த புத்தகங்கள் மிகச்சில அவருக்கும் புற உலகுக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பு ஒரு கட்டு எழுதும் வெள்ளைத் தாள்களே. அவருடைய முழுவாழ்க்கையும் அந்த வெள்ளை எழுதும் கடதாசியைச் சுற்றியே வந்தன. என் எண்ணத்தில், அவருக்கு வேறு ஒன்றுமே தேவையில்லை போலிருந்தது. அவரைத்தனியே விட்டால் போதும் அமைதியுடன் அவ்வெள்ளைத் தாள்களைத் தம்சிந்தனை எழுத்துக்களால் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தால் போதும்.. அங்கு நிலவிய மௌனச் சூழல், அவருடைய மெய்யியலுக்கு ஏற்ற விசுவாசமான இருப்புநிலையை, பின்னணியை நல்கியது. என்னால் பேராசிரியர் பே(ர்)டியேவ் (Berdyaev, 1874-1948) பாரிஸ் நகருக்கு அண்மையிலே வசித்த வீட்டையும், ஹைடெக்கரின் பேராசிரியர் யஸ்பேர்ஸ் (Karl Jaspers, 1883-1969) வசித்த இல்லத்தையும் ஒப்பிடாமல் இருக்க இயலவில்லை. இம் மூவர் விடயத்திலும் வெளி உலகம் விசுவாசமாக அவர்களது மனம் ஆகிய உள் உலகத்தையே பிரதிபலித்தது. பே(ர்)டியேவ் விஷயத்தில் ஆன்மிக எண்ணங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளுதல், யஸ்பேர்ஸின் விடயத்தில் ஆன்மிக ஏற்பாடுகள் பற்றிய விவாதங்களை வெளிப்படுத்துதல் போன்றன காணப்பட்டன. ஆனால் ஹைடெக்கரின் விடயத்தில் அவர் சூழலில் பிறரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத தனிமையும் தானேதானாய் உள்ளேயிருந்தல் என்ற உணர்வும் மட்டுமே விஞ்சி இருந்தது...' என ஷிய மன்ஸ்கி கூறுவதுபோல் வாழ்ந்த ஹைடெக்கர் 26 வைகாசி 1976 இல் தனது 'வீட்டை' அடைந்தார்.

தன்னிலே தன்னாலே தன்னிலமர் தன்னையே
உன்னிட வேண்டும் உணர்.

- ரமணர் வாக்கு -

நீ. மரிய சேவியர் அடிகளாரின் இரண்டு புதிய நூல்கள்

திருமறைக் கலாமன்ற இயக்குநர் நீ. மரிய சேவியர் அடிகளாரின் 'காலத்தின் தடங்கள்', 'மறைபொருள் நாடகங்கள் - தொகுதி 1' ஆகிய இரண்டு புதிய நூல்கள் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளன.

'காலத்தின் தடங்கள்' என்னும் நூல் 'கலைமுகம்' கலை இலக்கிய சமூக இதழின் முதலாவது இதழ்தொடக்கம் கூறும் 68ஆவது இதழ் வரை அடிகளாரால் எழுதப்பட்ட ஆசிரியர் தலையாங்கங்களின் தொகுப்பாகவும், 'மறைபொருள் நாடகங்கள் - தொகுதி 1' திருவிவிலியத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு 1960களில் அடிகளாரால் எழுதப்பட்ட புத்து நாடகங்களின் தொகுப்பாகவும் வெளிவந்துள்ளன.

காலத்தின் தடங்கள்

- 350.00

மறைபொருள் நாடகங்கள் - தொகுதி 01 - 400.00

இருத்தலின் வலி அல்லது இன்னுமொரு பக்கம்

● அவள் எதனையும் பக்கென்று பிடித்துக் கொள்வாள். போராட்டத்தில் இருந்த போதும் அப்படித்தான். அதையெல்லாம் இப்போது ஞாபகத்திலிருந்து துடைக்க வேண்டியிருந்தது. மூன்று குழந்தைகள் பிறந்த பிறகு அவளது உலகத்தை யாரோ அப்படியே புரட்டிப் போட்டது போலிருந்தது. அப்போதைய காலம் இல்லை இப்போது. அது வேறொருத்தி. இது வேறொருத்தி என்பது போல அவள் மாறிப் போனாலும் இடையிடையே ஒரு பெருங்கனவு போல அதை நினைவிற் கொள்வாள்.

“நீ இருக்கிறதற்குச் செத்துப்போகலாம்...” அவளது வார்த்தைகள் திகுதிசுவென்று மறுபடியும் மண்டைக்குள் தீப்பற்ற வைத்தன. இப்படி அவள் சொல்லுவாளென்று அவன் ஒரு காலமும் நினைத்திருக்கவில்லை. அவன் ஒருகாலமும் நினைத்திருக்காத எத்தனை விடயங்கள்தான் அவன் கைகளையும் மீறி படபடவென்று நடந்தேறியிருக்கின்றன. அப்படி அவள் சொல்கின்ற அளவிற்கு அவ்வளவு மோசமானவனாகவா அவன் மாறிவிட்டான்...?

ஏற்கெனவே அவன் மண்டைக்குள் ஏதேதோ பூச்சிகள் குடைந்துகொண்டிருந்தன. அவற்றை எப்படிக்கட்டுப்படுத்துவதென்றுதான் அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அப்படியான வேளைகளில் இவளது வார்த்தைகளும் சேர்ந்துவிட்டால் அவளது சினம் எல்லை கடக்கும். என்ன செய்கிறோம் என்பதே உணராமல் ஆக்ரோஷம் தலைகாட்டும் அப்படித்தான் அன்றைக்கும் நடந்தது. அவளது வார்த்தைகள் அவனைக் குத்திக் கிளறியபோது, சமநிலை குலைந்தது. கொதி உச்சத்துக்குப் போனது. அவளது கையில் அகப்பட்டது தும்புத்தடி. அதைக் கொண்டு அவளை விளாசத் தொடங்கி விட்டான். சுவரோடு சேர்த்து அவளை அடித்துக்கொண்டிருந்தபோது சிறிசு பயத்தில் அலறத்தொடங்கியது.

“நான் செத்துப்போறதெண்டால் உன்னைக்கொல்லாமல் சாவனோடி...?”

அவன் கட்டுப்படுத்த முடியாதவனாகியிருந்தான். அவளது அடியிலிருந்து தப்ப முனைந்தவன் இப்போது அவனிடமிருந்த தும்புத்தடியைப் பிடுங்கிவிடப் போராடினான். இருவரின் போராட்டத்திற்கிடையில் தும்புத்தடி தூரப் பறந்து கதறிக் கொண்டிருந்த குழந்தையின் காலடியில் விழ, தும்புத்தடியிலிருந்த தகரம் குழந்தையின் தொடையை அறுத்து இரத்தம் பெருகி ஓடியது.

“பாவி, படுபாவி...” என அவள் அவனைத் திட்டிக் கொண்டு பிள்ளையை வாரியெடுத்தாள். உயிர் திரிதிரியாய்க் குருதியை நெளியவிட யாருக்கோ போனெடுத்து ஓட்டோ ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு ஓடினான்.

இவன் கண்களை மூடிக் கொண்டான். இரத்த விளாறாக ஐதீஷின் தொடைகள் கீறிட்டுக் கிடந்தன. இரத்தம், எங்கு பார்த்தாலும் குருதி பெருகிக் கிடந்த ஒரு சமவெளியை, ஆற்றைக் கடந்து தான் இங்கே வந்திருந்தான். அவன் தனியனாய்த்தான் தப்பி வந்தான். இடைவழியில் அவளைக் கண்ணூற்ற போது அவளும் இரத்த விளாறிலிருந்தாள். இவன் வெளியேறுவதற்கு ஒரு ஏது தேவைப்பட்டது. அவளை ஏந்திக் கொண்டான். சனங்களை விலத்திக் கொண்டு சரணடையும்

மக்கள் நின்ற பக்கம் நோக்கி ஓடினான். அவளைக் காப்பாற்றி ஆக வேண்டும். அப்படிப் பிரயத்தனப்பட்டு அவளைக் காப்பாற்றி வந்து அவளுக்கொரு வாழ்க்கை கொடுத்தால் அவள் இப்போது அவனுக்குக் காட்டுகின்ற நன்றி

“நீ இருக்கிறதை விடச் செத்துப் போகலாம்...”

சூரியகாந்திக்குப் போராட்டத்தில் ஐந்து வருஷ கால அனுபவம் இருந்தது. இவன் பின்னாளில் தான் இணைந்திருந்தான். குடு பட்டு விழுந்திருந்து அவன் தனித்து விடப்பட்ட போது அவனால் தாண்டிப் போக முடியவில்லை. சனவெள்ளத்துக்குள் அவளை அவன் ஒரு உறவாகத் தாங்கி ஏந்திக் கொண்டு போனான். பட்ட சன்னத்தினால் அவள் விரல்கள் மற்றும் சில உடல் பாகங்கள் இப்போதும் இடையிடையே மரத்துப் போவதுண்டு. எந்த உணர்ச்சியுமற்றுப் போகும் விரல்களால் அடுப் பிலுள் எந்த பாணைகளைக் கூட அவள் வெறும் கைகளால் தூக்குவதுண்டு. அவளது தலைக்குள் சன்னம் இருந்தது. அதனை அகற்றுவது ஆபத்தாக முடியும் என்றார்கள். அதனால் அது அப்படியே இருக்கட்டும் என்று விட்டு விட்டார்கள். காட்டிற்குள் எத்தனையோ சன்னத்திற்குத் தாக்குப் பிடித்தவன் தலைக்குள் இருக்கின்ற சன்னத்தை நினைத்தா பயப்படுவான்...?

ஆனால் அது அவளைச் சும்மா இருக்க விடவில்லை. இடைக்கிடையே தலைக்குள் குடைந்து ‘நானும் இருக்கிறேன் உன் கூட’ என நினைவு படுத்துவது போல தன் குணத்தைக் காட்ட ஆரம்பிக்கும். மண்டைக்குள் குடைகிற குடைச்சலை அவனால் தாங்க முடியாமல் போகும். தலையை எங்கேனும் கொண்டு போய் சுவற்றில் மோதத் தோன்றும். அப்போ தெல்லாம் அவன் என்ன செய்வதென்றறியாமலே அவன் மீதும், குழந்தைகள் மீதிலும் தன் பாய்ச்சலைக் காட்டுவான்.

சூரியகாந்தி நிகழ்காலத்திற்கு வர மிகுந்த சிரமப்பட்டான். வன்னியின் ஆறுகளும், குருவிகளும் அவன் மனதை விட்டு விலக நீண்ட நாள்கள் பிடித்தது. போரின் உக்கிரம் அவளை மௌனமாக்கி விட்டாலும், தனது சின்னக் குடும்பத்திற்குள் அவன் ஐக்கியமாகி விட்டான். இவன் எங்கேனும் பெயிண்டிங் வேலைகளுக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் ‘தலைக்குள்’ இடையிடையே தலை காட்டும் சாத்தானின் குடைச்சல் தவிர வாழ்வில் குழப்பம் எதுவும் இருந்திருக்கவில்லை. இருவரும் அருகிலிருந்த முகாமுக்குச் சென்று கையொப்பம் இட்டு வந்தார்கள்.

நிதீஷம், பல்லவியும் ஆரம்பப் பள்ளிக்குப் போகத் தொடங்கி விட்டார்கள். ஐதீஷ இப்போது தான் தவழத் தொடங்கியிருந்தான்.

சண்டை முடிந்து வந்த இந்தப் பத்து வருடங்களுக்குள் வாழ்க்கை என்னமாய் மாறி விட்டது...? அப்போது இருவருமே தனியன்களாயிருந்தார்கள். துறுதுறுப்பும், உற்சாகமும், ஆவேசமும் ஒவ்வொரு நாடிநாடும் ஊடுருவியிருந்தது.

இப்போது அவளுக்குச் சில உறுப்புக்கள் உணர்ச்சியற்றுப் போய் விட்டன.

அவன் தலைக்குள் சில சன்னங்களைக் காவித் திரிகிறான். வாழ்நிலை சிக்கல்களுக்குள்ளானது.

வாழ்தலுக்கான போராட்டத்தில் பணம் முக்கியமானதாயிருந்தது. அவனால் ஒரு தொழிலில் நிலைத்து நிற்க முடியாமலிருந்தது. அவள் குடிசையின் பின்னால் சின்னதாய்க் காய்கறித்

தோட்டம் போட்டான். வாழ்வாதார உதவியாய்த் தையல் இயந்திரம் ஒன்று கிடைத்தது. நிதீஷை வயிற்றில் சுமந்து கொண்டிருந்த போது தையல் வகுப்பிற்குப் போய் வந்தது இப்போது கை கொடுக்கத் தொடங்கியது.

அவள் எதனையும் பக்கென்று பிடித்துக் கொள்வாள். போராட்டத்தில் இருந்த போதும் அப்படித்தான். அதையெல்லாம் இப்போது ஞாபகத்திலிருந்து துடைக்க வேண்டியிருந்தது. மூன்று குழந்தைகள் பிறந்த பிறகு அவளது உலகத்தை யாரோ அப்படியே புரட்டிப் போட்டது போலிருந்தது. அப்போதைய காலம் இல்லை இப்போது. அது வேறொருத்தி. இது வேறொருத்தி என்பது போல அவள் மாறிப் போனாலும் இடையிடையே ஒரு பெருங்கனவு போல அதை நினைவிற கொள்வாள்.

அவர்களால் எதையும் பேசிக் கொள்ளவும் இயலுவதில்லை. இடையிடையே சி.ஐ.டி யால் கண்காணிக்கப்படுகின்றோமோ எனும் எண்ணம் அவளுக்குத் தோன்றுவதுண்டு.

போராட்டத்தில் இருந்த போது அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்திருக்கவில்லை. எந்தப்படையணி...? எந்தப் பாசறை...? இதெல்லாம் அறிந்து இனி என்ன செய்யப் போகிறோம் என இப்போது சில வேளைகளில் தோன்றும். அவள்ஐத் தெரியுமா...? என்றும், இவன்ஐத் தெரியுமா...? என்றும் பின் வந்த நாள்களில் பேசிக் கொண்டதோடு சரி. பிறகு அவர்கள் நிகழ்காலத்தோடு மட்டுமே பொருந்திப் போனார்கள்.

அவளது காய்கறித் தோட்டம் செழிப்பாக வளர்ந்து காய்க்கத் தொடங்கிய பிறகு அவள் சொன்னாள். அங்கே இருந்த போது அவளது பொறுப்பிலும் சில பண்ணைகள் இருந்ததாக. இவனும் ஒரு புறத்தில் சில பயிர்களை வைத்துப் பார்த்தான். அவனுக்கு அது சரிவரவில்லை. சில நாட்கள் மண்ணைக் கொத்திப் பார்த்துவிட்டு அந்த எண்ணத்தைக் கை விட்டான். பழையபடி பெயிண்டிங்கிற்குப் போகத் தொடங்கினான்.

குழந்தைகள் ஒன்றொன்றாய் பெருகி தேவைகள் அதிகரித்த போது இருவருக்குமிடையிலான விரிசல்கள் ஆரம்பிக்கத் தொடங்கின.

“பிள்ளைகளுக்குப் பால்மா வேணும்”

“அரிசி முடிஞ்சது”

“பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பிள்ளைகள் போக பாக் வேணும்”

ஒன்றொன்றாய் தேவைகள் கூடின. இருவராய் இருந்தவர்கள் ஐவராய் ஆனபின்னர் அதற்கேற்றபடி வருமானம் கூடா விட்டால் என்ன செய்வது...?

வாராவாரம் அவனிடம் காச கேட்கத் தொடங்குகிற போது சண்டை ஆரம்பிக்கும். சண்டை வலுத்து அவன் கத்த ஆரம்பிக்கும் போது அவன் மண்டைக்குள்ளிருக்கும் சாத்தான் அவளை எங்கெங்கோ இழுத்துச் செல்லும். வாழ்வு நிம்மதியற்ற நரகம் ஆகும்.

“உங்கட பிள்ளைகளைப் படிப்பிச்ச ஆளாக்க வேணும் என்ட எண்ணமில்லை. உழைப்பெல்லாத்தையும் விட்டிட்டு உங்கட கூட்டாளியாரோடை கொட்டமடிச்சுக் கொண்டு இருங்கோ...”

“உனக்கு மனிசன் பீசோடை கிடந்து அல்லாடுறதைப்பற்றி ஒரு கவலை இல்லை. உன்ரை உழைப்பைப் பற்றின பெருமை தான்...”

அஞ்சல்கள்

பொறாமையில் உலைவான்.

“நீங்கள் உழைச்சுத் தந்தால் நான் ஏன் கதைக்கிறன்...”

“அதுக்குத் தலைக்குள்ளை பீசோடை நான் என்னத்தைச் செய்யுறது...?”

அவன் விறுவிறுவென்று பின்புறமுள்ள தனித்த குடிலுக்குச் செல்வான். அங்கே தான் அவனது கூட்டாளிகள் வருவார்கள்.

எல்லாரும் இங்கே வந்தபின் அறிமுகமானவர்கள் தான். ஆனால் அவர்கள் தான் அவனுக்கு இந்த நரகத்திலிருந்தான விடுதலையைக் காட்டினார்கள். இவனால் கடுமையாக உழைக்க முடியவில்லை. அவளுக்கு கை விரல்கள் மரத்திருந்தாலும் ஏதோ ஒரு வகையில் அவனை மேவிக்கொண்டே போனார். அவனை வெல்ல வேண்டும், வெல்ல வேண்டும் என ஏதோ ஒன்று அவனை உள்ளுக்குள் உலுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஒரே குத்தல், குடையலாய் மண்டை வலிக்கும் போது அவன் தன் கோபத்தை சிறுசுகள் மீது காட்டி அவற்றை விளாசுவான். அவள் தடுக்க வருவாள். மீண்டும் அவள் மீது கோபம் ஏறும். இவ்வாறாக எதன் மீதும் ஒரு கோபம், எரிச்சல் பற்றிக்கொண்டேயிருந்தது.

மாத்திரைகள் ஆயுளுக்கும் தொடரும்படியாக விதிக்கப்பட்ட வன் அவன் ஒருவனாகத்தான் இருக்க முடியுமா...?

அவனது வேதனையைப் பார்த்துச் சகிக்க முடியாத நண்பர்கள் ஒருநாள் அதனை ஈயத்தாளில் சுற்றிக் கொடுத்துப் புகைக்கச் சொன்னார்கள். அவனுக்கு எப்படியாவது அந்த வேதனையிலிருந்து விடுபட்டால் போதுமென்றிருந்தது. அந்தக் ‘குடு’வைப் புகைத்ததிலிருந்து அவன் வேதனை காணாமல் போனது. சொர்க்கத்தில் மிதக்க முடிந்தது. ஆனால், நாளாக, நாளாக அது மேலும் தேவைப்பட்டது. சிறிய சரை ஒன்றைப் பெறுவதற்கு நானூறு ரூபாய் தேவைப்பட்டது. எப்படியாவது அதைப் பெற்றுப் புகைத்து விட்டுப் பாட்டில் கிடந்தானேயானால் அடித்துப் போட்டது போன்ற மயக்கம் இருக்கும். எந்தத் துயரமும், உயிர்வலியும் இருக்காது. முக்கியமாய் அந்த மண்டைக்குள் குடையும் குடைச்சல் இருக்காது.

இரவு பத்து மணி ஆகும், அவன் தெளிந்து எழுவதற்கு. இப்படியே புகைத்துக் கொண்டு, கூட்டாளிகளோடு செல் போனில் சில வீடியோக்களை அசைய விட்டுக் கொண்டாட்ட மாய் அவன் வாழ்வை நகர வைத்தான். அதற்குப் பிறகான நாட்களில் உழைப்புத் தீர்ந்து, ‘குடு’ விற்கான தேவை அதிகரிக்க, அதிகரிக்க சூரியகாந்தியின் ‘டப்பர்’வுக்குள்ளிருந்தும் சிறிது, சிறிதாய்த் திருட ஆரம்பித்தான்.

மரத்துப் போன விரல்களோடு அவள் வாழ்வோடு மல்லுக் கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். திடீர், திடீரென்று விரல்கள் குறண்டிக்கொள்ளும். உணர்ச்சி இருக்காது. திருமென்று உணர்ச்சி வரும். ஒருநாள் விரல்களில் எந்தவித உணர்ச்சியும்பற்றிருந்த போது குழம்புச் சட்டியை வெறும் கைகளால் தூக்கினாள். திருமென்று விரல்கள் எரிந்த உணர்வில் பொதுக்கென்று விரல்கள் குழம்புச் சட்டியைக் கை விட, சட்டி உடைந்து குழம்பு நிலமெங்கும் சிதறி இவள் உடலில் தெறித்தது.

அவளுக்கு இந்த வாழ்க்கை போதும், போதும் என்றா கியது. இருந்தாலும் எஞ்சியுள்ள வாழ்க்கையை வாழ்ந்து தானே தீர்க்க வேண்டும்.

● ஓவியர் மொறாயஸ் (மோனலீசர்)	26.08.2019
● அண்ணாவியார் தம்பித்துரை யேசுராசா	03.09.2019
● பாடலாசிரியர் முத்து விஜயன்	07.09.2019
● நாடகக் கலைஞர் அராலியூர் ந. சுந்தரம்பிள்ளை	08.09.2019
● நாடகக் கலைஞர், தனில் வித்துவான் ச. கணபதிப்பிள்ளை	15.09.2019
● பேராசிரியர் பொன் பூலோகசிங்கம்	19.09.2019
● அருட்தந்தை பிலிப்பு இம்மானுவேல் யேசுதாசன் (அமதி)	23.09.2019
● ஓவியர் லங்கா (சிற்பம் பலம் இலங்கைநாதன்)	08.10.2019
● பிரான்ஸ் திருமறைக் கலாமன்ற இணைப்பாளர் டேமியன்சூரி	20.10.2019
● ஆய்வாளர், எழுத்தாளர் கதிராமன் தங்கேஸ்வரி	26.10.2019
● வாசகர் குமாரசாமி குமாரதேவன்	15.11.2019
● கலைஞர், கவிஞர் பசறையூர் வேலாயுதம்	16.11.2019
● ஈழப் போராட்டத்தின் முன்னோடி அருள்பு அருட்பிரகாசம் (அருள்)	03.12.2019
● நூலகர் ஸ்ரீகாந்தலட்சுமி அருளானந்தம்	25.12.2019
● கலைஞர், எழுத்தாளர் முல்லை யேசுதாசன்	07.01.2020
● பத்திரிகையாளர் போல் வின்சன்	10.01.2020
● சிரேஷ்ட அறிவிப்பாளர் ஏ. ஆர். எம். ஜிபிரி	20.01.2020
● ஒலிபரப்பாளர் எஸ். சண்முகரத்தினம்	24.01.2020
● மலையக எழுத்தாளர் மல்லிகை சி. குமார்	27.01.2020
● ‘கலைவளன்’ சிசு. நாகேந்திரன்	10.02.2020
● பொப்பிசைப் பாடகர் எஸ். இராமச்சந்திரன்	16.02.2020
● கவிஞர் சபிதா	01.03.2020
● மலையக எழுத்தாளர் தமிழ்ச்செல்வன் மாசிலாமணி	10.03.2020
● நடிகர், இயக்குநர், எழுத்தாளர் விசு	22.03.2020
● ஊடகவியலாளர், எழுத்தாளர் ஏ.எஸ்.எம். நவாஸ்	22.03.2020
● நாட்டுப்புற பாடகி பரவை முனியம்மா	29.03.2020
● மூத்த எழுத்தாளர் நீர்வை பொன்னையன்	26.03.2020
● மூத்த ஓவியர் மு. கனகசபை	08.04.2020
● எழுத்தாளர் ஆனந்தா ஏ. ஜி. இராஜேந்திரன்	10.04.2020
● ஊடகவியலாளர் தி.ஆனந்தவர்ணன்	09.04.2020
● சிரேஷ்ட ஊடகவியலாளர் செழியன்	20.04.2020
● கலைஞர் அப்புத்துரை ரகுநாதன்	22.04.2020
● மூத்தறிஞர் ஆ. சபாரத்தினம்	01.05.2020
● பெண் எழுத்தாளர் தமிழ்ப்பிரியா	07.05.2020
● சிரேஷ்ட அறிவிப்பாளர் சீ. நடராஜசிவம்	24.06.2020
● சிறுவர் இலக்கிய முன்னோடி சிபில் வெத்தசிங்ஹு அம்மையார்	01.07.2020
● திரைத்தறை ஆளுமை இசையமைப்பாளர் எண்ணியோ மாரிக்கோணி (இத்தாலி)	06.07.2020
● மலையகக் கலைஞர் கே. ஏ. இராமன்	07.07.2020
● அருட்தந்தை ஆர். எம். ஜி. நேசநாயகம்	14.07.2020
● மூத்த பெண் எழுத்தாளர் பத்மா சோமகாந்தன்	15.07.2020

சமூகப் பணியாளர்களாக, படைப்பாளிகளாக, கலைஞர்களாக வாழ்ந்து மறைந்த இவர்களுக்கு ‘கலைமுகம்’ தனது அஞ்சலி களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

அவன் இப்போது முன்பு போலில்லை. அடிக்கடி காய்ந்து விழுந்தான். பிள்ளைகளில் கோபத்தைக் காட்டினான். பிள்ளைகள் பசியில் காய்ந்திருக்க கொட்டிலுக்குள் கூட்டாளிகளோடு கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருப்பான். செல்போனில் வீடியோக்களைத் திறந்து விட்டுப் போதையூறுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். இரவுகளை அளைவதற்காக 'இந்தா பார்' என மோசமான வீடியோக்களை அவளுக்குக் காட்டுவான்.

அவனது செல்போனைப் பிள்ளைகள் எடுத்து விளையாடுவதைக் கண்டால் இவளுக்குப் பயமாயிருக்கும். பிள்ளைகளை அவனருகில் விடவும், அவனோடு பழக விடவும் அவள் எச்சரிக்கையுடன் தானிருந்தாள். அவனுக்கு மேலும் விரக்தியாகிப் போயிற்று.

வீட்டுக்கு வராமல் விட்டான். கூட்டாளிகளோடு விடிய, விடியக் கொட்டிலுக்குள் கிடப்பான்.

"நீ செய்யிற வேலைகளுக்கு நினைக்கவே வெட்கக் கேடாக் கிடக்கு...உன்னையெல்லாம் ஒரு மனிசன் எண்டு நம்பி வந்தன்..."

அவனது வெறுப்பு நாளாக ஆகக் கூடிக் கொண்டே வந்தது. அவனது வெறுப்புக் கூடக் கூட அவள் மீதான விரோதம் அவனிடமும் அதிகரித்தது.

உடல் மரத்துப் போன அவளுக்கு ஒரு வாழ்க்கை கொடுத்தால் அவள் ஏறி மிதிக்கிறாளே என அவள் மீதான கோபம் எகிறியது. அவனது புலன் திரும்பத் தொடங்கியது. அவனது புலனுக்குள் உள்வாங்கப்பட்டவள் மதீஷா. சேலைக்கு பிளவுஸ் தைப்பதற்காக சூரியகாந்தியிடம் அடிக்கடி வந்து போகிறவள். கணவனை கட்டாருக்கு அனுப்பி விட்டு வருஷத்துக்கு ஒரு தரம் அவனது வருகைக்குக் காத்திருப்பவள்.

இப்போதெல்லாம் அவள் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்து மினக்கடுகிறாள். அவனும் கொட்டிலுக்குள்ளிருந்து அவளோடு கதைத்துச் சிரிக்கிறான்.

சூரியகாந்திக்கு அவனைப் பற்றிச் சந்தேகப்பட வேண்டிய தேவை எதுவும் இல்லை. சந்தேகப்படவும் இல்லை. எனினும் அவன் வெளிப்படையாகவே இவளை ஆத்திரமுட்டும் பொருட்டு அவளுடனான பொழுதுகளைக் கவர்ந்து கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

மதீஷாவுக்கு சூரியகாந்தியைப் பற்றி ஒரு கவலையுமில்லை.

உணர்ச்சி மறுத்தவள், புருஷனின் தேவையைக் கவனிக்க முடியாதவள்... இவளை என்ன கேள்வி கேட்பது...? உடலுக்குப் பசி இருக்கும் என்பது பசி எடுத்தவர்களுக்குத்தானே தெரியும்... உணர்வு செத்த ஐடங்கள் அதைப் பற்றி பேச எந்த அருகதையும் இல்லை...

மதீஷா சண்டையில் வாய் கிழியக் கத்தினாள். அவள் புருஷனைக் கைக்குள் போடத் தெரியாதவள் என்றாள்.

இவளுக்குப் பிள்ளைகளை இந்த நரகத்திலிருந்து எங்காவது தூக்கிக் கொண்டு ஓடிவிடவேண்டும் போலிருந்தது. வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கண நரகத்தையும் அனுபவித்த பிறகு அவள் சொன்ன வார்த்தை தான் "நீ இருக்கிறதை விட செத்துப் போகலாம்..."

இவனிடமிருந்து தான் ஆறுதல் பெற்று, இவனிடமிருந்து தான் இன்பத்தின் சுவையைக் கற்று, இவனிடம் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்தவள் சொல்கிறாள்...

"நீ இருக்கிறதை விட செத்துப் போகலாம்..."

இருக்கிறதை விடச் செத்துப்போனால் ஒரு பெறுமதி இருக்குமென்று அவன் எண்ணிய நாள்களும் இருந்தன. அதற்குத் தயாராகவே அவன் இருந்தான். அதற்கான காலம் அவனுக்கு கிடைக்கவில்லை. அத்தனை நாள்களும் எரிந்து போயின.

இப்போது "நீ இருக்கிறதை விடச் செத்துப் போகலாம்".

அவள் சொல்கிறாள்...

அவனது தலைக்குள்ளிருக்கின்ற 'அது' சொல்கிறது.

ஆனால் இருக்கிறதை விடச் செத்து விடலாம் என்பதை விட இருக்கிற போது அனுபவித்து விட வேண்டுமென்று ஏன் இவ்வளவு நாளும் தோன்றவில்லை...?

இருத்தலின் வலியை மறக்க வேறென்ன வழி...?

அவன் கொல்லைப்புறத்துக் கொட்டிலை நோக்கிப் போகிறான்.

அங்கே கூட்டாளிகள் வரக்கூடும்.

இல்லாவிட்டால் மதீஷா...

வருவாள்..

எஞ்சியுள்ள நாள்களை அவன் வாழ்ந்து தீர்க்க வேண்டும்.

வரவு

பண்மகள்

பெப்ரவரி 2020

பாடசாலைகளில் இருந்து முகிழ்ந்தெழும் சஞ்சிகைகளின் வரிசையில் யாழ். பண்டத்தரிப்பு பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலையின் வெளியீடாக 'பண்மகள்' சில வருடகால இடைவெளியின் பின்னர் புதிய பொலிவுடன் வெளிவந்துள்ளது. இந்த இதழில் பாடசாலை தொடர்பான விடயங்களுடன் மாணவர்களதும் ஆசியர்களதும் பத்துறை சார் ஆக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

நீறாங்கள்

முளைக்கும் காடு

சிணுசிணுத்த மழைத்தாறல்
காது தழுவி நுரையீரலைக் கௌவிய
குளிர் நடனம்
நத்தைகளாய் தேங்கி பிசுபிசுத்த
தவிப்புகள் மெல்லென மேவி
கனவுகள் காளான்களென பூத்துக் கிடக்கும்

நீ குரலெடுத்துப் பாடுவது
கடலில் ஜனித்த உப்பாக்கி
ததும்பச் செய்கிறது
நேசங்களின் குழைவுகளில்
குட்டிநண்டுகள் ஊர்ந்து செல்லும்
மாயப் பறவையின் செவ்வலகில்
கொச்சிப் பழமாய் கலந்து துவள
காலம் கணிக்காத கடிகாரம்
ஆன்மாவின் தடுமாற்றங்களைப் புளரமைக்கும்

கிளைத்து ஊன்றிய விருட்சத்தின்
ஒற்றை வேரில் இளைப்பாறிய
சில்வண்டென கனவுகளைத்
துளைத்துவிடுகிறாய்

திடுக்கங்களைக் கடந்த
ஒவ்வொரு திருப்பங்களிலும்
சொல்லொணாத் தந்திரங்கள்
தீராத பக்கங்களைப் புரட்டுகிறாய்
முணுமுணுவென்ற இசை
நிறங்கள் முளைக்கும் காட்டின்
வீணையை உடைக்கப்பார்க்கிறது

நுஹா

மொழி பெயர்ப்புக் கவிதைகள்

சிங்கள மூலம்: நாகொல்லாகொட தர்மசிறி பெனடிக்
தமிழில்: எம். ரிஷான் ஷைப்

கவிஞர் பற்றிய குறிப்பு

கவிஞர் நாகொல்லாகொட தர்மசிறி பெனடிக்

நான்கு தசாப்த காலங்களாக இலங்கை பத்திரிகைகளில் சிங்கள மொழியில் கவிதைகளை எழுதி புகழ்பெற்றிருக்கும் கவிஞர் நாகொல்லாகொட தர்மசிறி பெனடிக், நவீன கவிதையை புதிய பாதையில் கொண்டு செல்லும் கவிஞர்களில் முக்கியமான ஒருவர்.

சமூகத்தில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காகவும், ஒதுக்கப்பட்டவர்களுக்காகவும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காகவும், எளியவர்களுக்காகவும் தனது எழுத்தின் மூலமாக சேவைகளை ஆற்றிவரும் இவர், அம்மக்களின் குரலை உயர் பீடத்திலிருப்பவர்களிடத்திலும் கவிதைகள் மூலமாகக் கொண்டு செல்கின்றார். சொந்தமாக ஒரு இருப்பிடமற்று தெருவோரத்தில் படுத்தறங்கும் இக்கவிஞர் சிங்கள மொழியில் ஆயிரக்கணக்கான கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறார். அனைத்துமே ஏழை மக்களின் துயரத்தைப் பாடுபவை. ஏழைகளுக்காகப் பேசுபவை. சுமை தூக்கும் கூலித் தொழிலாளியான இந்தக் கவிஞர், காலமான தனது அம்மாவின் புகைப்படத்தை எப்பொழுதும் கூடவே வைத்திருக்கிறார். பெனடிக் எனும் அம்மா வழிப் பெயரையே தனது பெயரோடு இணைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அம்மாவைக் குறித்து இவர் எழுதியிருக்கும் இந்தக் கவிதைகள், அம்மாவும் இவரும் மாத்திரம் தனித்து வாழ நேர்ந்த வாழ்க்கைப் போராட்டம் மிகுந்த வறிய ஜீவிதம் குறித்தும், இழப்புகளைச் சந்தித்தவர்களின் மனவோட்டங்களையும் பேசுகின்றன.

- மொழிபெயர்ப்பாளர்

அம்மா, வா போகலாம்...!

(அவதூறு சொன்னவர்களுக்கு, சிநேகத்தோடு...)

தாமரை மொட்டுக்களுக்கிடையேயிருந்து
எட்டிப் பார்க்கையில்
தவளையின் கண்கள்தான்
எவ்வளவு துயர் நிறைந்ததாக இருக்கின்றன
வயிற்றைக் கிழித்து
வைத்திய மாணவர்கள் பரிசோதனை செய்கையில்
உணருமோ மருத்துவக் குழல்
அம் மலையெனத் துயர் சுமந்த நெஞ்சத்தை...

எனது அம்மாவின்
உடலைப் பதனிட்ட வேளையில்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன் நான்
சவச்சாலை அருகிருந்து...

தெரியவில்லை வெளியே அன்று
பூக்கள் பூத்திருந்தனவா என...

மெலிந்த மார்புகளை
அப்பா தவிர பிற ஆட்கள் தொடுகையில்...
உள்ளூறுப்புக்கள் வலியெடுக்க
பட்டினியால் வாடுகையில்...
வேசியொருத்தியென
முழுக்கிராமமுமே சொல்கையில்...
சந்திரா... எமக்கு இன்னுமொரு மரணமெதற்கு...?

எனது தந்தையும் காதலித்தார்
எல்லாப் பெண்களையும்
எனது அம்மாவைத் தவிர...

அநேகமானவற்றை
அருகிலேயே வைத்திருக்க வேண்டுமெனில்
சகாவே
எதையேனும் இழந்து விட வேண்டியிருக்கும்
எல்லாக் கணத்திலும்

ஜீவிதத்தைத் தெலைத்து
அம்மா எனக்கு கொடையெனத் தந்த

அருவெறுக்கும் வாடையற்ற கவிதைகளை
முத்தமிடுங்கள் அனைவரும்

இன்றும்

இருந்திருந்து ஒரு தினத்தில்
நிர்வாணத்தை மறைத்தவாறு
மாசுபட்ட கன்னியொருத்தி
திக்கித் திணறி முணுமுணுக்கக் கூடும்
ராகமேதுமற்ற பாடலொன்றை
மயானத்தில்...

* சந்திரா - சிங்களக் கவிஞர் சந்திரகுமார விக்ரமரத்ன

இப்போது அழகிப் போயிருப்பாய் நீ...

காட்டு இஞ்சிப் பற்றைகளிடையே வழி தவறிப் போன
சின்னஞ்சிறு நீர்க்கோழிக் குஞ்சு போல
சவப்பெட்டியைச் சுமந்து சென்ற போது
கண்களை மூடியவாறு முட்டி மோதி நடந்தேன் நான்...
உயிருடன் நீ இருந்த காலத்தில் கூட
இந்தளவு பாசம்
இதயத்தில் இல்லாதிருந்திருக்கக்கூடும்

உள்ளத்தில் பதிந்த உருவமும்
வீங்கிப் போகும் ஏழு நாட்களில்
பாசத்தைப் போலவே பெட்டியும் வெடித்துச் சிதறும்
நான் பிடித்து நடந்த உனதிரு கரங்களினதும்
சதை கழன்று பொலிதீனிடையே சீழ் வழியும்
புன்னகைத்த முரசுகள் கரையும்
நீலம் படர்ந்த கண்கள் என்னைக் காணாது அழுகும்...

நகங்களை நீ கடித்த போதெல்லாம் நான்
உன்னை நிறையத் திட்டியது நினைவில் வரக்கூடும்
ஐயோ... அந்த நகங்கள் உதிர்த்திருக்கும் இப்போது
கூந்தல் கற்றைகளின் நிறமும் மாறியிருக்கும்

எக்னஸ்...

எண்பது வயதான உனது முதிய ஈரல்
எனது விழிகளை அழச் செய்கிறது இப்போதும்
இன்னுமொரு விடயம் எனது தாயே
செத்துச் செத்துப் பிழைக்கும்
சுடுகாட்டுப் புற்புதர்தான் பாசம் என்பதுவும்...

சுடலையில்...

வார்னிஸ் பூச்சு மின்னும்
அழகிய ஆனால் மலிவான சவப்பெட்டி
உள்ளே சுவாசத்தை தானம் கொடுத்த
விலைமதிப்பற்ற முதிய தாய்ப் புதையல்...
இன்னும் சற்று நேரத்தில் அழக்கூடும்
புனிதஸ்தலத்தின் மான் குட்டிகளெல்லாம்...

“ இன்னும் கொஞ்ச நேரமே இருக்கிறது
இந்தச் சுடலத்தை எரிக்க
இந்த எரிவாயுக் குவளை
இழுக்கப்படுவது அதற்காகத்தான்
கரும்புகை எழுந்தால்
பெட்டி இன்னும் எரிந்து கொண்டிருக்கும்
வெண்புகை எழுந்தால்
அம்மா அணைந்து விட்டிருப்பாள் ”
என்கிறான் சிதையின் பொத்தானை அழுத்தும்
மெலிந்து கறுத்துப்போன வாலிபன்...

கண்ணீரிடையே எனக்குத் தென்படுகிறது
முன்பொரு நாளில்
பட்டினியாகக் கிடந்தவிறம்
அம்மாவும் நானுமென இருவரும்...

எழுத்தறிய மாட்டாளெனினும் அம்மா அன்று
எனது கவிதைகளைத் தடவிப் பார்த்தான்
அம்மாவைக் கைவிட்டுச் சென்ற அப்பாவுக்கு
எமது ஜீவிதம் பாட்டாகி விட்டிருந்த போதிலும்...

இழுக்கப்படும் இன்னும் சில கணத்தில்
சுடலையின் வாயை மூடியிருக்கும் கைப்பிடி

வாழ்நாள் முழுதும் நான் காத்த அழகான கவிதை வரி
அதன் பிறகும் எரியக் கூடும்
எஞ்சக் கூடிய சாம்பலின் ஓரிடத்தில்
எலும்புகள் அழுதழுது என்னை பார்த்திருக்கும்...

அம்மா எனக்குத் தந்து சென்ற கொய்யா மர ஊன்றுகோல்
எப்போதும் தரித்திருக்கும்
பலகைக் கட்டிலில்
எனது தனிமைக்குத் துணையாக...

அம்மாவின் கல்லறை அருகிலிருந்து...

குளிரால் நிரம்பிய தனிமை மனதிலுதித்து
ஆழத்தில் தடவித் தடவித் தேடுகிறது
அம்மாவை

பெருமழை பெய்யும் நாட்களில்
தவளைக் குஞ்சுகள்
ஓலமிட்டுக் கத்தியே
நெஞ்ச வெடித்து மரித்துப் போகின்றன
அவளின் கல்லறையருகே

மூன்றாம் மாத முடிவில்...

அமாவாசை இருளில் முகமறியாக் கூட்டத்தினிடையே
குளக்கட்டு வேலி கடந்து வரம்பு ஓடை மரப் பாலத்தில்
நெற் கதிரை அசைத்தசைத்து
வயல் குருவிகளெழுப்பிய மேள ஓசையில்
நான் தேடிய கடந்த காலம் கனவேதானா அம்மா...

நாட்டு மருந்துக் கடையருகே வேலியோரம்
நீ மறதியாக விட்டு வந்த
முதிர்மர ஊன்றுகோலைச் சுற்றிக் கொண்ட
பிச்சிக் கொடிகள் அழுகின்றன கனவிலும்...

ஒரு கண் சிதைந்து போன
மூக்குக் கண்ணாடி வழியே
பெளர்ணமி நிலலைப் பார்ப்பேன்
நிலவிலிருக்கும் முயலைப் புறந்தள்ளி
எனது விழிகளில் எட்டிப் பார்ப்பான் அம்மா...

கோடை தந்த கூலியாகப் பெற்ற
கடன் சுமைப் பட்டினி குறித்து
மனைவி திட்டிக் கொண்டிருப்பான்
உறக்கமற்ற அவ்வாறான நள்ளிரவுகளில்
தனித்தமுகையில் தலையை
நீ முத்தமிடுவதை உணர்வேன் அம்மா...

அம்மாவின் கல்லறையருகில் நான்
களைபிடுங்கித் துப்புரவாக்கும் நாளில்
தவளைக் குஞ்சுகளும் ஓலமிட்டு
நெஞ்சு பிளந்து மரிக்கக் கூடும்...!

பாரேன் அம்மா எனக்குப் புற்றுநோயாம்....!

கருங்கற்பாறை இரும்பையொத்த
உறுதியான உடலை எனக்குத் தந்து
இளகிய மனதை ஏன் தந்தாய் தாயே எனக்கு
மனைவியின் நேசம் நாணற் பாயை
உதறித் தள்ளி ஓடிச் சென்ற நள்ளிரவில்
அழுதழுது தலையணையில்
விழிநீர் தேக்கியது நீதான் அம்மா...

ஆகவேதான் தனித்திருக்கிறேன் நான் இன்று
நிழல் மாத்திரமே அருகிலிருக்கிறது
மனைவியும் விட்டுச் சென்றுவிட்டாள் என்பதனால்
தாமாக மூடிக் கொள்கின்றன விழிகள்
பெண்களைக் கண்டதும்...

நள்ளிரவில் உன் கல்லறையருகில் வந்து
உன்னைத் தேடுகிறேன் எனது தாயே
நிலைத்திருக்கும் உன் உருவம் தவிர
யாருடைய உருவப்படமும் இல்லை
இவ் வெற்றுப் பாக்கெட்டில்...

மஹரகம் புற்றுநோய் வைத்தியசாலைக்கு
அருகில் தான் இப்போதிருக்கிறேன் அம்மா
ஜீவிதம் முடிய வெகுதூரமில்லை இன்னும்
புற்றுநோயாம் என நுரையீரலே சொல்கையிலும்
தனிமையைப் போக்கவென சாம்பலாக்கிய
அப் புகைப்பழக்கம் மறக்கடிக்க விடுவதில்லை அம்மா
உனது புதை குழியில் இடமிருக்கிறதுதானே
விரைவாக வருகிறேன் அம்மா
சுருண்டு படுத்திருக்க உன் மடியில்...

நான் ஜீவிதம் கொடுத்த அநேகம் பேர் இன்று
ராஜ வாழ்க்கை வாழ்வது குறித்து மகிழ்ச்சி அம்மா
நீ கட்டளையிட்டபடியே
ஏழைகளுக்காக கவிதைகள் எழுதி எழுதியே
கடமையை நிறைவேற்றிவிட்டேன் எனது தாயே
நான் மரணிக்கும் நாளின்
சுவப்பெட்டிக்கான பணம் கொடுத்தது
கவிதை எழுதியென்றால் இல்லை தாயே...

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத் துறைகளில் நிலைமாற்றத்திற்கான நகர்வுகள்

2009 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் வெளிவந்த நாவல்கள், குறுநாவல்களை முன்வைத்து...

சி. ரமேஷ்

(67 ஆவது இதழின் தொடர்ச்சி)

சேனனின் 'லண்டன்காரர்'

புகலிட அரசியல் இலக்கியச் சூழலில் நன்கு அறியப்படும் சேனன் இடதுசாரி சிந்தனையாளராகவும் செயற்பாட்டாளராகவும் சோஷலிஸ்ட் கட்சியின் அங்கத்தவராகவும் விளங்குபவர். ஊடகவியலாளராகவும் விமர்சகராகவும் தொடர்ந்தும் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் சேனன் உலக இலக்கியங்களை நன்கறிந்தவர். நிறைந்த வாசிப்பாளர். 'லண்டன்காரர்' நாவல் மூலம் தன்னை படைப்பிலக்கியவாதியாக இனங்காட்டிக் கொண்டவர். ஒடுக்கப்பட்ட விளிம்புநிலை மக்களை நோக்கி தொடர் வன்முறைகள் பிரயோகிக்கப்படுமபோது அதனை உடைத்தெறிந்து வெளியேறுவதற்கான முன்முயற்சியே இந்நாவல். லண்டனில் நிகழ்ந்த 2011 ஓகஸ்ட் கலவரத்தினை மையமாக வைத்து படைக்கப்பட்ட இந்நாவல் ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ் எழுதிய ப்லினியர் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு புனையப்பட்டதை சேனனது முன்னுரையும் தெளிவுபடுத்தி நிற்கிறது.

புலம்பெயர் வாழ் விளிம்புநிலை மக்களின் நெருக்கடிகளையும் அவர்களின் மீது பிரயோகிக்கப்படும் வன்முறைகளையும் ஐரோப்பிய சமூகத்தின் இனத்துவேச அரசியலையும் அங்கதமாகப் பதிவு செய்யும் நாவலே 'லண்டன்காரர்'. லண்டன் வாழும் கறுப்பு - வெள்ளைகளின் இனமுரண்பாட்டை பிரதிபலிக்கும் இந்நாவல் புலம்பெயர் சூழலில் எதிர்நோக்கும் பொருளாதார நெருக்கடிகளையும் அம்மண்ணின் மையநிலை அரசியலையும் விதந்துரைக்கிறது. சிக்கன் கடையொன்றில் வேலைசெய்யும் ஐயரையும் அங்கு பணியாற்றும் சாந்தேலா என்ற கறுப்பினப் பெண், சுகன், அச்சிக்கன் கடையின் உரிமையாளர் பாஸ்கரன், தெய்வம், கேதாரநாதன் மற்றும் ரமேஸ் அவன் காதலன் போர்த்துக் கீசியானா டியோகோ முதலானோரைப் பாத்திரமாக வைத்துப் பின்னப்பட்ட நாவல், நிறுவெறி, இனத்துவேசம், சாதியம், ஓரினச் சேர்க்கையாளர்கள், புலம்பெயர் முதலாளிகளின் நயவஞ்சகம், கடைநிலை ஊழியர்கள் மீதான உழைப்புச் சுரண்டல் என மிகக் குறுகிய வெளிகளுக்குள்ளேயே பயணித்தாலும் லண்டன் சார் தொழிலாளர் கட்சியின் சந்தர்ப்பவாத அரசியல் குறித்தும் இந்நாவல் பேசுகிறது.

தொண்ணூறு பக்கங்கள் மட்டுமே அடங்கியுள்ள மிகச்சிறிய இந்நாவலில் பிரதான பாத்திரமாக வரும் ஐயரின்

அடி, ஆக்கினையைப் பொறுக்க முடியாத அவர் மனைவி தெய்வத்துடன் ஓடிப் போய்க் குடும்பம் நடத்த மனமொடிந்து போன ஐயர் கேதாரநாதன் துணையுடன் பாஸ்கரன் கடையில் வேலைக்குச் சேர்கிறார். வேலைக்குச் சேர்ந்த இடத்தில் சாந்தேலா என்ற பெண் மீது காதல்கொண்டு அவளுடன் குடும்பம் நடத்த ஆரம்பிக்கிறார். அவளோடு 'கரிபியனுக்கு' சென்று விடுமுறையைக் கழிக்க எண்ணும் ஐயர் தன் முன்னாள் மனைவிக்கு தக்கபாடம் புகட்ட எண்ணி சந்தர்ப்பத்துக்காக காத்திருக்கிறார். அவளைப் பழிவாங்கும் பொருட்டு ரமேஸின் உதவியுடன் முன்னாள் மனைவியின் நகைகளை களவெடுக்கிறார். இதற்கு உதவி செய்த ரமேஸ் பொலிஸில் மாட்ட ரமேஸின் காதலன் டியோகோ அவனைக் காப்பாற்ற பாஸ்கரனை மிரட்டுகிறான். இதனால் கோபமுற்ற பாஸ்கரன் டியோகோவை அடித்து விரட்ட கலவர நேரத்தில் டியோகோ பாஸ்கரன் கடையை எரிக்கிறான். அதனால் டியோகோ சிறைசெல்ல இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி ஊடகக் கவனத்தை ஈர்த்து பாஸ்கரன் பிரபலமடைகிறான். கழிவிருக்கம் காரணமாக ஐயர் ரமேஸை சிவில் பாட்னர் ஒப்பந்தம் செய்து காப்பாற்ற போராடுகிறார். அப்போராட்டத்தில் ஓரளவு வெற்றியும் பெறுகிறார்.

2011 ஓகஸ்ட் மாதம் 'மார்க் டகன்' என்ற கறுப்பின இளைஞனை பிரிட்டிஷ் பொலிசார் சுட்டுக் கொன்றதால் இடம்பெற்ற கலவரத்தின் பின்னணியையும் விரிவாகப் பேசும் இந்நாவல் ஊடகங்கள் அதிகார வர்க்கங்களின் ஊதுகுழலாக மாற்றியமைக்கப்பட்டமையையும் எடுத்துரைக்கின்றது. சுமார் ஒரு வார காலம் நீடித்த இக்கலவரத்தில் சிறுபான்மை இன இளைஞர்களினால் சிறிய வியாபார நிலையங்களிலிருந்து பல்பொருள் அங்காடிகள், பொது ஸ்தாபனங்கள், அரசு நிறுவனங்கள் என அனைத்தும் சூறையாடப்பட்டு எரியூட்டப்பட்டன. இக்கலவரத்தை சமூகவலைத்தளங்கள் BMM புரட்சி அல்லது கலகம் என வர்ணித்தன.

லண்டனில் வாழ்கின்ற விளிம்பு நிலை மக்களைக் கதை மாந்தர்களாக கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவல் சாமான்ய மனிதர்கள் மீது பிரயோகிக்கப்படும் வன்முறைகளையும் அதிகாரங்களினால் அம்மக்கள் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கீடுகளையும் பேசுகிறது. சமபாலுறவினால் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை விகற்பமின்றி வெளிப்படுத்தும் இந்நாவல் ஓரினப்புணர்ச்சிக்கான அங்கீகாரத்தைக் கோரிநிற்கிறது. இதுபோல நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் ஓரினப்புணர்ச்சியைப்

பேசிய முதல் நாவல் கரிச்சான் குஞ்சின் 'பசித்த மானிடம்'. சமூகத்தில் உயர் சாதியினரின் மனத்தில் எழும் குருர காம இச்சையை தயவு தாட்சண்யமின்றி இந்நாவல் பதிவு செய்கிறது. பள்ளிப்பருவத்தில் ராவுத்தரால் சிதைக்கப்பட்டு குஸ்டரோகியாகிப் போன கணேசன் வாழ்வுக்கூடாக நகரும் நாவலில் எவ்வளவு தீனி போட்டாலும் அடங்காத மனிதப் பசிகளைப் பேசுகிறார். குறிப்பிட்ட காலத்தில் வேகமெடுக்கும் இப்பசிகள் ஒரு கட்டத்துக்குப் பின் தணிந்து வெறுமையை நோக்கிச் செல்லும் என்பதை பிராமண சமூக அமைப்புக்கூடாக வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறார். ஆனால் லண்டன்காரர் என்னும் பிரதி இதிலிருந்து விலகி வாழ்வின் அர்த்தமின்மையைத் தத்துவத்தின் வெளிச்சத்தில் அல்லாது வாழ்வனுபவங்களினூடாக எப்பரிசிக்க முயல்கிறது. விளிம்பு மனிதர்களின் கதையாக விரியும் 'லண்டன்காரர்' சாதிய வர்க்க பேதங்களை புலம்பெயர் சூழலில் வாழும் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் கோணத்தில் வைத்து ஆராய்கிறது. பசித்த மானிடமோ தஞ்சாவூர் பிராமணப் பிற்புலத்தில் வாழும் பிராமணர்களின் பிரிதி விம்பங்களை அவர்களின் முகத்திரைகளை கிழித்தெறிக்கிறது. லண்டன்காரர் நாவல் ஐயரை சிக்கன் கடையில்

வேலை செய்பவராகச் சித்திரிப்பதுடன் ஓரினப் புணர்ச்சியாளனுக்கு உதவுபவராகவும் கறுப்பினப் பெண்ணுடன் லிவிங் டு கெதர் முறையில் வாழ்பவராகவும் மனைவியின் நகையைத் திருடுபவராகவும் எடுத்துரைக்கிறது. வர்ணாச்சர தர்மத்தின் சிதைவை சேனன் நுட்பமாகப் பதிவுசெய்கிறார்.

கனவான் களின் தேசமென்னும் லண்டனின் புறக்கட்டுமானத்தை நாவல் உடைக்கிறது. வெளிநாட்டு சுற்றுலாப் பயணிகளை கவருகின்ற உலகின் மிக

முக்கிய சுற்றுலாத் தல மையமாக இருக்கின்ற லண்டன் நகர் நாவலில் வீட்டு வசதியற்றவர்கள் வாழுகின்ற கவின்சில் பிளட்டுக்களைக் காட்சிப்படுத்துகின்றது. மூத்திர வாடை வீசும் லிப்டுகளைக் கொண்ட தொடர்மாடக் குடியிருப்புக்களையும் இரும்புக்கம்பிகளாளான இரண்டு அறைகளையும் கொண்ட வீடுகளையும் காட்சிப்படுத்துகிறது. விளிம்புநிலை மக்கள் வாழும் லண்டன் மாநகரின் குறுக்கு வெட்டுத் தோற்றம் உயிர்ப்புடன் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

கலவரத்தின் பின்னணியில் வெளிச்சத்துக்கு வராத உண்மைத் தகவல்கள் பலவற்றை ஒன்றிணைத்து சேனனால் எழுதப்பட்ட லண்டன்காரர் நாவல் வெறும் பொழுதுபோக்கு நாவல்லல். அதிகார மையங்களுக்குள் சிக்கண்ட ஏழைத் தொழிலாளர்களின் இயல்பு வாழ்க்கை மற்றும் பிரித்தானியாவில் புதையுண்டு கிடக்கும் சாதியம், நிறம் முதலானவற்றை வெளிப்படுத்துகின்ற நாவல். குறைந்த கூலியில் அமர்த்தப்படும் புலம்பெயர் தொழிலாளர்கள் மேல் பிரயோகிக்கப்படும் அழுத்தம் எம்மை அதிர்ச்சியடைய வைக்கின்றது. அதிகாரப் பீடங்களினாலும் ஊடகங்களினாலும் வெறும் ஊகங்களின்

அடிப்படையில் வெளிப்படுத்தப்படும் பொய்யான தகவல்கள், கறுப்பின மக்கள் மீது பொலிஸார் பிரயோகிக்கும் வன்முறைகள் ஏற்றத் தாழ்வுகள் கொண்ட லண்டனின் சமூக அமைப்பை புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

பிரித்தானிய அதிகார மையத்தின் நுண்அரசியலை வெளிப்படுத்தும் இந்நாவல் ஒரு படைப்பு கொண்டிருக்க வேண்டிய அழகியலை வெளிப்படுத்தவில்லை. "மொழிதான் ஒரு படைப்பின் அடிப்படை அம்சமாக எப்போதும் இருக்கும்" என ருசிய இலக்கிய ஆசிரியர் கான்ஸ்டான்ட் . பெடின் கூறுவார். உண்மையில் எழுத்தாளனுடைய படைப்புத் திறன் மொழியில்தான் தங்கியுள்ளது. ஒரு படைப்பின் அடிப்படை அம்சம் எப்போதும் மொழியாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் யதார்த்த புனைவுகளில் இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கும் படைப்பு மொழியையும் இந்நாவலில் காணக்கிடைக்கவில்லை. சிந்தனையின் தளத்தில் கருத்தாக்கச் செம்மைக்கூடாக மேலெழும் இந்நாவல் உறவுகளின், உணர்வுகளின் தளத்தில் பிரயோக வெளிப்பாட்டு மொழியைக் கூடத் தன்னகத்தே தக்கவைக்க முனையவில்லை.

சமூக நீதியிலும் இலக்கியத்திலும் அக்கறை கொண்டுள்ள சேனன் போன்றவர்கள் படைப்பின் பேசு பொருளுக்கு கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தை படைப்பின் வெளிப்பாட்டு முறைக்கு கொடுக்காமையால் இந்நாவல் வாசகர் அளவில் அதிக கவனத்தைப் பெறவில்லை.

ஷோபாசக்தியின் 'இச்சா'

அந்தோனிதாசன் என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட ஷோபாசக்தி 1984 இல் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டவர். இயக்கம் தந்த கசப்பான அனுபவங்களால் 1986இல் இயக்கத்தில் இருந்து வெளியேறியவர். இதன் வெளிப்பாடே அவரது 'கொரில்லா'. புலிகளின் விசுவாசமிக்க அந்தோனிதாசன் ரொக்கிராஜாக மாறி இயக்கத்துக்குள் அன்று நிலவிய குழப்பங்களையும் இயக்கம் பற்றி வெளியில் நிலவிய சூழலையும் இந்நாவலில் பதிவு செய்தார். 1990களில் இந்திய இராணுவமும் விடுதலைப் புலிகளும் முட்டிக்கொண்ட சமயம் இலங்கை அரச இவரைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தது. இதன் பிரதியீடே 'ம்' நாவல். பின்னர் அங்கிருந்த மீண்டு தாய்லாந்து சென்று பின் 1993இல் பிரான்ஸ் நாட்டில் அகதி அந்தஸ்துப் பெற்று இன்று பிரான்ஸ் நாட்டின் குடிமகனாக வாழ்ந்து வருகிறார். 2009 மே 18ஆம் நாள் நான்காம் கட்ட ஈழப்போர் முடிவுக்கு வந்த சூழலில் அது கண்ட மானுட அவலங்களை, அது காவி வந்த சொல்ல முடியாத கதைகளை உருத்திரிக்கப்பட்ட புனைவுகளை அவருடைய 'பொக்ஸ்' கூறி நின்று. அனுபவங்களில் இருந்து பெறப்படும் நுண்மையை இந்நாவல் கண்டடையவில்லை. புனைவின் வாயிலாக நாம் கண்டடையும் கற்பனையையும் செயற்கைத் தனத்தையும் இவரின் 'இச்சா' நாவலிலும் தரிசிக்கலாம்.

ஆழ்மனதில் உறைந்து போயிருக்கும் இயக்க அனுபவங்களை ஈழவர் கடந்து வந்த முட்பாதையை அதன் பேசப்படாத பக்கங்களை இந்நான்கு நாவல்களும் வெவ்வேறு கோணத்தில் வெவ்வேறு விதமாகப் பேசின. துயரம், இழப்பு, மரணம், சித்திரவதைகள் என மனித அவலத்தின் அத்தனை பாடுகளின் உருக்காட்டியாக விளங்கும் 'இச்சா', புலிகளுக்கும் இராணுவத்துக்கும் இடையிலான போர்நிறுத்த காலகட்டம்

முடிவற்று நான்காம் கட்ட இறுதிப் போர் தொடங்கும் காலத்தின் பிரதியாய்த் தன்னை முன்னிறுத்துகிறது. கறுப்புப் பிரதிகள் வெளியீடாக வெளிவந்த இச்சா கடந்தகால வரலாற்றை தான் கேட்டறிந்த சுய அனுபவத்தை புனைவு தர்க்கத்தினூடாக மீளுருவாக்கம் செய்கிறது.

‘இச்சா’ பல்பொருண்மையில் கட்டுண்ட சமஸ்கிருதச் சொல். திரோதனா சக்தியாகிய இச்சா சக்திக்கும் நாவலுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை. சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் நாடக வாயிலாகவே ‘இச்சா’ என்ற சொல் தனக்கு பரிச்சயமானது என்பார் ஷோபாசக்தி. இச்சா போசனம் என்பது தாய்ப்பால். நாவலின் இருபத்தோராம் பக்கத்தில் சிறிய பதுமன் ஆலாவின் மாற்பில் பாலருந்துவதன் வாயிலாக ஜனிக்கும் இச்சாபோசனம் 287ஆம் பக்கம் வரை அன்பின் உருவமாய் தாய்மையின் சின்னமாய் உரிமையின் ஆகுதியாய் உணர்வின் அபின்னமாய் நிலைகொள்கிறது.

கிறிஸ்துவின் கடைசி இரவில் தொடங்கும் கதை போராட்டங்களில் ஈடுபட்டு எரிந்த நகரத்தின் மேம்பாலங்களின் கீழும் பாதாள மெத்ரோ நிலையங்களிலும் நகரத்தின் ஓடுங்கிய குறுக்கு வீதிகளிலும் இருட்பொந்துகளிலும் பசியாலும் தாகத்தாலும் வருந்தி துன்புற்று வதைபட்ட நொடிந்த மனிதர்களை இயேசுவின் பிரகிருதியாய் காணமுயற்சிசெய்கிறது. இலங்கையில் குண்டு வெடிப்பு நடந்த ஈஸ்டர் ஞாயிறு தினத்தில் நிலைகொள்ளும் நாவல் கதைசொல்லியின் அலைப்புண்ட மனநிலைக்கூடாக நாவலின் கருவை வரித்துக் கொள்கிறது. மூன்று தேவாலயங்களில் குண்டு வெடிப்பு நடந்து இலங்கையே ஸ்தம்பித்த நிலையில் நாவலின் கதைசொல்லி ‘பஸ்ஸ போர்டா’வில் தங்கி இருந்த சமயத்தில் அம்மாவையோ உறவினர்களையோ தொடர்புகொள்ள இயலாமல் அல்லலுறு கிறான். குண்டு வெடிப்பில் கொலையுண்டவர்கள் பற்றிய குறிப்புக்களை மடிக்கணனி வாயிலாக தேடும்போது அங்கு மர்லின் டேமி என்ற வெள்ளைக்காரப் பெண்ணின் புகைப் படத்தைப் பார்க்கிறான். கதைசொல்லிக்கு அறிமுகமான அந்த மர்லின் டேமிதான், ஆலா சிறையிலிருந்து ‘உரோவன்’ மொழியில் எழுதிய குறிப்புகளைக் கொடுத்தவர். அக்குறிப்புகளை அடியொற்றி எழுதப்பட்ட நாவலே இச்சா.

இச்சா நாவலில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தற்கொலைப் போராளியான ஆலாவின் வாழ்க்கை மூன்று பகுதிகளாக விபரிக்கப்படுகிறது. ஆலாவின் பிறப்பும் விடுதலைப் போரில் தன்னை இணைத்துக் கொள்வதும் முதலாம் பகுதியாக அமைய இரண்டாம் பகுதியில் ஆலாவின் சிறைவாழ்வு பேசப்படுகிறது. புலம்பெயர் தேசத்தில் அவள் அனுபவிக்கும் இன்னல்கள் மரணம் வரை தொடர்வதை மூன்றாம் பகுதி எடுத்துரைக்கிறது. ஆலா கிழக்கிலங்கையில் அமைந்திருக்கும் அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள இலுப்பப் கேணியில் 08.01.1989 அன்று அடைமழைக்கால ஞாயிறு இரவில் பிறந்தாள். வெள்ளிப் பாவையாகிய ஆலா பாடசாலையில் கல்விகற்கும் குழலில் இனவாதத்திற்குப் பலியானாள். ஆலாவுக்கு பாடசாலையில் தமிழ் படிக்க ஆசையிருந்தும் சிங்களமே படிக்கும் குழலமைந்தது. பின்னர் சிங்களப் பேரினவாதத்தின் செல்லப்பிள்ளைகளான ஊர் காவல் படையினரின் வன்முறைக்கு ஆலா இலக்காகிறாள். அவ் வன்முறையே அவளைப் புலிப்போராளியாக மாற்றுகிறது. விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் தன்னை இணைத்துக்

கொண்ட ஆலா அங்கு தற்கொலைப் போராளியாக மாறுகிறாள். தன் இலக்கை நோக்கி நகரும் தருணத்தில் அவளது தற்கொலைத் தாக்குதல் தோல்வியில் முடிய அவள் கைது செய்யப்பட்டு 300 ஆண்டுகால தண்டனைக்கு உள்ளாக் கப்படுகிறாள்.

கண்டிராஜ வீதியில் அமைந்துள்ள சிறையில் அடைக்கப்பட்ட ஆலா ஆறாத ரணங்களால் சொல்லவொன்னா துன்பத்தை அனுபவிக்கிறாள். தனிமையும் வெறுமையும் அழுத்த அதற்குள் அல்லாடும் ஆலா தன் நினைவுகளின் வழி கடந்த காலத்தை கடக்க முற்படுகிறாள். தன் வாழ்நாளில் கழித்த கணங்களை காகிதத்தில் எழுதி மன ரணங்களை ஆற்ற முயல்கிறாள். அவள் அனுபவவழி நாவல் நகரும் பட்சத்தில் சிறையிலிருந்து அவளை மீட்கும் தேவதூதனாக புலம்பெயர்ந்த தமிழரான வாமதேவன் வருகிறார். சிறைமீட்ட அவளை அவரே திருமணமும் செய்துகொள்கிறார். லண்டோ ப்ளான்சே நகருக்கு அழைத்துச் சென்று அவளுடன் பெயருக்கு குடும்பமும் நடத்துகிறார். ஒரு குழந்தைக்கு தாயாகும் ஆலா புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் கணவனால் வஞ்சிக்கப்பட்டுகிறாள். பூமியின் பனித்துருவத்தின் விளிம்பில் பாதியும் பால்டிக் சமுத்திரத் துக்குள் பாதியுமாகக் கிடக்கின்ற லண்டோ ப்ளான்சே நகரொன்றில் அவள் மரணிக் கும்வரை, அவளது உள்ளுணர்வுகளையும் அதன் வெளிப்பாடாகத் தோன்றும் புறச் செயல்களையும் கொண்டே இச்சா நாவலின் இறுதிப்பகுதி. நிஜத்தில் சிறையிலிருந்து விடுதலை பெறாமலேயே ஆலா இறந்து போகிறாள். போராளியின் மரணம் மகத்தானதாக அமையவேண்டுமென்ற மனநிலை கொண்ட கதை சொல்லி அவளை சிறையில் இருந்து மீட்டெடுத்து அவளுக்கு திருமணமும் செய்து வைத்து புலம்பெயர் நாட்டுக்கு அழைத்து வந்து அவளை ஒரு குழந்தைக்கு தாயுமாக்கி சாகடிக்கிறார்.

தாய்லாந்தில் ‘நெற்றிக்கண்’ பத்திரிகை வாயிலாக அறியப்பட்ட அந்தோனிதாசன் பிரான்ஸில் ‘நான்காம் அகிலம்’ என்ற சர்வதேச ட்ராட்சிகிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியோடு இணைந்து செயற்பட்டவர். பின் அன்ரனிதாசன், சிவசக்தி என்ற புனை பெயரில் தமிழ்த்தேசியவாதியாக அறியப்பட்ட அந்தோனிதாசன் புலிஎதிர்ப்பு அரசியலுக்கூடாக ஷோபா சக்தியாக தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்டார். ‘அம்மா’ இதழில் வெளிவந்த ‘எலிவேட்டை’ சிறுகதையே இவரை ஷோபாசக்தியாக அடையாளப்படுத்தியது. ‘தேசத்துரோகி’ முதல் ‘எம்.ஜி.ஆர் கொலை வழக்கு’ வரை புலி எதிர்ப்பாளனாக தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்ட ஷோபாசக்தி அதனாலேயே இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் புலம்பெயர்வாழ் தமிழர்களிடமும் நன்கறியப்பட்டார். இலங்கையில் இடம்பெற்ற யுத்தமே அவரது புனைவுகளின் அடிநாதமாக அமைந்தது. எள்ளளும் இகழ்ச்சியும் கொண்ட அங்கத மொழிநடை

கைவரப்பெற்றவராக அவர் இருந்தமையால் அவரது புனைவுகள் அதிகம் பேசப்பட்டன. யுத்தம் முடிவுக்கு வந்ததும் நுண்மையான உத்திகளின் வாயிலாக தம் படைப்புக்களைத் தக்கவைத்துக் கொண்டார். இதற்கு அவருக்கு தேர்ந்த வாசிப்பு கைகொடுத்துவியது. தமிழ்நாட்டு மக்களின் உணர்வை அவர்களின் தேவையை நன்கறிந்த ஷோபாசக்தி அதற்கேற்ற மனோநிலையில் கற்பனை சார்ந்த தன்புனைவுகளை ஊகங்கள் வாயிலாக நடப்பியலுக்கு புறம்பாகப் படைக்கத் தொடங்கினார். Fiction என்ற பெயரில் முன்னாள் போராளிகள் குறித்து இவர் எழுதிய 'இச்சா' மற்றும் 'பொக்ஸ்' ஆகிய இருநாவல்களின் உள்முக அரசியலை விளங்கிக்கொண்டவருக்கு ஷோபாசக்தியின் தந்திரோபாய மன ஆற்றுகையை விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

கதையின் நோக்குநிலை நிரல்படுத்தப்பட்ட அத்தியாயங்கள் வாயிலாக அகக்குவியப்படுத்தலுக்கூடாக காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. தலைப்பை உள்வாங்கி எழுதப்பட்ட நாவலின் ஒவ்வொரு பகுதிகளும் கதைப்போக்குக்கு ஏற்றவகையில் சின்னச்சின்ன அத்தியாயங்களாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. சில அத்தியாயங்கள் ஒரு தலைப்பின் கீழ் தம்மை முடித்துக் கொள்கின்றன. நாவலின் நேர்த்திக்கு தேர்ந்த அத்தியாயவைப்புமுறையும் உதவுகின்றது.

நாவலில் கையாளப்பட்ட பிறிதொரு உத்தி கற்பனை மொழியான 'உரோவன்' மொழியில் 'ஆலா' எழுதியிருக்கும் குறிப்புகளின் வழி கதைசொல்லுதல். இந்தக் கதையை முழுவதும் அறிவதற்கு 'உரோவன்' மொழி அவசியம் எனக் கூறிய ஷோபாசக்தி இம்மொழியை 'உரலிக்' மொழிக்குடும்பத்தின் கிளைமொழியான தெற்குப். பின்னிக் மொழியைச் சார்ந்தது எனக் கூறுகிறார். உரோவன் மொழியில் 29 லிபிகள் உள்ளன. இவற்றில் 26 லிபிகள் ஆங்கில மொழியிலுள்ள அதே வடிவத்தைக் கொண்டிருப்பினும் உச்சரிப்புக்களில் வேறுபாடு கொண்டவை எனவும் கூறுவார். 15 தொடக்கம் 16 வரையுள்ள பக்கங்கள் உரோவன் மொழி குறித்துப் பேசினாலும் அம்மொழிப் பிரயோகம் நாவலில் பெருமளவு கையாளப்படவில்லை. 15ஆம் 16ஆம் பக்கங்களின்றியே நாவலை சாதாரண வாசகனால் விளங்கிக்கொள்ள முடியும். கையாளப்பட்ட புதிய உத்தி என்ற வகையில் தோற்றம் பெறும் உரோவன் மொழி நாவலில் எத்தகைய செல்வாக்கையும் செலுத்தவில்லை. உரோவன் மொழிச் சொற்களுக்கான தமிழ்ச்சொற்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் இடம்பெறும் பல சொற்கள் ஏ.உ.கந்தையாவின் 'மட்டக்களப்புத் தமிழகம்' என்ற நூலில் இருந்து எடுக்கப்பட்டவை. Sipelas என்பதற்கு சித்திரம்பூச்சி எனக் கூறுவார். சித்திரம்பூச்சி என்பதற்கு சிறுநெறும்பு என்பது பொருள் (மட்டக்களப்புத் தமிழகம், பக் - 97). Kood என்பதற்கு அசப்பியம் என விளக்கமளிக்கப்பட்டது. உண்மையில் அச்சொல் அதப்பியம் என்ற சொல்லின் திரிந்த வடிவம். அதப்பியம் என்றால் மறைத்துச் சொல்ல வேண்டிய சொல். ஒல்லாந்தர் வரவால் தமிழுக்கு கிடைத்த அறுத்தப்பால் கிழங்கு என்னும் சொல் உருளைக்கிழங்கை குறிக்கும். கட்டிறம்பூச்சி என்பது கட்டெறும்பையும் சரிசாமம் என்பது நடுஇரவையும் ஒசில் என்பது அழகு, அழகின்மை என இரு பொருண்மையிலும் கட்டுறும் சொற்களாகும்.

இலுப்பங்கேணி கிராமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'பதுமர் குடி' என்ற பகுதியை உயிரோட்டமாகக்

காட்சிப்படுத்தவும் ஷோபாசக்திக்கு மட்டக்களப்பு தமிழகம் என்ற நூலை உதவுகிறது. யதார்த்தம் கடந்த விந்தையான சம்பவங்களைக் கொண்டு புனையப்பட்ட இப்பகுதி கல்லோயாக் கிராமத்தின் ஆதித் தமிழ் குடிகளின் வாழ்வியலை உரைக்கும் பகுதி. கல்லோயாக் கிராமம் இலங்கை வரைபடத்தின் வெறும் புள்ளியாய் தெரிந்து மறைந்து போகும் இடம் மட்டுமல்ல. கலாசாரத்தின் சாரம்... அதனைத் தாங்கி நிற்கும் ஆத்மா என மனிதனின் உணர்வும் இயற்கையும் ஒன்றாக கலந்து பின்னிப்பிணைந்து வாழுமிடம் வரலாறு, கலாசாரம். மரபின் நீட்சியென மையங்கொள்ளும் பதுமர் குடியை உணர்வும் உயிரும் சங்கமிக்கும் இடமாக காட்சிப்படுத்துவதற்கு மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் இடம்பெறும் 'பாம்புக்கடி' என்ற அத்தியாயம் உதவுகிறது.

"நாகசாதிப்பாம்புகளை மட்டும் எட்டுவகைகளாகப் பிரித்துள்ளார்கள். அவ்வெட்டு வகையும் நான்கு குலப்பகுப்புக்குள் அடங்குவ. முதலாவதான பிராமண சாதியில் அநந்தன் குளிகள் என்னும் இருவகை நாகமும் இரண்டாவதான அரசசாதியில் வாசகி, சங்குபாலகன் என்னும் இரண்டும் மூன்றாவதான செட்டிநாகத்தில் தக்கனும் மாபதுமனும் நான்காவதான சூத்திரசாதி நாகத்தில் பதுமனும் கார்கோடனும் சேர்வனவாகும்" (மட்டக்களப்புத் தமிழகம், பக்-361)

கல்லோயா அணைக்கட்டு கட்டப்பட்டதைத் தொடர்ந்து கல்லோயாப் பள்ளத்தாக்கில் குடியேற்றப்பட்ட சிங்களவர்களால் பள்ளத்தாக்கில் பரவணித்தமிழ் குடிகள் மீது தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்பட்டு உயிர் ஆக்கினைகள் நிகழ்த்தப்பட்ட சமயத்தில் மக்கள் காடுகளுக்குள் பதுங்கிக் கொண்ட போது நான்குசாதி நாகங்களும் கிராமத்தைக் காத்தன எனக் கூறி ஷோபாசக்தி மேற்குறிப்பிட்ட பாம்புகளின் பெயர்களை எடுத்தாள்வார். (இச்சா, பக்.45) நாவலில் நாகங்களின் சங்கு, சக்கரம், வில், புள்ளடி குறியிட்ட படங்கள் என விரியும் பகுதிகள் அனைத்தும் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே எழுதப்பட்டது. பதுமர்குடியில் இடம்பெறும் எட்டாம் அத்தியாயம் மந்திரங்கள் பற்றி உரைக்கிறது. முதேவி அழைப்பு, உடற்கட்டு மந்திரம், உறுக்குமந்திரம். கவசநெட்டை, ஏவல் மந்திரம் பற்றி ஷோபாசக்தியால் குறிப்பிடும் பகுதிகள் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் அமைந்துள்ள 'மருந்தும் மந்திரமும்' என்ற பகுதியில் அமைந்துள்ளவை. மட்டக்களப்புத் தமிழகம் வாயிலாகப் பயணிக்கும் இப்பகுதி தமிழரின் ஆதிக்குடியிருப்பு, கலாசாரம் என விரிந்தாலும் அதில் ஊடாடும் மனித மனத்தின் கூட்டுச் சேர்க்கையையோ உயிர்ப்பான பாத்திரங்களின் இயல்புசார் வாழ்க்கைமுறையையோ நாவல் எடுத்துக் காட்டவில்லை.

மடுவல் சீமையில் உற்பத்தியாகும் கல்லோயா ஆற்றின் வடகரையில் இங்கினியகலாவுக்கும் வங்கக் கடலுக்கும் சரி நடுவாக உள்ள இலுப்பங்கேணியைக் களமாகக் கொண்டு நாவல் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இலுப்பங்கேணிக்கு ஆறுகிலோமீற்றர் தூரத்திலுள்ள அம்பாறை மாவட்டம். அங்கிருந்து பதினைந்து கிலோமீற்றர் தூரத்திலுள்ள வீரமுனையும் நாவலில் ஒரு பந்தியில் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. கிழக்கிலங்கையில் அதிகளவு வன்முறைகளைச் சந்தித்த இடங்களில் ஒன்று வீரமுனை. வீரமுனையிலுள்ள சிந்தாயாத்திரை பிள்ளையார் கோயிலில் வைத்து ஊர்காவற்படையினரால் 400 தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டதாகக் கூறி அதனை விரைவாகக் கடந்துவிடுகின்றார். இப்பந்தி விரித்து எழுதப்பட

வேண்டிய பந்தி. சம்மாந்துறை பிரதேசத்தில் நிகழ்ந்த வன்செயல் காரணமாக வீரமுனையும் அதன் சுற்று வட்டக் கிராமங்களும் அச்சுறுத்தப்பட்டன. குறிப்பாக வளத்தாப்பிட்டிய, வீரச்சோலை, மல்லிகைத்தீவு, மல்வத்தை, கொண்டை வெட்டுவான், சொறிக்கல்முனை, அம்பாறை முதலான பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் அச்சுறுத்தப்பட்ட நிலையில் இக்கிராமங்களைச் சேர்ந்த நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் தங்கள் குழந்தை குட்டிகளுடன் வீரமுனை சிந்தா யாத்திரைப் பிள்ளையார் கோயில் வளவினுள்ளும் வீரமுனை இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலை வளவினுள் 1990 ஜூன் மாதம் முதல் ஜூலை மாதம் வரை தஞ்சம் புகுந்த நிலையில் ஓகஸ்ட் 12ஆம் நாள் இத்துயரச் சம்பவம் நடைபெற்றது. கொண்டை வெட்டுவானில் ஜூன் 29ஆம் திகதி நெருப்பு மூட்டப்பட்டு ஐம்பத்திஆறு பேர் கொளுத்தப்பட்ட சம்பவமும் நினைவு கூரத்தக்கது.

06.08.1990ஆம் ஆண்டு அம்பாறை மாவட்டத்திலுள்ள திராய்க்கேணிக் கிராமத்து மக்களின் உடைமைகளை இராணுவத்தினரின் துணையோடு சூறையாடிய தமிழின விரோத சக்திகள் அங்கிருந்த பத்து பேரைக் கொன்று ஒழித்ததோடு நில்லாது அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் முப்பத்தாறு பேரை பெரிய தம்பிரான் ஆலயத்தில் வைத்தும் கொன்று குவித்தனர். இச்சம் பவத்தில் மொத்தம் 46பேர் கொல்லப்பட்டனர். வடக்கே ஒலி விலுக்கும் தெற்கே பாலமுனைக்கும் இடையில் 360 குடும்பங் களுடன் இருந்த பழம் பெரும் கிராமமான அக்கிராமம் முழுமையாக அழிக்கப்பட்டு இன்று இல்லாமலே போய்விட்டது (அழிக்கப்பட்ட தமிழ் கிராமங்கள் - ஜெயானந்தமூர்த்தி - பக்.48-61). 1985ஆம் ஆண்டுக்கு முன் முந்நாறுக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் வாழ்ந்த மீனோடைக்கட்டு கிராமமும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு இன்று தமிழர்கள் இல்லாத முஸ்லிம் கிராமமாகக் காணப்படுகின்றது. (கிழக்கில் சிந்திய இரத்தங்கள் -3- இரா. துரைரத்தினம்)

நாவலில் இடம்பெறும் 'இச்சா' என்ற பகுதி ஆலாப் பறவை பற்றி எடுத்துரைக்கிறது. "ஆலா, பறவையினங் களிலேயே அதிக தூரம் பறக்கும் வல்லமையுடையது. பூமியின் ஒரு துருவத்தில் இருந்து எதிர்த்துருவம் வரை பறக்கக் கூடியது" என விக்கிபீடியாவில் உரைக்கப்பட்டதை அப்படியே ஷோபாசக்தி வழிமொழிகிறார். ஆனால் வெள்ளைநிற மார்பைக் கொண்ட ஆலாப் பறவையை கடற்கழுகு என தமிழ் லெக்சிகன் கூறுகிறது. வின்சிலோ அகராதியும் 'கடற்கழுகு' என்றே கூறு கிறது. இப்பறவைக்கு நீண்ட தூரம் பறக்கும் ஆற்றல் கிடையாது என ஆலாப்பறவையை அறிந்தவர்கள் இன்றும் இலங்கையில் உரைப்பர். லண்டனில் நடந்த 'இச்சா' அறிமுகவிழாவில் மேற் குறிப்பிட்ட இரு அகராதிகளையும் சுட்டிக்காட்டி நித்தியானந்தன் இதனைத் தெளிவுபடுத்தி இருந்தார். ஆனால் ஷோபாசக்தி இதனை மறுத்து பிரான்சில் ஆலாப்பறவையை 'ஸ்தேர்ன்' எனக் கூறுவர் எனக்கூறி இப்பறவை வடதுருவத்தில் இருந்து தென்துருவம் பறக்கக்கூடியது என உரைத்தார். கடல்வாழ் பறவையாகக் கருதப்படும் ஸ்தேர்ன் மீன்களைப் பிடித்துண்ணும் பறவை. இப்பறவை மூன்றரை அடி நீளமுடையது இதனுடைய இறகுகள் ஏழு அடிவரையும் காணப்படும் எனக்கூறுவர். வேட் டையின் மேல் மோகமும் வீரமும் கொண்ட ஆலாப்பறவையின் நிழல்வடிவமே உயிரும் உணர்வும் வேட்கையும் கொண்ட கடன் ஆலா. ஆலாவை முதன்மைப் பாத்திரமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்ட 'இச்சா' தேசத்தின் விடியலுக்காய் முழுண்ட சிறைக்குள் உருச் சிதைக்கப்பட்டு நம்பிக்கையற்று எதிர்

காலமின்றி வாழ்ந்து மடிந்த - மடியும் அப்பாவி போராளிகளின் நிஜவுருக்களை தன்னளவில் புனைவாகப் பதிவு செய்கிறது. பதினம் வயதுக்கான துடிப்பும் திப்பமும் மூர்க்கமும் கொண்ட ஆலாப் பாத்திரம் கடவுளால் சபிக்கப்பட்ட ஆத்மா. இனப் படுகொலையும் யுத்தமும் நிகழ் இலக்கியமான ஈழச்சூழலில் துயரம், இழப்பு, மரணம், சித்திரவதைகள், இனம், அடையாளம், மொழிவாதம், பாலியல் என விரியும் ஷோபாசக்தியின் இந்நாவல் சிறையில் நீத்துப் போன பெண்ணுக்கு மாட்சிமிக்க மரணத்தை அளிக்கிறது. துயர்காவியாகவும் துயருறுவதற் காகவும் படைக்கப்பட்ட ஆலாப் பாத்திரத்துக்கு நிஜவடிவை அளிக்க விரும்பிய ஷோபாசக்தி பின்னட்டையில் அலங்கரிக் கப்பட்ட பெண் ஒன்றின் புகைப்படத்தை இட்டு புனைவுக்கு நம்பகத்தன்மையை அளிக்கிறார். இத்தருணத்தில் சுந்தர ராம சாமி, 'புகைப்படம்' குறித்து எங்கள் இளங் கவிஞருக்கு அங்கதமாகக் கூறிய வார்த்தைகள் என்னையும் அறியாமல் நினைவுக்கு வருகிறது.

"புகைப்படம் முக்கியமென்றால் அதற்கு ஈடான முக்கியத்துவம் கொண்டது அடியில் இடப்பட்டிருக்கும் வரிகள். அவை எண்ணிக்கையில் அதிகம் இல்லை. ஒவ்வொரு வரியும் ஒரு பிரபஞ்சத்தை முழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது எதற்கு சொற்களை வீணாக்க வேண்டும். அந்த வரிகள் நமக்கு புரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அவை நம் மனத்தை கவருகின்றன. தெளிவான தமிழ் எழுதுவதை நினைத்து வெட்கப்படுகிறோம்". (சண்டே எக்ஸ்பிரஸ் 06.04.2003)

நாவலில் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள் போல கதைப்பின்னலும் பாத்திரவார்ப்பும் அமைந்திருக்க வேண்டும். வாழ்க்கை விளக்கத்தை நோக்கிச் செல்லும் நாவல்களில் கதைப்பின்னல் முனை தாழ்ந்தும் பாத்திரவார்ப்பு உயர்ந்தும் காணப்படும். நாவல் சம்பவங்களின் கோவையாக இல்லாமல் வாழ்க்கையை அளிக்கின்ற பாத்திரங்களுக்கூடாக காரண காரிய தொடர்புகளுடன் விபரிக்கப்படும் போது நாவல் முழுமை பெறும். நாவலில் ஆலாப்பாத்திரத்தின் தனித்தன்மையைப் பேணவும் அதனை தலை சிறந்த பாத்திரமாக உருவகிக்கவும் ஷோபாசக்தியால் உருவாக்கப்பட்ட பாத்திரமே வாமதேவன். ஆலாவுக்கு உயிர் கொடுப்பதற்காக எதிர்நிலைத் தன்மைக் ளோடு படைக்கப்பட்ட தட்டையான இப்பாத்திரம் மிகப்பலவீன மான முறையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. சிறையில் ஆலாவின் விடுதலைக்கு உறுதுணையாக நின்று அவளைக் கரம்பிடிக்கும் வாமன் திருமணம் முடிந்த கையோடு அவளை வெளிநாட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றான். அவ்வாறு அழைத்துச் செல்லும் வழியில் இணைப்பு விமானத்துக்காக பன்னிரண்டு மணி நேரம் இருவரும் காத்து நிற்கும் போது விடுதியில் மிருகத்தனமாக தனது இச்சையை தணித்துக் கொள்கிறான் வாமன். அதன்பின் அவளை ஒதுக்கிவிடுகிறான். பெண் புலியொன்றிடம் தன் இச்சையைத் தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக வாமன் திருமணம் செய்து கொண்டாரா? அல்லது போராளி ஒரு வருக்கு வாழ்வளித்து சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்த திருமணம் செய்து கொண்டாரா என்னும் கேள்விக்களுக்கான விடைகளும் உணர்வுபூர்வமாக நாவலில் கூறப்படவில்லை. ஒரு பெண் ணிடம் அதிகாரத்தை மட்டுமே பலாத்காரமாகச் செலுத்த வாம தேவனுக்கு அடிப்படையாக இருந்த பின்னணி என்ன? ஒரு போராளிக்கு மறுவாழ்வளித்த வாமதேவன் அதனைத் தொடர் ந்து தக்கவைத்துக் கொள்ள ஏன் முனையவில்லை என்ற பலகேள்விகளுக்கு விடையின்றியே நாவல் நகர்த்தப்படுகிறது.

கணவன், மனைவி இருவருக்கும் இடையிலான பிரச்சினைகள், வேற்றுமைகளின் பிற்புலங்களைக் கூட இந்நாவல் முழுமையாக வெளிப்படுத்தவில்லை. ஆலாவை ஆலாபணம் செய்வதில் காட்டிய அக்கறையும் கரிசனையும் ஏனைய பாத்திர உருவாக்கத்தில் கைக்கொள்ளவில்லை. ஆலாவிடம் சிறிதும் அக்கறையற்ற வாமதேவன் ஆலாவின் குழந்தை மேல் ஆர்வம் கொள்ள காரணமான உளவியற் பின்னணிகளையும் நாவல் வெளிப்படுத்தத் தவறிவிட்டது. விடுதலைப் போராட்டம் மறுவடிவம் எடுத்துள்ள புலம்பெயர்ந்த தேசத்தில் போராளிகளுக்கு உதவுதல், மறுவாழ்வளித்தல், தேசத்தை மீளக்கூட்டுதல் போன்ற விடயங்கள் கூரிய கவனத்தைப் பெற்றுள்ள நிலையில் அது தரும் சமூக அங்கீகாரம் தனித்துவமானது. இதனைக் கொச்சைப்படுத்தும் வகையில் உருவாக்கப்பட்ட வாமதேவன் பாத்திரம் தேவைக்கேற்ற வகையில் தொட்டுக்கொள்ள ஊறுகாயாகப் பயன்படுகிறது. வெளிநாட்டில் வாழும் ஊடகம் நடத்துபவர்களைச் சாடுவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட இப்பாத்திரம் தன் பணியைச் செவ்வனே செய்தது. கருத்துநிலைக்கேற்ப உயிர்த்துடிப்பற்று செயற்கைத் தனமாக உருவாக்கப்பட்ட இப்பாத்திரம் மனதில் ஒட்டாத பாத்திரமாக சோபையிழந்து போகிறது.

ஷோபாசக்தி என்னும் தனிமனிதனின் சிந்தனை, நினைவு, செயலாக்கம் யாவற்றிலும் பாலியலே விஞ்சி நிற்பதால் இவருடைய சிறுகதைகளிலும் நாவல்களிலும் பாலியல் வலிந்து திணிக்கப்படுகிறது. கதைசொல்லியின் மடியில் நண்பனின் மகள் அமர்ந்த போது சுயஇன்பம் காணும் ஒருவனின் மனப் பிறழ்வைக் கூறும் காயா கதையை எழுதிய ஷோபாசக்தி போர்னோகிராபியில் நடிக்கும் 'ஜாஸ்மின்' என்ற கதாநாயகியை பின்னணியாகக் கொண்டு ரம்ழான் கதையையும் எழுதினார். இதே ஷோபாசக்திதான் தொழிற்சாலைப் பரிசோதனைக்கு பயந்து உள்ளாடை அணியாத தொழிலாளர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'எழுச்சி' கதையை எழுதினார். இதன் தொடர்ச்சியை 'பொக்ஸ்', 'இச்சா' நாவலிலும் காணலாம். பெண்ணுடல் ஆணின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்படும் ஷோபாசக்தியின் புனைவுகளில் விரசமே விஞ்சிநிற்கிறது. பெண் போராளிகளிடம் உடலிச்சையை தீர்த்தல் என்ற தார்மீக மந்திரம் பொக்ஸில் வெளிப்பட்டதைப்போல ஷோபாசக்தியால் இச்சாவிலும் புலப்படுத்தப்படுகிறது. ஆணின் பாலியல் இச்சைக்குள்ளாகும் போகவுடலாக பெண்ணிருப்பதையும் பெண்ணுடல் அழகியலாக மடைமாற்றமடைவதையும் ஷோபாசக்தியின் புனைவுகளில் காணலாம். இவருடைய இச்சா நாவலிலும் அப்பாச்சி கிழவனால் ஆலா சிறுவயதில் பாலியல் நெருக்கடிக்குள் உள்ளாவதை அருவருக்கத்தக்க வகையில் வரிவரியாக சித்திரிப்பது நாவலின் இயல்வோட்டத்தைச் சிதைக்கிறது. ஆடவனுக்கு எப்போதுமே பெண் பாலியல் நுகர்வுப் பொருள் என்பதை வாமதேவன் ஆலாவிடம் மூன்று தரம் தன்னுடலிச்சையை தீர்த்துக் கொண்டதன் வாயிலாகவும் வெளிப்படுத்துகிறார். காமம் துயக்கப்பட்ட பின் 'தோழி' எவ்வாறு 'கோழி'யாக (இச்சா, பக். 247) மாறிப்போனாள். இந்த நடத்தை மாற்றம் எவ்வாறு நிகழ்ந்தது வாமதேவனின் உள்நோக்கம் தான் என்ன? என்ற கேள்விக்கு 'இச்சா'வில் விடையிலலை.

தமிழ், சிங்களத் தொன்மங்கள், பழமொழிகள், நாட்டார் பாடல்கள் நாவலை அழுத்தமுள்ள புனைவாக உருமாற்றுகிறது. நாவலில் அனுபவ உண்மைகள் இயற்கை

யோடு இணைந்து வரவேண்டும். தன்போக்கில் கூடி வரும் அனுபவங்களின் கூட்டுக் கலவையாய் நாவல் உருப்பெறும் போது நாவல் வாசகனைச் சென்று அடைகிறது. இச்சா நாவலில் இடம்பெறும் கண்டிராஜன் சுத்து விபரணப்பதிவாய் இடம்பெற்றாலும் நாவலில் ஆன்மாவின் பதிவாய் ஒலிக்கிறது. கண்டி அரசனுக்கெதிராக கலகம் செய்த எகெல்பொலவின் வளவான சிறைக்கூடத்தில் இருக்கும் ஆலாவின் எண்ணப் பதிவாய் கண்டிராஜன் சுத்தில் இடம்பெறும் சம்பவங்கள் நினைவுசுரப்படுகிறது. ஆலாவின் தந்தை ஒரு சுத்துக்கலைஞர். அவர் சுத்தில் எடுத்து நடிக்கும் பாத்திரம் கண்டிராஜனை எதிர்த்து கழகம் செய்யும் மந்திரியினுடைய மனைவி பாத்திரம். கலகம் அடக்கப்பட அரசபையில் மந்திரி குடும்பம் நிராதரவாய் தண்டனைக்கு நிறுத்தப்படுகிறது. மந்திரி மனைவி முன்னாலேயே மந்திரியின் இரண்டு ஆண்குழந்தைகளும் தலைவெட்டிக் கொல்லப்படுகிறார்கள். கண்டியரசனோ பிறந்து பத்து நாட்களேயான பச்சிளங் குழந்தையைக் கொல்ல வேறு ஒரு உபாயம் செய்கிறான். நெல் குத்தும் உரலில் போட்டு உலக்கையால் இடித்துக் கொல்வதே அது. அழுதுகொண்டே மந்திரி மனைவி குமாரிஹாமி அதைச் செய்கிறாள். காட்டுக் கொடிகளால் கைகளும் கால்களும் பிணைக்கப்பட்டு மந்திரிகுமாரி சாமலிதேவி திக்கிரிமெனிக்கே கண்டி ஏரியில் மூழ்கடித்துக் கொல்லப்படுகிறாள். வலியும் வாதையும் இரத்தமும் மரணமும் மனிதனுக்கு பரவசமுட்டுகின்றன. திருவிழாக்களில் தினம் தினம் ஆடப்படுவதற்கும் போர்க்கால இலக்கியங்கள் அதிகளவில் விற்பனையாவதற்கும் இதுவே காரணம்.

ஷோபாசக்தியின் எழுத்துகளில் காணப்படும் அக்கதையை உத்திக்கூடாக கதைசொல்லும் முறைமையையும் இச்சா நாவலில் காணமுடியாது. மரபான கதைசொல்லல் முறைக் கூடாகவே நாவல் தன்னை நகர்த்திக் கொள்கிறது. சுல்தான் பப்பா மீது ஆலா கொள்ளும் ஒருதலைக்காதல் கூடிய சில்லறைத்தனமாக இலக்கிய ரசனையற்று காட்டப்படுகிறது. தேர்ந்த வாசகனால் அதில் ஒட்டமுடியாது. ஆலா காதலுணர்வு மேலிட சுல்தான் பப்பாவின் மேசையில் ஒவ்வொரு நாளும் வெள்ளை அட்டையில் கவிதை வரிகளை எழுதி வைப்பதும் அவரின் நினைப்பில் தன்னை மறந்து இருப்பதும் தமிழ் சினிமாப் பாணியில் காட்டப்படுகிறது. ஷோபாசக்தி என்ற கதைசொல்லி ஜனரஞ்சக படைப்பாளியாக தோற்றுப் போகிறார். ஷோபாசக்தியின் இச்சா நாவலை ஓகோ என்று உரைப்பவருக்கு இது சமர்ப்பணம். சுல்தான் பப்பாவை கே.பி. எனப்படும் பத்மநாதனாக சித்திரிக்க முனையும் இறுதி அத்தியாயமும் நம்பும்படியாக இல்லை.

'ஆலா' எனும் வெள்ளிப்பாவையின் அகநிலைப் படிமங்களின் மொத்த அடையாளமே இச்சா. கடந்தகால வரலாற்றின் தொடர்ச்சியை தான் அறிந்த, வாசித்த, தரிசித்த களங்கள், நூல்களின் வழி மீள்நிலைப்படுத்த முயல்கிறார். சுர்ந்த மதியோடும் தேர்ந்த நோக்கோடும் அறத்தின் வழி உரைக்கப்பட வேண்டிய வரலாற்றை பொறுப்பற்று சாகசும் நிறைந்த புனைவின் வழி சித்திரிக்க முயன்றதன் விளைவே இச்சா. பயத்தோடும் கண்ணீரோடும் துயரத்தோடும் கடந்து போன கசப்பான வரலாற்றை மீளவலியுறுத்துவதாக அமையும் இந்நாவல் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் தொடர்பாக சிங்கள, முஸ்லிம் மக்கள் கொண்டுள்ள நோக்குநிலை என்ன என்பதையும் யுத்தம் முடிவுற்ற நிலையில் விளிம்புநிலை மனிதர்கள் குறித்த புரிதல் என்ன என்பதையும் இந்நாவல் வெளிப்படுத்த

தவறிவிட்டது. அம்பாறையை களமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இந்நாவலில் கிழக்கு மாகாணப் பேச்சுவழக்கை பாத்திரங்கள் கொண்டிருக்கவில்லை. சொற்களை இழுத்துப் பேசும் ஒரு வட்டார வழக்கு அம்பாறை மாவட்டப் பேச்சுவழக்கில் காணப்படும். விமல் குழந்தைவேலின் நாவல்களில் இம்மொழியின் உயிரோட்டத்தை தரிசிக்கலாம். சிற்சில இடங்களில் நாவலில் ஆண்மொழி வெளிப்படவே செய்கிறது என்று விமர்சகர்கள் கூறினாலும் அக்கூற்றில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. மொழியில் ஆண் - பெண் என்ற பேதமில்லை என்பது என் தனிப்பட்ட அபிப்பிராயம். தமிழ் மக்களின் கிராமிய வாழ்வு அவர்களின் கலை, பண்பாட்டு அம்சங்கள் நாவலில் வெளிப்படும் அளவுக்கு சிங்கள - முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்வும் அதன் ஊடாட்டமும் மருந்துக்கேனும் வெளிப்படவில்லை. வெள்ளையர்களால் அடிமையாகப் பிடித்துச் செல்லப்பட்டு வாழ்விழந்து நிற்கதியா கிப்போன (வேர்கள் நாவலில் வரும்) குன்றா கின்றேயின் பாத்திரத்தை விமர்சகர்கள் ஆலாப்பாத்திரத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பேசுவார்கள். குண்டா கிண்டேவின் வம்சத்தில் பிறந்த குன்றா கின்றோ தாய்நாட்டுப்பற்றும் குடிப்பெருமையும் கொண்டு உயிரும் உணர்வுமாக அலெக்ஸ் ஹேலியால் படைக்கப்பட்ட பாத்திரம். புனைவுக்கும் உண்மைக்கும் இடையில் செயற்கைத் தனமாக ஷோபாசக்தியால் உருவாக்கப்பட்ட பாத்திரம் ஆலா. குண்டா கிண்டே மகளுக்கு கதை கூறும் தருணங்கள் - தந்தைக்கும் மகளுக்கும் இடையிலான உறவுமுறை தந்தை மகள் குறித்தேங்கும் கணங்கள் 'வேர்கள்' நாவலில் உயிரோட்டமாக அலெக்ஸ் ஹேலியால் பதிவுசெய்யப்படுகின்றன. அலெக்ஸ் ஹேலியின் எழுத்து வாசிப்பின் எல்லைகளைக் கடந்து இயல்பாய் பரிசிக்கும் ஆன்மாவின் எழுத்து. ஆன்ம தரிசனத்தை உணர்வுகளின் பரிபாஷைகளை ஷோபாசக்தியின் புனைவுகளில் காணமுடியாது. என்னலும் கிண்டலும் கேலியும் நிறைந்த மொழி நடையில் பரபரப்பாகவும் சுவாரஷியமாகவும் கதை சொல்லும் போக்கே ஷோபாசக்தியிடம் காணப்படுவது. உயிரும் உணர்வும் கொண்டு அனுபவத்தின் வழி அலெக்ஸ் ஹேலியால் படைக்கப்பட்ட உண்மைப் பாத்திரமான குன்றா கின்றோவை ஆலாப் பாத்திரத்துடன் ஒப்பிடமுடியாது. கொடுமை, துன்பம் என்பவற்றில் கூட ஆலாவுக்கும் குன்றா கின்றோவுக்கும் இடையில் நிறைய வேற்றுமைகள் உண்டு. பொதுப் புத்தியுற்று கொசுறு தத்துவங்களை உள்வாங்கி எழுதப்பட்ட ஷோபாசக்தியின் சராசரி நாவலை விமர்சகர்கள் முதந்தரமான நாவலாக சித்திரிக்க முனைவதின் உள்ளார்ந்த அரசியல் நோக்கம்தான் என்பது என் சிற்றறிவுக்கு புலப்படவில்லை.

தேவகாந்தனின்

'நதிமேல் தனித்தலையும் சிறு புள்'

புலன்களால் அறியப்படும் புறவுலக மற்றும் நுண்ணுணர்வால் ஸ்பரிசிக்கக்கூடிய அகவுலக யதார்த்தங்களைக் கொண்டு புனையப்படும் புனைவுகள் மனித வாழ்வையும் அதன் உறவுமுறைகளையும் நுண்மையாகச் சித்திரிக்கக்கூடியன. புனைவில் நிகழ்வு - விவரணத்தன்மை என்பன காட்சிப்புல பாட்டுக்கூடாக முனைப்பு பெற்றாலும் அனுபவப் பங்கீடானது தர்க்க ஒழுங்குக்குட்பட்டதாகவே அமைய வேண்டும். மனிதப் பிரக்ஞையின் அகநகர்வுகளே நாவலின் ஈர்ப்பு விசையாக நம்மை உள்ளீர்க்கிறது. தேவகாந்தனின் 'நதிமேல் தனித்தலையும் சிறு புள்' நாவல் தனிமனித உணர்வுகளின் வாயிலாக முற்று முழுதாக புலம் பெயர் வாழ்வைப் பேசுகிறது. இலங்கையில்

துறைமுகக் கூட்டுத்தாபனத்தில் கணக்காளராக வேலை பார்த்த சிவப்பிரகாசம் வாழ்நாளை இலங்கையில் கழிக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பை துறந்துவிட்டு மனைவி மங்களநாயகியின் பிடர் தந்திரத்துக்கு எடுபட்டு கனடா செல்கிறார். மனைவியின் தங்கை வீட்டில் அடைக்கலமாகி இருந்த சிவப்பிரகாசம், அவர்களின் சுரண்டலுக்குப் பயந்து, பிணங்கி பின்னர் மகாலிங்கம் தங்கியிருந்து கொண்டோமினியத்தில் ஒற்றைப் படுக்கையறையை சுவீகரித்துக் கொள்கிறார். பெருந்தொகையான பணத்தைக் கட்டி மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் ஏஜென்சி மூலம் கனடாவுக்கு எடுக்கிறார். அங்கு குடும்பம் வந்தபின்தான் அவருக்கு விளங்கியது தான் இலங்கையில் விட்டு வந்த தன் குடும்பம் இதுவல்ல என்பது. குடும்பம் அவரின் பணத்தில் - உழைப்பில் குறியாக இருந்ததே தவிர அவரை அரவணைப்பதில் ஆதரிப்பதில் அனுசரித்து வாழ்தலில் சிறிதுகூட அக்கறை காட்டவில்லை. சிவப்பிரகாசத்தின் தாலிகட்டிய மனைவியோ காரியத்தை சாதிப்பதற்காகவே காமத்தை துருப்புச் சீட்டாக பயன்படுத்த முனைகிறார். அவ்வாறான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சிவப்பிரகாசம் தம் கோபத்தை வன்முறையாக மனைவியீது காட்ட அதனைக் காண சகிக்காத பிள்ளைகள் பொலிவை அழைக்க சிவப்பிரகாசம் நிரந்தரமாக வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறார். பின் தனித்து ஒதுங்கி வாழும் சிவப்பிரகாசத்துக்கு ஆர்மினியப் பெண்ணான கிநாரியின் நட்பு கிடைக்கிறது. களங்கமற்ற அவ்விரு நண்பர்களும் நதிகரைக்குச் சென்று நதியை இரசிக்கின்றனர்... இலக்கியம் பேசுகின்றனர்... தங்களிடமுள்ள நூல்களைப் பரஸ்பரம் பரிமாறிக்கொள்கின்றனர். சிவப்பிரகாசத்தை தனிமை வாட்டுகிறது. மோகத்தீ அவரின் சுயபுத்தியைக் கெடுக்க காமத்துக்கு வடிகாலாக விள்ளி என்னும் பிறிதொரு துணையை நாடுகிறார். அங்கு சுயகௌரவத்துக்கு பங்கம் நேரிடும் போது அங்கிருந்து மீண்டு வந்து மனிதனாக வாழமுற்படுகிறார். அவ்வாறு வாழமுற்படும்போது அவரைத் தேற்றி அவருக்கு தன்மைபிக்கை ஊட்டுபவளாக கிநாரியே காணப்படுகிறார். அவளைத் திருமணம் செய்து வாழ நினைக்கும் போது கிநாரியின் பெண் தம் வாழ்வுக்கு இடையூறு எனக் கருதி அவளை நீங்கி வரும்படி பூகமமாகக் கூறுகிறார். அவர் மீதான விருப்பை விட மகள் மீதான பாசம் கிநாரியை சிந்திக்க வைக்கிறது. கிநாரி அவரை விட்டு ஒதுங்கிச் செல்கிறார். சிவப்பிரகாசம் நூல்களுக்குள் தன்னைப் புதைத்துக் கொண்டு வாழமுற்படுகிறார்.

தனிமனிதனின் உள்ளக் கிளர்ச்சிகளை, அது ஏற்படுத்தும் உணர்வின் பரிபாஷைகளை நாவல் எமக்குணர்த்தி நிற்கிறது. உறவுகளின் வீசுரத்துக்கடியில் கெட்டித்திருக்கும் சுயநலத்தை நாவல் கீறிக்காட்டுகிறது. அன்பின்றி தனியனாய் துக்கித்து திரியும் சிவப்பிரகாசத்தின் அல்லலுற்ற வாழ்க்கையை நாவல் உணர்வின் தடத்தில் விபரித்துச் செல்கிறது. அன்பும் மனிதநேயமும் கொண்ட சிவப்பிரகாசம் என்ற மனிதன் சமுசுத்தின் கேலிக்கும் அவமானத்துக்கும் இடையில் தனியனாய் அலைந்து திரிந்து, தனக்குள் ஒருங்கி வாழ்க்கையை கடனெனக் கழிக்க நேரிடுவதை தனக்கேயுரிய மொழியில் தேவகாந்தன் எடுத்துரைக்கிறார்.

நாவலில் ருஸ் நதி முக்கிய படிமம். காலத்தைக் கடந்து இயற்கையை வாழவைத்து பொங்கி பிரவகித்தோடும் நதி கனடாவின் பூர்வீகக் குடிகளின் வாழ்வைக் கூறிச் செல்கிறது. இரவின் ஏகாந்தத்தை உள்வாங்கி மனவோட்டத்தின் பேராறாய் ஓடும் நதி சிவப்பிரகாசத்தின் ஆனந்தத்தின்

மெய்யுற்று. தன்னை வெளிப்படுத்தி சலனமாற்று செல்லும் நதி கிநாரியின் தோற்ற வடிவுகொண்டு (பக்.61) நகர்கிறது. நதியின் நீர் சுழலாக இருந்து கிநாரி சிவப்பிரகாசத்தை வசீகரிக்கிறாள். அல்லலுண்டு புரண்டோடும் வாழ்க்கை நதியாய் துலங்குகிறது சிவப்பிரகாசத்துக்கு. நதியின் தீரத்தில் கவியும் கரு நிழலும் நதி மீது அலையும் புட்களும் அது உண்மையில் சிவப்பிரகாசத்தின் மனக்கண் எழும் எண்ணங்கள். நதி குறியீடாய் மெல்லிய படிமமாய் நாவல் முழுதும் தொடர்ந்து பயணிக்கிறது.

கோடை, குளிர், வசந்தம், உதிர்வு என காலங்களைப் போல் சிவப்பிரகாசத்தின் வாழ்க்கையும் காலத்தின் நிழற்பிரதியாய் உள்ளூணர்வின் மாற்றங்களாய் நகர்வதை நாவல் சித்திரித்துச் செல்கிறது. நாவலில் மங்களநாயகி - சிவப்பிரகாசம் உறவு தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. ஊரிலிருந்து வந்த மங்களநாயகியின் திமீர் மனமாற்றத்துக்கான காரணத்தையும் நாவல் பொதுவாய் பத்தாம் பசனியாய் வெளிப்படுத்துகிறதேயன்றி உணர்வுபூர்வமாய் ஆழமாய் வெளிப்படுத்தவில்லை. சிவப்பிரகாசத்துக்கும் பிள்ளைகளுக்கும்

இடையிலான உறவுமுறைகளையும் நாவல் வெளிப்படுத்தத் தவறிவிட்டது. மங்களநாயகியை அடித்தமையால் வீட்டை விட்டு நீங்கிய சிவப்பிரகாசம் மீண்டும் வீட்டுக்குச் செல்லவில்லை. ஒரே ஊரில் வசித்தாலும் தம்பிள்ளைகளை குறித்து எவ்வித அக்கறையுமின்றி காலத்தைக் கழிப்பவராகவே காணப்படுகின்றார். ஸ்காபரோ சிவிக் சென்ரரில் ஒரு வெள்ளிமாலையில் முத்தமகன் சுகந்தனைக் காணும் போது பரவசப்பட்டாலும் அவனோடு கதைக்க முடியாது தவித்தாலும் அவரது

இருந்தே அவரை அந்நியப்படுத்தியது. அவரின் கஷ்டங்களில் வலிய வந்து உதவி செய்யும் மகாலிங்கம் தம்பதியினர் ஒதுங்கிப் போகவும் இதுவே காரணமாக அமைகிறது. உறவுகளால் ஒதுக்கப்பட்டு நண்பர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டு தனியனாய் அவதியுற்று அலையும் தருணங்களை அதன் நீட்சியை நாவல் உயிரோட்டமாகப் பதிவு செய்கிறது.

நாவலில் வின்ஸிக்கும் சிவப்பிரகாசத்துக்கும் இடையிலான நட்பு அகச்சலனங்களற்று செயற்கைத்தனமாகவே துலக்கம் பெறுகிறது. விவரணைகளே கதைச்சரடை நகர்த்திச் செல்கிறது. சிவப்பிரகாசம், வின்ஸி, தாஸ் என்னும் முக்கூட்டுக் கதாபாத்திரங்களும் அதன் இயக்கங்களும் புறவய யதார்த்தத்துடன் இணைந்து போனாலும் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட வாழ்வின் குழமைவில் கட்டுண்டவையாகவே துலங்குகின்றன. அந்நியன் தன் தாயை உபயோகிக்கிறான் என்று தாஸ் கொண்ட எண்ணம் வின்ஸியின் மேலேயே கோபமாகவும் வெறுப்பாகவும் மாற வேண்டும். ஆனால் தாஸ் சிவப்பிரகாசத்தின் உழைப்பில் வாழ்ந்து கொண்டு அவர் பணத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு அவர்மீதே விரோதம் கொள்கிறான். மணமுறையைத் தரிக்காத உறவின்பாற் அவன் கொண்ட வெறுப்பு கைக்கலப்பாக மாறி சிவப்பிரகாசத்தை வெளியேற்றுகிறது. நாளின் பெரும் பொழுதுகளை தம் மகனுடன் கழிக்கும் வின்ஸியால் எதிர்பார்ப்புக்கள் அதிகமிருந்தும் சிவப்பிரகாசத்துடனான உறவைத் தொடர முடியவில்லை. சிவப்பிரகாசம் அவளது உடலுக்கு மட்டுமே தேவையான மனிதர். தாஸ் அவளது இரத்தம், அவளது உயிர். அவளது வாழ்வு. ஆகவே வின்ஸி அவனையே சார்ந்திருக்கிறார். இயன்றவரை மகனுக்கும் சிவப்பிரகாசத்துக்கும் இடையிலான பிணக்கைத் தவிர்க்கவே விரும்புகிறார். ஈற்றில் முடியாமல் தோற்றுப் போகிறார். அறிவின் வழியின்றி உணர்வின்பு துலங்கும் பாத்திரமாகவே சிவம் நாவலில் வந்து செல்கிறார். இச்சம்பவம் நடந்த அக்கணத்தில் சிதறிப் போனார். சுக்கு நூறாக நொருங்கிப் போனார். உழைப்பற்று வேண்டாத மனிதனாக வின்ஸி வீட்டில் இருந்த அக்கணத்தில் அவர்கள் தன்னை வெளியேற்றி விட்டார்கள் என்ற அவமானம் அவரை எரிச்சலடையச் செய்கிறது. அவ்வெரிச்சலும் அவர் அவர்கள் மேல் கொண்ட தார்மீகக் கோபமும் அவர்களின் உறவை நிரந்தரமாகவே துண்டிக்கச் செய்தது.

சிவப்பிரகாசத்துக்கும் கிநாரிக்கும் இடையிலான நட்பை நுண்ணிய மென்னுணர்வுத் தளத்தில் நாவல் பதிவு செய்கிறது. சிவப்பிரகாசத்தைப் போலவே தனிமையில் புழுங்கி, காமத்துள் வெந்து, காமத்தைத் தனக்குள் ஆகுதியாக்கி, தன்னிலை இழக்காது வாழும் கிநாரி பாத்திரம் அழகியல் வார்ப்பு. நுண்மனதில் கிநாரி மீது சிவப்பிரகாசம் கொண்ட காதல், வீச்சும் அழகும் கொண்ட புனைவுமொழிக்கூடாக அழகியலாக பரிணமிக்கிறது.

“அவளிடமிருந்த நதி அவா என்றென்றும் தன்னை வெளிப்படுத்த தயக்கம் காட்டியதில்லை. ஏனெனில் அவளுக்குள்ளேயே நதி இருந்தது. அவளுக்கு நீலம் பாரித்த கண்கள். கண்களை உற்றுப் பார்த்தபடி இருந்தால் உள்ளே நதியின் நீர்ச் சுழல் தெரியும்” (பக்.61)

இங்கு ஆசிரியனின் தன்னிலையில் கட்டுண்ட அனுபவம் மொழியலகின் தர்க்கரீதியான ஒருங்கிணைப்பால் கூட்டு அர்த்தத்தால் அழகியல்சார் புனைவாக உருப்பெறுகிறது. தனிமையின் சோகத்தையும் பிரிவையும் வெறுமையையும்

உணர்வுகள் முழுமையாக வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. அவன் வீட்டுக்கு வந்து திருமண அழைப்பிதழைக் கொடுத்த நேரத்தில் பொங்கி பிரவகித்த அவர் உணர்வுகள் திருமண அழைப்பிதழில் தகப்பனாகிய தன் பெயர் இடம்பெறவில்லை என்பதைக் கண்டவுடன் மனம் வெதுப்பிப் போகிறார். திருமணச் செய்திசூட ஒப்புக்காகவே கூறப்பட்டதை மகனுடைய நடத்தையும் செயலும் உணர்த்த மனம் ஓடுங்கி கூனிக்குறுகிப் போகிறார். மகனுடன் சுமுகமாக உரையாடுவதற்கும் அதுவே தடையாக அமைகிறது. தங்கையின் மகனை கனடாவுக்கு எடுக்க பதினேழாயிரம் டொலர் கொடுக்க சிவப்பிரகாசம் முனைந்தவேளையிலேயே மங்களநாயகிக்கும் அவருக்கும் விரோதம் ஏற்பட்டு கைக்கலப்பில் முடிந்தது. அதே தங்கை ஒரு மாதம் கனடாவுக்கு வந்தும் அவரைப் பார்க்க வரவில்லை. ஆனால் அதே தங்கை தன் மனைவியுடன் உறவைப் பேணுகிறாள் என்பதை அறிந்து அவர் அடையும் வருத்தத்தையும் நாவல் சித்திரிக்கிறது. மனைவியிருக்கும் போது பிறபெண்ணுடன் அவர் ஏற்படுத்திக் கொண்ட தகாத உறவே அவருடைய நட்புவட்டம் சுருங்கிக் கொள்ளக் காரணமாக அமைகிறது. இதுவே உறவுகளில்

சித்திரிக்கும் நாவல் முதுமையை தரிசிக்கும் நிலையில் இரு உள்ளங்களுக்கு இடையில் நடக்கும் ஆத்மார்த்த தொடர்பை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. மகள் மீது கிநாரி கொண்ட பாசம் சிவப்பிரகாசம் மீது கொண்ட விருப்பத்தை அடியோடு அறுத்து விடுகிறது. சிவப்பிரகாசம் தன்னில் விழுந்திருக்கும் சிதைவுகளையும் தோல்விகளையும் கிநாரி மூலம் மீட்கலாம் என நம்பியிருந்தார். அத்திட்டமும் பொய்த்துப்போகிறது. காலப் பெருவெளியில் சமூகத்துக்கும் தனிமனிதனுக்கும் இடையில் நிகழும் ஜீவமரணப் போராட்டத்தை நாவல் நுண்மனவோட்டத்தில் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

யதார்த்த உலகம் என்று சொல்லப்படும் காண் உலகின் பிரத்தியட்ச வாழ்க்கையை தேவகாந்தனின் 'நதிமேல்

தனித்தலையும் சிறுபுள்' நாவல் விளக்கி நிற்கிறது. சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்ட தனியனை மையப்பாத்திரமாகக் கொண்டு இயங்கும் இந்நாவல் இயற்கையோடு நீக்கமற வியாபித்து எம்மைத் தன்வசப்படுத்துகிறது. நிஜத்தின் பிரதிபலிப்பாய் வாழ்வின் சாரம்சமாய் விளங்கும் இந்நாவல் அன்புக்கு ஏங்கித் தனக்குள் மாய்ந்து உறவுகளால் நிந்திக்கப்பட்டவனின் கதையை எழுதிச் செல்கிறது. மரபின் வழிவந்த அழகியலால் கட்டமைக்கப்பட்ட 'நதிமேல் தனித்தலையும் சிறுபுள்' பிரக்ஞைகளால் நிரப்பப்பட்ட பிரதியாய் தன்னைத் தகவமைத்துக்கொள்கிறது.

(தொடரும்)

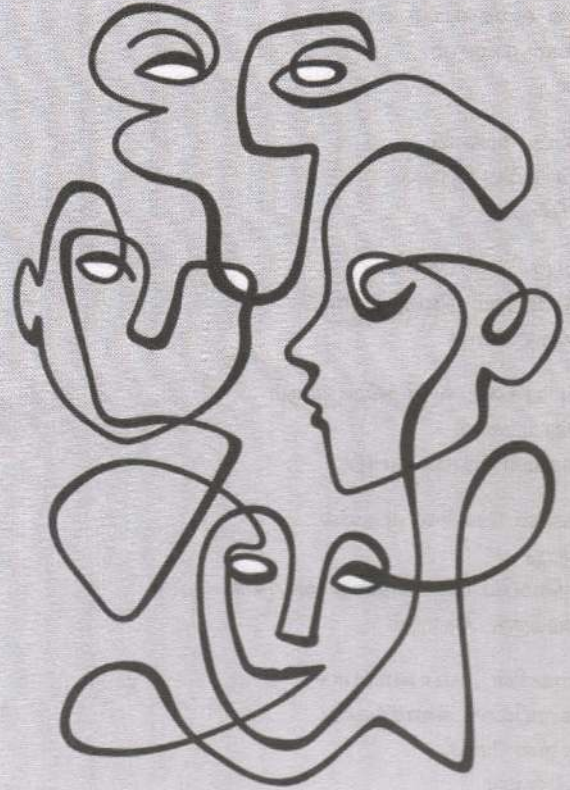
உயல்புள் பதிச்சிவ்வாய்

வயல் வேலைகள் குடுமிகு காலம்.
மரங்களில் பூக்கின்ற வாசனை
தேனீக்கள் ஒன்றையொன்று சுற்றி
ஆனந்தமாய்ப் பகிர்கின்றன.

பச்சைப் புல் வெளிகளின் மறுபுறத்தில்
செழித்துக் குலுங்கித் தவழுகிறது வெளி.

வாடிக் குடில்களின் முற்றங்களில்
கண்களை விழிக்கத் தூண்டும் ஞாபகங்கள்
தீராத வேட்கையில் ஓட்டிக் கொள்கிறது.
முலிகை வாசனைமிகு கொள்ளிப் புகையில்
கொதித்துத் தயாராகிறது தேநீர்.
மனத்தில் கிளர்ந்து துலாவும்
அயல் வயற்காரனின் குரல் காற்றில் பரவுகிறது.
குருவிகளினதும் - புளுகுகளினதும்
ஆட்காட்டிகளினதும் பறக்கும் கீச்சொலிகள்
மெது மெதுவாய்
மனதை நிறைத்துச் செல்கின்றன.

சுனையில் தழும்பிப்பொங்கும் நீருற்றுக்கள்
நீரோடைகள்- வாய்க்கால்கள்
தங்கமணிகள் எனப்பாசம் பொதிந்தகதிர்கள்
தொலைந்து போன வாழ்தல்களை மீட்டி
அந்தரங்கமற்றதான கீதங்களை
இளம் சந்ததிகளிடம் பரிசளிப்பதாகப்
பாடுகிறது நினைவுகள்...

மலர்களில் தேனை உறிஞ்சும் தேனீக்கள்
ஆட்காட்டி முட்டைகள்
அங்குமிங்குமாய்த் தெரிகிறது.

நேசம்மிகு வளர்ச்சி துயர் கனன்று விலகி
கழனிகளின் காட்சிகள் சொட்டுச் சொட்டாய்ப் பெருகி.

மேலும் மேலும் நிலத்தின் பதிவுகளை இறுக்கி
பூக்களின் வாசத்தோரணையில்
வசந்தம் பாடிப்பறந்து
விழித்தும் முகர்ந்தும்
நகர்கிறது காலம்.

சித்தி றபீக்கா பாயில்

அஸ்மா பேகம் கவிதைகள்

யுக ஓத்தை

கசக்கி எறிந்து தீப்பற்றிய
காகிதத்தின் மறு வாழ்வு

புகை நிறைந்தது

புற்களின் வலிகளை உணரும்
எந்தவொரு புலனும்
இல்லை

துளையிட்ட மூங்கில்
இயலாமையின் குரலை
வாசிக்கின்றது

பட்டாம்பூச்சியின் பசியை
எவரும் பதற்றம் நிறைந்ததாக
பார்ப்பதேயில்லை

நதியின் ஈரத்தை வற்றிக்கொள்ளும்
மணலின் மரணம்
மாளிகையில் நித்திய சமாதி

சொற்களின் கொலை முதலில்
நிகழ்கிறது
திகில் நிரம்பிய மௌனத்தை அவர்கள்
சிறைபிடிக்குந் தோறும்

அடிமைகளின் அர்ப்பணிப்பாக
அங்கீகாரமில்லா சுவாசங்கள்
மலைகளில் மோதி
உடைகின்றன

மணல்களாக சிதறிப்போனவர்கள்
பாறையாக உறுதி கொள்ளும்
ஒரு திருநாளைத் துவக்கம் செய்ய

எறும்புச் சதை சிறுமியை
பசும் யுவதியை
வன்கலவிகளால் கொல்லும்
அதிகாரத்தை அழிக்க

பெண் மனிதனின் பாதுகாப்பு
வாக்கு மூலத்தை நிறைவேற்ற

இரும்புச் சட்டத்தை
முதுகில் சுமந்து வருகின்றது
அந்த யுக நத்தை

ஓகி மறுத்தல்

வேலியிடப்பட்ட குறுகலான
வான் பரப்பின்
மேகங்களின் கரைகளிலோ

சொற்களை மௌனங்களால்
புனைந்து நகரும்
காற்றின் ஒரு வரியிலோ

கறுப்புப் பூனையின்
ஒற்றை மயிர்க்
கூச்செறிவில் எட்டிப்பார்க்கும்
அலட்சியமான அச்சத்திலோ

அக்கறையில்லாது போன
அருப நிசியின் குரலிலோ

அது வெளிப்பட்டிருக்கலாம்

பழக்கமில்லாத அதிகாரக் காலணிகள்
வீடு முழுதும் துப்பறிய

மொட்டைக் கத்திகளுக்கும்
போர்க்கள அந்தஸ்த்து

மொழி புரியாத குற்றத்திற்காக
பழியாகிய அப்பாவி நூல்கள்

சுதந்திர தேவியின்
பாராமுகம்

முழங்கால்களுக்குக் கீழாக
நியூட்டனின் ஈர்ப்பு விசை
இன்னொரு மடங்கில்
நகர்தலை இம்சிக்கின்றது

முயல்களின் உடலில் இருந்து பரவும்
நிரபராதித்தன நடுக்கம்
என்னையும் தொற்றும் போதும்

என் வீட்டுப் பறவையொன்றின்
நகங்கள்
ஒரு காட்டின் வழியைக் காண்பிக்கத்தெரியாமல்
விழி பிதுங்கும் போதும்

எங்கோ பொங்கிவழியும்
ஒரு நீர் வீழ்ச்சி
என் இதயத்தைக் கொஞ்சம்
இரவல் வாங்கிக் குமுறுகின்றதோ

புரட்டிவிட்ட நத்தை ஓடாக
அது நகரவேயில்லை
அதன் பிறகு ...

சொற்களின் பின்னால் அலைகள்

இரகசியம் நிறைந்த
இரவின் நிலாமுற்றத்தில்
புற்கள்மீது முளைத்தன
எமது சொற்கள்

அத்தினமே இறக்கை முளைத்து
சில ஆகாயம் நோக்கியும்
மின்மினிகளுக்குப் பின்னால் சிலவும்
ஆடையில்லாத தென்றலை மூடி சிலவும்
நீலநிறத்தில் சென்றன

மகரந்தங்களைத் தொட்ட
நீயும் நானும்
ஒரு ஒளியின் பின்னால்
இப்படிப் பறந்திருக்கக் கூடாது

அதன்பிறகு
சொற்கள் எங்கள் மீது
பிரிவை மட்டுமே எழுதின

அஸ்மா பேகம் கவிதைகள்

கால் கழுவிக்கொண்டிருந்த
பெருங்கடலை நாங்கள் தொலைத்து
ஏன் பறந்தோம்?

அதன் பிறகு பறந்த
மயக்க வெளியில்
பொருளற்றவை சாம் பலாயின

சில வருடங்கள் வேறு திசைகளை
வேறு சொற்களைக் கற்பித்தன
மாய வெளிக்கு அப்பால்
திரும்பிப் பார்க்கும்
இன்றைய நிகழ்காலத்தில்

நாங்கள் தொலைத்த சொற்கள்
ஒரு தங்க வேதனையாகி
என் கால்களை மட்டுமே சுற்றுகின்றன

சொற்களையும் நினைவுகளையும்
விட்டு நீ எத்திசையில் முளைத்தாய்?

என் நினைவுகளை நீ
பிச்சைப்பாத்திரமொன்றில்
உமிழ்ந்திருப்பாய்

இரக்கம் விரிந்த தோகைகள் அதில்
மொத்தமும் களவு போயிருக்கும்

வட்டத்தில் செய்ததையெல்லாம்
நேர்கோடாக நிமிர்த்தியவாறே
சூரியனின் மடியில் உன் முகம்
நிழலாகத்தான் தெரிகிறது

ஒரு சந்திப்பின் புள்ளி
முக்காலத்திலும் சமாதியாகி

பூதத்தின் தெருவில்
கடைசி வீடு
உன்னுடையதாயிருக்கலாம்

பைத்தியம் பிடித்த என் தனிமை,
சுகயினமுற்ற தெருவொன்றில்
சொற்களால் புதைக்கப்பட்ட
உன் குரலைத்தேடி அலைகிறது

நேர்காணல்

“
என்னைச்
சுற்றியுள்ள
உலகத்தை
சிகையாளம்
காட்டவே
விரும்பினேன்.
”

தாமரைச்செல்வி

நேர்கண்டவர் : இயல்வாணன்
படங்கள் : மு. தமிழ்ச்செல்வன்

கிளிநொச்சி மாவட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் பல சிறுகதைகளையும், நாவல்களையும் எழுதிய ரதிதேவி என்ற இயற்பெயர் கொண்ட தாமரைச்செல்வி 04-08-1953 இல் விவசாயக் கிராமமான பரந்தனில் உள்ள குமாரபுரத்தில் பிறந்தவர். நீண்ட காலம் அங்கேயே வாழ்ந்தவர். இறுதியுத்தத்தின் நிறைவில் கொழும்பில் வாழ்ந்த அவர் தற்போது பிள்ளைகளுடன் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்து வருகிறார். 1974இல் 'வீரகேசரி'யில் பிரசுரமான சிறுகதையுடன் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த தாமரைச்செல்வி சுமைகள்(1977), விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி(1992), தாகம்(1993), வீதியெல்லாம் தோரணங்கள்(2003), பச்சை வயல் கனவு(2004), உயிர்வாசம்(2019) ஆகிய நாவல்களையும், வேள்வித்தீ(1994) குறுநாவலையும், ஒரு மழைக்கால இரவு(1998), அழுவதற்கு நேரமில்லை(2002), வன்னியாச்சி(2005) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். யுத்தம் அவரது எழுத்துப் பிரதிகளை அழித்தது போக இவற்றை அவர் வெளியிட்டுள்ளார். இவருடைய சிறுகதைகள் ('உதிரிப் பூக்கள்' மகேந்திரன் இயக்கிய இடைவெளி, இமயவர்மன் தயாரித்தளித்த பசி) குறும் படங்களாக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கை அரசு பாடசாலை பாடநூலிலும் இவரது சிறுகதை இடம்பெற்றுள்ளது. கடந்த ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் 'உயிர்வாசம்' நாவல் வெளியீட்டுக்காக வந்திருந்தவரை பரந்தனில் கலைமுகத்துக்காக நேர்கண்டோம்.

○ கிளிநொச்சி மண்ணைப் பிரதிபலிக்கும் அதிக படைப்புக்களை எழுதியவர் நீங்கள். மருத நிலப் பண்பாடும் வாழ்வியலுமே உங்கள் அதிக படைப்புக்களில் விரலிக் கிடக்கிறது. எழுத வேண்டும், எழுத்தாளராக வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எப்படி ஏற்பட்டது?

சின்ன வயதில் இருந்தே எனக்கு வாசிக்கின்ற பழக்கம் இருந்தது. ஐந்தாம் வகுப்பில் எனது தமிழ் ஆசிரியராக இருந்த வை.நடராசா அவர்கள் சகுந்தலை சரிதை, வியாசர் விருந்து, சக்கரவர்த்தி திருமுகன் போன்ற புத்தகங்கள் தந்து வாசிக்க வைத்திருக்கிறார். தமிழின் அழகு அந்த வயதிலேயே என்னுள் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அதன் பின் யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் படித்த போது அங்குள்ள நூலகத்தில் இரவல் பெற்று, அகலன், கல்கி, ஜெகசிப்பியன் போன்றோரின் நூல்களை விரும்பிப் படிக்கத் தொடங்கினேன். தொடர்ந்து இராமநாதன் கல்லூரியில் தையல் பழகிய நேரம் அதிகளவு புத்தகங்களை வாசிக்க முடிந்தது. பொன்னியின் செல்வன், சிவகாமியின் சபதம், பார்த்திபன் கனவு, பத்தினிக் கோட்டம் என்று நிறையப் படித்தேன். அதன் பின்னரான நாட்களில்தான் ஈழத்து எழுத்துக்கள் அழிமுகமானது.

படிப்பை நிறுத்தி வீட்டில் இருந்த நாட்களில் கிளிநொச்சி பிரதேச சபை நூலகத்தில் இருந்து கேடானியல், இளங்கீரன், செங்கை ஆழியான் போன்றோரின் நூல்களைத் தேடிப் படிக்க முடிந்தது. அதனால்தான் எனக்கும் எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டதென நினைக்கிறேன். இது வாசிப்பின் அருட்டுணர்வால் விளைந்தது. என்னைச் சுற்றியிருந்த உலகம் உழைக்கும் மக்களினால் ஆனது. அவர்களது பிரச்சினைகள் மனதைப் பாதித்த போது அவற்றைச் சொல்ல நினைத்தேன். அவற்றை எழுத்தில் வடித்தேன்.

○ ரதிதேவீ என்பது உங்களது இயற்பெயர். தாமரைச்செல்வி என்ற புனைபெயரைச் சுமக்கக் காரணம் என்ன? பெயர்த் தெரிவுக்கு விசேடமான காரணங்கள் ஏதுமுண்டா?

விசேட காரணங்கள் என்று எதுவுமில்லை. சோழ எழுதிய 'நந்தவனம்' நாவல் படித்தேன். அதில் வந்த நாயகியின் பெயர் தாமரைச்செல்வி. அப்பெயர் என்னைக் கவர்ந்திருந்தது. நான் எழுத ஆரம்பித்த 1973இல் சொந்தப் பெயரை விடுத்து, தாமரைச்செல்வி என்ற புனைபெயரை வைத்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைத்தேன். வைத்து விட்டேன். அவ்வளவுதான்!

○ உங்களுடைய ஆதர்சமாக உங்கள் தந்தையார் இருந்துள்ளார். காடு வெட்டி, சுழனி சமைத்த தந்தையாரின் உழைப்பையும், வியர்வையையும், பாடுகளையும் பேசியது உங்களது 'பச்சை வயல் கனவு' நாவல். தந்தையார், அவரின் பின் கணவர், பிள்ளைகள் என்ற குடும்ப வட்டம் உங்களது படைப்பாக்கத்துக்கு எவ்வாறு துணை தின்றது?

எங்கள் தந்தை ஒரு விவசாயி. கடின உழைப்பாளி. அன்பும் இரக்கமும் உடையவர். அடுத்தவரை நேசிப்பதும், உதவி செய்வதும் அவரது இயல்பு. இலக்கியப் பரிச்சயமோ,

புரிதலோ அவருக்கு இருந்ததில்லை. எங்கள் குடும்பத்திலோ, எங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களிலுமோ யாரும் எழுத்தாளர்களாக இருந்ததில்லை. ஆனாலும் நான் எழுதத் தொடங்கிய போது எனது தந்தையார் அதை ஆதரித்தார். பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் எனது கதைகள் வரும் போது தானும் வாசிப்பார். அவருக்கு விமர்சிக்கத் தெரியாவிட்டாலும் நல்லாயிருக்கு என்று சொல்லி ஊக்குவிப்பார்.

அதன் பின் எனது சகோதரர்கள். அவர்களும் நிறைய வாசிப்பார்கள். அவர்கள் இலக்கியத்தின் மீது ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்கள். எனது கதைகளைப் படித்து, கருத்துக்கள் சொல்வார்கள். அதுவும் என்னை ஊக்குவித்தது. 1974இல் எனக்குத் திருமணம் நடந்தது. எனக்குக் கணவராக வாய்த்தவரும் ஒரு இலக்கிய நேசிப்புள்ளவராக இருந்தது எனக்குப் பெரிய வரமானது. அவரும் ஒரு எழுத்தாளராக இருந்திருக்கிறார். வீரகேசரியில் வரணியூர் சிகந்தசாமி என்ற பெயரில் சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். வாசிப்பையும், எழுத்தையும் பற்றியே அதிகம் பேசுவார். நாங்கள் வாசிப்பை நேசித்த தால் பிள்ளைகளும் வாசிப்பில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோரது ஆதரவும், ஊக்குவிப்பும் இன்றளவில் எழுதவும், வாசிக்கவும், இலக்கிய உலகில் தொடர்ந்து பயணிக்கவும் எனக்கு வாய்ப்பைத் தந்திருக்கிறது.

○ 1973 முதல் எழுதி வருகிறீர்கள். 1977இல் வீரகேசரி பிரசுரமாக வந்த 'சுமைகள்' நாவல்தான் உங்களை இலக்கிய உலகில் அடையாளப்படுத்தியது எனக் கருதுகிறேன். சுழாங்கல் போன்று பயன்றது இருந்த இளைஞன் ஒருவன் குடும்பத்தைத் தாங்கும் சுமை தாங்கியாக மாறியதைச் சொல்லும் நாவல் அது. அந்த நாவலை எழுத நேர்ந்ததேன்? அதற்குக் கிடைத்த வரவேற்பு எத்தகையது?

அந்த நாட்களில் வீரகேசரி பிரசுரங்களுக்கு வாசகர்களிடையே பெரும் வரவேற்பு இருந்தது. நாங்கள் ஆவலோடு இவற்றை வாங்கி வாசித்து வந்தோம். தமது 50ஆவது பிரசுரமாக வெளியிடுவதற்காக ஒரு நாவல் போட்டியினை அறிவித்திருந்தார்கள். அதற்காக எழுதப்பட்டதே 'சுமைகள்' நாவல். அந்த நாவல் போட்டியில் செங்கை ஆழியானின் 'காட்டாறு' முதல் பரிசு பெற்று, 50ஆவது பிரசுரமாக வெளிவந்தது. எனது நாவலுக்கும் வீரகேசரி பிரசுரத்தில் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தைத் தந்தார்கள். வீரகேசரி பிரசுர நிர்வாகி எல்.பாலச்சந்திரன் அவர்கள் என்னை அழைத்துக் கலந்துரையாடினார். மீண்டும் திருத்தி எழுதித் தருமாறு கேட்டார். அவர் கூறிய ஆலோசனைகளை மனதில் வைத்து திரும்பவும் எழுதி அனுப்பினேன். அதை ஏற்று வீரகேசரியின் 55ஆவது பிரசுரமாக சுமைகளை வெளியிட்டார்கள்.

நாம் அன்றாடம் பார்க்கும் நிறைகுறைகளுடனான பதினம் வயது இளைஞன் ஒருவனை வைத்து எழுதப்பட்ட நாவல் அது. பல பேருடைய உணர்வுகளோடு செந்திலின் பாத்திரம் ஒன்றிப் போனதால் நல்ல வரவேற்பும், ஆரோக்கியமான விமர்சனமும் கிடைத்தது. வன்னிப் பிரதேச எழுத்து என்று வரும் போது ஆய்வாளர்களினால் இன்றளவிலும் குறிப்பிடப்படும் நாவல்களில் ஒன்றாக சுமைகளும் இடம்பெறுவதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே.

○ வன்னி மண்ணின் வாழ்வியலையும், அதைத் தடம் புரட்டிய இடப்பெயர்வையும் உங்கள் கதைகள் அதிகம் பேசியுள்ளன. பொதுமைப்பட்ட வாழ்வனுபவங்களாக அக்கதைகள் கட்டலிழந்துள்ளன. பல எழுத்தாளர்கள் இருந்தும் எல்லோரும் இதனைப் பதிவு செய்ய வில்லை. இவற்றைப் பதிவு செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏன் ஏற்பட்டது? இடம்பெயர் வாழ்வனுபவங்கள் முழுமையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன எனக் கருதுகிறீர்களா?

எந்தவொரு படைப்பாளியும் விரும்புவது போலவே நானும் என்னைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தை அடையாளம் காட்டவே விரும்பினேன். என்னைச் சுற்றி நடப்பவைகளையும், அதனால் ஏற்படுகின்ற பாதிப்புக்களையுந்தான் என்னால் எழுத முடியும். போரும் இடப்பெயர்வுமாக அலைந்து திரிந்த மக்கள் கூட்டத்தின் நடுவேதான் நானும் வாழ்ந்தேன். ஒரு சமூகத்தின் அலைக்கழிப்பில், அந்த அலைக்கழிப்பில் தானும் ஒருவராக எழுத்தாளர் ஆகும் போது அந்த எழுத்துக்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. வன்னியின் வாசல்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்த

எழுதத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து எனது கதைகள் பிரசுரமாகும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளைக் கவனத்தோடு சேகரித்து வைத்திருந்தேன். கதையின் பெயர், பிரசுரமான பத்திரிகை, சஞ்சிகையின் பெயர், திகதி என்ற தனியான பதிவும் என்னிடமிருந்தது. 1986 இல் முதல் தடவையாக எங்கள் வீடு எரிக்கப்பட்ட போது அதுவரை சேகரித்தவை அழிந்து போயின. மறுபடி சேர்த்தவை 1991இல் வீடு எரிக்கப்பட்ட போது கருகிப் போயின. மீண்டும் சேர்த்தவை இறுதி யுத்தத்தின் போது இல்லாமல் போயின. எனக்குக் கிடைத்த விருதுகள், சான்றிதழ்கள் அத்தனையும் அழிந்தன. இந்த இழப்புகள் படைப்பாளி என்ற வகையில் எனக்கு அதிக துன்பத் தருவன. எனினும் எமது பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட எத்தனையோ உயிர் இழப்புகளின் மத்தியில் இந்தத் துன்பம் சாதாரணமானது என்றே தோன்றுகிறது.

○ தொண்ணூறுகளின் முற்கூற்றில் கடுமையான பொருளாதாரத் தடை நிலவிய காலத்தில் உங்களுடைய மூன்று நாவல்களான தாகம், விண்ணில் அல்ல வீடிவெள்ளி, வேள்வித்தீ என்பன மீரா வெளியீடாக

காலத்தின் வாழ்வியலை இத்தகைய எழுத்துக்கள்தான் சுமந்து கொண்டு சென்று சேர்ப்பித்தது. எத்தனையோ படைப்புக்கள் அக்காலத்தில் வெளிவந்திருக்கின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனாலும் அந்த இடப்பெயர்வு அவலங்கள் முழுமையாக எழுதப்படவில்லை என்றே தோன்றுகிறது.

○ இடப்பெயர்வு உங்கள் வசமிருந்த படைப்புக்கள் பலவற்றையும் உங்களிடமிருந்து பறித்து விட்டது என ஒரு நேர்காணலில் கூறியுள்ளீர்கள். அது பற்றிக் கூற முடியுமா?

எமது ஊரான பரந்தன் ஆனையிறவுக்கு அருகில் உள்ளது. ஆனையிறவில் இருந்து கிளிநொச்சி நோக்கி இராணுவம் நகர்ந்து வரும் போது முதல் இலக்காக எமது கிராமமே இருந்தது. இராணுவம் முன்னேற் சண்டை ஆரம்பிக்கும் போது ஊரை விட்டுத் தூர ஓடுவதும், சண்டை ஓய்ந்த பின் மீண்டும் திரும்பி வருவதும் நீண்ட காலத்துக்குத் தொடர்கதையாக இருந்தது. முன்னேறி வரும் இராணுவம் வீடு வாசலை எரித்து விட்டுத் திரும்பிப் போயிருக்கும்.

வெளிவந்தன. இந்த டூல்கள் பற்றிக் கூறுங்கள். கூடவே மீரா வெளியீட்டின் பங்களிப்புக் குறித்தும் கூறுங்கள்.

1988 முதல் மீரா வெளியீடு என்னும் பதிப்பகத்தின் மூலம் திரு.டேவிற் லிகோரி அவர்கள் நூல்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார். செங்கை ஆழியானின் மழைக்காலம், மண்ணின் தாகம், முற்றத்து ஒற்றைப்பனை, அக்கினி, செம்பியன் செல்வனின் கானகத்தின் கானம், துவைத்திலிங்கத்தின் பூம்பனி மலர்கள், கே.எஸ்.ஆனந்தனின் ராதையின் நெஞ்சம், பூஜைக்காக வாழும் பூவை, இராவணன் கோட்டை, இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதனின் முடிவல்ல ஆரம்பம், இருள் இரவில் அல்ல, முள்முடி மன்னர்கள், மீண்டும் புதிதாய்ப் பிறப்போம், இந்திரா பிரியதர்சினியின் நிலவே நீ மயங்காதே, வளவை வளவனின் சங்கரன், இயல்வாணனின் கவடுகள், ஓ.கே.குண நாதனின் விடியலைத் தேடி, கே.ஆர்.டேவிட்டின் பாலைவனப் பயணிகள், வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறை, முருகுவின் ஊருக்கல்ல, வாமதேவனின் ஒரு இல்லத்தில் சில உள்ளங்கள் எனப் பல நூல்கள் மீரா வெளியீடாக வெளிவந்தன.

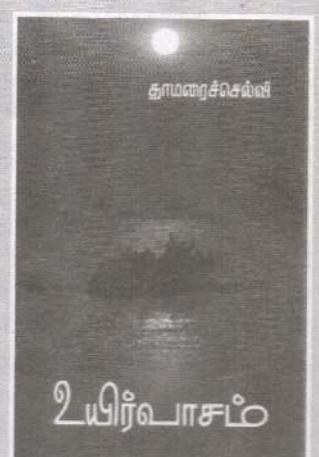
திரு. லிகோரி நாவல் ஒன்றை எழுதித் தரும்படி கேட்ட போது 'விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி' நாவலை எழுதிக் கொடுத்தேன். அதைத் தொடர்ந்து 'தாகம்' நாவலும், 'வேள்வித்தீ' குறுநாவலும் மீரா வெளியீடுகளாக வெளிவந்தன. நூறு பக்கங்களுக்குள் இருக்க வேண்டும் என்பதற்கமைய எழுதப்பட்ட சிறுநாவல்கள் இவை.

அன்றைய காலத்தில் போராளிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த வடக்குப் பிரதேசத்தில் அரசாங்கத்தால் பொருளாதாரத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனால் நல்ல காகிதங்கள் கிடைக்கவில்லை. பைல் மட்டை, பிறவுண் தாள், நீலக் கோடு போட்ட கொப்பி தாள்களில் அச்சிடப்பட்டே பல நூல்களும், பத்திரிகைகளும் வெளிவந்தன. இன்றைக்கும் அன்றைய நெருக்கடிகளின் போதான இலக்கிய வெளிப்பாட்டின் சாட்சியாக அந்த நூல்கள் உள்ளன. 1988 தொடக்கம் மீரா வெளியீடாக சுமார் இருபத்தேழு நூல்கள் வரை வெளிவந்துள்ளன. இது அன்றைய காலகட்டத்தைப் பொறுத்த வரை பெரும் சாதனை. சாதாரண மனிதனாக இருந்து இத்தனை பங்களிப்புச் செய்தவருக்கு ஈழத்து இலக்கிய உலகம் உரிய கௌரவத்தைக் கொடுக்கவில்லை என்பது வருத்தத்துக்குரியது.

கல்வியறிவு தைரியத்தையும், தன்னம்பிக்கையையும் கொடுக்கும் என்பது உண்மையே. ஆனாலும் அதிகம் கல்வியறிவு பெற்றிராத பெண்கள் சுயமாக உழைத்து, தம் காலில் நின்று சமூகத்தை எதிர்கொள்வதையும் தற்போது பார்க்கிறோம். போரின் விளைவாக உருவான பெண் தலைமைத்துவக் குடும்பங்கள் எவ்வாறு எதிர்நீச்சலடித்து வாழ்கிறார்கள் என்பதை வன்னியின் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இன்று காணலாம்.

பெண்கள் ஆணைச் சார்ந்து நிற்கும் நிலை தவிர்க்கப்பட வேண்டும். பெண்ணுக்கு அறிவுரை சொல்லி வளர்க்கும் சமூகம் ஆணுக்கு அறிவுரையேதும் சொல்வ தில்லை. வல்லமையற்ற பெண்களின் உணர்வுகளை எழுத முற்படும் போது பல கதைகளை ஆண்களின் பார்வையிலேயே எழுதியிருக்கிறேன். சக மணுஷி என்ற வகையில் பெண்களை மதிக்கவும், நேசிக்கவும் ஆணால் முடியுமெனில் பெண் களுக்கான பல பிரச்சினைகள் மறைந்து போய் விடும்.

○ நீண்ட காலமாக எழுதி வருகிறீர்கள். இலக்கியத்தில், குறிப்பாக புனைகதைகளில் பல பரிசோதனை

○ மண்வாசனை கமழும் பார்வையிய வாழ்வியலை உங்கள் கதைகள் பேசுகின்றன. பெண்கள், அவர்களது உணர்வுகளையெல்லாம் பேசியுள்ளீர்கள். பெண்ணியம் சார்ந்த உங்களது பார்வை எத்தகையது? அதனை எவ்வாறு பதிவு செய்துள்ளீர்கள்?

குடும்பத்தில் ஏற்படும் அத்தனை பிரச்சினைகளையும் சுமப்பவளாகவே ஒரு பெண் இருக்கிறாள். சமூக அமைப்பு அப்படித்தான் கட்டமைத்து வைத்திருக்கிறது. என்னைச் சுற்றியிருந்த அதிகளவான பெண்கள் உழைப்பாளிகளாகவும், பாமரர்களாகவுமே இருந்தனர். அவர்கள் சாமானிய வாழ்வில் அதிகம் நெருக்கடிகளைச் சுமந்தார்கள். போர் ஏற்பட்ட போது, அந்தப் போரின் அத்தனை நெருக்கடிகளும் அவர்களுக்கே சுமையானது. அவர்களது வாழ்க்கை மிகுந்த துயர் தருவதாக இருந்தது. மறுபுறம், துயரத்தைக் கடப்பவர்களாகவும் அவர்கள் இருந்தனர். அவர்களைப் பற்றியே நான் அதிகம் எழுதியிருக்கிறேன்.

முயற்சிகள் நடந்துள்ளன. பல கருத்துப் பள்ளிகளும் (Ideology), வாதங்களும் சார்ந்து பல்வேறு உத்திகளைப் பயன்படுத்தி எழுதும் நிலை காணப்படுகிறது. ஆனால் உங்களது கதைகள் யதார்த்த வாழ்வுப் பண்போடுதான் உள்ளன. புதிய இலக்கியப் போக்குகள் குறித்த உங்களின் மதிப்பீடுன்ன?

புதிய இலக்கியப் போக்குகள் ஆரோக்கியமானதாகவும், சமூக அக்கறை கொண்டனவாகவும் அமைந்தால் அவை வரவேற்கக் கூடியதே. என்னுடைய கதைகள் அன்று தொட்டு அதே யதார்த்தவாதப் பண்போடுதான் இருப்பதை ஒத்துக் கொள்கிறேன். என்னால் இந்த விதமாகத்தான் எழுத முடிகிறது. அதுவே எனக்குப் பிடித்தமானதும்.

○ 'ஈழத்து இலக்கியம் போரின் அவலங்களை மட்டுமே பேசி, பின்திரும்பும் இயல்போடு காணப்படுகிறது. முன்னோக்குப் பார்வை அதற்கு இல்லை' என்பதான விமர்சனங்கள் உள்ளன. இது பற்றி என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

ஈழத்து இலக்கியம் போரின அவலங்களை மட்டுமே இன்னமும் பேசிக் கொண்டிருப்பது சலிப்பைத் தருகிறது. அதிலிருந்து விடுபட்டு வேறு விடயங்களை எழுத முன்வர வேண்டும் என்ற குரல்கள் இப்போது பரவலாய் ஒலிப்பதைக் கேட்க முடிகிறது. 30 ஆண்டுகாலப் போர் வாழ்வையும், இழப்புக்களின் வலியையும் இலகுவில் கடந்து போய் விட முடியாது போர் முடிந்தாலும் போர் விட்டுச் சென்ற நிழலின் அந்தகாரம் இன்னமும் தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. போர் தின்ற வாழ்வு இன்னமும் சரிப்படுத்தப்படவில்லை. அன்றைய பதைபதைப்பு, துடித்த துடிப்பு, பட்ட அந்தரிப்பு... இவை யெல்லாம் முழுமையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது என்று சொல்லி விட முடியாது. இன்னமும் எழுதுவதற்கு நிறையவே இருக்கின்றன. தழும்பாகிப் போனாலும் பட்ட துயரங்களை எழுதும் கடமை எழுத்தாளர்களுக்கு உண்டு.

அதற்காக அதை மட்டும் எழுத வேண்டும் என்று சொல்ல வரவில்லை. சமூகத்தில் எத்தனையோ பிரச்சினைகள் காலங் காலமாக இருந்து கொண்டுதான் வருகிறது. புதிதாகவும் பல பிரச்சினைகள் தோன்றிக் கொண்டுதான் உள்ளன. எழுத்தாளர்கள் மனதைப் பாதிக்கும் எந்த விடயத்தையும் எழுதலாம்.

○ உங்களது பிந்திய நாவலான 'உயிர்வாசம்' உள் நாட்டுப் பேரின் பாதிப்பு மற்றும் அச்சமான சூழலில் உயிரைப் பணயம் வைத்து அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் பயணமாகுபவர்களின் பயங்கர அனுபவங்களைப் பேசுகிறது. இது உண்மை அனுபவமா? இதை எழுதுவதற்குத் துரிண்டிய காரணிகள் எவை?

அவுஸ்திரேலியா நோக்கிய படகுப் பயணம் 2009ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர்தான் ஆரம்பமாகியது. ஆபத்தான கடற் பயணத்தை உயிரைப் பணயம் வைத்துத்தான் மேற் கொண்டார்கள். அவுஸ்திரேலியா என்ற நாடு பற்றித் தெரியாது. அதன் தூரம் எவ்வளவு என்றும் தெரியாது. ஆனாலும் ஏதோ வொரு துணிச்சல் அவர்களைப் படகேற வைத்தது. நான் அவுஸ்திரேலியாவில் அவர்களில் பலரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவர்களின் அனுபவத்தைக் கேட்ட போது மெய்சிலிர்த்தது. இந்தத் துயர்மிகு பயணத்தை எழுத்தில் பதிய வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. படகு ஏறி கடல் தாண்டி அவுஸ்திரேலியா போய் இறங்கினார்கள் என்ற செய்திக்குப் பின்னால் ஏராளம் ஏக்கங்கள், துன்ப துயரங்கள் மறைந்து கிடந்தமையை இந்த உலகம் அறியவில்லை. அவைகளை எழுத நினைத்தேன். இரண்டரை வருடங்கள் இந்த நாவலுக்குச் செலவழித்தேன். இந்தக் காலத்தில் அந்த அனுபவங்களில் நானும் தோய்ந்து

பயணித்தேன். நாவல் முழுவதும் அவர்களின் அனுபவங்கள் பரவிச் சிதறிக் கிடக்கின்றன.

○ சமகால இலக்கியப் போக்குத் தொடர்பில் உங்களது அவதானிப்பு என்ன?

புதிது புதிதாய் சமூகம் தோற்றம் பெற்றுக் கொண்டு வரும் போது புதிய சிந்தனைகள், புதிய கருத்துக்கள், புதிய வடிவங்கள் தோன்றுவது இயல்பானதே. தற்போதைய எழுத்துக்களில்,

குறிப்பாக புதிதாக எழுதும் எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களில் புதிய சிந்தனைகளையும், கதை சொல்லும் முறையிலும், உத்தியிலும், வடிவத்திலும் மாற்றங்களையும், நவீன போக்குகளையும் காண முடிகின்றது. சில கதைகளைப் படிக்கின்ற போது தமிழ் வார்த்தைகளை எவ்வளவு வச்சுரமாகக் கையாளுகிறார்கள் என்ற வியப்பு ஏற்படுகிறது. சில எழுத்தாளர்கள் ஈழத்து இலக்கியத்தை அடுத்த தளத்துக்குக் கொண்டு போவார்கள் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தும் வகையில் எழுதுகிறார்கள்.

○ புதிய படைப்பாளிகளுக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

எழுத ஆர்வமுள்ளவர்கள் நிறைய வாசிக்க வேண்டும். எமக்கு அப்பாற்பட்ட உலகத்தையும், மனிதர்களின் வாழ்வியலையும் அறிந்து கொள்ள வாசிப்பு உதவுகிறது. எழுதிய படைப்புகளுக்கு வருகின்ற நியாயமான விமர்சனங்களைக் கவனத்தில் கொள்ளலாம். அவை எழுத்துக்களைச் செம்மைப்படுத்தி, தன்னைத் தானே திருத்திக் கொள்ள உதவும் வாசிப்பும் யோசிப்பும் மனதைப் பக்குவப்படுத்தும். எழுத ஊக்கத்தைத் தரும்.

○ நீங்கள் ஒரு ஓவியராகவும் இருந்துள்ளீர்கள். எனினும் ஓவியத்துறையில் ஈடுபாடு காட்டவில்லை. இதற்கு என்ன காரணம்?

சிறு வயதில் இருந்தே எனக்கு ஓவியத்தில் ஆர்வம் இருந்தது. ஆரம்பத்தில் கல்கியில் வெளிவந்த 'பொன்னியின் செல்வன்' நாவலுக்கு ஓவியர் மணியம் வரைந்த கோட்டுச் சித்திரங்கள் பிரமிப்பைத் தந்தன. அதைப் பார்த்து வரையத் தொடங்கினேன். தொடர்ந்து மணியம் செல்வன், மாருதி, ஜெயராஜின் ஓவியங்களையும் பார்த்து வரைந்து பழகினேன். முறையாக ஓவியம் கற்கவில்லை.

ஆனால் 80ஆம் ஆண்டில் வீரகேசரி வாரமலரில் ஓவியராகப் பணி புரிந்த ஸ்ரீகாந்த அவர்களிடம் சிறிது காலம் ஓவியம் கற்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அப்போது அவர் தபால் மூலம் ஓவியம் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அதில் நானும்

சேர்ந்து முதலில் தபால் மூலமாகத்தான் கற்கத் தொடங்கினேன். ஒரு மாதத்திலேயே எனது ஓவியங்களைப் பாராட்டி நேரில் வந்தும் கற்றுக் கொள்ளலாம் என அழைத்திருந்தார். அதனால் கொழும்பில் சில வாரங்கள் மட்டுமே அவரிடம் ஓவியம் வரையக் கற்றுக் கொண்டேன். கோட்டுச் சித்திரம் வரைவதன் அடிப்படை விசயங்களை அவர்தான் சொல்லித் தந்தார்.

‘சித்ரா’ என்ற சித்திரச் சஞ்சிகையிலும் அவர் அப்போது பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். எனது சித்திரக் கதைகளை ‘சித்ரா’ சஞ்சிகையில் பிரசுரிக்கச் செய்தார். ‘குங்குமம்’ இதழ் அக்கரைச் சிறப்பிதழை வெளியிட்ட போது எனது தோழி தமிழ்ப்பிரியா இலங்கைச் சிறப்பிதழைத் தொகுத்திருந்தார். அவர் முத்து குணரத்தினத்தின் கதைக்கு என்னை ஓவியம் வரையச் செய்து அதனைக் குங்குமத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார். இலங்கைச் சிறப்பிதழில் அந்தக் கதையோடு எனது ஓவியத்தைப் பிரசுரித்து இருந்தார்கள். எனது புகைப்படத்தையும் போட்டு, ஓவியம் தாமரைச்செல்வி என்று பிரசுரித்திருந்தார்கள். அந்த இதழில் நான் எழுதி வரைந்த நான்கு பக்கச் சித்திரக் கதையொன்றும் பிரசுரமாகியிருந்தது.

‘சுடர்’ சஞ்சிகை எனது சிறுகதையுடன் நான் வரைந்து அனுப்பும் ஓவியங்களையும் ஏற்றுப் பிரசுரம் செய்திருந்தது. தவிர ஈழநாடு, தினகரன், வீரகேசரி, ஜீவநதி ஆகியவற்றில் எனது கதைகளும் ஓவியங்களும் பிரசுரமாகியுள்ளன. எனது ‘அழுவதற்கு நேரமில்லை’ சிறுகதைத் தொகுப்புக்கு அட்டைப்படம் வரைந்ததுடன் உட்புறம் ஒவ்வொரு சிறுகதைக்கும் ஓவியம் வரைந்திருக்கிறேன்.

ஓவியத்துறையில் மேலும் என்னை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஒரு தேக்கநிலை வந்து விட்டது. இப்போது ஓவியம் கற்றுக் கொள்ளும் ஆர்வம் இருக்கிறது. வரைவது என்பது மனதுக்குச் சந்தோஷம் தருவது. எனவே இனியும் வரைவேன்.

நூல் மதிப்பீடுகள்

‘நூல் மதிப்பீடுகள்’ பகுதியில் தங்கள் நூல்களும், சஞ்சிகைகளும் தொடர்பான மதிப்பீடுகள் இடம் பெறுவதை விரும்பும் வெளியீட்டாளர்கள் தமது படைப்புகளின் இரண்டு பிரதிகளை அனுப்பிவைக்கவும்.

மூன்று வருடங்களுக்குள் வெளிவந்த நூல்கள் மதிப்பீட்டுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

‘வரப்பெற்றோம்’ பகுதியில் சிறிய அறிமுகக் குறிப்பிற்கு ஒரு பிரதி மட்டும் அனுப்பலாம். ஏற்கெனவே மதிப்பீட்டிற்காகவும் அறிமுகக் குறிப்புகளுக்காகவும் கிடைக்கப்பெற்ற நூல்கள் தொடர்பான மதிப்பீடுகளும் அறிமுகக் குறிப்புகளும் அடுத்தடுத்த இதழ்களில் வெளிவரும்.

கனவு நனவா கதையு

எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன்

விடுதலைக்கான முன்நிபந்தனை

'கலைமுகம்' இதழுக்காக பெப்ரவரி மாதத்தில் எழுதிய குறிப்புக்களில் 'இது அதைவிட மோசமான வைரஸ்' என்று குறிப்பிட்டு ஒரு குறிப்பு எழுதியிருந்தேன். கொரோனா வைரஸ் சீனத்தில் பரவலாகத் தொடங்கியபோது அது பற்றிய பல மோசமான கருத்துக்கள் எமது தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பரவலாகப் பேசப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. குறிப்பாக சீனர்களது பண்பாடு தொடர்பாக, அவர்களது உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் தொடர்பாக சமூக வலைத்தளங்களில் பேசப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இழிவுபடுத்தும் கருத்துக்களை விமர்சிக்கும் விதத்தில் அந்தக் குறிப்பு அமைந்திருந்தது. கொரோனா நெருக்கடி காரணமாக இதழ் வெளியீடு பிந்தியதால் அந்தக்குறிப்பில் பேசப்பட்ட பல விடயங்கள் இன்று காலாவதி ஆகிவிட்டன என்பதால் இப்போது அந்தக் குறிப்பை நீக்கிவிட்டேன். ஆயினும் அதில் குறிப்பிட்ட ஒரு விடயத்தை மட்டும் இப்போதும் இங்கு பதிவது பொருத்தமே என்று படுகிறது. ஏனென்றால் அது இன்னமும் காலாவதி ஆகிவிட்டதாகத் தெரியவில்லை என்பது மட்டுமல்ல அது எப்போது காலாவதி ஆகுமென்றும் தெரியவில்லை!

அந்த விடயம் இதுதான்:

'தமிழ்ப் பண்பாட்டின் தொன்மை பற்றிப் பெருமையுடன் பேசும் பலரும், மற்றைய நாட்டு மக்களைப்பற்றியும் அவர்களது பண்பாடுகளின் தொன்மை பற்றியும் பெரிதாக அக்கறை காட்டுவதில்லை. சீனமும் அவ்வாறான நீண்டகால வரலாறும் பண்பாட்டுத் தொன்மையும் கொண்ட மக்கள் தொகுதியைக் கொண்ட ஒரு நாடு என்பதை அவர்கள் அறிந்திருப்பதில்லை அல்லது அதை அறிவதற்கான அக்கறையைக் கொண்டிருப்பதில்லை. இன்றைய தேவை எமது இளம் சந்ததியினரை விரிந்த மனதோடு உலகைக் காண வழிகாட்டுவதல்லாமல், மூடக் கருத்துக்களைப் பரப்பி அவர்களை விழிப்புணர்வற்ற சந்ததியாக மாற்றுவதல்ல!'

இந்தவிதமான மனநிலை, சீனக் கொரோனா வைரலை விட ஆபத்தான ஒரு வைரலாகும். ஏனென்றால் இது இனி வரவுள்ள பரம்பரைகளுக்கும் கூட பரவக்கூடிய வைரஸ்!'

ஆம். எம்மிடையே, நமது பண்பாடு, தொன்மை என்பவை தொடர்பாக, வெறுமனே கொரோனா வைரஸ் தொடர்பாக மட்டுமல்ல, வேறு பல விடயங்கள் தொடர்பான உரையாடல்களின் போதும் கூட மிக மோசமான, வெற்று உணர்ச்சிமயப்பட்ட அல்லது உணர்ச்சியூட்டும் கருத்துக்கள் பரப்பப்பட்டு வருகின்றன. கொரோனா வைரஸ் காரணமாக ஏற்பட்ட ஊரடங்கு நிலையால் இப்போது கிடைத்துள்ள மேலதிக ஓய்வு நேரங்களைச் சமூகத்திற்குப் பயனுள்ள பல விடயங்களைப் பற்றிக் கற்கவும் எழுதவும், உரையாடவும் பயன்படுத்துவதற்கு கிடைத்துள்ள ஒரு வாய்ப்பாக எடுத்துக் கொண்டு, உலகம் முழுவதுமுள்ள அறிவுத்துறையினர் பலரும் செயற்பட்டு வருகின்றார்கள். ஆனால் ஈழத் தமிழ் சமூகப் பரப்பில் அத்தகைய முயற்சிகளை பூதக் கண்ணாடி கொண்டதான் தேடவேண்டிய நிலை நிலவுகிறது.

அதுவும் தற்போது நடந்துகொண்டிருக்கும் தேர்தல் காலப் பிரச்சாரங்களின் போது அது முன்னரைவிட மோசமாகவும் அதிகளவிலும் பொறுப்பற்ற விதத்தில் பேசப்பட்டுவருவதை அவதானிக்கலாம். நமது மொழி, நமது தேசம், நமது பூர்வீகம், நமது தொன்மை போன்ற கருத்தாக்கங்கள் நமது வரலாற்றை அறிவியல் பூர்வமாக ஆய்வுக்குட்படுத்தி, மொழி, அறிவியல், வாழ்வு முறைமை, பண்பாடு என்பவற்றில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகள் வீழ்ச்சிகள், அவை எதிர்கொண்ட சவால்கள் தொடர்பான தெளிவான புரிதலை எட்டுவதற்கும், அவற்றின் படிப்பினைகளிலிருந்து மேலும் வளர்ந்து செல்வதற்கும் உதவ வேண்டுமே ஒழிய, பெருமிதம் கொள்ளவோ அல்லது ஏனைய மக்கட் பிரிவினரை இழிவுபடுத்துவதற்கோ பயன்படுத்தப்படுபவை அல்ல.

நமது நாட்டில் நிலவும் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு எதிரான சிங்கள பெளத்த பேரினவாதத்தின் மீதான எதிர்ப்புணர்வும், விமர்சனரீதியான எதிர்வினையும், எதிர்ப்பு அரசியலும் தேவையானவை, அவசியமானவை மட்டுமல்ல நியாயமானவையும் கூட. ஆனால் இவை எவ்வளவுதான் நியாயமானவையாக இருந்தாலும், அவை சிங்கள மக்கள் மீதோ சிங்கள மொழி மீதோ அவர்களது பண்பாட்டினையோ இழிவுபடுத்தும் பேச்சுக்களையும் எழுத்துக்களையும் எந்தவிதத்திலும் நியாயப்படுத்தக் கூடியவை அல்ல. இலங்கை அரசுக்கும், அதிகாரத்திலுள்ள தரப்புக்கும் தமக்கையில் அதிகாரத்தை வைத்திருக்க இந்த இனவாதம் தேவையாக இருக்கிறது. ஆனால், அதற்காக ஒடுக்கப்படுகின்ற மக்களும் 'இனவெறிக்குப் பதில் இனவெறி' (அல்லது பழிக்குப் பழி) என்ற எண்ணத்துடன் சிங்கள மக்களையும் அவர்களது பண்பாட்டையும் இழிவுபடுத்தி அரசியல் செய்ய முற்பட முடியாது. அந்த அரசியல் ஒருபோதும் வெற்றியைத் தரப்போவது இல்லை. தேர்தலில் நிற்பவர்கள் வெல்வதற்கு சிலவேளைகளில் இந்த இனவாதம் உதவலாம். ஆனால் மக்களின் விடுதலைக்கு அது எந்தப் பங்களிப்பையும் தரப்போவதில்லை. உண்மையில் அதன் விளைவு, விடுதலைக்கு எதிரானதாகவே அமையும். அதுமட்டுமல்ல, அத்தகைய

இனவாதம் அல்லது இனப்பெருமிதம் அப்படியே அவர்களை இனத் தூய்மைவாத நோய்க்குள் கொண்டுபோய் விழுத்தி விடுகிறது. இதன் அடுத்தகட்டமாக அது தனக்குள்ளேயே சாதி, மதம், பிரதேசம் போன்றவற்றிலும் தூய்மை பேசத் தொடங்குகிறது. அதே காரணங்களுக்காக தமக்குள்ளேயே மோதலை ஆரம்பிக்கிறது. அதாவது இனப்பெருமிதம் மதப் பெருமிதமாக, சாதிப் பெருமிதமாக, பிரதேசப் பெருமிதமாக ஏன், பால் நிலைப் பெருமிதமாகவெல்லாம் மாறி தமது குழுவிலுள்ள மக்களிடையேயும் மேலும் மேலும் பிளவுகளை ஏற்படுத்திச் செல்லவே செய்கிறது. ஏற்கெனவே இதற்கான சமிக்கைகள் பரவலாக வெளித்தெரிய ஆரம்பித்து விட்டதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

சிறுபான்மை மக்களின் அரசியல் ஜனநாயக உரிமைகள் எந்த நாட்டிலும் பெரும்பான்மை மக்களது ஆதரவு அல்லது அங்கீகாரம் இன்றி வெற்றி பெற்றதில்லை. அப்படி வெற்றி பெறுவது சாத்தியமும் இல்லை. இதற்கு எமது நாட்டின் கடந்தகால வரலாறே போதுமான சான்றாக உள்ளது. ஒடுக்கப்படும் மக்களின் விடுதலைக்கான போராட்டத்தின் வெற்றி என்பது, ஒடுக்குமுறையாளர்கள் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அல்லது பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகச் சொல்லும் தேசிய இனத்திலுள்ள சமூக ஜனநாயக சக்திகளின் ஆதரவையும் வென்றெடுத்தாலன்றி சாத்தியப்பட முடியாது. அந்த ஆதரவு பற்றிய சிந்தனையற்ற எந்த விடுதலைப்போராட்டமும் வெற்றி பெறுவதற்கான வாய்ப்பைத் தானாகவே இழந்து விடுகிறது. ஆதரவு இல்லாவிட்டாலும் எதிர் நிலையற்ற ஒரு மட்டத்தில் அந்த மக்கள் சிந்திப்பதற்கான வாய்ப்பைக்கூட இல்லாமல் செய்து விடக் கூடியது இப்படியான நடவடிக்கைகளும் செயற்பாடுகளும்.

இதற்கு முன்னிபந்தனையாக இருப்பது போலி இனப்பெருமிதமும், இனவாத நோக்கில் விடுதலை பற்றிப் பேசுவதும் செயற்படுவதும் நிறுத்தப்படுதலே அன்றி வேறெதுவுமில்லை. அதாவது இங்குள்ள சிறுபான்மை தேசிய இனங்களின் எதிரி பௌத்த சிங்கள பேரினவாதமே அன்றி பௌத்த மதமோ சிங்கள மக்களோ அல்ல என்பதை தெளிந்து கொள்ளலே அந்த முன் நிபந்தனை!.

நான்கு படைப்பாளிகளின் ஐந்து நூல்கள்

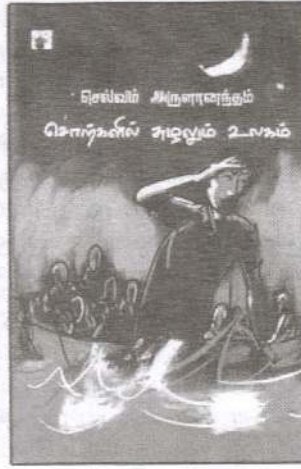
நடந்து முடிந்த தை 2020 கனடா வாழ் புலம்பெயர் ஈழத்தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு ஒரு முக்கியமான மாதம் என்று சொல்லலாம். தை மாதத்துக்கேயுரிய கொண்டாட்ட மனநிலைக்கு மேலும் வலுவூட்டுகின்ற விதத்தில் கனடிய படைப்பாளிகள் நால்வரின் ஐந்து நூல்கள் கடந்த தை மாதத்தில்

வெளிவந்திருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டில் நான்கு நூல்களும் கேரளத்தில் மலையாள மொழிபெயர்ப்பில் ஒரு நூலுமாக ஐந்து நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. கனடிய படைப்பாளிகளான இளங்கோ, செல்வம் அருளானந்தம், ஆனந்த பிரசாத், சேரன் என்ற நால்வரது ஐந்து நூல்கள் ஒரே மாதத்தில் வெளிவந்திருப்பது இதுவே முதல் தடவை என்பதால் ஜனவரி 2020 கனடிய தமிழ் கலை இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு ஒரு முக்கியமான மாதமாக அமைந்தது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

டி.சே. தமிழன் என்ற பெயரிலும் இளங்கோ என்ற பெயரிலும் தொடர்ந்து சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம் என்பவற்றுடன் பயணங்கள், சினிமா, வாசித்த நூல்கள் என்பவை பற்றிய அனுபவப் பகிர்வு என்று பல்வேறு துறைகளிலும் தொடர்ச்சியாக எழுதிவரும் இளங்கோவின் இரண்டு நூல்கள் இம்மாதத்தில் வெளியாகியுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று எழுத்தாளர் பிரபஞ்சன் நினைவு நாவல் போட்டியில் பரிசு பெற்ற அவரது நாவலான 'மெக்ஸிக்கோ' என்ற நூல். திரைப்படங்கள் குறித்த அனுபவப் பதிவுகளாக அவர் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக 'உதிரும் நினைவின்

வர்ணங்கள்' என்ற அவரது இன்னொரு நூலும் வெளிவந்துள்ளது. அவரது நாவலை டிஸ்கவரி புக் பலஸ் நிறுவனமும். கட்டுரைகளின் தொகுப்பை அகநாளிகை பதிப்பகமும் வெளியிட்டுள்ளன. இரண்டாவது புத்தாயிரமாம் ஆண்டுக்குப் பிறகு எழுத்த தொடங்கிய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் இளங்கோ. தனது அனுபவங்களையும் அவைபற்றிய தனது கேள்விகளையும் தொகுப்பதற்கான முயற்சியில் காணும் வெளிச்சங்களைப் பகிர்வதை நோக்கமாகக் கொண்டதுபோல நகரும் தனித்துவமான மொழியிலே அவரது அனைத்து எழுத்துக்களும் அமைகின்றன. இந்தத் தனிச்சிறப்பான தன்மை அவரது எழுத்தில் படைப்பின் எல்லா வடிவங்களிலும் வெவ்வேறு அளவுகளில் இணைந்தும் பிரிந்தும் வளர இடம்கொடுக்கிறது என்று சொல்லலாம். எந்த விடயத்தை அல்லது அனுபவத்தை எந்த வடிவில் சொல்வது என்று சொல்லும் விடயம் சார்ந்து அவர் தீர்மானிக்கிறார். அவை கவிதைகளாகவோ, கதைகளாகவோ, அனுபவக் குறிப்புகளாகவோ உருவெடுக்கின்றன. தன் உள்மன ஓட்டங்களுடே பயணிப்பது போன்ற நடையில் உசாவியபடியே வளரும்

அவரது எல்லாப் படைப்புகளுக்கும் இதுவே பொதுவான சரடாக இருக்கின்றது என்று சொல்லலாம். அதுவே அவரது எழுத்துக்களின் வெற்றியும் கூட.

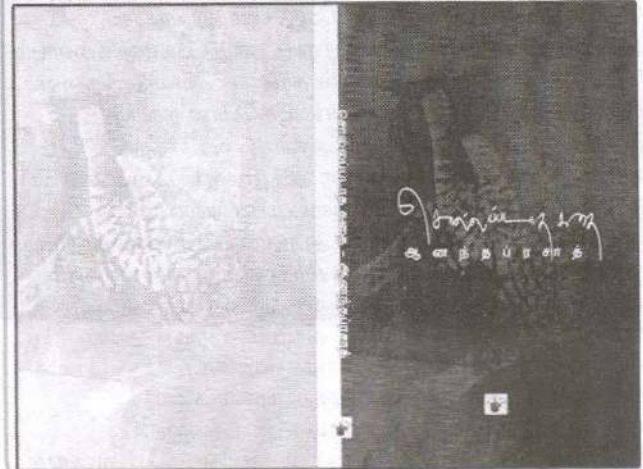
ஈழத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் 'செல்வம் அண்ணை' என்றும் 'காலம் செல்வம்' என்றும் அறியப்பட்ட செல்வம் அருளானந்தம் ஒரு அற்புதமான கதைசொல்லி. புகலிட வாழ்வில் கடந்துவந்த அனுபவங்களை அவரைப்போல சுய எள்ளலுடனும் நகைச்சுவையுடனும் எழுதுவதில் ஈழத் தமிழ் சூழலில் அவருக்கு நிகர் அவரேதான். எண்பதுகளின் கடைக்கூறில் கவிதைகளோடு இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்த செல்வம் பின்னர் சிறுபத்திரிகைக்காரராக தன்னை மாற்றிக் கொள்கிறார். 30 ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து 'காலம்' இதழை நடத்தி வருவதுடன் இலக்கிய சூழலின் தொடர்ச்சியான இயங்குசக்திகளில் ஒருவராக இருந்தும் வருகிறார். அவரது முன்னைய நூலான 'எழுதித் தீராப் பக்கங்கள்' ஈழத் தமிழ் எழுத்துக்களுள் மிக அதிகமாக வாசிக்கப்பட்ட அரிய நூல்களில் ஒன்று எனக் குறிப்பிடலாம். இப்போது வெளிவந்திருக்கும் 'சொற்களில் சுழலும் உலகம்' அவர் சொல்லவென வைத்திருக்கும் ஆயிரக்கணக்கான கதைகளின் இன்னொரு தொகுப்பு. எளிமையான, நகைச்சுவை ததும்பும் மொழியில் தான் கூறும் கதைகள் பற்றிச் சொல்கையில் 'நான் எழுதுவது, துயரத்தையல்ல, எங்கள் வாழ்வை' என்று

தெரிவிக்கின்றார் காலம் செல்வம். அவரது இந்த நூலை காலச்சுவடு பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ளது.

ஆனந்த பிரசாத் கனடிய தமிழ் கலை இலக்கிய சூழலில் ஓர் இசைக் கலைஞராக, தன் இனிய குரலால் கேட்போரைக் கட்டிப்போடவைக்கும் ஆற்றல் மிக்க பாடகராக நன்கு அறியப்பட்ட ஒருவர். மொன்றியல் வாசியான இவரின் எழுத்துக்களும் கூட கனடிய வாசகர்களுக்குப் பரிச்சயமானதுதான். 'தாய்விடு' இதழில் தொடர்ந்து எழுதி வருபவர். 'சொல்லப்படாத கதை' தாய்விடு இதழில் அவர் மூன்று ஆண்டுகளாக தொடராக எழுதிவந்த புதினம். தம் வாழ்வில் கண்ட அனுபவித்த வாழ்க்கை அனுபவங்கள் அவரது அழகிய மொழியில் கவிதைகளாக, கதைகளாக வெளிப்பட்டிருக்கின்றன. இசை சார்ந்த அவரது எழுத்துக்களும் கூட அவரது கதைகளைப் போல நிறைவான வாசிப்பு அனுபவத்தைத் தருபவை. அவர் ஏராளமாக எழுதியிருந்தபோதும் இப்போது வெளிவந்துள்ளது 'சொல்லப்படாத கதை' என்ற அவரது நாவல், காலச்சுவடு பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக இந்த நூல் வெளியாகியுள்ளது.

கவிஞர் சேரன் அவர்களது 64 கவிதைகள் தமிழிலிருந்து நேரடியாக மலையாளத்திற்கு மலையாளக் கவிஞர்களின் கூட்டு முயற்சியால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு கேரள மண்ணில் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதுபற்றிய தனது பதிவில் கவிஞர் சுகுமாரன் இந்நூல் குறித்து இப்படிச் சொல்கிறார் 'ஆற்றார் ரவிவர்மா, சச்சிதானந்தன், சி.எஸ்.வெங்கிடேசுவரன், வி.எம்.கிரிஜா, அன்வர் அலி, பி.பி.ராமச்சந்திரன், பி.ராமன், அனிதா தம்பி, ஓ.பி.சுரேஷ், டி.அனில்குமார், சுகுமாரன் ஆகிய பதினொரு மொழிபெயர்ப்பாளர்களின் உற்சாகக் கூட்டுறவுடன் சேரனின் அறுபத்து நான்கு கவிதைகள் 'காற்றில் எழுதுதல்' மலையாளத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ளன. தமிழ் மூலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இந்த மலையாள ஆக்கங்கள் உருவாயின. இந்த நூலாக்கத்தில் ஒவ்வொருவருடைய பங்கும் முக்கியமானது. நூலை டி சி புகஸ் வெளியிடுகிறது. தமிழ்க் கவிஞர் ஒருவர் மலையாளத்தில் இத்தனை இயல்பாகவும் மதிப்புடனும் வரவேற்கப்படுவது இதுவே முதன்முறை'

கவிஞர் சுகுமாரனது இக்குறிப்பே அந்நூலின் முக்கியத்துவத்தை விளங்கிக்கொள்ளப் போதுமானது.

அவர்கள் நால்வருக்கும் மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள். வெளிவந்த நூல்கள் ஐந்து மாதங்கள் கடந்தும் கொரோனா நெருக்கடியால் இன்னமும் பரவலாகக் கிடைக்கவில்லை. அவை பற்றிய உரையாடல்களை நூல்கள் கைக்குக் கிடைத்தபின் இன்னொரு தடவை இப்பத்தியில் விரிவாகப் பேசலாம்.

சினிமாத் தடம்:

ஜி.ரி. கேதாரநாதனின்

கட்டுரைகள்

நால் வடிவில்

ஈழத் தமிழ் ஊடக, இலக்கியப் பரப்பில் சிறிதளவு பரிச்சயமுள்ளவர்களுக்கும் நிச்சயமாகத் தெரிந்திருக்கக் கூடிய ஒரு பெயர் ஜி.ரி.கேதாரநாதன். 'கேதாரி' என்றும் 'ஜி.ரி.கே' என்றும்

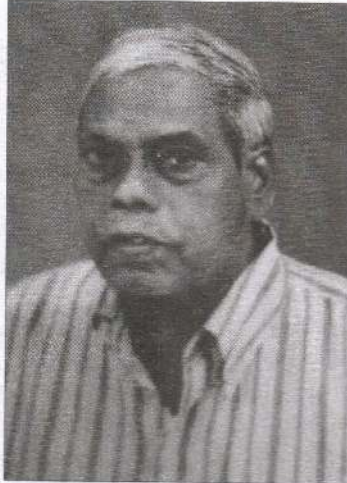
நண்பர்களால் அன்பாக அழைக்கப்படும் கேதாரநாதன் 'வீரகேசரி' பத்திரிகையின் ஆசிரிய பீடத்தில் சிரேஷ்ட ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி ஓய்வுபெற்றவர். வீரகேசரி நாளிதழின் செய்திப் பிரிவின், குறிப்பாக அதன் நகர்ப்புறப் பதிப்பின் செய்திகளின் நம்பகத்தன்மைக்கும் அவற்றின் உடனடித்தன்மைக்கும் பெயர் பெற்றிருந்த காலத்தில் அதற்குக் காரணமாக இருந்த பத்திரிகையாளர்களுள் முக்கியமானவர். மிகச் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்.

ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் சிறந்த மொழியாற்றல் கொண்டவராக விளங்கும் அவரது தமிழ்க் கட்டுரைகளும் மொழியாக்கக் கட்டுரைகளும் சுவையான வாசிப்பு அனுபவத்தைத் தருவன. 'சரிநிகர்' இதழை நாம் பின்னர் சஞ்சிகை வடிவில் கொண்டுவந்தபோது அதில் இணைந்து செயற்பட்டார். அதேவேளை கொழும்பில் சரிநிகர் சிவகுமார், அவரது இணை மணிதர்சா ஆகியோருடன் இவரும் இணைந்து உருவாக்கப்பட்ட நிகரி திரைப்பட வட்டத்தின் ஊடாக பல உலகப் புகழ் பெற்ற அனைத்துலகத் திரைப்படங்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டு, அவை பற்றிய உரையாடல்கள் நடப்பதற்கான ஒரு வெளியை உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்காளராக இருந்தார். நல்ல சினிமாவை அடையாளம் காணும் வகையில், அவற்றை அறிமுகம் செய்யும் நோக்குடன் அவர் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் தொடர்ந்து எழுதி வந்தார். அந்த வகையில் அவர் எழுதிய புகழ்பெற்ற உலகத் தரம் வாய்ந்த திரைப்படங்கள், திரைப்பட நெறியாளர்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள் பரவலான கவனத்தைப் பெற்றவை.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, மிக இயல்பாகவே நகைச்சுவை ததும்ப உரையாடும் அவர் இலக்கியம், சமூகம், திரைப்படம், தன் காலத்து முக்கிய

ஆளுமைகள் பற்றிய அரிய தகவல்களைக் கொண்ட ஒரு நடமாடும் தகவற் களஞ்சியமாகத் திகழ்ந்து வருபவர். மிக இயல்பான நகைச்சுவையுடன் வரலாற்றுச் சம்பவங்களையும் தகவல்களையும் அவர் விவரிக்கும் அழகே தனி. நம்மை மறந்து மணிக்கணக்காக அவரது கதைகளை கேட்டுக்கொண்டே இருக்கலாம். பல சுவாரஷியமான, வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அவரது அனுபவம் சார்ந்த தகவல்கள், வாய்மொழி ஆவணப்படுத்தல் மூலம் பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை என்பதை என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். (நூலகம் நண்பர்கள் இதைக் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்)

ஒரு பத்திரிகையாளராக, கலை இலக்கியம், சினிமா, ஓவியம் (இவரது சகோதரர் கைலாசநாதன் நம்காலத்தின் மிக முக்கியமான, தனித்துவம் வாய்ந்த ஓவியர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. அவரது ஓவியங்கள் தொடர்பான முதலாவது விமர்சகராகவும் இவரே விளங்கி வருகிறார்) என்று அனைத்து கவின் கலைகள் தொடர்பாகவும் தனக்கென

ஆழமான பார்வையையும் ஆழமான பார்வையையும் கொண்டவர் நுண்ணுணர்வையும் கொண்டவர் கேதாரநாதன். 80 களின் கடைக்கூற்றுக் காலத்தில் ஒருநாள், யாழ்நகரில் அவரைச் சந்தித்த நாளிலிருந்து இன்றுவரையான காலத்தில், எனக்குத் தெரிய இலங்கையில் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்து அவரது கண்களிலிருந்து தப்பிய ஒரு நல்ல திரைப்படத்தை அது எந்த மொழியை சார்ந்ததாயினும், எவராலும் சுட்டிக்காட்ட முடியாது என்பதை என்னால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். திரைப்படங்களைப் பார்ப்பதை அவர் ஒரு வெறியோடு செய்துவந்தார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஆயினும், அவரது எழுத்துக்கள் எவையும் இதுவரை நூலாக வெளிவந்ததில்லை. இதற்குப் பல காரணங்களிருப்பினும், அவருக்கேயுரிய இது தொடர்பான தன்னை வெளிக்காட்டத் தயங்கும் இயல்பான சபாவமே முக்கிய காரணமாகும். இந்தக் குறை இப்போது அவரது 'சரிநிகர்' நண்பர்களின் முயற்சியால் முடிவுக்கு வருகிறது. அண்மையில் Sri Lanka Press Institute. The Editors Guild of Sri Lanka ஆகிய அமைப்புக்களால் 'வாழ்நாள் சாதனையாளர்' விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்ட நண்பர் கேதாரநாதன் எழுதிய சினிமா தொடர்பான கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்புக்களின் தொகுப்பு 'சினிமாத் தடம்' என்ற பெயரில் நூலாக அடுத்த மாதமளவில் வெளிவரவுள்ளது. உண்மையில் இந்தக் கொரோனா நெருக்கடி இல்லாதிருந்திருந்தால் அந்த நூல் இப்போது உங்கள் கைகளுக்குக் கிடைத்திருக்கும். கைலாசநாதனின் ஓவியத்தை அட்டைப் படமாகக் கொண்டு, நிகரி பதிப்பகத்தினால் வெளியிடப்படும் இந்த நூலைத் தொடர்ந்து அவரது சினிமா தவிர்ந்த ஏனைய விடயங்கள்

தொடர்பான கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்புக்களின் தொகுப்பு, அடுத்த நூலாக வெளிவரவுள்ளது.

நண்பர் கேதாரநாதனுக்கு எனது பாராட்டுக்களும் அன்பும்!

தோழர் சண்

இந்த ஜூலை மாதம் தோழர் சண் அவர்களது 100 ஆவது பிறந்த மாதம் என்ற பதிவொன்றை மூத்த எழுத்தாளர் வி.ரி. இளங்கோவன் அவர்கள் தனது முகநூலில் பதிந்திருந்தார். அந்தப் பதிவு தோழர் சண் அவர்கள் பற்றிய எனது நினைவுகளைக் கிளறிவிட்டது. தோழர் சண் என்று பரவலாக அறியப்பட்ட, இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவராக இருந்த நாகலிங்கம் சண்முகதாசன் அவர்களைப் பற்றி நான் அறிந்துகொண்டது 'தொழிலாளி' பத்திரிகை மூலமாகத்தான். அப்போதெல்லாம் 'தொழிலாளி' பத்திரிகையும் 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையும் நான் செல்லும் வாசிகசாலைக்கு வந்துகொண்டிருந்தன. சுதந்திரனில் வரும் விடயங்களையும் தொழிலாளியில் வரும் விடயங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது எனக்கு அப்போது ஒரு சுவாரஷியமான பொழுதுபோக்காக இருந்தது. ஒன்றுக்கொன்று நேரெதிரான முறையில் அங்கே கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதே எனது சுவாரஷியத்துக்குக் காரணமாக இருந்தது. வீரகேசரி, ஈழநாடு, சுதந்திரன் பத்திரிகைகளில் வாசிக்கும் ஒரு விடயம் எப்படி தொழிலாளியில் வித்தியாசமாக இருக்கிறது என்பது எனக்கு வியப்பாக இருக்கும். உண்மையில் வாசிகசாலைக்கு சந்தா அடிப்படையில் வந்துகொண்டிருந்தது சுதந்திரன் தான். தொழிலாளி பத்திரிகையை இன்னொருவர் தனது செலவில் வாங்கி அங்கு கொண்டுவந்து போடுவதாக நான் பின்னர் அறிந்துகொண்டேன். அந்த நாட்களில் தான் அது 'சண்ணினர் கட்சிப் பேப்பர்' என்று நான் மற்றவர்கள் சொல்லக்கேட்டு அறிந்து கொண்டேன். ஆனால் அப்போதெல்லாம் எனக்கு அவர்பற்றி அதிகமாக எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் விரைவிலேயே அவர்தான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் என்பதையும் அவரது கட்சி சீனச் சார்புக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்றும் தெரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பும், ஒருதடவை அவரது கூட்டம் ஒன்றுக்குப் போகும் வாய்ப்பும் எனக்கு எனது உறவினர் ஒருவர் மூலம்

கிடைத்தது. அதன் பிறகான காலம் நீண்டதென்ற போதிலும், அவர் பற்றி நிறையவே தெரிந்து கொண்டிருந்த போதிலும் அவரை நான் நேரில் கண்டதில்லை. நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டத்தட்ட 20 வருடங்களுக்குப் பிறகுதான் கிடைத்தது.

இலங்கையின் இடதுசாரி அரசியல் வரலாற்றில், அவருடன் கூட அரசியலில் இறங்கிய அவரது காலத்திய பல்வேறு தலைவர்கள் மத்தியில், மிகவும் அர்ப்பணிப்புடனும் எத்தகைய நெருக்கடிகளுக்கும் வளைந்து கொடுக்காத உறுதியுடனும் ஆழமான கோட்பாட்டுத் தெளிவுடனும் இறுதிவரை இயங்கிய ஒரே தலைவர் அவர் மட்டுமே என்ற வரலாற்றுப் பெருமைக்குரிய ஒருவர் அவர். ஒரு

தத்துவார்த்த வழிகாட்டியாக, உறுதியான செயற்பாட்டாளராக, மிகச்சிறந்த பேச்சாளராக, பல, தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம், நாடு முழுவதிலுமான உழைக்கும் மக்களின் உரிமைகளை காப்பதற்காகப் போராடும் மக்கள் அமைப்புக்கள், தொழிற் சங்கங்கள் என்பவை உருவாக்குவதற்கான உந்துசக்தியாகவும் வழிகாட்டியாகவும் நின்று செயற்பட்டவர், கட்சியில் கோட்பாட்டு ரீதியாகவும், கருத்து முரண்பாடுகள் காரணமாகவும் அடுத்தடுத்து நடந்த உடைவுகளின் போதெல்லாம் திடமாக தனது கொள்கைகளின் அடிப்படையிலிருந்து விலகாமல் நின்று போராடியவர். இந்தப் பிளவுகளால் கட்சி பலவீனமாகப் போனதற்கு பல்வேறு கோட்பாட்டு ரீதியான, அமைப்பு முறைகள் ரீதியான அவரது தவறுகளும் காரணமாக இருப்பதாக அவர் விமரிக்கப்படுகின்ற போதும், (அவை பற்றிப் பேசுவதானால் அது ஒரு நீண்ட கட்டுரையாக மாறிவிடும்) இலங்கையின் இடதுசாரிய அரசியல் வரலாற்றிற்கு அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பு மகத்தானது. தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் உரையாற்றவும் விவாதிக்கவும் முடிந்த ஒரே தலைவராக இருந்த அவர், ரோஹன விஜேவீரவின் ஆயுதக் கிளர்ச்சியின்போது அதை ஆதரித்ததென்ற குற்றச் சாட்டின் கீழ் ஒருவருட்காலம் ஜே. ஆர். அரசால் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தார். சிறையில் இருந்த காலத்தில் அவர் 'ஒரு மாக்கிய வாதியின் பார்வையில் இலங்கைச் சரித்திரம்' என்ற நூலை ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். பின்னர் அது தமிழிலும் சிங்களத்திலும்

POLITICAL MEMOIRS OF AN UNREPENTANT COMMUNIST

N. Sanmugathasan

மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அவர் தனது அரசியல் அனுபவங்களை Political Memoirs of an Unrepentant Communist என்ற ஒரு நூலாக ஆங்கிலத்தில் எழுதினார். இந்த இரண்டு நூல்களும் ஒரு அரை நூற்றாண்டுகால இடதுசாரிய இயக்க வரலாறு பற்றிய முக்கியமான பதிவுகளாகும்.

வி.ரி இளங்கோவனின் முகநூல் பதிவின் கீழ் நான் (அவரை முதன் முதலாக நேரில் சந்தித்த நிகழ்வுபற்றி) எழுதிய குறிப்பின் சற்று திருத்தப்பட்ட வடிவம் இது.

1990 இல் 'சரிநிகர்' தொடங்கிய காலத்தில் அவரை சரிநிகரில் எழுதுமாறு கேட்கவென்று சரிநிகர் சிவகுமாரும் நானும் அவரது கொழும்பு இல்லத்துக்குச் சென்றிருந்தோம். இந்தச் சந்திப்பை கவிஞரும் சரிநிகர் ஆசிரியருமான சேரன் எங்களுக்கு ஒழுங்கு செய்து தந்திருந்தார்.

கொள்ளப்பட்டியிலிருந்த அவரது இல்லத்துள் நாங்கள் நுழைந்த போது, எங்கள் வரவை எதிர்பார்த்தபடி வரவேற்பறைக் கதிரையில் அமர்ந்திருந்தார். "வாருங்கள், நான் பார்க்கக் கூடியதாக அந்த இருக்கையில் அமருங்கள்" என்று மெல்லிய புன்னகையுடன் இருக்கையைச் சுட்டிக் காட்டியபடி எங்களை வரவேற்றார்.

அவருக்கு ஒருவேளை கண்பார்வைக் குறைபாடு இருக்குமோ என்றுதான் நாம் முதலில் நினைத்தோம். ஆனால் அவரது பார்வையில் எந்தக் குறைபாடும் இருக்கவில்லை. அவர் தனது தலையை அசைக்க முடியாத நிலையில், தான் இருப்பதாகச் சொன்னபோது நாங்கள் உண்மையில் திகைத்துவிட்டோம். நிச்சயமாக அந்த நிலையில் அவரால் எழுத முடியாது என்று எங்களுக்குத் தெளிவாகவே தெரிந்தது. இருந்தாலும் நாங்கள் வந்த விடயத்தை சொல்லிவிட்டு அவருடன் எங்கள் பத்திரிகை, சுயநிர்ணய உரிமை, ஆயுதப் போராட்டம் என்பவை தொடர்பான அவரது அண்மைக்காலக் கட்டுரை போன்ற விடயங்கள் பற்றிப் பேசத் தொடங்கினோம். மிகவும் நிதானமாகவும் தெளிவாகவும் எந்தத் தடங்கலுமில்லாத ஆற்றொழுக்குப் போன்ற மொழியில் அவர் எங்களுடன் பேசியது எமக்கு மகிழ்ச்சியையும் வியப்பையும் தந்தது. கூடவே மெல்லிய நம்பிக்கையையும் தந்தது. பல வரலாற்றுத் தகவல்கள், தோழர்களின் பெயர்கள் என்று எல்லாமே மிகத் துல்லியமாக அவருக்கு ஞாபகத்தில் இருந்தன. எனது சின்ன வயதில் கண்ட அவரின் கம்பீரமான தோற்றமும் பேச்சும் கண்ணில் தோன்ற மனதில் கவலையும் தொற்றிக் கொண்டது. அவரைச் சிரமப்படுத்துகிறோமோ என்றும் தோன்றியது.

ஆனால் எம்மையும் எமது காதுகளையும் நாமே நம்பமுடியாத விதத்தில் "நான் என்ன எழுதவேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்" என்று கேட்டார்.

"இன்றைய நிலையில் என்ன சொல்வது நல்லதென நீங்கள் நினைக்கிறீர்களோ அதை எழுதலாம்" என்று சொன்னோம்.

அவர் யோசித்துவிட்டு இனத்துவ முரண்பாட்டின் மூலம் பற்றிப் பேசுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்றார்.

ஆனால் இந்த நிலையில் அவரை எழுத வைப்பது எப்படி என்று நாம் திகைத்தபோது அவரே வழியையும் சொன்னார். ஏற்கெனவே நீண்டநேரம் கதிரையில் இருந்ததால் இன்று முடியாது என்றும் எங்களை இன்னொருநாள் வரும்படியும் நான் சொல்வதை நீங்கள் எழுதிக் கொள்ளலாம் என்றும் அவர் சொன்னபோது உண்மையில் நாம் இருவரும் கிட்டத்தட்ட உறைந்து போய்விட்டோம்.

சொன்னபடியே ஒவ்வொரு இதழுக்குமாக நாம் அவரிடம் செல்லும் போது, ஒரு பகுதியை சொல்ல அவர் தயாராக இருப்பார். நாம் எழுதிக் கொள்வோம். இடைக்கிடையே, எழுதுவதை நிறுத்தி விட்டு, அவர் மேலதிக விளக்கங்களும் விபரங்களும் சொல்வார். நாம் அதை 'இனத்துவ முரண்பாட்டின் மூலம்' என்ற தலைப்பில் பிரசுரித்து வந்தோம்.

ஆனால் அவரால் இரண்டு இதழ்களுக்குப் பின் உடல்நிலை காரணமாக அடுத்த இரு இதழ்களில் எழுத முடியவில்லை. பின் அடுத்த இதழுக்கு நேரம் தந்தார். அந்தச் சந்திப்புடன் அந்த விடயம் முடிய அடுத்ததலை வேறு ஒரு விடயத்தைத் தொடங்கினோம். ஆனால் அவர் உடல் நிலை அடிக்கடி மோசமடையத் தொடங்கியது. அவரால் அதிக நேரம் இருக்கவும் முடியவில்லை. அவரது முள்ளத்தண்டில் ஏற்பட்ட நோய் அவரை மிகவும் மோசமாக வருத்திக்கொண்டிருந்தது. ஆயினும் அதன்பிறகும் நாம் சென்று வந்தோம், அவர் முடியுமாபிட்டுந்து சொல்லக்கூடிய நாட்கள் அதிகம் நீடிக்கவில்லை. மேலதிக சிகிச்சைக்காக அவர் மகள் வசித்துவந்த இங்கிலாந்துக்குச் சென்றுவிட்டதாகப் பிறகு அறிந்தோம். அதற்குப் பிறகு அவர் ஓராண்டு கூட உயிருடன் இருக்கவில்லை.

நான் நினைக்கிறேன் இவைதான் அவரது கடைசிக்கால தமிழ் எழுத்துக்களாக இருக்கவேண்டும் என்று.

அவருக்கு மனம் நிறைந்த அஞ்சலிகள்!

மின்னஞ்சல் முகவரி மாற்றம்

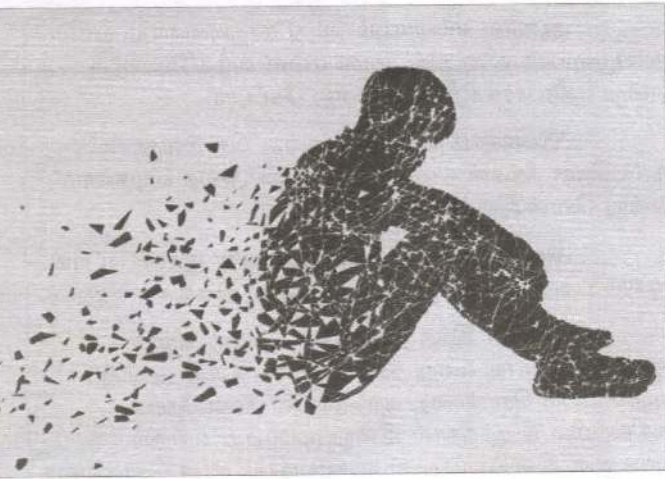
'கலைமுகம்' கலை இலக்கிய சமூக இதழுக்கான படைப்புக்களை இனி வரும் காலங்களில் judesondivera@gmail.com

என்ற மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு அனுப்புமாறு வேண்டுகின்றோம்.

தபால் மூலம் அனுப்புவர்கள்

ஆசிரியர், 'கலைமுகம்' திருமறைக் கலாமன்றம், இல. 238, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்

என்ற வழமையான முகவரிக்கே அனுப்பி வைக்கலாம்.

முடியாத உரையாடல்களாய்...

யுகங்கள் தோறும்
நீளும்
எனதும்
உனதுமான
உரையாடல்களில்
எப்போது
ஒரு முடிவு
வரப் போகிறது
எம் பாட்டன்
உன் பாட்டன்
தொடக்கி வைத்த
கதையாடல்கள்
இன்னமும்
முடிவிலியாய்...
முடிகிறது என
முற்றுப் புள்ளி வைக்க
முயன்றிடும்
ஒவ்வொரு கணங்களிலும்
முகம் மாற்றி
முகம் மாற்றி
அகம் மாறாமல்
தொடரும் பயணம் இது
ஏமாற்றங்களின்
தெருவில்
எத்தனை காலந்தான்
குந்தியிருப்பது
விடையில்லாக்
கேள்வியுடன்
இன்னமும் தொடர்கிறது
தலைமுறைகள் பல தாண்டி
எனதும் உனதுமான
முடியாத
உரையாடல்கள்...

மரணஞ்சின் ஒலியில்...

நாளும்
புதுப்புது வடிவில்
நிறைகின்ற
அவமரணச்
செய்திகளில்
நின்றமுகிறது மனம்
நேற்றுவரை
எம்மோடிருந்து
குதாகலித்தவரை
வாழ வேண்டிய வயதுகளில்
வீழ வைக்கிறது
(அ) காலம்
நோயில் மரணம்
தீயில் மரணம்
தண்ணீரில் மரணம்
தற்கொலையாய் மரணம்
விபத்தில் மரணம் மரணம் என
நம்பிக்கையினத்தின்
வெளியில்...
முடிந்துவிடும்
நம் பிள்ளைகளின்
எதிர்காலம்
வாழ்வென்ற
யாத்திரையில்
வாழாமல்
போய்விடும்
இவரை எண்ணி
படலைகள் அழுகின்றன
சுடலைகள் எரிகின்றன...

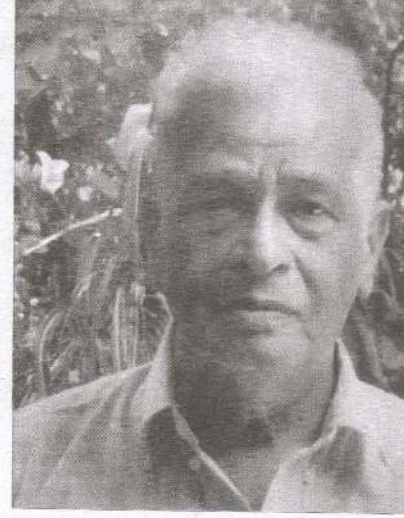
புலோலியூர் வேல்நந்தன்

முத்தையா கனகசபை

(12.03.1925 - 08.04.2020)

ஓவியங்களுடாக வாழும் ஆளுமை

ஆசை இராசையா

இந்த மண்ணின் ஓவிய ஆளுமைகளில் ஒருவரான ஓவியர் முத்தையா கனகசபை அவர்கள் இன்று எம்மிடையே இல்லை. தொழில் முன்னிலைப் பாடவித்தியாதிகாரியாகக் கடமையாற்றிய பெருமைக்குரிய இவர் தனது லண்டன் பரீட்சைக்கான தயார்ப்படுத்தலில் ஈடுபட்டபொழுது ஐரோப்பியக் கலைவரலாற்றைக் கற்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அதனால் ஈர்க்கப்பட்ட காரணம் அவரை ஒரு ஓவியராக இயங்கு நிலைக்குத் தள்ளியது எனலாம். தனது பதினான்கரை வயதில் தமிழ் SSC பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவர் யாழ். சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் மூன்று வருடங்கள் ஆங்கிலம் கற்று, கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலையில் மூன்று வருடங்கள் பொது ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்றார். இதில் ஆறு மாதங்கள் பலப்பிட்டி 'வெலிசற' என்ற இடத்தில் விவசாயம், மாட்டுப்பண்ணை, கோழிப்பண்ணை, கடற்றொழில், மரவேலை போன்ற பயிற்சிகளும் பெற்றுள்ளார். திரும்பவும் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஆங்கில SSC படித்துச் சித்தியெய்தினார். பின்னர் ஆங்கில ஓவிய ஆசிரிய தராதரப் பரீட்சையில் கற்பித்தல் முறை, ஓவிய வரலாறு, உயிரோவியம் ஆகியவற்றில் அதிவிசேட சித்தியுடன் சித்தியெய்தினார். தொடர்ந்து லண்டன். க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சையில் ஓவியமும் ஒரு பாடமாகக் கற்று அதில் 12 நிலையில் சித்தியெய்தினார். கொழும்பு நுண்கலைக் கல்லூரியிலும் 1949-1950 ஆம் ஆண்டளவில் ஓவியத்தில் பயிற்சி பெற்றுள்ளார். 21 வருடங்கள் அரசாங்க ஆசிரியராகவும் 18 வருடங்கள் கலை கைப்பணிக் கல்விவாதிகாரியாகவும் கடமையாற்றியுள்ளார்.

தாம் முழுநேர ஓவியனல்ல என்று கூறும் முத்தையா கனகசபை அவர்கள் ஓவியத்தில் தனக்கென ஓர் இடத்தைப் பிடித்திருப்பவர். நவீன ஓவியத்தைப் பற்றிய அவருடைய கருத்து - வரைந்தவனுக்கும் பார்ப்பவனுக்கும் இணக்கம் ஏற்படவில்லை என்றால் தவறு யாருடையது? ஒரு ஓவியத்தையே பலரும் பலவிதமாகக் காண்கின்ற நிலை ஏற்படுகிறது. ஆக இயற்கையிலிருந்து எட்டாத தூரத்துக்கு எண்ணம் போய்விடுவதால் (Mental Conception) இப்படியான விளைவு ஏற்படுகிறது. அளவோடு நின்றுவிட்டால் அது ஒரு சிறந்த ஓவியமாக உயர்ந்து விடுகிறது. அதில் உயிர்ப்பு இருக்கிறது. அளவாக விகாரப்படுத்தல் (Distortion) இருந்தாலும் அது ஓவியத்துக்கு வலுவூட்டுகிறது. சிந்திக்க வைக்கிறது. மனதில் பதிந்துவிடுகிறது. அதன் செய்தி (Message)

தெளிவாக விளங்குகிறது. அப்படியான ஓவியங்கள் வளர்ச்சியின் அடையாளமாக விளங்குகின்றன. மாறாக எதனையும் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத சிக்கலான தெளிவற்ற ஓவியங்கள் நவீனம் என்ற பெயரைத் தாங்கியிருந்தாலும் தரமற்றவையாகவே இருக்கின்றன. ஓவியமானால் என்ன, கவிதையானால் என்ன, அவைக்கென சில பரிமாணங்கள் இருக்கின்றன.

“படைப்பாற்றலற்ற ஒருவன் இலகுவாக ஓவியனாகவோ, கவிஞனாகவோ வரமுயற்சிக்கும் போது, தரமற்ற படைப்புகள் கிடைக்கின்றன.” என்ற தெளிவான கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். “நவீனம் என்ற அடைமொழி எதனைக் காட்டுகிறது என்றதைச் சிந்திப்போமானால் நவீனம் என்பது புதியது என்று பொருள்படும். அப்படியானால் அச் சொல் ஒரு காலத்தைக் காட்டுவதாக இருக்கிறது. அப்படியானால் அக் காலத்தின் எல்லை எது? ஐரோப்பாவில் மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்று ஓவிய உலகில் இருந்தது. அக் காலம் ஏறக்குறைய 15 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 19ஆம் நூற்றாண்டையும் அடக்கியதாய் ஏறக்குறைய 500 ஆண்டுகளுக்கு மேல் இருந்தது. அக்காலத்திய ஓவியங்கள் சில வகுக்கப்பட்ட வரையறைக்குட்பட்டிருந்தன. உடற்கூற்றியல் (Anatomy), தூரநோக்குப்பரிமாணம் (Perspective), இணக்கப்பாடு (Harmony), சமப்பாடு (Balance), அமைவு (Composition), நிறங்களின் கவர்ச்சிகரமான சேர்க்கை (Harmonious Blending of Colours), ஒளிநிறம் அமைவு போன்ற சில அம்சங்கள் அவதானிக்கப்பட்டன. அக் காலகட்டத்தில் ஓவியங்கள் தத்ரூபமாக, இயற்கையோடு ஒட்டியவையாக, பரிமாணங்களுக்கு அமைந்தவையாக (Proportion) இருந்தன. அத்தகைய ஓவியங்களை வரைய அசாதாரணத் திறமை தேவைப்பட்டது. ஆனால் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில் புகைப்படக் கருவி கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின்னர் தத்ரூபம் என்றநிலை விலகத் தொடங்கி மனப்பதிவு வலுப்பெற்றது. இக் காலத்தில்தான் நவீனம் என்ற சொற் பிரயோகம் தலையெடுத்தது. ஆக நவீனம் என்றபதம் ஒரு வித கால எல்லையைக் குறிப்பிடுவதாகக் கருதலாம். எனினும் புராதன ஓவியங்கள், சிற்பங்களுக்கும் பூர்விக் குடிகளின் ஓவியங்கள், சிற்பங்களுக்கும் பொது அம்சங்கள் பல இருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. இங்கும் இலக்கணமோ, வரையறைகளோ தென்படாமல் கருத்து வெளிப்பாடும், கற்பனை வளர்ச்சியும்

புலப்படுகின்றன.
முறுமலர்ச்சிக்காலத்துக்கு
முன்பே நவீனபாணி
இருந்திருக்கிறதென்பதையும்
அவதானிக்க முடிகிறது.”
இப்படி பல
சிந்தனாபூர்வமான
கருத்துக்களையும்
முன்வைத்துள்ளார்.

மாட்டு வண்டிச் சவாரி

கலைஞன் சுதந்திரதாகம் மிக்கவன். அடுத்தவன் செய்வதைப் போல் நாம் ஏன் செய்யவேண்டும் என்ற பகுத்தறிவுச் சிந்தனை மிக்கவன். இந்தச் சிந்தனைதான் அவனைத் தனித்துவமான படைப்பாளியாக உயர்த்துகிறது. கனகசபை அவர்களிடம் இந்தப் பண்பை நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அவருடைய ஒவ்வொரு படைப்பும் அவரது சுயத்தை எடுத்தியம்புகிறது எனலாம். அநேகமான உருவத்தொகுப்பு (Composition) ஓவியங்களைப் படைத்துள்ளார். அவருடைய ஓவியங்களில் நான் மிகவும் இரசித்த ஓவியம் 'தவறணை'. அதிலுள்ள ஒவ்வொரு மனித உருவமும் இரசிக்கக் கூடியது. கள்ளின் புளிப்புத் தன்மையால் ஏற்படும் உணர்வு வெளிப்பாடு (Expression), சூழல் அமைவு, கிராமியமணம் வீசும் நடை உடை பாவனை, அத்தனையும் அற்புதமாக அமைந்துள்ளன. 'இரவுநேரத்தில் பெற்றோம்க்ஸ் வெளிச்சத்தில் கல்யாண ஊர்வலம்' நல்லதொருபதிவு. அநேகமாக இந்தக் கலாசாரம் 50ஆம் ஆண்டுக்கு முற்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். (இந்த வழக்கம் தென்னிந்தியாவிலிருந்து பரவியிருக்கலாம்) எனது சிறுபராயத்தில் பார்த்த நினைவு உள்ளது. பெற்றோம்க்ஸ் வெளிச்சம் பாயும் அற்புதம் அழகு. 'முற்றவெளியில் மாட்டுவண்டிச்சவாரி', 'குதிரைவாகனத்தில் சவாமி ஊர்வலம்' போன்றவை சிரமமான உருவத்தொகுப்புக்கள். 'மழையில் வயல் வரம்பில் ஆட்டை இழுத்துக்கொண்டுபோகும் காட்சி' காற்றுடன் பெய்யும் மழையைக் கண்முன்னே காட்டியிருப்பதும், மப்பும் மந்தாரமுமான தரைக்காட்சிக்கேற்ற மங்கலான வர்ணச் சேர்க்கையும் அவருடைய அபார திறமையை வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன. 'வேள்வி', 'பறைஊர்வலம்', 'மனைவியின் உருவ ஓவியம்' இப்படி ஒவ்வொன்றும் அவரது திறமைக்குச் சான்றுகளை. அநேகமானவை எம் மண்ணின் கலாசாரப் பதிவுகளாக அமைந்துள்ளன. பல நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் எமது வரலாற்றை ஆராய்பவர்களுக்கு இவரது படைப்புக்கள் ஒரு வரலாற்று ஆவணமாகத் திகழ்கிறது எனலாம். ஓவியக்கலைக் கோட்பாட்டையெல்லாம் பொருப்படுத்தாது, முழுக்கமுழுக்க

தனது சுய வெளிப்பாடாகவே, சுதந்திரமாகச் செயற்பட்டிருப்பது பாராட்டுக்குரியது. அவரது அநேகமான ஓவியங்களைப் பார்த்து இரசித்த அனுபவம் எனக்கு உண்டு. அந்தவகையில் அவரது ஒரு

கலியாண ஊர்வலம்

ஓவியம் 'பனைமரங்களைக் கைமரங்களாக வெட்டும் காட்சி'. இதற்கு அவர் கையாண்ட வர்ண அமைப்பும், தூரிகை வீச்சும், அவரது பிற ஓவியங்களிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்பதை அவதானித்துள்ளேன். ஒரு

படைப்பாற்றல் உள்ள ஓவியனுடைய செயன்முறை காலத்துக்குக் காலம் வேறுபட்டுச் செல்லும் என்பது யதார்த்தம். அந்தவகையில் இவர் பலவிதமான யுக்திகளைக் கையாள முயற்சித்திருப்பது புலனாகிறது.

அவரிடமிருந்து இன்னும் பல புதுமைப் படைப்புக்களை நாம் கண்டுகளித்திருக்கலாம். தூரதிஷ்டவசமாக அவருடைய குடும்பச் சூழல் அவரை உற்சாகமுட்டக்கூடியதாக அமையவில்லை என்பதை உணர்கிறேன். கலையுணர்வற்ற சமூகப் பின்னணியில் வாழும் படைப்பாற்றலுள்ள கலைஞர்களுக்குத் தமது படைப்புக்கேற்ற உந்துதல் கிடைக்கப் பெறுவதில்லை. கலைஞர்களைப் போற்றுவதும் போசிப்பதும் சமூகக் கடமையாகிறது. ஒரு சமூகத்தின் இருப்பும், முக்கியத்துவமும், அச் சமூகத்தில் உள்ள கலைமாட்சியிலேயே தங்கியுள்ளது. சடங்கு, சம்பிரதாயங்களுக்கும் அப்பால், எதையும் பகுத்தறிந்து படைப்பவனின் உள்ளக்கிடக்கையை உரைமுடியாதவர்களாக அநேகமான கலைஞர்களுடைய குடும்பங்கள் அமைந்து விடுகிறது. கனகசபை அவர்களுடைய வாழ்வும் அந்தவகையான வெறுமையில் அவருடைய இறுதிக்காலம் முடிவடைந்துள்ளது வேதனைக்குரியதே. நீண்டகாலம் அவரை நான் சென்று பார்க்காதது மனதுக்கு வேதனையாக உள்ளது. என்னுடைய உடல் நிலையும் நடமாடமுடியாத கட்டத்துக்குள்.

இன்று அவரைப் பற்றிய சிந்தனையே. அவருக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. தனது படைப்புக்களையே பிள்ளைகளாக எண்ணி வாழ்ந்தவர். ஏற்கெனவே தனது மரணச்சடங்கு எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதை அவரைப் பராமரித்தவரிடம் கூறிவைத்திருந்தபடியே நடத்தப்பட்டது என்று அறிகிறேன். 'இறந்தபின் ஐயரை அழைத்துக் கிரியைகள் செய்யக்கூடாது. நெற்றியில் திருநீறு அணிவித்து, வேண்டுமானால் சில தேவாரங்கள் பாடலாம், அன்றே தனது உடல் தகனம் செய்யப்பட வேண்டும்' என்பது அவரது விருப்பு. இறந்த அந்த

ஆத்மாவின் விருப்பு நிறைவேற்றப்பட்டது மனதுக்கு நிறைவாகவுள்ளது. அவருடைய முகஅமைப்பும், தோரணையும், ஒரு வெளிநாட்டவர் போன்று அமைந்திருக்கும். ஆங்கிலப் புலமையுள்ளவர். ஐரோப்பியக்

கலைவரலாற்றைக் கற்றுத்தேறி, அதனூடாக அவருக்கென்று ஒரு பாதையை வகுத்துச் செயற்பட்டவர். அவருடைய பாணி (Style) மனப்பதிவுவாத ஓவியர்கள் Degas, Poulsizan, Monet போன்றோரை நினைவு படுத்தினாலும், அது அவருக்கேயுரிய பாணி என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டே ஆகவேண்டும். ஆகவே மனப்பதிவுவாதச் சிந்தனையின் வழிவந்ததே அவருடைய பாணி (Style) என்பதை அவருடைய படைப்புக்களுடாக உணரக் கூடியதாக உள்ளது. நகைச்சுவை உணர்வு மிக்கவர். கலைமதிப்பை உணராத இந்தச் சமூகத்தின் பொறுப்பற்ற தன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு சம்பவத்தை அவர் வாயால் சொல்லக் கேட்டு இரசித்திருக்கிறேன். வெண்கலத்தால் செய்த சிற்பம் ஒன்றை, ஒருவரிடம் காட்டி அதன் பெறுமதி என்ன இருக்கும் என்று கேட்டிருக்கிறார். அவரோ அந்தச் சிற்பத்தைத் தனது கையில் வாங்கி, அதை மேலும் கீழும் ஆட்டி அதன் எடையை ஊகித்துவிட்டு, என்ன ஒரு ஐந்து தோலா இருக்கும், ஒரு 150/= மதிக்கலாம் என்றாராம். இலட்சம் பெறுமதியான அந்தச் சிற்பத்தை இவ்வளவு கேவலமாக மதிக்கும் சமூகத்தில் கலை எப்படி வளரும்? இது அவருடைய ஆதங்கம் மட்டுமல்ல, எமது ஆதங்கமும்

அதுவே. கலைஞன் வாழும்போது, சமூகம் அவனைக் கண்டுகொள்வதில்லை, அல்லது அவன் பெறுமதியை உணர்ந்து கொள்வதில்லை. பாரம்பரியமாக சடங்கு, சம்பிரதாயங்களுக்கூடாக வளர்ந்த சமூகம், பகுத்தறிவுச் சிந்தனையோடு வாழும் கலைஞர்களைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. அவனுடைய யதார்த்தமான சிந்தனையைச் செவிமடுக்கவும் அவர்கள் தயாரில்லை. அடிப்படையில் அவர்கள் தம்மையே நம்புவதில்லை

என்பதுவே நிஜம். உண்மை, நேர்மை, சத்தியம் இந்த மூன்றும் இருக்கும் ஒருவனை எதிர்க்கும் வல்லமை உலகத்தில் எந்தச் சக்திக்கும் இல்லை. இது சுவாமி விவேகானந்தரின் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை. எம்முடைய எண்ணத்திலும் செயலிலும் நேர்மை இருப்பின் நாம் யாருக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. இவர்கள் வீணான மூடநம்பிக்கைகளைத் தூர விலக்கிவிட்டு யதார்த்த உலகுக்குத் திரும்பினால் இந்த உலகம் ஆனந்தமயமாகும்.

இறந்தும் இறவாப்புகழ் எய்தியுள்ள ஓவியர் முத்தையா கனகசபை அவர்கள் இன்றும் அவர்தம் ஓவியங்களுடாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதுவே நிஜம்.

ஓவியர் முத்தையா கனகசபை அவர்களின் நேர்காணல் 'கலைமுகம்' ஆடி- புரட்டாதி 2000 இதழில் இடம் பெற்றுள்ளது. இந்த இதழ் ஓவியம் தொடர்பான விடயங்களை மையப் படுத்தி ஒன்பது ஓவியர்களின் நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரைகளுடன் வெளிவந்திருந்தது.

தீருமறைக் கலாமன்ற ஓவியக் கூடத்தின் முதலாம் ஆண்டு நிறைவு விழா 03.12.2014இல் சிறப்பிக்கப்பட்ட போது மூத்த ஓவியர் கனகசபை தீருமறைக் கலாமன்றத்தால் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

மன்னார் மாதோட்ட வாசகப்பா, நாடக மெட்டுக்கள்

வடமாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக் களம் மேற்கொண்டு வருகின்ற காத்திரமான செயற்பாடுகளின் தொர்ச்சியாக அண்மையில் 'மன்னார் மாதோட்ட வாசகப்பா, நாடக மெட்டுக்கள் - பாகம் 01' என்னும் பெயரில் மன்னார் மாதோட்டத்தில் மரபுவழியாகப் பேணப்பட்டு வரும் தென்மோடி மெட்டுக்களைக் கொண்ட சந்தொம்மையார் வாசகப்பாவிலிருந்தும் வடமோடி மெட்டுக்களைக் கொண்ட என்டிறிக்கு எம்பரதோர் நாடகத்திலிருந்தும் இப்பாடல் மெட்டுக்கள் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டு இறுவட்டாகவும், அதனோடு இணைந்ததாக நூலாகவும் வெளியீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதற்கான தொகுப்பாக்கத்தை அருட தந்தையர்களான செ. அன்புராசா, தமிழ்நேசன் ஆகியோர் மேற்கொண்டுள்ளார்கள்.

பஸ்ஸில் ஏறியபோது ஒரு ஆசனம் மட்டும் வெற்றிடமாக இருந்தது. அவன் அதனருகே போய் கைத்தாங்கியை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு நின்றான். ஆசனத்தில் ஒரு தமிழ் பெண் இருக்கிறாள் என அவளது சங்கிலியில் தொங்கிய முருகனின் வடிவ 'பென்றன்' உணர்ந்தியது. அந்த பாதி ஆசனத்தில் இருக்க விரும்பாமலும் உள்ளே விரும்பியபடியும் அவளது அழகில் லயித்தபடி நின்றான்.

இன்று அவள் கதைப்பாள் என்று அவன் மிகுந்த நம்பிக்கையில் இருந்தான். அத்தனை பாசம் வழியும் உறவு ஒரு சின்ன வார்த்தையால் அவன் இரண்டு நாட்களாக தனது தொலைபேசியை பூட்டி அவளது அழைப்பை நிராகரித்து விட்டான்.

அதனை எட்டி எட்டி பார்த்திருந்தான். இப்ப பாடசாலை விட்டநேரம் அவளுக்குத் தெரியும் ஆசிரியர் இப்ப புறப்படும் நேரம் அவளுக்கு இந்த நேரத்தை பழக்கி இருந்தான் தனஞ்சயன். அவளுக்கு ஏக்கத்தை உண்டாக்கி தவிக்க விட வேண்டும் என்று வைராக்கியமாக இருந்த அவனுக்கு இன்று ஒரே அழலாக உடல் பதறியது.

அது காலமை தொடக்கமே உள்ள நிலைமை. ஆனால் அவள் எடுக்கவில்லை. மாதவி அவனுக்கு கிடைத்த சொத்து.

என்னதான் வலி ஏற்படினும் தனக்காக ஏங்கும் அவனை அவள் அப்படி சொல்லி இருக்கவேசுடாதென அவனது மனம் வெந்து போனது.

பௌதிக நிலைமைகள் காதலை பாதிக்குமாறு போனால் அது உண்மையான காதலாக இருக்காது.

அதனை வெல்லுவதற்கு கரங்களை வலுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மனங்களில் வரும் பதகளிப்புகள் ஒருவர் மற்றவருக்கு கொடுக்கும் நம்பிக்கையால் மாத்திரமே குறையும்.

அன்பு வசப்பட்டவர்கள் ஒருவரில் தொடர்ந்து வைக்கும் அபிமானமே காதலை வலுப்படுத்தும். நிராகரிப்பும் அபிமானத்தைக் குறைப்பதும் ஒரு வலுவான காதலை உருவாக்குமா என அவன் தவித்தான். அவள் அனுப்பிய ஒரு செய்தி அவனைக் காயப்படுத்தியது.

“எந்த நேரமும் லவ் பண்ணிக்கிட்டே இருக்க முடியுமா நம்ம வேலைகளையும் செய்யனுமே. நீங்க கொஞ்சம் பொறுமையா இருக்கணும்.”

“நான் அவசரப்பட்டிட்டேனான்னு யோசிக்கிறேன்”

“இன்னும் கொஞ்சம் நாம் பேசி இருக்கலாம் போல.”

இந்த வார்த்தைகள் அவனால் தாங்க முடியாது போனது. ஏன் அவசரப்பட்டாள் என் மனதை குடைகிறதே அந்த சொற்கள். இத்தனை காலம் நான் காத்திருந்து கிடைத்த அரிய பெண்ணாக நான் எண்ணியது பிழையான கணிப்பா?

“இப்போது வேண்டாத பொருளாகி விட்டேனா?”

“இனி எங்கள் காலங்கள் எப்படி நகரும், மனம் தினமும் வலிதாங்குமா? என்னை தேற்றும் அறுதல் படுத்தும் வார்த்தைகள் அவளிடம் இருந்து வரவில்லையே?”

ஆனால் அதனை அவளது மனமொப்ப எழுதினாளா என்றது மனதின் ஒலிகள். மாதவி தன்னை எவ்வளவு உயர்வாக சொன்னவள், எவ்வளவு அன்பை அவளிடம் நான் எதிர்பார்க்கிறேன் என்பதெல்லாம் அவளை குழப்பியபடி இருந்தன.

“நாங்கள் இப்படி இருக்க முடியாது. ஒரு நாள் சேர்ந்து வாழ தொடங்கலாம். என் உறவுகளை தயார்படுத்த ஒரு சில வருடங்களை நீங்கள் தரலாம். அதுக்குப் பின் நாம் இணைந்து வாழத்தான் போகிறோம்.”

என அவள் நேர்த்தியாக மிகவும் தீர்க்கமாக அவனுக்கு சொன்னது அவளது ஆளுமையின் கனிதிக்கு ஒரு சாட்சியாகவும் இந்தக்காதலின் வெற்றிக்கான சமிக்ஞையாகவுமே இருந்தது. நாங்கள் இணைவோம் என்றது அவளை மிகவும் மகிழ்வித்தது.

அந்தச் சொற்களுக்குப் பின்னர் தகவல் அனுப்புவதை அவன் இயலுமானவரை குறைத்தாலும் அவளது அசண்டை அவளை தொடர்ந்தும் காய்படுத்தியதெனினும் அவளை மிகுந்த நம்பிக்கைக்குரியவளாக அவன் எண்ணிவிட்டதால் அவன் அவைபற்றி அவளிடம் எதுவும் கூற விரும்பாமலே விட்டான்.

ஏன் அவளைக் காயப்படுத்துவான் ஏற்கெனவே நொந்துபோயுள்ள அவள்மீது பச்சாத்தாபமே அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

“ம்... ம்” அவனால பெருமூச்சொன்றை மட்டுமே வெளியேற்ற முடிந்தது.

மெல்லிய சின்னப் பெண்ணாக தோற்றத்தில் இருந்தாலும் ஆழமான பக்குவமும் சித்தாந்த வழித்தடமும் அவளுக்குள் எப்படியோ ஊறிவிட்டிருந்தது. காதல்பற்றிய அதிக அக்கறை உள்ளே தகித்தபடியே இருக்கிறது. இருவருக்கும் இடையிலான இந்த உறவு எப்படி வாய்த்தது?

கடவுள் தான் எம்மை சேர்த்தார் என்றும் இல்லாவிட்டால் இது நிகழ வாய்ப்பே இல்லை என்பதும் அவர்கள் இருவரதும் தீர்க்கமான நம்பிக்கை.

தினமும் எங்கோ ஒரு தெருக் கோடியிலிருந்து வெக்கம் துக்கம் இன்றி அவன் அவளோடு பேசுவது வழமையாகிப்போனது.

அவளது இனிய, இதயம் அள்ளும் குரலைக் கேட்டுக் கேட்டு அவன் கண்கலங்காத நாட்களே இல்லை. எத்தனை இனியவள் எத்தனை சுய கட்டுப்பாடு உள்ளவள்.

தனஞ்சயனின் நினைவுகள் அந்த நாட்களை ஒரு முறை மீட்டின. எப்படி இவள் என் கைக்குள் வந்தாள். எப்படி இவள் என்னவளானாள் எப்படி இது சாத்தியமாகியது. ஒரு வார்த்தை பேசாமல் ஒருநாள் பொழுது கழிய மறுக்கிறதே.

ஏன் அப்படி என்னை ஏசினாள்? கேட்டால் பல காரணங்களைச் சொல்லி நியாயப்படுத்துவதே வழக்கமாகி விட்டதே அவளுக்கு. மனம் வெந்தது அவனுக்கு.

சில வேளைகளில் அவன் ஒரு முடிவுக்கே வந்து விடுவதும் உண்டு. எனினும் நடைமுறைக்கு அது சாத்தியமாகாது என்பது அவனுக்கும் அவளுக்கும் புரிந்தது.

இனி ஒருவரை ஒருவர் மறத்தலோ தவிர்த்தலோ இந்த ஐன்மத்தில் நிகழாது என்பதை அவளது பேச்சுக்கள் உறுதிப்படுத்தின.

ஆனால் இன்னமும் அவனுக்குள் கேள்விகள் எழுந்தவண்ணமே இருந்தன. இவள்

“சில வேளை பேசாமலே இருக்க வேண்டியும் வரும். அதற்காக வருந்தாமல் நம்பிக்கையோடு இருங்கள்” என்று அவனுக்கு அடிக்கடி வலியுறுத்துவாள்.

அது மட்டுமல்ல “நான் உங்களோடு இருக்கிறேன் என்பதை மறவாதீர்கள் தவிர்க்க வேண்டாம் உங்கள் வேலைகளை செய்யுங்கள் தவிர்க்காமல்.”

என்று பேசும் போதும் அவள் சொல்வது தெரிந்தும் அவனால அந்தத் தவிப்பை சந்திக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. தனது இளமைக்கால காதல் ஐந்த வருடங்களின் பின் தொலைந்தது. யுத்தம் அவளை கால்கொண்டது அவளது ஆத்மாவையே சிதைத்திருந்தது.

ஒரு இனிய வாழ்வைத் தொலைத்த அவன் எனக்கு எதிர்காலமே இனி இல்லை என வாடிப் போனான்.

தாய் வளர்த்த பிள்ளையாக பட்டப்படிப்பை முடித்து ஆசிரியர் பணியை ஏற்று பாடசாலையில் நுழைந்தபோது அவனின் அன்புக்காக அவனைச்சுற்றி சுற்றி வந்த பலரை அவனால மனதுக்குள் வரித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

மிக இலகுவாக அவர்களை நிராகரித்து அவர்களுக்குள் எதிர்பார்ப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்தாமல் அவன் நடந்து கொண்டான்.

என்னேரமும் தன் காதலி இந்துவை எண்ணியபடி அவன் ஒரு பிரமச்சாரியாகவே இத்தனை வருடங்களை கடத்தி விட்டான். அந்த நாட்கள் தொடர்வதை அவளது மனம் இப்போதெல்லாம் ஏற்க விரும்பவில்லை.

2017 இல் ஒருநாள் விடிக்கின்றது. அன்று வவுனியாவில் இருந்து இரவெல்லாம் பயணித்து காலை புகையிரதத்தில் இருந்து இறங்கி அந்தப்பயணம் ஒரு மணித்தியாளத்துக்கும் அதிகம் எடுக்கும். அதிகாலை இலேசான மழை துமித்தபடி இருந்தது. 122 இலக்க பஸ்சில் அவன் முதன்முதலாக அந்த கற்கை நெறிக்காக பயணிக்க வேண்டியதாகியது.

பஸ்ஸில் ஏறியபோது ஒரு ஆசனம் மட்டும் வெற்றிடமாக இருந்தது. அவன் அதனருகே போய் கைத்தாங்கியை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு நின்றான். ஆசனத்தில் ஒரு தமிழ் பெண் இருக்கிறாள் என அவளது சங்கிலியில் தொங்கிய முருகனின் வடிவ ‘பென்றன்’ உணர்த்தியது. அந்த பாதி ஆசனத்தில் இருக்க விரும்பாமலும் உள்ளே விரும்பியபடியும் அவளது அழகில் லயித்தபடி நின்றான்.

தனஞ்சயன் இந்த தேவதை எங்கே போகிறாள். இந்துவைப் போல நிறமும் முகமும் உடலமைப்பும் ஆனால் சற்று மெலிந்திருந்தாள். சுறுசுறுப்பானவள் போலவும் நிதானமானவள் போலவும் அவள் தெரிந்தாள் அவனுக்கு.

பெண்களுக்கு உள்ளூணர்வு அதிகமாக தொழிற்படும் போலும்; அவள் சற்று தள்ளி அமர்வது போல பாசாங்கு பண்ணி அவனது முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவனோ இருக்கவில்லை. அப்போது திடீரென ஒரு மூதாட்டி பஸ்ஸில் ஏறினாள். மாதவிக்கு மனம் சிரமப்பட்டது. அதுபோலவே அந்த மூதாட்டி மாதவியின் அருகில் வந்து அமர தனஞ்சயனின் பெரு மூச்சு வெளியேறியது.

ஏக்கமும் தவிப்புமாக இருந்த தனஞ்சயனும் மாதவியும் ஒருவரை ஒருவர் கடைக்கண்களால் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

எப்போ இந்த அம்மா இறங்குவாள் என தவித்தாள் மாதவி. அழகிய இந்த மனிதர் யார் எங்கே போகிறார் வெற்றிடம் இருக்குமா? எப்படிப்பட்டவராக இருப்பார்? என்று அவளது மனம் அலைபாய்ந்தது.

அடுத்த பஸ்தரிப்பில் அந்த மூதாட்டி இறங்க எத்தனிக்கவும் ஒரு இளைஞன் பஸ்ஸில் ஏறி உள்ளேவந்து மாதவியின் இருக்கைக்கே வரவும் சரியாக இருந்தது.

தனஞ்சயன் தாமதிக்கவே அவன் அந்த அழகியின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான். இருவரது கண்களும் சந்தித்துக் கொள்ள மாதவி மிகுந்த எரிச்சலோடு தனஞ்சயனை கண்களால் வதைத்தாள்.

ஆனால் அது அவனுக்குப் புரிந்ததா? அவனுக்கு பக்கத்தில் இருந்த பயணி இறங்கவே தனஞ்சயன் அதில் இருக்க வேண்டியதாயிற்று. தனஞ்சயன் ஒரு தமிழன் என்று மாதவி புரிந்து கொண்டு பல நிமிடங்கள் ஆகின. அவனது கையிலிருந்த வைரமுத்துவின் பாற்கடல் புத்தகம் அதனை உணர்த்தியது.

அமர்ந்து கொண்ட தனஞ்சயன் வழமைபோல அந்தப் புத்தகத்தை புரட்டத் தொடங்கினான். அவனது மனம் மாதவியின் மெட்டியில் அந்த அழகிய சேலையில் செருகிப்போனது ஒருகணம் முகத்தைப்பார்த்த அவன் மிகுந்த கவலையுற்றான்.

இவள் என்ன பெண். இத்தனை பஸ் பயணங்களில் நான் சந்திக்காத ஒரு சஞ்சலத்தைத் தருகிறாளே?

அது ஏன் இவள் எங்கிருந்து வருகிறாள் எங்கே போகிறாள் என்ன வேலையாயிருக்கும் ஆசிரியையா? என்னுடைய இடத்தில் தான் கற்கப் போகிறாளா?

வெற்றிடத்துக்காக ஏங்கும் அவனது மனம் அவளுக்கோ, அவளது மனம் அவனுக்கோ புரியாது இருந்தது. பஸ் விரைந்தது.

பஸ்ஸில் இருந்து இறங்க வேண்டிய இடம் வந்தது. அவன் கடைக்கண்ணால் பார்த்தான். அவள் இறங்குவாளா? ம் ம் இல்லை. அவள் இறங்கவில்லை மிகுந்த ஏமாற்றம்.

அவனது மனம் ஏனோ அடித்துக் கொண்டது. தவித்தது, விரைவாக நடந்து விடுதி அனுமதிக்காக வளாகத்துக்கள் நுழையும் போது கால்கள் பின்னின, இதயம் படபடத்தது, மனம் ஏங்கியது.

பஸ்ஸில் எங்கே போகிறாள், நானும் போயிருக்கலாமோ ஒருவார்த்தை பேசி இருக்கலாமோ அருகில் அமர்ந்திருந்தால் அந்த வாய்ப்பு கிடைத்திருக்குமே.

நான்தானே தவறவிட்டேன். படு முட்டாள்தான். அவன் தன்னை திட்டித் தீர்த்தான். ஏன் என் மனதை அப்படி நெருடினாள்? இவள் யார்?

ஒரு அதிசயப் பெண். உண்மையில் எனக்கு நம்ப முடியவில்லையே அவளருகில் அமர எனக்கு என்ன நாணம்?

எத்தனை பேரோடு இத்தனை காலம் பயணித்திருக்கிறேனோ. கடவுளே இது என்னால் தாங்க முடியாதுள்ளதே. அவனது மனம் அலை அலையாக நொந்தது வெந்தது தவித்தது.

அவளது பெயர் என்னவாக இருக்கும், என்ன வேலையாக இருக்கும், அவளது கணவர் என்ன செய்வார் அப்படி என்றால் அவளது முகத்தின் ஏக்கம் எதுவாக இருக்கும்.

தனஞ்சயன் பல கேள்விகளோடு படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்தான், அவனோடு பேசி இருந்தால் எந்தப் பகுதியை சேர்ந்தவள் எனவாவது அறிந்திருப்பேன்.. ம் இது வாய்ப்பா இழப்பா? டொக் டொக் கதவில் யாரோ ஒருவரின் தட்டல். யார்? தனஞ்சயன் வெளிக்கிடலையா? அவனது சகா

ஐந்த நிமிசத்தில வாரன் நீங்க போங்கோ என்றவன் அவசரமாக குளிக்கப் போனான்.

அது நூறு பேர் உணவருந்தும் கன்றின் அங்கு எல்லோரும் உணவருந்திக் கொண்டிருக்க தனஞ்சயன் ஒரு தேநீர் கோப்பையோடு தனியே ஒரு மூலையில் ஏதோ பிரமை ஏறியவனாக தேநீரை குடித்துக்கொண்டிருந்தான்.

கலகலப்பாக இருக்க அன்று முடியவில்லை. அவளது அழகிய முகம், அவளது கோபக்கனல், எறிக்கும் பார்வை, ஏக்கத்தில் இருந்த முகம், விரக்தியில் தகித்த கண்கள், அவள் வெறித்து பஸ்சின் வெளியே பார்வையை எறிந்தபடி இருந்த கோலம் அவனை குற்றவாளியாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

பாடவேளை தொடங்கியதும் மெதுவாக பின் ஆசனத்துள் போய் அமர்ந்து கொண்டான் அவன். யாரும் தன்னை கவனித்து ஏதாவது கேட்டுவிடுவார்களோ என்ற பயம் மட்டும் இருந்தது. நல்லவேளை கம்சா சேர், குசைன் சேர் மிக நெருங்கிப்பழகும் அவர்கள் அன்று வரவில்லை. சிவா சேரின் வகுப்பு தொடங்கி முடிந்தது. ஆங்காங்கே அவனும் குறிப்புகளை எடுத்து நேர்த்தி இன்றி இருந்தது அது.

தேநீர் இடைவேளை எல்லோரும் கன்றினை நோக்கிப் போய் விட்டார்கள் அவன் புறப்படவில்லை பலர் முதுகில் தட்டியபடி போனார்கள். அவன் அசடு வழியும் ஒரு முகத்தோடு சிந்தனை வசப்பட்டவனாகவே இருந்தான்.

ஆசனத்தில் இருந்து எழுந்து வெளியே கண்களை விட்ட அவனுக்கு பிரமாண்டமாக காட்சிதரும் அந்த ஒளிபரப்பு நிலையம் கண்ணில் பட்டது. மாதவியின் முகமும் தெளிவாக தெரிந்தது. தூரத்தில் தெரியும் அந்த மலை அவனது இளமைக் காலத்தை நினைவுபடுத்தியது.

சின்னக்கால்களால் மலைகளைக் கடந்து நடந்து திரிந்த அவனது வாழ்க்கையை மாற்றினார் தந்தை. பிறமொழி சூழலை ஐரணிக்க முடியாமல் தந்தை அவனது ஐந்து வயதில் வடக்குக்கு அவனை கற்பதற்கும் வாழ்வதற்குமாக கொண்டு சென்று பின்னர் முழுக் குடும்பமுமே அங்கு குடியேறி பின்னர் ஏற்பட்ட யுத்தத்தில் இழப்புகளை சந்தித்தது எல்லாமாகி இன்று தாயோடும் தங்கை வசந்தியோடும் எஞ்சியுள்ள அவனது குடும்பம் பற்றி அவன் எண்ணிக் கொண்டான்.

தனது தூரதிட்டமா இது? இன்றைய கற்கை வேளை எனக்கு நரகமாகவே இருக்கும்.

சீ என்ன வதைப்பு. ஒரு பார்வை பார்த்தாளே..! அருகில் அமர்ந்திருந்தால் தொலைபேசி எண்ணையாவது கேட்டிருக்கலாமே... பேசி இருக்கலாமே... அவளது தொடுகை கிடைத்திருக்குமே... மனம் அவனை நொருக்கியது.

காலை எட்டு முப்பதுக்கு அமர்வு தொடங்கும். அவளது அறைக்கதவை சாத்திக் கொண்டாள். தனஞ்சயன் அண்ணார்ந்தபடி அந்தக் கட்டிலில் புரண்டான்.

இந்து இந்து என்ற ஏக்கம் ஒருபுறம், இந்த அழகியின் வருடல் ஒருபுறம் சரி அவள்தான் போய்விட்டாள் இவள்? மனக்கு ஒருத்தியும் செய்யாத வதையை செய்கிறாளே? அவன் மெதுவாக கண்களை மூட ஒரு துளி நீர் கசிந்தது. யாருக்காக இவளது முகத்தில் ஒரு ஏக்கம் இருந்தது. அவனை வாட்டியது உள்ளொளி தெரிந்தது.

“ஏதோ அவள் என்னிடம் எதிர்பார்த்தாள். அந்த ஆசனத்தில் என்னை அமரவைக்க அவள் முயன்றது மட்டும் எனக்குத் தெரியும். அதை நான் ஏன் நிராகரித்தேன்?”

அந்த நினைவிலிருந்து விடுபட்டான் அவன்.

தனஞ்சயன் தனது கடந்தகால காதல் வாழ்க்கையை எண்ணி எங்கியும் தவித்தும் போனான். ஒரு நாளா இரண்டு நாளா எப்படி பொறுத்திருப்பேன்.

தன்னை அறியாமலே மொபைலை எடுத்தான் ஒரு செய்தி அனுப்புவமா?

“காதலில் விட்டுக் கொடுப்பவரே வெற்றவர் இல்லையா? கொஞ்சம் அதிகப்பிரசங்கியாக என் மனசை சுட்டுவிட்டாளே பாவி”

அவன் ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக தனது மேசையிலிருந்து மொபைலை எடுத்தான் என்ன ஆச்சரியம். மூன்று தகவல்களை அவள் தொடர்ந்து அனுப்பி இருந்தாள்.

“சொறி பா எப்படி இருக்கிறீங்கள் எனக்கும் பிறகு தான் புரிந்தது உங்கள் வலி ...”

ஆரம்ப நாட்களில் அவள் போடும் இனிய மனதை தடவும் காதல் மொழிகள் நீண்ட நாட்களின் பின் வந்திருந்தது.

அம்மாவுக்கு சுகமில்லை வாட்டில் நின்றேன்.

கடல்

ஆர்ப்பரித்தது.

அலையென ஓங்கி எழுந்து

கரை தாண்டி

தரை தழுவி அழைத்தது

அழகு நீல நீர்வெளி...

வெண்ணீர்ப் பூச்சிதறல்

வான் தொட அளவிறந்து விரியும்

நீரின் பிரமாண்டம்.

வியந்து நின்றாய்

தயங்கிப் பின் இறங்கிக்

கால் நனைத்தாய்

மெல்ல நடந்தாய்

மெதுவாய் நீரிலமிழ்ந்து

கொஞ்சம் நீந்தி

கொஞ்சம் மூழ்கி

கடலின் பாடலுக்கும்

நீரின் ஆலிங்கனத்துக்கும்

கொஞ்சம் உன்னைக் கொடுத்து

திளைத்தாய்

கைகள் பரப்பி

துடுப்பாய் அசைத்தாய்

வேகமாய்க் காலசைத்து

முன்னேறினாய்

கோடைப் பெருவெளியாய்

எங்கோ விரிந்து கிடக்கும்

உன்னுலகின் நினைவு தொட

மெல்லக் கரையடைந்தாய்

வெற்றோசையல்ல இது

எனது மொழி.. எனது பாடல் என

கடல் இரைந்ததையும் காதிலெடாமல்

துரிதமாய் வெளியேறி ஈரந்துடைத்தாய்

உலர்ந்தாய்... பிரிந்து நடந்தாய்.

கடல் இன்னமும் அங்கேயே

தீராத தாகமுடனும் ஓயாத தன் பாடலுடனும்!

ந. சத்தியபாலன்

என்னுடைய நண்பி பவானியின் கணவர் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்து இருக்கிறார். அங்கு போனேன் அவள் வர்சொல்லி. கரும்மழை, மண்சரிவு ஒரே வேறு என்ன ... எப்படி மாமி இருக்காங்க? விரைவில் உங்களை அழைப்பேன் உடன் வாருங்கள். எல்லா வலிகளையும் மறந்துவிடவும் உங்களோடு இருந்த பொழுதுகளை எண்ணியே மகிழ்கிறேன்.

அது மீண்டும் எப்போ வரும் என்று ஏங்குகிறேன்.

ம்ம்ம்... எத்தனை இலகுவாக அவளால் இதனை கையாள முடிகிறது. அது எத்தனை நியாயமானது, யதார்த்தமானது? என்னால் ஏன் அதனை ஜீரணிக்க முடியவில்லை. இவளை எத்தகு பெண்ணாக எண்ணுவது. தேவை இல்லாத வேலை. குற்றம் செய்து விட்ட உணர்வை அவன் அப்போது அடைந்தான்.

முதல்முதல் அந்த தேவதையைப் பார்த்த அந்த நான் மனதில் பிம்பமிட்டது.

அன்று அந்த பஸ்சில் தவற விடப்பட்டவள் தனது கற்கை நெறிக்கே வந்தவள் என்பதை மதியம் அவள் வந்து இணைந்து கொண்டபோது அவனாலும் நம்பவே முடியவில்லை.

அவளது முகத்தைப் பார்த்து சின்ன சிரிப்பை உதிர்த்தபோது அவளும் மிகவும் பரவசத்தோடு அதனை ஏற்றுக் கொண்டாள். வார இறுதிவகுப்பில் அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தார்களே ஒழிய பேசிக்கொள்ள துணிச்சல் இல்லை. இரண்டாம் கிழமை வகுப்பில் இரண்டு சோடிக் கண்களும் ஒன்றை ஒன்று தேடியதை இருவரும் உணர்ந்தனர். காலையில் தான் ஏறிய பஸ்ஸில் அவள் வரவில்லை அவளது மனம் ஓலமிட்டது.

“என்ன இப்படி ஒரு தவிப்பில் என்னை அமிழ்த்தி விட்டாளே. இன்று வந்தால் கதைத்தே ஆகுவது” என்பதை அவன் முடிவு செய்து கொண்டான். எதிர்பார்த்தபடி உணவு விடுதியில் ஒரு மூலையில் அவள் அமர்ந்து தனது தொலைபேசியை தடவிக் கொண்டு தனஞ்சயனை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள். அவன் அவளது தனிமையைப் பயன்படுத்தத் துணிந்தான்... அருகே போனான் அவன். அவனை வரவேற்பது போல அவன் எழுந்து நாற்காலியை இழுத்தான் இருவரும் அமர்ந்து கொள்ள ஒரு நிமிட நிசப்த்தம்... நிலைத்தது.

தனஞ்சயன் அவளின் முகத்தை வெட்கத்தோடு பார்த்தான். குட்மோனிங் என்று சொல்ல அவளும் சொல்ல அன்று அந்த இதயங்கள் கதைத்துக் கொண்டன.

“எங்க இருக்கிறீங்க”

“கொட்டகலை சேர்”

“என்ன பேர்”

“மாதவி”

“என்ன அழகான பேர்” அவன் அதனை பெரிதுபடுத்தாது தலையைக் குனிந்தான்.

“நீங்க சேர்”

“நான் வவுனியா வில்” அந்த உரையாடல் நீண்டது. முக்கிய தகவல்களை இருவரும் பரிமாறிக் கொண்டனர். அத்தோடு அன்று கற்கைக்குப் போனார்கள்.

மறுநாள் அவள் கூறியவை அவளை நெகிழ வைத்தவை யாகவும் அவளது தூய்மையை புலப்படுத்தியவையாகவும் இருந்தன.

காதலைத் துறந்து எட்டு வருடங்கள் ஒரு புனிதையாக அவள் வாழ்வதை அவன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

வெளிநாடு போய் அழைப்பதாக சொல்லிச் சென்ற அவன் இது வரை அவளைத் தேடவே இல்லை என்று அவன் அவளது படத்தைக்காட்டி அழுதான்.

அந்த சுயநலவாதி வேறொரு பெண்ணைக் கட்டி மகிழ்வாக வாழ்வதாகவும் அவள் கூறி, அந்தப் படங்களை அவள் காட்டி தன்னை ஒரு வாழ்க்கைக்காக ஏங்கும் அபலை என்பதை உணர்த்தினாள்.

பத்து வருடங்கள் தனது பெற்றோருடன் தனியே வாழும் மாதவியை சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிடாத ஆண்களில்லை. ஆனால் இன்னொரு வாழ்க்கை அவளுக்கு வேண்டாம் என்றே நடந்திருந்தான்.

எத்தனை பெரிய தனவந்தர்கள் அவளை ருசிக்க முனைந்த போதெல்லாம் அதனை அவள் தன் சாதூரியத்தால் நிராகரித்தாள். அப்போ தனஞ்சயனை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முன்வந்தாள்?

அன்று மதியம் உணவு விடுதியில் இருவரும் அருகருகே இருந்து பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவனுக்கு அவளது தாய் மகாலட்சுமி அழைத்து அவளுக்கு பிடித்த பெண் ஒன்று தரக் கொண்டு வந்துள்ளதாகவும் வார கிழமை போய்ப் பார்க்க வேண்டும் எனவும் கூறியதை அவன் இவளிடம் தெரிவித்த போது அவள் கண்கள் கண்ணீரால் நிறைந்து விட்டன.

“ஏன் அழுகிறீங்கள் மாதவி?”

“இல்ல ஆறுதல் உங்ககிட்ட இருந்தாவது தொடர்ந்து கிடைக்கும் என்று இந்த மூணு மாச நட்பிலை நெனச்சன் அதுவும் இல்லாது போகும் போல. அது தான்”

“இல்ல நீங்கள் யோசிக்கத் தேவையில்லை. நான் என்ன நடந்தாலும் உங்கள் நண்பராகவே இருப்பேன் மாதவி” ...

“நண்பரா”

இதைக்கேட்ட அவள் அந்த இடத்திலேயே இருக்கவில்லை எழுந்து தனது விடுதிக்கு விரைந்தாள். அவனாலும் அவளது கரங்களை பற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை. அங்கு யாரிடம் இதனை சொல்வது அவன் தவித்தான். தனது அறைக்குப் போய் அழைத்தான். பலதடவைகள் அவன் தொலைபேசியில் பதில் தரவே இல்லை.

மறுநாள் அவள் விடுதியிலிருந்து வருவதைப் பார்த்த தனஞ்சயன் அவளிடம் போனான் அவன் அமைதியாக.

“என்னை மன்னித்து விடுங்க ‘கோள்’ எடுக்காததுக்கு ஆனால் நான் உங்களையும் இழக்கப்போறேன் என்றுதான் கவலை.

இப்ப என்ன அம்மா பேசும் கலியாணம் எனக்கு வேண்டாம் மாதவி எப்ப உன்னை பஸ்சில் பார்த்தேனோ அன்றே எனக்குள் நீ கொலு வீற்றிருக்கத் தொடங்கி விட்டாய்.

“ம் அப்படியா அவள் அவனது கைகளைப்பற்றிக் கொண்டாள் நன்றி சொல்வது போல நெஹ்மாவா சொல்லிங்க?”

மாதவி மலைநாட்டில் வாழ்கிறாள். அங்குதான் தனஞ்சயனின் அம்மா பிறந்து இருந்ததை அவன் அவளுக்கு கூறி அங்குதான் தன் சமூகத்தார் வாழ்வதையும் அவளுக்கு சொல்லி இருந்தான் அந்தப்பண்பாடு அவனுக்கு மிகுந்த விருப்பமானதாக இருந்தது.

“நான் என் சொந்த சமூகத்தை துறந்து வாழ்ந்தே முடித்திருவேனோ” என்று அவன் ஏங்கிய கதையை அவன் அவளுடன் பரிமாறி இருக்கிறான்.

இது அவளுக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. தனது வாழ்க்கை தொலைந்ததை கடவுள் மீட்டுத் தந்துவிட்டார் என அவள் கோயில்களில் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லுவாள்.

அவனின் மிடுக்கும் அவனது கனிவும் அவனது ஆளுமையும் அவனது அன்பும் அக்கறையும் அவளுக்கு முழுதுமாக பிடித்திருந்தது. அவனது அழகான தோற்றமும் தனக்கு கடவுள் தந்த கொடை என எண்ணினான்.

“கடவுள் எனக்குத்தந்த சொத்து நீங்கள்” அடிக்கடி அவள் சொல்லுவாள். அவள் தனக்குள்ளே பலதடவைகள் “கடவுள் எனக்கனுப்பியவர் இவர்” முணுமுணுத்தாள். அவனிடம் மட்டும் தன் கட்டுப்பாடுகள் எல்லாம் தகர்ந்து போனதை எண்ணுவாள். தனது விலை மதிக்க முடியாத சொத்தை ஈந்திருந்தாள் அவள்.

மொபைலில் அவன் வைத்திருக்கும் அவளது படங்களை ஒவ்வொன்றாக கண்களால் வருடினான். ஓர் இடத்தில் கண்கள் குவிந்தமுந்தின. அன்று அவனும் அவளும் அந்த விழா முடிந்த பின் அருகருகே அமர்ந்து எடுத்துக் கொண்ட செல்பி அவளுக்கு எப்போதுமே பிடிக்கும். மஞ்சள் நிற சேலை களைத்துப் போயிருந்த அந்த முகம் அவனது நெஞ்சத்தை நெகிழ்த்தியது அவள் வேண்டாம் என்று கூறக்கூற அவன் அழுத்திய படம் அது இன்று தரும் நினைவுகள் அவனைப்பிழிந்து

“மாதவீ மாதவீ...” ஈனக்குரலில் புலம்பினான்.

இருவரும் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள்.

அன்று ஒருநாள் அவளது ஊரான பண்டாரவளைக்கு அழைத்திருந்தாள் மாதவி. தொலைபேசியில் அவனை அழைத்தாள். அங்கு சென்று அவளுடன் தங்கி அவளது வாழ்க்கையை தனஞ்சயன் தனதாக்கிக் கொண்டான்.

இப்போது அவள் அடிக்கடி தொலைபேசியில் பேசுவதும் அவன் அழைப்பதுமாகி போனது காலம். அவர்கள் இணையும் நல்ல நாளுக்காக அவர்கள் காத்திருந்தார்கள்.

அங்கேயே இடமாற்றம் பெறுவதுக்கு அவன் எண்ணினான். அதனையே அவளும் எதிர்பார்த்தாள். ஒரு ஆதம் துணையை அவன் பெற்றுக்கொண்டான்.

மச்சான் இந்தா நீ கேட்ட இடமாற்றப் படிவம். அவனது நண்பன் பாடசாலை நூலகத்தில் அவனிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்தான்.

அவன் அதிர்ந்து போனான்.

“அவன் அதனைத் திருப்தியாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

“நான் போட இல்லை வேல்”

“ஏன் ஏன்” நல்ல நண்பனான வேல் ஆச்சரியமாகக் கேட்டான்.

“இல்ல மச்சான் அவள் என்னை புரிந்து கொள்ளமாட்டாள் போல இருக்கு. அவள் உணர்வுகளை ஏற்று நடப்பவளாக எனக்குப் படவில்லை டா”

“அப்ப அப்ப”

இந்த வெறுமை நல்லது டா இந்த தனிமை எனக்கு நிரந்தரம் தான்”

அவனது கண்கள் உதிர்த்த கண்ணீரில் வேல் நெகிழ்ந்து போனான்..

“என்னடா என்னடா” அவன் ஒன்றுமே பேசாது அவளது குறுஞ் செய்தியை மட்டும் அவனுக்கு காட்டினான்.

“அம்மாவுக்கு சுகமில்லை வாட்டில் நின்றேன்”

“என்னுடைய நண்பி பவானியின் கணவர் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்து இருக்கிறார், அங்கு போனேன் அவள் வரச்சொல்லி..”

“கடும்மழை மண்சரிவு ஓரே”

“வேறு என்ன ... எப்படி உங்கள் சகோதரி குடும்பம் நலமா?”

“ஸ்கூல்ல ஓரே வேல்”

“விரைவில் உங்கள் கூப்பிடுவேன் உடனே வாங்க”

“எல்லா வலிகளையும் மறந்து விடுங்க”

“உங்களோடு இருந்த பொழுதுகளை எண்ணியே தினமும் மனம் குளிருது.”

“அது மீண்டும் எப்போ வரும் என்று ஏங்குகிறேன்.”

“நிறைய வேலை அதுதான் பேச நேரம் கிடைக்கல..”

அவனது கையில் இருந்த இடமாற்ற விண்ணப்பம் கீழே விழவும் அவனிடம் இருந்து ஒரு அழைப்பு வரவும் சரியாக இருந்தது.

அவனது மொபைல் அலரியது.

“ஆ... மாதவி மாதவி” அவனது கண்களை அவனால நம்ப முடியவில்லை.

“சாப்பிட்டீங்களா பா?”

“எடமாற்றம் போட்டுவிட்டீங்களா?”

“இண்ணைக்கி கடைசி நாள், மறந்திராதீங்க நான் எப்பவும் ஒங்களோட தான் இருக்கேன் பா”

அந்தக் குரலில் ஒரு ஏக்கம் இருந்தது.. அவனது கண்கள் பனித்தன.

“பிறகு பேசறேன் பா”

“என்ன இவள்” அவனது உள் உணர்வு சிலிர்த்தது.

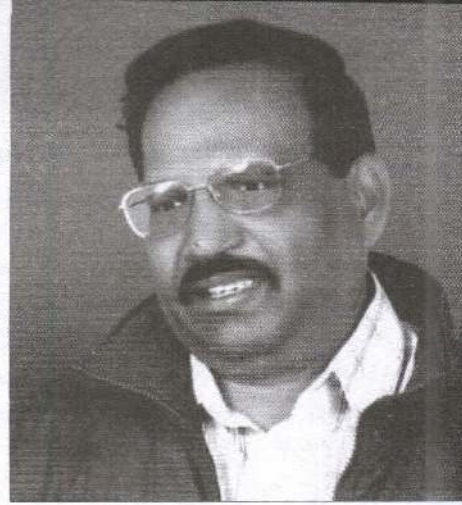
மனம் நெகிழ்ந்தது. அவனது கடந்த கால அவஸ்தைகளை எண்ணிக் கொண்டான். அவளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது இருந்த அவன் தீர்க்கமான முடிவோடு நடக்கத் தொடங்கினான்.

டேமியன் சூரி

(13.04.1953 - 20.10.2019)

அரங்காடி அமரரான கூத்துக் கலைஞன்

யோ. யோன்சன் ராஜ்குமார்

பிரான்ஸ் தேசத்தில் புலம்பெயர்ந்த தமிழ்ச் சமூகத்தின் மத்தியில் திருமறைக் கலாமன்றத்தின் 2019 ஆம் ஆண்டுக்கான 'கலைவண்ணம்' கலை நிகழ்வு நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த வேளையில் 'தங்கத் தமிழ்வேந்தன்' என்ற தென்மோடிக் கூத்து நடைபெற்று முடிந்த சில கணங்களில் ஒரு மரண ஓலம் அரங்கினை நிறைத்தது. தங்கத் தமிழ்வேந்தனின் தன்மானச் சகோதரரான சும்பகர்ணன் போர்க்களத்தில் பலியானான் என்பது நாடக நிகழ்ச்சி. ஆனால் அந்த சும்பகர்ணனை ஆள்மேற்கொண்ட கலைஞன் நிஜமாகவே மரணத்துள் கலந்த செய்தி பார்ப்போர் எல்லோரையும் பேரதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. முகநூல் தொடக்கம் சகல வலைத்தளங்களும் அச்செய்தியை பரிமாற்றம் செய்தன. தமிழ்க் கலை உலகம் அதிர்ச்சியுடன் அந்தச் செய்தியை உள்வாங்கிக்கொண்டது. தங்கத் தமிழ்வேந்தன் என்ற அந்த நாடகத்தினை எழுதி இயக்கி சும்பகர்ணனாக நடித்த டேமியன் சூரி என்ற அந்த அற்புதக் கலைஞனின் மரணமே அந்த அரங்கில் அவலத்தினை நிறைத்தது.

பிரான்ஸ் திருமறைக் கலாமன்றத்தின் செயலாளராக 25 ஆண்டுகளாக பணியாற்றியது மட்டுமன்றி பல நாடகங்கள், திருப்பாடுகளின் காட்சிகள், கூத்துக்கள் என பலவற்றையும் எழுதியும் நெறிப்படுத்தியும் புலம்பெயர்ந்த மண்ணில் தமிழையும் தமிழ்க் கலையையும் வாழ வைத்த ஒரு கலைத் தொண்டனே அரங்கில் ஆகுதியாகினான். இந்திய சுதந்திரப் போர்ட்ட வீரரும் நாடகக் கலைஞருமான 'விஸ்வநாததாஸ்' ஸ்ரீ வள்ளி என்ற நாடகத்தில் முருகனாக நடிக்கும் போதே அரங்கிலே இறந்தார் என்ற வரலாறு உண்டு. பிரான்ஸின் புகழ்பூத்த நாடக்கலைஞரான 'மோலியரும்' Lemalade Imaginaire என்ற நாடகத்தில் Argan என்ற பாத்திரத்தில் நடிக்கும்போது அரங்கிலே இறந்தார் என்பதும் வரலாறு. அந்தத் தொடர்ச்சியிலே டேமியன் சூரியும் அழியாப்புக்குழுடன் 'சும்பகர்ணனாக' அரங்குடன் கலந்தார் என்ற செய்தி ஆழ்ந்த துயரத்தை அளித்தது.

நான் தொண்ணூறுகளில் இளைஞனாக திருமறைக் கலாமன்றத்தில் இணைந்த காலத்தில் மன்றத்தின் முக்கிய கலைஞர்கள் பலரை அங்கு காணும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. பலரின் ஆளுமைகளுக்கு கீழும், பலருடன் இணைந்தும் கலைசெய்யும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்த சூழலில் நான் காணாத ஆனால் பலரது வாயில் ஒலித்த ஒரு பெயர் சூரி. "சூரி பிரான்ஸுக்குப்

போய்ற்றானாம்" என்று கூறினார்கள். திருமறைக் கலாமன்றத்தின் தன்னார்வத் தொண்டர்களில் செயற்திறன் மிக்கவராக சூரி இருந்துள்ளார். குருநகரைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட இவர் சிறுவயதில் இருந்தே ஊரோடும் அதன் சமூகவியல் களங்களோடும் சிறப்புற வாழ்ந்தவர். இலங்கை காவல்துறையில் சேர்ந்து பயிற்சி பெற்றுப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தவர். கைரேகை ஆய்வுப்பணியகத்தில் பணியாற்றிய அவர் ஈழத்தமிழர்களின் இன்னல் சூழ்ந்த காலத்தில் அங்கிருந்து பணியாற்றுவது அவரது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக இருந்த காரணத்தால் வேலையை விட்டு விலகி குருநகர் கடற்றொழில் அபிவிருத்திச் சங்கத்தில் தற்காலிகமாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். 'தமிழர்களின் பாதுகாப்புக்கு அச்சுறுத்தல்' ஏற்பட்ட சூழலில் தான் ஏற்கெனவே மேற்கொண்ட பணியின் காரணமாக இங்கு வாழ்வதன் அபத்தத்தில் இருந்து விலகி பிரான்ஸ் தேசம் புறப்பட்டுச்சென்றார் என்ற தகவல்களை அறிந்தபோது அவர் பற்றி மனதில் இருந்த மதிப்பு உயர்ந்தது. அவரது பயணம் திருமறைக் கலாமன்றத்திற்கு இழப்பாகவே உணரப்பட்டது.

டேமியன் சூரி கடல் அலை தாலாட்டும் குருநகர் கிராமத்தின் உப்புக்காற்றோடும், உணர்வுகலந்த வாழ்வியலுடனும் இரண்டறக்கலந்த வாழ்ந்தவர். சிறுவயதில் இருந்தே ஊரில் இருந்த இளையோருடன் ஆலயப்பணிகளிலும் கிராம சனசமூகநிலையப் பணிகளிலும் தன்னார்வத்தோடு தன்னை ஈடுபடுத்தும் ஒருவராக இவர் அறியப்பட்டார். யாழ். புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற இவர், பாடசாலைக் காலத்தில் சிறியவயதிலேயே நாடகம், இசை போன்ற துறைகளில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டு வந்துள்ளார். சிறுவனாக திருப்பாலத்துவ சபையில் இருந்த போது 'தந்தை எங்கே' என்ற நாடகத்தில் நடித்தார். அதுதான் இவரது முதல் அரங்கப் பிரவேசம். தொடர்ந்து கிராமத்தில் நடைபெற்ற பல நவீன நாடகங்களில் நடித்து வந்தார். நாடகம் இவரது பெருவிருப்புக்குரிய நிகழ்வாக பாலப்பருவத்தில் இருந்தே வந்துள்ளது. கிராமத்தில் நடைபெறுகின்ற தென்மோடிக் கூத்தில் அதிக ஆர்வம் இல்லாதிருந்தவரின் ஆற்றலை இனங் கண்ட அண்ணாவிமார்கள் இவரை வற்புறுத்தி கூத்துக்களில் நடிக்கவைத்தனர். அதுவே அவரது ஆர்வத்துக்குரிய கலையாக இறப்புவரை வரும் என்பதனை அவர் அப்போது அறிந்திருக்க நியாயமில்லை.

அண்ணாவி இளையப்பா நெறிப்படுத்திய 'நாடக வேதசாட்சி' என்ற கூத்தே அவரது முதற்கூத்து. தொடர்ந்து கிராமத்தில் பல கூத்துக்களில் நடித்தார். புலவர் மிக்கேல்பிள்ளை எழுதி அண்ணாவி சாமிநாதர் நெறிப்படுத்திய 'போருக்குப்பின்' என்ற கூத்திலேயே அவர் கதாநாயகனாக நடித்துப் புகழ்பெற்றார். அண்ணாவியார் இளையப்பா, அண்ணாவியார் சிலுவை, அண்ணாவியார் சாமிநாதர், அண்ணாவியார் பாலதாஸ் போன்றோரின் கூத்துக்களில் நடித்த காரணத்தினால் இறுதிவரை அவர்களை தனது ஆசான்களாக நன்றியோடு குறிப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

1970ஆம் ஆண்டு திருமறைக் கலாமன்றத்தின் ஸ்தாபகர் நீ.மரியசேவியர் அடிகள் குருநகர் புனித யாகப்பர் ஆலய பங்குத் தந்தையாக நியமிக்கப்பட்டார். அப்பங்குத் தளத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு திருமறைக் கலாமன்றம் இயங்க ஆரம்பித்தது. மரியசேவியர் என்ற அரங்க ஆளுமையை சிறுவயதில் இருந்தே அறிந்து வியந்து வந்த சூரிக்கு அவர், அவர்களது பங்கிற்கே மாற்றலாகி வந்தது பெருங்கொண்டாட்டமாக இருந்தது. திருமறைக் கலாமன்றத்தின் அர்ப்பணிப்புள்ள தொண்டனாக மாறினார். மன்றத்தின் திருப்பாடுகளின் காட்சிகளில் துணை நடிகனாகவும் காட்சிவிதானிப்புக்களில் செயல் வீரனாகவும் மாறி பணிபுரிந்தார். திருப்பாடுகளின் காட்சிகளை இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் மேடையேற்றிய அக்காலத்தில் காட்சி விதானிப்பாளர்கள் தொடர்ச்சியாக பொருட்களை இடம் மாற்றுவது, காட்சிகளை வடிவமைப்பது என்ற மிகப்பெரிய மனிதவலுவைப் பிரயோகிக்கின்ற வேலைப்பளு நிறைந்த பணிக்களத்தில் ஆர்வத்துடன் பணியாற்றினார். 1971 ஆம் ஆண்டு யாழ். கோட்டையில் 'அன்பில் மலர்ந்த அமரகாவியம்' மேடையேற்றப்பட்டபோது கோட்டைப் பெருஞ்சுவரை காட்சியாக மாற்றுகின்ற மாபெரும் பணியில் துணைநின்றது முதல், 'பலிக்களம்' நாடகம் இலங்கையின் பலபாகங்களுக்கும் கொண்டுவரப்பட்டது வரை காட்சிவிதானிப்புப் பணியில்

முழுமையாக தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டார். ஒரு தடவை தாழையடியில் பாடுகளின் நாடகம் இடம்பெற்றபோது இறுதி சிலுவைக் காட்சியில் இயேசு இறக்கின்ற காட்சி நேரத்தில் மேடைசரியத் தொடங்கி இருக்கின்றது அவ்விடத்தில் சூரி தனது தோளால் மேடைக்கு முண்டு கொடுத்தபடி நாடகம் முடியும்வரை நின்று இடையூறு இல்லாமல் நாடகம் நடக்கச் செய்திருக்கின்றார். அதுமட்டுமன்றி, சிறந்த ஞாபக சக்தியுள்ளவராக மரியசேவியர் அடிகளாரால் இனங்காணப்பட்ட இவரை நாடகத்தின் எல்லாப் பாத்திரங்களின் சொல்லாடல்களையும் மனனம் செய்து வைக்குமாறு கூறி; எந்த நடிகன் வராது விட்டாலும் அந்த

இடத்திற்கு சூரி ஏறி நடிப்பதற்குத் தயாராய் இருப்பார். பலதடவைகளில் இராயப்பர், நிக்கோதேமு, சூசை போன்ற பாத்திரங்களை முன்னாயத்தமின்றித் தாங்கி பிரமிப்பை ஏற்படுத்தினார். இவ்வாறு திருமறைக் கலாமன்றத்தின் தொடக்க காலத்தில் மிகுந்த அர்ப்பணத்தோடு பணிசெய்தவர், பின்னர் காவல்துறையில் சேர்ந்து பணியாற்றிய காலத்தில் தடைப்பட்டிருந்து மீண்டும் எண்பதுகளின் இறுதியில் இணைந்து பணிசெய்தார்.

1989 இல் மரிய சேவியர் அடிகள் வெளிநாட்டுப் பட்டப்படிப்புக்களையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு மீண்டபோது திருமறைக் கலாமன்றத்தினை ஒரு பண்பாட்டு நிறுவனமாக மாற்றி பல்வேறு பணிகளை ஆற்றத் தொடங்கிய போது சூரி மிக முக்கியமான ஆளுமையாக மாறினார். திருமறைக் கலாமன்றத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட 'நீ ஒரு பாறை', 'அமலமரித் தியாகிகள்' போன்ற கூத்துக்களில் முக்கிய பாத்திரமேற்ற நடித்ததுடன் 'களங்கம்' என்ற பாடுகள் நாடகத்திலும் முக்கிய பாத்திரமாக நடித்தார். அது இலங்கை ரூபவாஹினியிலும் ஒளிப்பதிவு செய்யப்பட்டு, ஒளிபரப்பப்பட்டது. அப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கிறிஸ்மஸ் தினத்தினை ஒரு பண்பாட்டு மயப்பட்ட விழாவாக மாற்றுவதற்கு முயன்ற மரியசேவியர் அடிகள் 'திருமகனே தாலேலோ' என்ற மலர் ஒன்றினை ஒரு வாரத்துக்குள் வெளிக் கொணர விரும்பினார். தனது எண்ணத்தினை வெளிப்படுத்தியபோது பல மூத்த கலைஞர்களே பின்வாங்க சூரி அதனை தானே பொறுப்பெடுத்து ஒரு வாரத்திற்குள் செயற்படுத்தி நூலாக வெளிக்கொணர்ந்தார். அத்தகைய நம்பிக்கைக்குரிய ஆளுமையாக அவர் வெளிக்கிளம்பிய சூழலில்தான் அவர் பிரான்ஸுக்குப் பயணமாகி இருந்தார்.

பிரான்ஸுக்கு சென்ற சூரி அவர்களால் அங்கு சாதாரணமாக இயங்க முடியவில்லை. புலம்பெயர்வு பலரை புதிய பிரச்சினைகளுக்கும் புதிய இடர்பாடுகளுக்கும் இடையே தங்களைத் தாங்களே தொலைத்துவிடுவது தவிர்க்க முடியாத சோகமாக இருந்த சூழலில் இவர் தன்னையும் தான்சார்ந்த மண்ணின்

பெருமைகளையும் நிலைநாட்ட வேண்டுமென்ற ஆர்வங்கொண்டவராக மாறினார். திருமறைக் கலாமன்றத்தின் மூத்த கலைஞர் இமானுவல் அவர்களுடன் இணைந்து திருமறைக் கலாமன்றத்தின் கிளை ஒன்றினை பிரான்ஸ் மண்ணில் உருவாக்கிக் கொண்டு கலைப்பணி செய்யத் தொடங்கினார். திருப்பாடுகளின் காட்சிகளை அங்கு மேடையேற்றத் தொடங்கினார். ஓய்வின்றிய சவால்மிக்குந்த புலம்பெயர்வு வாழ்வுக்குள் மூழ்கிப்போய் இயந்திரமாக இயங்கிய பலரையும் இழுத்தெடுத்து, கலைப்பணியில் ஆர்வமூட்டினார். திருமறைக் கலாமன்றம், பரிஸ் மாநகரில் புகழ்பெறத் தொடங்கியது. திருப்பாடுகளின் ஆற்றுகையில்

ஆரம்பித்து தமிழ்விழா, நாடகங்கள், கூத்துக்கள், கலைமாலைப் பொழுதுகள், கலை வண்ணம் என புலம்பெயர் மண்ணில் தமிழர்களின் மரபுக்கலை வடிவங்களுக்கு உயிர் கொடுக்கத் தொடங்கினார். அப்போதுதான் திருமறைக் கலாமன்றத்தின் முதலாவது ஐரோப்பியக் கலைப்பயணம் நடைபெற்றது.

'வடலிக்கூத்தர் I' எனப் பெயரிடப்பட்டு 1997 இல் இடம்பெற்ற முதலாவது ஐரோப்பிய கலைப்பயணத்தில் நானும் ஒருவனாக இணைந்துகொண்டு பயணமாகினேன். பிரான்ஸில் ஓபவிலல்லியஸ் விமான நிலையத்தில் இறங்கி நிற்கின்றோம். திருமறைக் கலாமன்ற உறுப்பினர்கள் எம்மை வரவேற்பதற்காக அங்கு காத்திருக்கின்றார்கள். அவர்களில் உயர்ந்த ஆளுமை மிக்க தோற்றத்துடன் ஒருவர் நின்றுருந்தார். 'அவர்தான் சூரி' என எமக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். உயர்ந்த தோற்றம் அளவான சிரிப்பு, அதிகம் பேச்சில்லை, அன்பான வரவேற்பு அதுமட்டுமன்றி எம்மை வரவேற்க மன்ற உறுப்பினர்கள் தமது கார்களில் எம்மை ஏற்றியபோது அவர் நடந்து தான் வந்திருந்தார் 'நான் மேற்றோவில் வருகின்றேன்' என்று கூறி விலக நாம் கார்களில் பயணிக்கின்றோம். அப்போதுதான் அறிந்தோம் அவருக்கு அங்கு இன்னமும் நிரந்தர அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. தனது பயணத்துக்கு ஒரு காரகூட வாங்காதவர் ஆனால் கலைப்பணிகளுக்காக தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருந்தார். அவரைப்பற்றி வைத்திருந்த மதிப்பு மேலும் பல மடங்காக அதிகரித்தது. அந்தக்கலைப் பயணத்தினை அவர் திட்டமிட்ட முறையும் செயற்படுத்திய முறையும் அபாரமாக இருந்தது. பிரான்ஸில் இருந்து ஜேர்மனி, நெதர்லாந்து, சுவீட்சிலாந்து ஆகிய நாடுகளுக்கான பயண ஒழுங்குகளை இயக்குநருடன் இணைந்து மேற்கொண்டது மட்டுமன்றி, பரிசில் கலைஞர்கள் தங்குவதற்கான ஒழுங்குகள், ஒத்திகைக்கான இடத்தெரிவு, நிகழ்ச்சிக்காக மண்டப ஏற்பாடு, கலைநிகழ்வுகளையும் கண்காட்சியையும் ஏற்பாடுசெய்த முறைமை என ஒவ்வொன்றிலும் சிறந்த தலைமைத்துவத்துடன் உயர்ந்து நின்றார். அந்தப்பயணத்தில் இருந்துதான் அவருடன் நெருங்கிப்பழகும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. இயக்குநர் நீ.மரியசேவியர் அடிகளின் தீவிர விசுவாசியாக இருந்தார். கருத்தில் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் 'சேர்ந்து இயங்குதல்' 'அனுசரித்துப்போதல்' என்ற அவரின் குணஇயல்பு எனக்கு முன்மாதிரிகையாக இருந்தது. அதன்பின் இரண்டாவது வடலிக்கூத்தர் கலைப்பயணம் மட்டுமன்றி அதன்பின் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல கலைப்பயணங்களிலும் அவரது ஊக்கமும் உற்சாகமும் இருந்தன. அவரது ஓயாத முயற்சியினால் பிரான்ஸ் திருமறைக் கலாமன்றம் சிறப்பாக இயங்கத்தொடங்கியது. 'முற்றம்' என்ற பெயரில் காலாண்டிதழ் ஒன்றிணையும் வெளிக்கொணர்ந்தார். பரிசில் புலம்பெயர் மக்களின் ஒரு

கலாசார மையமாக மன்றம் இயங்கியது மட்டுமன்றி தாய்மன்றத்தின் சில செயற்பாடுகளுக்கும் உதவுகின்ற ஒன்றாக வளர்ந்தது. அதன் வளர்ச்சியில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக ஐரோப்பிய மையம் வருடாவருடம் நடத்துகின்ற ஆய்வு மாநாடுகளில் சூரி அவர்களின் நாடகமொன்றினை மேடையேற்றவேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புமளவுக்கு மன்றம் உயர்ச்சி கண்டது. 2015 இல் இருந்து 2019 வரைக்கும் நான்கு வருடங்கள் அவர்களது ஆய்வுமாநாட்டில் பரிஸ் திருமறைக் கலாமன்றத்தின் நாடகம் அரங்கேறியது. 2018 இல் அந்த ஆய்வு மாநாட்டில் வைத்து துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சுப்பையா அவர்கள் 'மதங்க சூரன்' என்ற பட்டத்தினை தேமியன் சூரி அவர்களுக்கு வழங்கிக் கௌரவித்தார்கள். 2020 இல் அவரது கூத்தினை தமிழ்நாட்டிற்கு அழைப்பதாகவும் கூறிச்சென்றிருக்கின்றனர். அவரது இழப்பில் பேராசிரியர் சொ. சுப்பையா வழங்கிய அஞ்சலி உரை அதற்கு சான்று பகர்கின்றது "We have lost a great artist. I was shocked to hear this sad news. when the drama was over. I was asking about kumbakarnan. He acted very well. I was told that he was the director of the drama. Really I thought that he should be invited to Tamilnadu to enact Thanga Tamil Vendan..."

கடந்த சில வருடங்களாக இலங்கைக்கு வருடந்தோறும் வருகைதரும் சூரி அவர்கள் வரும்போதும் ஆரோக்கியமான திட்டங்களோடுதான் வருவார். தன்னுடைய கிராமத்திலே கூத்துக்கலை நலிந்துகொண்டு செல்வதனைக் கண்ட அவர் தான் வரும் போது ஒரு கூத்து அரங்கேறுவதற்குரிய ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டு, இரண்டு வருடங்கள் இரண்டு கூத்துக்களை நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றியதன் பின்னரே பிரான்ஸுக்கு சென்றார். புலம்பெயர் மண்ணிலே ஈழத்தமிழரின் மரபுக்கலையான கூத்துக்கலையை நிலைபெறச் செய்யவேண்டுமென்ற அவராவில் ஆரம்பத்தில் எனது 'ஏகலைவன்' நாட்டுக்கூத்தினை நெறிப்படுத்தியது மட்டுமன்றி அதனை வீடியோ திரைப்படமாகவும் தயாரித்தார். பின்னர் அண்ணாவியார் பாலதாஸ் எழுதிய 'அனைத்தும் அவரே', 'நீ ஒரு பாறை' போன்ற கூத்துக்களை நெறிப்படுத்தினார். பின்னர் புதிய கூத்துக்களை எழுதும் முனைப்புப்பெற்று எழுதத் தொடங்கினார். அவர் எழுதிய ஐந்து கூத்துக்கள் 'யாழ்ப்பாணக் கூத்துக்கள்' என்ற பெயரில் அவரால் நூலாக்கம் செய்யப்பட்டிருப்பதுடன், அதனை யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிட்டபோது ஆய்வுரை நிகழ்த்தும் பணியையும் என்னிடமே தந்திருந்தார். விருப்பமின்றி கூத்துத்துறையில் ஆரம்பித்த அவரது பணி நடிகளாக, நெறியாளாக, எழுத்தாளனாக அவரை இயங்கவைத்து இறப்பிலும் கலக்கவைத்தது.

அவர் எழுதிய நாடகங்கள் செங்கோல் (2009), மனிதருள் மாணிக்கம் (2010), திருந்திய உள்ளம் (2011),

தர்மத்தூதுவன் (2012), வீணைக்கொடியோன் (2013), உள்ளக்கமலமடி (2018), தங்கத் தமிழ்வேந்தன் (2019) போன்றவையாகும். இவற்றினை விட பிரான்ஸ் திருமறைக் கலாமன்றத்திற்காக அவரே நெறிப்படுத்திய நாடகங்களாக ஏகலைவன், அனைத்தும் அவரே, நீ ஒரு பாறை, பலிக்களம், களங்கம், ,காவிய நாயகன், குருதி கழுவிய குவலயம், புனித பத்திரிசியார், செஞ்சோற்றுக் கடன், திருந்திய உள்ளம், வீர அபிமன்யு, மனிதருள் மாணிக்கம், தர்ம தூதுவன் என்பவை அமைந்தன.

இறுதியாக அவர் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது தாய்த் திருமறைக் கலாமன்றத்தில் 'நாட்டுக்கூத்து விழாவை' வருடந்தோறும் நடத்தவேண்டும் என்ற விருப்பினைக் கூறியதுடன், தன்னால் இயன்ற அளவில் பிரான்ஸ் மன்றத்துக்கூடாக உதவுவதாகவும், மரியசேவியர் அடிகளின் பவளவிழாவை சிறப்பிக்குமுகமாக அவருடைய நூல் ஒன்றினை தான் பொறுப்பெடுத்து வெளியிடுவதாகவும் கூறிச்சென்றார். அவரது எதிர்பாராத மறைவு அனைத்தையும் தடம்புரள வைத்து விட்டது.

சிறியவயதில் இருந்தே சமூகப்பிரக்கையோடு வளர்ந்த டேமியன் சூரி அவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் சமூகப்பணிகளில் தன்னை அர்ப்பணித்துச் செயலாற்றினார். திருமறைக் கலாமன்றத்தில் மட்டுமன்றி புலம்பெயர் மண்ணில் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம், ஆலய பாடகர் குழாம்... என பல பணித்தளங்களிலும் பணியாற்றி வந்துள்ளமை வியக்க வைக்கின்றது. கலைப்பணி மட்டுமன்றி துன்புறம் மக்களின் துயர் துடைப்பு பணிகளையும் தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்டவர். தன்னை கரைத்து கலைப் பணிசெய்த இக்கலைஞர் கலைத்தாயினால் கௌரவம் பெற்று அவள் புகழ் மடியில் மரணித்தார், தன்னிகரில்லா புகழ்பெற்றார், என்பது இழப்பின் துயரிலும் நிறைவைத்தருகின்றது.

"சூரி என்னும் பெயருடைய சூரியனாய் திகழ்ந்திட்டாய் பாரியைப் போல் பலவழியில் பலருக்கும் பணிசெய்தாய் வாரி உனைக்கொண்டு செல்ல வந்தனரோ வானோர்கள் மாரியைப்போல் கண்கலங்க வைத்தனையோ.."

(நீ.மரியசேவியர் அடிகள்)

துருவேறிய தகரக்குழலாகிய பெருமிதத்தூண்

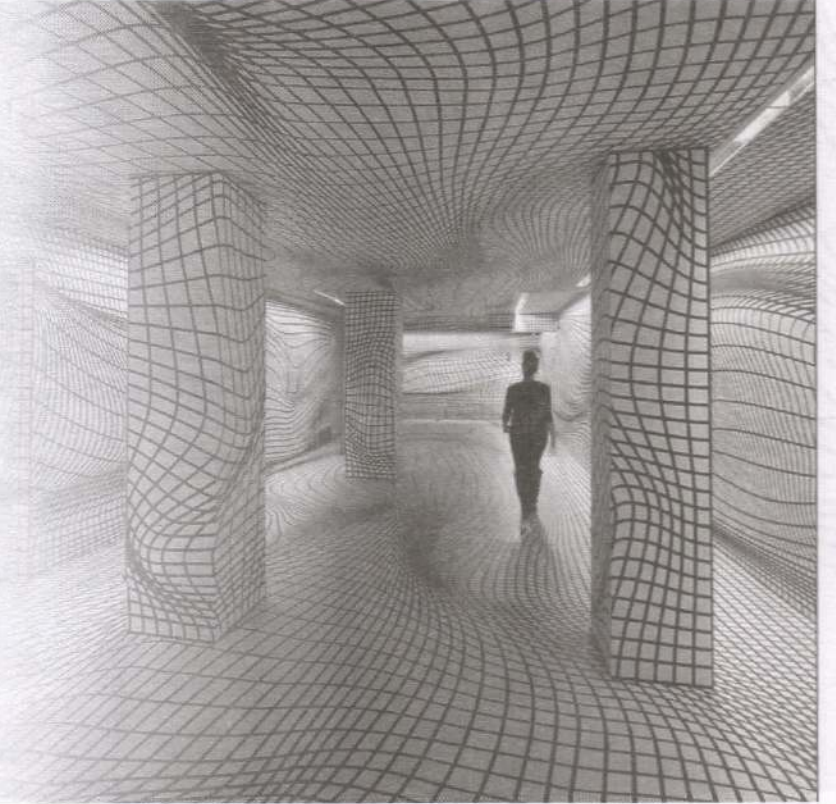
விடயங்களைத்
தெரிந்து கொள்வதற்கும்
பொய்களைத்
தெரிந்து கொள்ளாமல் விடுவதற்கும்
இடையிலான அதலபாதாளத்தில்
வீழ்ந்து கிடக்கின்றன.

சனநாயகத்தின் தூண்களில்
ஒன்றென நிமிர்ந்து நின்ற
நம்பிக்கைப் பெருமிதம்

ஆதிக்கத்தின் அதிகாரத்தின்
கறள்கட்டிப் போன
தகர ஊதுகுழல்களாக

பொய்களை புனைவுகளை
வெளிகள் எங்கணும்
அள்ளி அகற்ற முடியாத வகையில்
கொட்டித் தீர்த்த வண்ணம்

வணிகத்தின் பெருங்குடலுள்
குமைந்து கிடக்கின்றன.

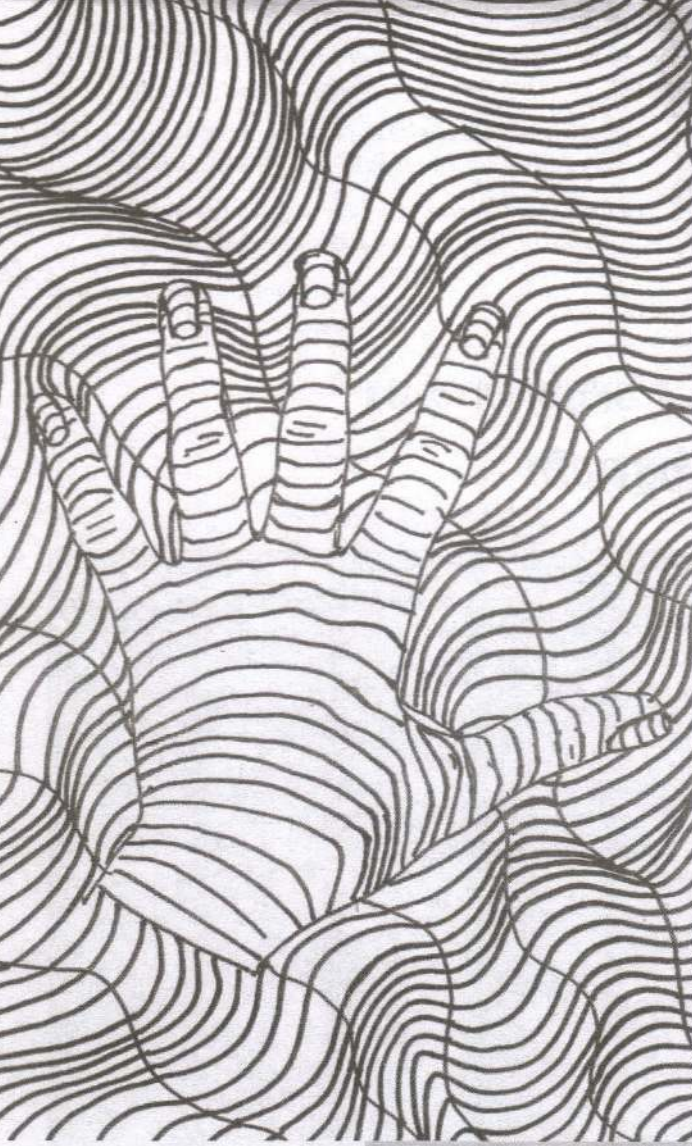

சி. ஜெயசங்கர்

கலைமுகம் - சூழ் 69

59

கைகரீ

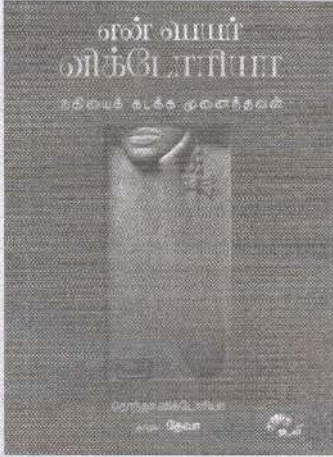

அந்தக் காகிதத்தில் ஒப்பமிட்ட கை
ஒரு நகரத்தையே வீழ்த்தியழிந்தது
அதிகார வலுமிகுந்த ஐந்து விரல்கள்
மூச்சுக் காற்றுக்கே வரி அறவிட்டன
இறந்தவர்களின் உலகினை இரட்டிப்பாக்கின
நாட்டு மக்களின் தொகையினை அரைப்பங்காக்கின
இந்த ஐந்து அரசர்களும்
ஒரு அரசனைக் கொன்று போட்டனர்

தோளிலிருந்து சரித்திறங்குகின்ற
வெண்கட்டியின் தூசி படிந்த
இந்த சக்திமிக்க கை ஏந்திய எழுதுகோல்
கொலைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது
பேச்சுக்களை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது

உடன்படிக்கையில் ஒப்பமிட்ட கை
நோயைப் பெருக்கிற்று. வறுமையை வளர்த்தது.
வயல்களில் வெட்டுக்கிளிகள் வந்து இறங்கின
மனிதனின் மீது அதிகாரம் செலுத்துகின்ற
கிறுக்கலான கையெழுத்துக்குரிய கையோ
மகத்துவமுடையது
அந்த ஐந்து விரல்களும்
இறந்தோர் தொகையைக் கணக்கிடுகின்றன
ஆனால் அவை பொருக்கேறிய காயங்களை
இதம் செய்தறியாதவை
நொந்தவனின் புருவத்தின் வியர்வையை ஒற்றியறியாதவை
ஒரு கை பரிதாபத்துக்குரியோரை ஆட்சி செய்யும்
மற்றையது சுவர்க்கத்தை ஆளும்
பெருக்குவதெற்கென கைகளிடம் இல்லை கண்ணீர்.

ஆங்கில மூலம்:
மலான் தோமஸ்
தமிழில்:
ந. சத்தியபாலன்

அருண்மொழிவர்மன்

ஈழத்திலக்கியம் பெரிதும் போரையும் போரின் தாக்கங்களையுமே தன் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டதாக அமைவதான குற்றச்சாற்று பரவலாக முன்வைக்கப்படுவதுண்டு. அதை முன்வைத்தே ஈழத்திலக்கியம் புலம்பல் இலக்கியமாகவே அமைகின்றது என்கிறதான அபிப்பிராயமும் கூறப்படுவதுண்டு. போரும் போரின் தாக்கமும் அதன் நேரடி அனுபவமும் என்பது எப்போதும் தமிழகத்தவருக்கும் ஈழத்தவருக்கும் வெவ்வேறு அனுபவங்களைத் தரக்கூடியதாகவே இருக்கின்றது. போரையோ அல்லது அதன் தாக்கத்தையோ நேரடியாகவோ அல்லது நெருங்கிய உறவுகளுடாகவோ சந்தித்திராத ஈழத்தவர் ஒருவரைக் காண்பது என்பதே மிக அரிதானதாகவே இருக்க, மாறாக போரை நேரடியாக - அதுவும் தமிழ் நாட்டு நிலப்பரப்பில் அனுபவித்த தமிழகத்தவர் ஒருவரைக் காண்பதென்பதே கூட மிக அரிதான ஒன்றாகவே இருக்கும். திரைப்படங்கள் குறித்த விமர்சனங்களைத் தொடர்ச்சியாக எழுதிவருகின்ற தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த சுரேஷ் கிருஷ்ணன் அண்மையில் இரண்டாம் உலகப்போரில் வெடித்த கடைசிக் குண்டு திரைப்படம் பற்றி முகநூலில் எழுதிய குறிப்பொன்றில் “தமிழ்த் திரைக்கு இது போன்ற மையம் புதிதுதான். வரவேற்கத்தக்கதுதான். ஆனால் நவீன போர்களை, அதன் விளைவுகளை யதார்த்தத்தில் சந்திக்காத (எம்டன் குண்டு போன்ற அரிதானவற்றைத் தவிர்த்து) தமிழ் மனது இதனுடன் எளிதில் ஐக்கியமாவது கடினம்.” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். போரும் அதன் விளைவுகளுமே யதார்த்தமாகிப் போன வாழ்வை முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக - இப்போதும் வாழ்ந்து வருகின்ற ஈழத்தவர் அவர் சொன்ன தமிழ் மனதுக்குள் இல்லை என்றே நினைக்கின்றேன். போரை வெறும் வீரப் பெருமிதமாகவும், வாய்ச் சவாலாகவும் திரைப்படங்களில் வருகின்ற நாயகத்துவம் சார்ந்த ஒன்றாகவுமே நினைக்கக் கூடியவர்களே போர்ப்பிரகடனம் செய்வதையும் அண்மைய காணொலி ஒன்றில் சீமான் தெரிவிப்பது போல, “எங்கள் மேல் யார் கைய வச்சாலும் போடுவம்” என்று அபத்தங்களை அள்ளி இறைக்கின்றார்கள். போரின் அழிவுகள், போர்க்குற்றங்கள்,

என் பெயர் விக்டோரியா

நூல்: என் பெயர் விக்டோரியா
(தன் வரலாறு)
ஆசிரியர்: நொந்தா விக்டோரியா
தமிழில்: தேவா
வெளியீடு: வடலி
பி 55, பப்பு மஸ்தான் தர்கா,
லாயிட்ஸ் சாலை,
சென்னை 600 009
பதிப்பு: ஏப்பிரல் 2018
விலை: 200. 00 (இந்திய ரூபா)

காணாமல் ஆக்கப்படுதல்கள், மனித உரிமை மீறல்கள், இனப்படுகொலை என்கிற அனைத்திற்கும் அப்பால் நிற்பது ஒரு மானுட அவலம். போர் பற்றிய ஒவ்வொரு எழுத்துகளும், பதிவுகளும் இந்த மானுட அவலத்தையே எனக்கு நினைவூட்டுகின்றன. போர் பற்றி நேரடியாக எழுதப்படும் ஆயிரம் சொற்களையும் விவரணங்களையும் தாண்டி உணர்வுத் தளத்தில் அவை ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களும் தவிப்புகளுமே அந்த எழுத்துகளுக்கு நியாயம் தேடித் தருவன. வடலி பதிப்பகம் தேவாவின் மொழியாக்கத்தில் வெளியிட்டிருக்கின்ற ‘என் பெயர் விக்டோரியா’ என்கிற தன் வரலாற்று நூல் அந்த வகையில் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும்.

1976 இல் ஆர்ஜன்மீனாவில் நடந்த ஆட்சிக் கவிழ்ப்பிற்குப் பின்னர் அங்கே இராணுவ ஆட்சி நிலை நிறுத்தப்பட்டது. இதன்போது காணமற்போனவர்களின் தொகை கிட்டத்தட்ட 30000 ஆக இருப்பதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதன்போது சட்டவிரோதமாகக் கைது செய்யப்பட்டு / கடத்தப்பட்டிருந்த கர்ப்பினிகளுக்குப் பிறந்த கிட்டத்தட்ட 500 இற்கு மேற்பட்ட குழந்தைகள் தமது பெற்றோரிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டு இராணுவ ஆட்சியாளர்களுக்கு நெருக்கமான வட்டத்தினரிடம் வளர்ப்பதற்காக ஒப்படைக்கப்பட்டனர். தமது பெற்றோர் பற்றியும் உண்மையான அடையாளம் குறித்தும் எந்தவிதமான அறிவும் இல்லாமலே இந்தக் குழந்தைகள் வளர்க்கப்பட்டு வந்தார்கள். இந்தக் குழந்தைகளை மீட்டெடுக்கவும், அவர்களது உண்மையான பெற்றோர் குறித்த தகவல்களை உறுதிப்படுத்தவும், இந்தக் காலப்பகுதிகளில் இடம்பெற்ற மனித உரிமை மீறல்கள், போர்க்குற்றங்கள் குறித்து விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தவும் வேண்டும் என்ற நோக்குடன் பெரும்பாலும் இந்தக் குழந்தைகளின் பாட்டினர்களால் உருவாக்கப்பட்ட சங்கம் ஒன்றும் (Grandmothers of the Plaza de Mayo) ஆர்ஜன்மீனாவின் மனித உரிமை அமைப்பான எச் ஐ ஜே ஓ எஸ் (H.I.J.O.S) என்ற அமைப்பும் போராடி வருகின்றன. இந்தப் போராட்டங்கள் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும்போதே, இவ்வாறு களவாடப்பட்ட குழந்தைகளில் ஒருவரும் பின்னர்

புலனாய்வுப் பத்திரிகையாளராகி இராணுவ ஆட்சிக் காலத்தில் சிறையில் இருந்தவருமான மிரியம் லெவின் என்பவர் ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக் காலத்தில் கடற்படை முதலநிலை அதிகாரியாக இருந்த அடெல்போ தொந்தோ இடதுசாரிகளான தனது தம்பியார் காபோ என்றழைக்கப்படும் யோசே மரியா தொந்தோவையும் அப்போது ஐந்து மாதக் கர்ப்பிணியாக இருந்த அவர் மனைவி கோரி என்றழைக்கப்படும் கில்டா மரியா பெரஸ் ஆகிய இருவரையும் கடத்தி, சித்திரவதை செய்து கொலை செய்தார் என்றும் குற்றஞ்சாற்றுகின்றார். இவர்கள் சிறையில் இருக்கின்றபோது கோரி ஒரு மகளைப் பெற்றெடுத்தார் என்றும் அந்தக் குழந்தைக்கு விக்டோரியா என்று பெயரிட்டார்கள் என்றும் சிறையில் அதேகாலப்பகுதியில் இருந்தவர்கள் தெரிவிக்க, அந்தக் குழந்தை இப்போது எங்கே இருக்கின்றது என்பது குறித்து தேடல்களும் ஊகங்களும் தொடர்கின்றன. ஊடகங்களின் அவசரத்தினால் மரியேல் தொந்தோ என்கிற பெண்ணே அந்தக் குழந்தையாக இருக்கலாம் என்று செய்தி பரவலாகி மரபணுச்சோதனை செய்யப்படுகின்றது. ஆனால் மரியேலின் மரபணுவுக்கும் காபோ, கோரியுன் மரபணுக்களுக்கும்மான பொருத்தம் ஏற்படாமல் போகின்றது.

ஊடகங்களைப் போன்று அவசரப்படாமலும் பொறுப்புணர்வுடனும் பாட்டிமார்கள் தொடர்ந்து தேடல்களினூடாக முன்னாள் இராணுவ அதிகாரியும் சித்திரவதைகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவருமான ரவுல் - கிறிசில்லாவின் மகளாக வளர்ந்து வந்த அனலியாவே உண்மையில் பெற்றோர் கடத்தப்பட்டு சிறையில் பிறந்து, பெற்றோர் கொல்லப்பட்டபின் கைமாற்றப்பட்ட குழந்தையான விக்டோரியா தொந்தோ என்பது உறுதிசெய்யப்படுகின்றது. இந்தப் பூர்வ கதையையும் அனலியாவின் கதையையும் விக்டோரியா தொந்தா கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கதையையும் விக்டோரியா தொந்தா எழுதியிருக்கின்றார். My Name is Victoria : The extraordinary story of one woman's struggle to reclaim her true identity என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்திலிருந்து தேவாவின் மொழிபெயர்ப்பில் இது தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

இராணுவப் புரட்சிக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலிருந்து பின்னர் தொடர்ந்த இராணுவ சர்வாதிகார ஆட்சி, அதன் பின்னர் இராணுவப் புரட்சியின்போது இழைக்கப்பட்ட படுகொலைகள், மனித உரிமை மீறல்கள் போன்றவற்றில் இருந்து தமது தரப்பைக் காப்பது பண்ணுவதற்காக ஆட்சியாளர்கள் செய்த தந்திரங்கள் மற்றும் அதிகார மீறல்கள் இவற்றுக்கெதிராகத் தொடர்ந்து முதிய பெண்கள் மற்றும் மனித உரிமைவாதிகளின் போராட்டங்களினால் வென்றெடுக்கப்பட்ட நீதி போன்றவற்றினை அங்கே வாழ்ந்த மக்களின் பின்னணியில் வைத்து எழுதப்பட்டிருப்பது என் பெயர் விக்டோரியாவின் சிறப்பு. ஆயினும் எனது வாசிப்பில் என் பெயர் விக்டோரியா உயர்ந்து நிற்பதற்குத் தலையாய காரணம் அதில் வருகின்ற விக்டோரியா, அவளின் உண்மையான அக்காவான பானியலா, விக்டோரியாவின் தோழியாக வருகின்ற இன்னொரு விக்டோரியா, ரவுல், காபோவின் தகப்பனாக வருகின்ற தெல்மா மற்றும் காணாமலாக்கப்பட்ட இரட்டையரான ரெகியாதோ - கொலாசா என்று அதில் வருகின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு கதையும் பார்வையும் தனித்துவமான அடையாளங்களும் இருக்கின்றன. தனது கருத்தியலை உரத்துப் பேசுவதற்காகவே ஒற்றைத்தன்மையாக பாத்திரங்களையே தாங்கியே அநேகமான புனைவுகள் வரு

கின்ற சமகாலத்தில் ஒரு தன்வரலாற்று நூல், அதிலும் நேரடியாக அரசியலைப் பேசுகின்ற ஒரு அரசியற் செயற்பாட்டாளர் மற்றும் பாராளுமன்ற அரசியல்வாதியும் தன் வரலாறானது தான் வாழ்வில் சந்தித்த தன் வாழ்வில் ஏதோ ஒரு பாதிப்பையேனும் ஏற்படுத்தியவர்களையே கூட அவர்களுக்காக தனித்துவமான பார்வைகள் மற்றும் அடையாளங்களுடனேயே வெளிப்படுத்துவது முக்கியமான ஒரு விடயம்.

மனித உரிமைகளுக்காக குரல் கொடுப்பவராகவே ரவுலின் மகள் அனலியாவாக வளர்ந்துவரும் விக்டோரியாவால் தனது 'வளர்ப்புத் தகப்பன்' ரவுல் போர்க்குற்றங்கள் செய்தார், தன் பெற்றோரையும் புரட்சியாளர்கள் பலரையும் கொன்ற இராணுவத் தரப்பில் முக்கியமான ஒருவராக இருந்ததுடன் சித்திரவதைகளுக்கும் பொறுப்பாக இருந்தார், இராணுவப் புரட்சியின்போது இடம்பெற்ற பல கடத்தல்களில் அவருக்கும் பங்கிருந்தது என்று தெரியவருகின்றபோதும் அவரால் இன்னொரு புறத்தில் தனது செயற்பாடுகள் குறித்து ரவுலுக்கு நேர்மறையான பார்வையில்லாதபோதும் கூட பல சந்தர்ப்பங்களில் ரவுல் அவரது செயற்பாடுகளுக்கு ஆதரவாக இருந்தது, அனலியா முன்னெடுத்த சில சமூகசேவைகளில் ரவுலும் சேர்ந்து வேலைசெய்தது போன்றனவும் சேர்ந்தே நினைவுக்கு வருகின்றன. அரசியல் ரீதியாக தனக்கும் தனது வளர்ப்புத் தகப்பனான ரவுலுக்கும் இடையில் எதிரெதிர் நிலைப்பாடு இருந்தபோதும் கூட இந்த உதவிகளை ரவுல் செய்தார் என்பதும் தனது முடிவுகளுக்கு எதிராகத் தன்னைக் கட்டாயப்படுத்தவில்லை என்பதுவுமே அனலியாவின் மனதில் இருக்கின்றது.

காணாமலாக்கப்பட்ட இரட்டையர்களான ரெகியாதோ - கொலசோ சிறுவர்களாக இருந்தபோதே அவர்களது உண்மைப் பெற்றோர் கண்டறியப்பட்டு பரகுவேயில் அப்போது இருந்த அவர்களைத் தற்போது வளர்க்கின்ற பெற்றோரிடமிருந்து பிரித்து உண்மைப் பெற்றோரிடம் சேர்க்கும்படி நீதி விசாரணைகள் கிட்டத்தட்ட 8 ஆண்டுகள் இடம்பெற்று கடைசியில் 1993இல் உண்மைப் பெற்றோரிடம் இரட்டையரை ஒப்படைக்கும்படி தீர்ப்பு வெளியாகின்றது. மிக நீண்டகாலம் இந்த வழக்கு இடம்பெற்றது கிட்டத்தட்ட 9 வயதிலிருந்து இந்தச் செய்திகள், வழக்கு விசாரணைகளால் இந்த இரட்டையருக்கு ஏற்பட்ட மன அழுத்தமும் சேர்ந்து இரட்டையருக்கு ஏற்பட்ட குழப்பத்தால் நீதிபதி உண்மைப் பெற்றோருக்கு வழங்கப்பட்ட பராமரிப்பு உரிமையை ரத்துச் செய்கிறார். இரட்டையரும் தமது வளர்ப்புப் பெற்றோருடனேயே தாம் வாழப்போவதாகச் சொல்கின்றனர். இது பாட்டிமார் சங்கம், மனித உரிமைவாதிகளுக்கு பின்னடைவை ஏற்படுத்துகின்றது. சர்வாதிகரிகளுக்குச் சார்பான பழமைவாத ஊடகங்களும் இவற்றை மனித உரிமைவாதிகள், பாட்டிமார் சங்கத்துக்கு எதிரான பிரசாரத்துக்குப் பயன்படுத்துகின்றனர். இவைபற்றிய விவரணப்படங்களைப் பார்க்கின்ற விக்டோரியா, ஒருவேளை தனது பெற்றோர் பற்றிய உண்மை தெரியவந்தபோது தானும் குழந்தையாக இருந்திருந்தால் தான் எந்த முடிவை எடுத்திருப்பேன் என்று தன்னால் உறுதியாகச் சொல்லமுடியவில்லை என்றே கூறுகின்றாள். ஆனாலும் தன் அடையாளங்களைக் கண்டடையும் விக்டோரியா, பாட்டிமார் சங்கத்தில் தொடர்ச்சியாக காணாமலாக்கப்பட்ட தன் பேர்க்குழந்தை உட்பட்ட குழந்தைகளுக்காக ஓயாது போராடிவரும் எஸ்ரெல்லாவிடம்

அழுதபடி நன்றிகூறிக்கொள்வதுடன் ரவுலிங்கிற்காக மன்னிப்பும் கேட்டுக்கொள்கின்றாள்.

முத்தமகன் இராணுவ அதிகாரிகளில் ஒருவராக இருந்து இந்தக் கடத்தல்களையும் கொலைகளையும் முன்னின்று நடத்தியவர், இளையமகன் இராணுவ அடக்கு முறைக்கு எதிரான இடதுசாரிப் புரட்சிக்காரன் என்கிறபோது காணாமற்போன தனது இரண்டாவது மகனுக்காக மனித உரிமைகள் சங்கத்திடம் ஐம்பது தடவைகள் மனுத்தாக்கல் செய்கின்றார் விக்டோரியாவின் அப்பப்பா தெல்மா. அவர் ஒருமுறை சொல்லுவார் “எனக்கு இரண்டு மகன்கள் இருந்தார்கள். மொன்ரோநேரோவாக இருந்த மகன் இறந்து போனான். மற்ற மகன் ஒரு கொலையாளி. அவனும் என்னைப் பொறுத்தவரை செத்துவிட்டான்” என்று.

விக்டோரியாவிிற்கும் அவளது உண்மையான அக்காவான டானியலாவிிற்குமான முரணும் ஒருவிதத்தில் சுவாரஸ்யமானது. தனது அடையாளங்களைக் கண்டடையும் விக்டோரியா, அந்த அடையாளம் பற்றித் தொடர்ந்து தேடுகின்றாள், அத்துடன் ஒருவிதத்தில் அது அவளது அரசியலையும் கூர்மையாக்குகின்றது. அவளுக்கு யாருடனும் வெறுப்பில்லை. அடொல்போ, ரவுல், டானியலா உட்பட அனைவரையும் புரிந்துகொள்ளவே அவள் முயற்சிக்கின்றாள். ஆயினும் அவள் தனது அடையாளங்களுடன் நின்றே அதனைச் செய்கின்றாள்.

ஆனால் டானியலா உண்மையை நோக்கி பயணிக்கவே தயங்கிவிடுகின்றாள். தனது அடையாளத்தை அழிப்பதற்காக அவளுக்கு வழங்கப்பட்ட டானியலா என்ற பெயரையே அவள் தன் அடையாளமாக்கிக் கொள்கின்றாள், இடதுசாரித்துவ நிலைப்பாட்டுடன் போராடிய தனது பெற்றோரை அவள் கிரிமினல்கள் என்றே குறிப்பிடுகின்றாள். டானியலா அங்கேயே தேங்கிவிட, தன்னுடையதும் தன்னுடன் சேர்த்து அழிக்கப்பட்டவர்களதும் அடையாளத்துக்காகவும் உரிமைகளுக்காகவும் போராடுவதையே தன் பாதையாகக் கொள்கின்றாள். அரசு பயங்கரவாதம், அதன் விளைவுகள், காணாமலாக்கப்பட்டவர்கள், தொடரும் ஒடுக்குமுறைகள் என்பவற்றுக்கு அப்பாலும் விக்டோரியா நம்பிக்கை இழக்காமல் தொடர்ந்தும் பயணிக்கின்றாள். முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னால் கடத்தப்பட்டவர்களுக்காகவும் காணாமற்போனவர்களுக்காகவும் போராடத் தொடங்கிய பாட்டிமார் ஏந்திக்கொண்டிருந்த நம்பிக்கையே இப்போது விக்டோரியாக்களின் கைகளுக்கு வந்திருக்கின்றது. போரினால் பாதிக்கப்பட்டு அழிவுற்ற எந்த சமூகத்தினரும் தனித்துவிடப்பட்டவர்கள் இல்லை, என்றோ எங்கோ எவருக்காவோ ஒருவர் எடுத்து வைத்த விடுதலைக்கும் உரிமைக்குமான ஓர் அடியால் தொடங்கிய உலகளாவிய பயணத்தின் எல்லைகளைக் கடந்து அவர்களுக்காக நடப்பவர்கள் இருக்கின்றார்கள். நதியைக் கடக்க முனைந்தவர்கள் பாட்டிமார்களும் அவர்கள் பேத்தியர் விக்டோரியாக்களும்.

இயல்வானன்

கூடல் கண்டடைய முடியாத ஒரு அதிசயம். அது தனது பொக்கிசங்களை அள்ளி அள்ளித் தரும். சிலவேளை ஏமாற்றும். சிலவேளை சீற்றங் கொண்டு எல்லாவற்றையும் துவம்சம் செய்யும். அதன்பின் எதுவுமே நடவாதது போல அமைதியாக அலைகளை எறிந்து கொண்டிருக்கும். இந்தக் கடலை பரதவர் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் பெருஞ் சக்தி. இந்தக் கடலை வெற்றி கொள்வதற்காக தினமும் நடத்தும் போராட்டத்திலேயே இவர்களது வாழ்க்கை கட்டவிழ்கிறது. இந்தப் போராட்டம் கடலுடன் மட்டுமல்ல, அயல் மனிதர்களுடனும்.

மன்னார் மாவட்டத்திலுள்ள பரதவ மக்கள் முத்துக் குளித்தலைக் கைவிட்ட பின்னர் மீன்பிடித் தொழிலை மேற் கொள்வதற்காக எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள், புதிய மாற்றங்

குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர்

நூல் : குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர்
(நாவல்)
ஆசிரியர் : சீமான் பத்திநாதன் பர்ணாந்து
வெளியீடு :
பதிப்பு : 02.10.2019
விலை : 500.00

கள், அதனால் விளைந்த நன்மை தீமைகளை சீமான் பத்திநாதன் பர்ணாந்துவின் ‘குஞ்சரம் ஊர்ந்தோர்’ நாவல் பேசுகிறது.

மன்னார் மாவட்ட மீனவ மக்களின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புக்களை எஸ்.ஏ.உதயனைத் தொடர்ந்து சீமான் பத்திநாதன் பர்ணாந்து மூலமே தரிசிக்க முடிந்தது. இவரது எழுத்துக்கள் அனுபவச் சரடாக நாவல் முழுவதும் கட்டவிழ்கிறது. சம்பவங்களுடாக மனிதர்களை இயங்க வைத்து கதை நகர்த்தப்படுவதால் பாத்திரங்களின் மனநிலைகளுடன் வாசகர்கள் பயணிக்க வழியேற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது நாவலின் சிறப்பு எனலாம். இந்த நாவலின் பிரதான பாத்திரமான ஆனாப்பிள்ளையில் இருந்து கொஸ்தான், வீரசிங்கம், தனுஸ் தண்டேல், மோட்சம் பர்ணாந்து முதலாளி, தேவராசு, சிங்கராசு, இளவழியம்மாள், சின்னப்பு முறாயசு, முவிராசாக்கள் வாசாப்பு

எழுதும் அப்பு, பெனடிற் முதலாளி, அம்து பாய் எனக் கதை முழுவதும் பாத்திரங்கள் இயங்கி, உரையாடி, செயல்களைச் செய்வதனுடாக கதை நகர்த்தப்படுகிறது.

முத்துக்குளித்தலில் ஈடுபட்ட மக்கள் அது அற்றுப் போன பின்னர் நகர்ந்து வங்காலையில் வசிக்கின்றனர். சிறிய வள்ளங்களில் தொழிலுக்குச் சென்று அந்த மக்கள் படும் கஷ்டங்களை நாவல் ஆரம்பத்தில் பேசுகிறது. சோளக்க காற்று எழுந்து தொழில் பாதிக்கப்படும் மூன்று மாத காலங்களில் வீடுகளில் வறுமை தாண்டவமடும். கெளுத்து மீன் முட்டையைச் சுட்டும், கடற்கரைத் தரையில் விளையும் உமரிக் கீரையையும், வரி மட்டியையும் பொறுக்கிச் சென்று கறியாக்கியும் சாப்பிட வேண்டிய நிலை ஆனாப்பிள்ளைக்கு. பிள்ளைகளுக்கோ கஞ்சியும் மறுநாள் மீந்த சோறும். பட்டினியுடன் கழியும் வாழ்க்கை.

இந்த நிலையில் சுழன்றாடிய காற்றுக்கு ஒத்துப் பட்டு சிறிய வள்ளங்கள் உடைந்து போகின்றன. அதனைத் திருத்துவது கடினம் என உள்ளூர் ஓடாவி(தச்சுத் தொழிலாளி) சொல்லி விடுகிறார். எனவே, ஒரு ஓடாவியை கொழும்புப் பக்கத்தில் இருந்து சுட்டி வருவதற்காக பாய்மரத் தோணியில் புறப்படுகிறார்கள். அவர்கள் சென்ற இடம் மோட்சம் பர்ணாந்து முதலாளியின் கருவாட்டுக் கடை. அவரோ வள்ளங்களை விட்டு விட்டு வத்தைகளில் தொழிலை ஆரம்பிக்கக் கேட்கிறார். ஆனால் வந்தவர்களோ வத்தைகள் உடைந்து விடும், அதிக முதலீடு தேவை என மறுத்து ஓடாவியைத் தேடிக்கொண்டு புறப்படுகிறார்கள்.

ஆனாப்பிள்ளை கொழும்பைச் சுற்றிப் பார்க்கச் செல்வதாகக் கூறி மற்றவர்களை அனுப்பி விட்டு, மோட்சம் பர்ணாந்துவின் உதவியுடன் காசு ஏதும் கொடுக்காமலேயே வத்தையொன்றை வாங்குகிறார். கருவாட்டை வழங்குவதன் மூலம் கடனைப் பகுதி பகுதியாகத் திருப்பிச் செலுத்துவது என்பது ஏற்பாடு. கருவாட்டை வேறு எவருக்கும் விற்கக் கூடாது என்பது ஒப்பந்தம். அதனை ஓட்டப் பழக்குவதற்காக தனுஸ் தண்டேலை அனுப்பி வைக்கிறார். அப்படி அனுப்பி வைப்பதன் மூலம் பிடிக்கப்படும் மீனைக் கருவாடாக்கி மோட்சம் பர்ணாந்துவின் கடைக்குக் கிடைக்கச் செய்வதை உறுதிப் படுத்துவது ஒரு நோக்கம். இந்தியாவுடன் தங்கக் கடத்தலை தனுஸ் மூலமாக மேற்கொள்வது மறு நோக்கம்.

இப்படி கதை முழுவதும் மனிதர்களுக்கிடையிலான ஊடாட்டங்கள், வெஞ்சினம், வெம்பகை, வஞ்சனை, பழிதீர்த்தல், பொறாமை, பகட்டுப் போட்டி, ஒருவரை ஒருவர் புறங் கூறல் என்று கிராமாந்தர வாழ்வின் அத்தனை நன்மை, தீமைகளையும் நாவல் பேசுகிறது.

‘கதைமாந்தர்களே பிரதியை முழுவதுமாக வசப் படுத்திக் கொண்டு தம் கதைகளைத் தாமே எழுதிச் செல்கிறார்கள். பல இடங்களில் சீமான் பத்திநாதன் பர்ணாந்து அவர்கள் பிரதிக்கு வெளியே நிறுத்தி வைக்கப்படுவதை பிரதியை நெருக்கமாக வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் உணர்வார்கள்’ என்று அணிந்துரையில் எழுத்தாளர் வி.கௌரிபாலன் கூறுவது உண்மையே.

இந்த நாவலில் இன்னொரு விடயமும் உள்ளது. அது திருச்சபைக்கும் பிரதேச மக்களுக்கும் இடையிலான பிரச்சினை. யாழ்ப்பாணத் திருச்சபையின் கட்டுப்பாட்டைப் புறந்தள்ளி இன்னொரு மறை மாவட்டமாக மன்னார் மேலெழுந்ததன்

பின்னணி தொடர்பிலும் வங்காலைப் பங்குக் கோவிலை முன்வைத்து நடக்கும் சம்பவங்கள் ஊடாக நூலாசிரியர் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

இந்த நாவல் பேசும் களமும் காலமும் காட்சி விரிப்பினுடாக நன்கு முன்வைக்கப்படுகிறது. அதற்கு அப்பால் நாவலை வழிநடத்துவது கதாமாந்தர்களுடைய உரையாடல்கள். வங்காலை பரதவ சமூகத்தின் பேச்சு மொழி, கொழும்பு வணிகர்களின் பேச்சு மொழி இயல்பாக விரவிக் கிடக்கிறது. பிரதேச மரபுத் தொடர்கள், பழமொழிகள் எல்லாம் வருகின்றன.

அந்தக் காலத்தில் நிலவிய சாதி சார்ந்த பிரச்சினைகளையும் நாவல் பேசுகிறது. பங்குக் கோவில் பிரச்சினையும் சாதி சார்ந்தே எழுகிறது. கருவாட்டு வியாபாரத்தில் நாடார் சாதியினர் ஈடுபட முனைவதால் தமது தொழில் பாதிக்கப்படுவது தொடர்பில் மோட்சம் பர்ணாந்து முதலாளி பின்வருமாறு சொல்கிறார்.

“அதுல பாரு வீரசிங்கம். இந்த நாடாப் பயலுவ எல்லாம் நம்ம யாவார்த்துல கைபோட ஆரம்பிச்சுட்டான். அங்கின தூத்துக்குடியிலும் ஒரே களேபரம். ஆள் பேர் தெரியாம கதிரை போட்டு ஆதரிச்சா அவன் நம்ம வீட்டுக்குள்ள இல்ல கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுட்டான்”

வீரசிங்கம் விட்டுக் குடுக்காம பதிலளித்தார்.

“நம்ம பக்கமெல்லா அப்படியில்ல. சீவலோடு மட்டும் நிச்சிறாக. மரங்களெல்லாம் நம்ம ஊட்டுது”

“கண்ணுக்க வச்சிருங்க. கால வாரி விட்டிடுவானாக. கயவாளிப் பயலாக”

கூசையப்பர் திருநாளில் திருவுருவத்தைக் கடலில் கொண்டு சென்று மறுபடி கொண்டு வரும் நிகழ்வு ஏகப்பட்ட இழுபறிகள், போட்டிகளின் பின்னணியில் நடக்கிறது. சுருபத்தைக் கொண்டு சென்று கரைக்கு வந்து படகில் இருந்து இறங்கும் போது குருவானவர் சுருபத்துடன் தண்ணீருக்குள் விழுந்து விடுகிறார். அப்போது ஒருவர் சொல்கிறார்.

“அவரு(கூசையப்பர்) சாதியில் தச்சன் கண்டியாநம்ம பரவப் பயல்களிட ஆட்டத்துக்கெல்லாம் ஆட மாட்டன் எண்டு சொல்லாமல் சொல்லிப்பட்டாரு”

பணத்தாசை எவ்வாறு மனிதர்களைக் கூறு போட்டு, மனித வாழ்வைச் சிதைத்து அழிக்கிறது என்பதையும் நாவல் சொல்கிறது. வறுமையில் குடியும் குடித்தனமுமாக வாழ்ந்த ஆனாப்பிள்ளை பெரிய சம்மட்டியாராகி, பகட்டு வாழ்க்கை வாழ்ந்து, வீம்பாகத் திரிந்து, கடைசியில் மனநோயாளியாக சீண்டுவாரில்லாமல் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் நிலை சோகந் தரும் வகையில் நாவலில் கட்டமைந்துள்ளது.

இந்த நாவல் ஒரு திரைக் கதை போல விரிந்து செல்கிறது. படச் சட்டகம் போல காட்சிகள் வந்து போகின்றன. ஒரு திரைப்படமாக எடுப்பதற்குப் பொருத்தமான நாவல் நாவலில் நூலாசிரியர் பேசும் இடங்களில் மொழிசார்ந்து காணப்படும் தவறுகள், எழுத்துப் பிழைகள் என்பன நாவலை வாசிக்கும் போது இடர் தந்தாலும் மொழிநடையும், பாத்திரங்களை இயங்க வைத்து நகர்த்திச் செல்லும் பாங்கும் நாவலின் பலமாக இருந்து வாசகர்களை அழைத்துச் செல்கிறது. இவரிடமிருந்து மேலும் படைப்புகளை இலக்கியவுலகு எதிர்பார்க்கிறது.

கணபதி சர்வானந்தா

ஆழமான காயங்களை விசாரிக்கும் அதிர்வுகளாக செ.அன்புராசா அடிகளாரினால் எழுதப்பட்ட சமூக மானிடவியல் கட்டுரைகளைப் பார்க்கிறார் நாவலாசிரியரான உதயன். அதிர்வுகள் - 02 என்ற அன்புராசா அடிகளாரின் எழுத்துகளுக்கு முன்னர் வெளிவந்த அதிர்வுகள் - 01 என்ற நூல் எனக்குப் பார்க்கக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அதிர்வுகள் - 02 இன் ஊடாக அதனைப் பார்க்க முடிகிறது. அதில் உள்ள எழுத்துகள் என்னவென்று ஊகிக்கவும் முடிகிறது.

இந்த நூல் ஏன் முக்கியமானது. “பல தீய சக்திகள் நம்மில் வேருன்றி நமது இருப்பையும், மதிப்பையும் தற்கொலைக்கு உட்படுத்துகின்றன. வெளியிலிருந்து வரும் தீய சக்திகளுக்கெதிராக உயிர் கொடுத்துப் போராடிய எமது சமூகம், இன்று, எம்மில் குடியேறும் தீய சக்திகளுக்கெதிராகவும் போராட வேண்டியாயிற்று” என தனது அணிந்துரையில் பேராசிரியர் எஸ்.ஜே.இம்மானுவேல் அடிகள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதிர்வுகள் - 02 இல் வெளியாகிய கட்டுரைகளுக்கூடாக அன்புராசா அடிகளார் ஒரு சமூகப் போராட்டத்தை நடத்தியிருப்பதை அவர் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். அவற்றை வாசித்து உணர்ந்தவராகவே அவர் தனது கருத்தை அவ்வாறு வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார்.

அன்புராசா அடிகளாரின் வாழ்க்கைப் பயணம் நீண்டது என்பதனை அவர் அனுபவத் திரட்டாக வெளிவந்திருக்கும் இந்நூல் விளக்குகிறது. அவர் உள் நாட்டிலும், வெளிநாட்டிலும் வாழ நேரிட்ட காலங்களில் சமூக அக்கறையோடும், பிற மனிதர் சார்ந்த கரிசனையோடும் வாழ்ந்திருப்பதற்கு ஆதாரமாக அவரது எழுத்துகள் அமைந்திருக்கின்றன. இந்நூலை படித்தபோது “எனது வீட்டு முற்றத்தில் காலைதோறும் வந்து லூட்டி அடித்து எம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் கிடக்கின்ற நெல் மணிகளைக் கொத்திப் பங்கீடு செய்யும் பிலாக்கொட்டைக் குருவிகளின் ஞாபகமே” எனக்கு ஏற்பட்டது. ஏனெனில் அன்புராசா அடிகளும் அவ்வாறே விடயங்களை மிகவும் அவதானமாகக் கொத்திச் சேர்த்து, சமூகத்திடையே எமது கண்ணுக்கு எட்டாது ஆழ அமிழ்ந்து கிடக்கும் விடயங்களை மக்கள் பார்வைக்கு எழுத்துகளாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். அப்படி வருவதற்கு அவர் அடிமனத்தில் வேருன்றிக் கிடக்கும் அவர்

அதிர்வுகள் - 02

நூல்: அதிர்வுகள் - 02
(சமூக மானிடவியல் கட்டுரைகள்)
ஆசிரியர்: செ. அன்புராசா
வெளியீடு: முத்தமிழ்க் கலாமன்றம்
முருங்கன்
பதிப்பு: ஜப்பசி 2018
விலை: 400.00

கொண்ட சமூகப் பொறுப்புத் தான் காரணமாக இருக்க முடியும். இப்படியான சிந்தனைகள் இலகுவாக ஒரு மனிதனுக்குள் வந்துவிடுவதில்லை. அதற்கும் ஒரு கொடுப்பனவு வேண்டும் என எனது ஆசிரியர் அடிக்கடி எனக்கெடுத்துரைக்கும் அந்த வரிகளைத்தான் எண்ணத் தோன்றுகிறது. இது அவர் பிறப்பின் இரகசியத்தைச் சொல்லி நிற்பதாக ஏன் எண்ணக் கூடாது. அவர் சமூகத்துக்கு முக்கியமானவராக இறைவன் எண்ணி இருக்கலாம். அந்த எண்ணமே இப்புவிவில் அவர் பிரசவம் என்றும் சொல்லலாம்.

அதனால் தான் அவர் 2011 இல் இருந்து ‘மன்னா’ பத்திரிகையில் இந்த விடயங்களைத் தொடர்ச்சியாக எழுதுவதற்கு இறை ஆசி உண்டாயிற்று என நான் நினைக்கிறேன். தொடராக எழுபதுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளை எழுதுவதற்கு அவருக்கு எழுத்தாற்றல் மட்டுமல்ல கூடவே அசைக்க முடியாத தன் நம்பிக்கையும் வேண்டும் என்பது எனது அனுபவம். ஏனெனில் ஒரு பத்தி எழுத்தாளனைப் பொறுத்தவரை அவர் சொல்லுகின்ற கருத்துகள் அவர் சொந்தக் கருத்துக்களாக இருக்கலாம். ஆனால் அவை வாசகர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டுமே! பொதுவாக இவ்வாறான எழுத்துகள் மானிட வாழ்க்கையைத் திசை திருப்புவதாகக் கண்டால் அதனை வாசகரும் படிக்கார். பத்திரிகை ஆசிரியரும் அவற்றைத் தொடர்ந்து பிரசுரிக்கார். எனவே அவர் இந்தக் கட்டுரைகளை எழுதிய அச் சம காலங்களில் அவைகள் மக்களுக்கு வேண்டுபனவையாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றன. அவை மக்களால் ஏற்புடையதாகக் காணப்பட்டதே அவற்றின் தொடர்ச்சிக்கூரிய காரணம்.

அது மட்டுமல்லாமல் அவற்றை ஒரு நூலாகத் திரட்டுவதற்குரிய எண்ணம் அன்புராசா அடிகளாருக்கு ஏற்பட்டதற்கு அக் கட்டுரைகள் என்றும் சமூகத்திற்குத் தேவை என்று அவர் எண்ணி இருக்கலாம். அவை என்றும் எமது சமூகத்துக்கு வழிகாட்டுபவைகளாக இருக்கும் என அவர் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கலாம். அதனைப் படிப்பவர்கள் என்றும் பயன்பெறலாம் என்ற மேற்சொன்ன காரணங்கள்தான் முன்னின்றிருக்கும். அவர் எண்ணங்கள் ஏற்புடையனவென்று அவற்றை வாசித்தபோது நான் உணர்ந்து கொண்டேன். எனவே

இந்தக் கட்டுரைகள் அன்புராசா அடிகளார் எண்ணியபடி சமூகத்தை மீண்டும் சென்றடையும். அவர் எழுத்துகள் எல்லாம் ஒரு நூலில் கிடைப்பதால் முன்பு அவர் தொடரை வாசித்தவர் களுக்கு தாம் தவறவிட்டவைகளைப் படித்து, ஒரு இடை வெளி நிரப்பலாகவும் இந்நூல் அமையும். அது மட்டுமல்லாமல் தொடர் கட்டுரைகளை வாசிக்கும் ஒரு வாசகன் அவற்றைத் தனியாகப் படிப்பதாலும், அவற்றைக் கொத்தாகப் பார்ப்பதாலும் பெறும் படிப்பினை வேறாகவும் இருக்கும். அது மட்டுமல்லாமல் அவற்றினூடாக ஒரு எழுத்தாளனின் ஆன்மாவை வாசகன் ஒருவன் தரிசிக்க வாய்ப்பும் அதிகமிருக்கும். எழுத்தாளனுக்கும் வாசகனுக்கும் ஏற்பட்டுக் கொள்ளும் உறவையும் அது மேம்படுத்தும்.

முடிவாக அவர் தனது எல்லாக் கட்டுரைகளிலும் எமது சமூகத்திற்குத் தீங்குவிளைவிக்கும் என்ற விடயங்களை, எமது இனத்தை அழித்தொழிக்க வெவ்வேறு வடிவங்களில் எதிரியினால் எய்யப்பட்ட 'அம்புகளை' இனங் கண்டு அவற்றையும் சமூக வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்திருப்பது அற்புதமான செயற்பாடு.

அவரின் எழுத்துக்குச் சான்றாக அவர் தனது இந்நூலின் 58ஆவது கட்டுரையில் (பக்கம் - 183 இல்) திருக்குறளுக்கு உரைபோன்று தனது அனுபவத்தை இவ்வாறு பகிர்ந்துள்ளார்.

“சில வார்த்தைகள் வெல்லும். சில வார்த்தைகள் கொல்லும்” என்றார்கள். வார்த்தைகளால் ஒருவரை வாழ்விக்கவும் முடியும். உற்சாகமான, ஊக்கப்படுத்தும் வார்த்தைகளால் ஒருவரை வளப்படுத்த முடியும். அதேவேளை வார்த்தைகளால் ஒருவரைக் காயப்படுத்தி ஆயுள் பூராகவும் மனம் நொந்து வாழவேண்டிய சூழலை ஏற்படுத்த முடியும்” இவ்வுண்மையைத்தான், “தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாறினும் ஆறாதே நாவினால் சுட்ட வடு” என்ற வள்ளுவர் வார்த்தைகள் சுட்டி நிற்கின்றன எனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இது அன்புராசா அடிகளாரின் வாசிப்பையும், அனுபவத்தையும் ஒன்றிணைக்கும் வரிகள். மொத்தத்தில் இதில் வெளிப்பட்ட எழுத்துகள் அவர் தனது வாழ்க்கைப் பயணத்தில் பெற்ற அனுபவங்களுக்கூடாக வாசித்ததாகவும், பார்த்தவைகளாகவும் தானிருக்கும். அவை என்றும் சமூகத்துக்குப் பயனுள்ளவை.

சி. ரமேஷ்

அளவு நீட்சிமிக்க கற்பனையான - உண்மை - உலகுக்கு அழைத்துச் செல்லும் நாவல்கள் மனித உணர்ச்சிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவ்வுணர்ச்சிகளின் விளைவாகத் தோன்றும் சமூக மாந்தர்களின் செயல்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் அடித்தளமாகக் கொண்டு எழுதப்படுகின்றன. வாசகனைத் தன் வசப்படுத்தும் வகையில் விறுவிறுப்பாகவும் சுவையாகவும் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் வகையில் எழுதப்படும் ஐனரஞ்சக நாவல்களில் ஆழ்ந்த நோக்கோ சூட்சும அறிவோ எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனை விரிவோ இருப்பதில்லை. பிரதி பலித்தல், பிரதிநிதித்தல், பிரதியாக்கல் என்ற வகையில் எழுதப்படும் நாவல்களில் பாத்திரங்கள் முழுமைபெறுவதில்லை. வாசகன் விரும்பும் சமூக அடையாளத்தை நோக்கியே நாவல்களில் பாத்திரங்கள் உருவாக்கப்படுவதால் அப்பாத்திரங்கள் பண்பாடு, விழுமியங்களை உள்வாங்கி மிகையதார்த்தப் பாணியில் படைக்கப்படுகின்றன. அவ்வகையில் தம்பலகாமக் கிராமத்தின் பண்பாடு, விழுமிய ஒழுக்க நெறி, வாழ்க்கை

ஒரு வானம் இரு நிலவு

நூல் : ஒரு வானம் இரு நிலவு
(நாவல்)
ஆசிரியர் : திருமலை இ. மதன்
வெளியீடு : அம்மா புதிப்பகம்
31/1, சமாதா ஒழுங்கை,
திருகோணமலை.
பதிப்பு : 03.06.2018
விலை : 650.00

முறைகளை வெளிப்படுத்தும் வகையில் வெளிவந்த நாவலே திருமலை இ.மதனின் 'ஒரு வானம் இரு நிலவு'.

'பாதை மாறிய பயணங்கள்', 'சு... சு... காகம்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வாயிலாக அறியப்பட்ட இ. மதன் தம்பலகாமத்தில் உள்ள சுட்டம்புளியில் பிறந்தவர். தம்பியின் பெயரை தன் புனைபெயராகச் சூடிக்கொண்ட அசோக் திருகோணமலை தள வைத்தியசாலையில் உதவி மருத்துவப் பிரிவில் இணைந்து மருந்தாளராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருப்பவர். கல்வி பயிலும் காலத்தில் கட்டுரைகள், சிறுகதைகளை எழுதிய அசோக் 'ஒரு வானம் இரு நிலவு' என்னும் நாவலின் வாயிலாக நாவலாசிரியராகவும் பரிணமித்துள்ளார். தனிமனித வாழ்க்கையில் ஏற்படும் அவலங்களை மணசார்ந்தும் மண்ணின் விழுமியம் சார்ந்தும் வெளிப்படுத்திய இவரது சிறுகதைகள் மனிதவாழ்வின் மேன்மைகளையும் இழிவுகளையும் சம்பவங்களுக்கூடாகவும் அனுபவங்களுக்கூடாகவும் எடுத்துரைத்தவை. நிலோஜனி, அன்பரசி, பவித்திரா,

சுந்தரேசன் ஆகியோரின் காதலை மையச் சரடாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட 'ஒரு வானம் இரு நிலவு' என்னும் நாவல் தம்பலகாம கிராமத்தின் இயற்கை எழிலோடு இணைந்து துலங்கும் தமிழரின் பண்பாட்டு விழுமியச் செயற்பாடுகளையும் எடுத்த துரைக்கிறது.

கணவனை இழந்து வறுமைக் கோட்டின் கீழ் வாழும் மரகதம் தம் மகள் நிலோஜனியை உயர் கல்விக்காக திருகோணமலையில் ஒரு பாடசாலையில் சேர்த்து விடுகிறார். கல்வி கற்க சென்ற நிலோஜனி அவளுடன் கல்வி பயிலும் நிரோஷனை ஒரு தலையாகக் காதலிக்கிறாள். ஆயினும் அக்காதல் இறுதிவரைக்கும் கைகூடாமலே போகிறது. இதேசமயம் மரகதத்தின் கணவன் கோணாமலையின் தங்கை பார்வதியின் மகள் சுந்தரேசன் நிலோஜனியை விரும்புகிறான். பிரிந்திருந்த குடும்பம் இரண்டையும் இணைக்கும் துருப்புச் சீட்டே சுந்தரேசன் காதல் என்பதை அறிந்த மரகதம் இருவருக்கும் திருமணத்தை நடத்திவிட வேண்டும் என விரும்புகிறாள். அதேசமயம் கதிரேசனை அன்பரசி என்ற பெண் காதலிக்கிறாள். சுந்தரேசனோ நிலோஜனியை விரும்புகிறான் என்றவுடன் தன் காதலை தன்மனத்திலேயே புதைத்துக் கொள்கிறாள் அன்பரசி. அதேசமயம் நிலோஜனியினுடன் ஓர் அறையில் தங்கியிருந்து அவளது இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுக்கும் பாத்திரமாக பவித்திரா வந்தாலும் அப்பாத்திரமே இந்நாவலில் இறுதி வரைக்கும் நினைவில் நிற்கிறது. இப்பின்னணியில் ஒரு இனத்தின் இருப்பை தக்கவைத்துக் கொள்ளும் வகையில் தொடர் கட்டுரை போல வரலாற்றுச் சான்றுகளை ஆதாரம் காட்டி கோணேசர் கோயிலின் வரலாற்றை நாவல் கூறிச்செல்கிறது.

மரகதம் தம்மகள் நிலோஜனியை திருகோணமலைக்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்து மங்களேஸ்வரியின் வீட்டில் விட்டுவிட்டு திரும்புவதுடன் தொடங்கும் நாவல் பல்வேறு கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் தன்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய தாயின் விரும்பத்தை பூர்த்தி செய்வதற்காக நிலோஜனி நிரோஷன் மீது கொள்ளும் காதலைத் துறந்து புதிய வாழ்க்கைக்கு தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொள்வதுடன் நிறைவுக்கு வருகிறது.

கதைப்பின்னலுக்கேற்ப கதைக் கருவை வளர்த்துச் செல்லும் வகையில் நாவலில் பாத்திரவார்ப்பு காணப்படுகிறது. நல்ல நாவலில் பாத்திரவார்ப்பு என்பது படைப்பவனுக்கும் படிப்பவனுக்கும் உண்மையானதாகவும் அதேசமயம் மண் வாசனையுடன் ஒன்றாகக் கலந்து மனிதவாழ்வுடன் பின்னிப் பிணைந்த வண்ணம் படைக்கப்படவேண்டும். நாவலில் வாசகனின் விருப்பை நோக்கியும் சிந்தையைக் கவரும் வகையிலும் படைக்கப்பட்ட முதன்மைப் பாத்திரமே நிலோஜனி. பள்ளிக்கூட மாணவியாகவும் தாயின் அபிலாசைகளை நிறைவேற்றுவளாகவும் வரும் நிலோஜனி நிரோஷன் மீது அத்த காதல் கொண்டவளாகப் படைக்கப்படுகிறாள். கல்வியில் சிரத்தை கொண்டவளாகவும் பெரியோரை மதித்து நடப்பவளாகவும் வரும் நிலோஜனி தாயால் கண்ணியமாகக் கிராமத்தில் வளர்க்கப்படுகிறாள். கிராமத்தில் தன் மச்சானைக் கூட மனதால் நினைக்காத நிலோஜனி புதிய ஊரில் கண்டதே காதல் கொண்டதே கோலம் என நிரோஷனைக் கண்டவுடன் விரும்புவதாகச் சித்திரிக்கப்படுவது யதார்த்தத்துக்கு பொருந்துவதாக இல்லை. பெண் தன்னை நேசிக்காத ஒருவனிடம் தன் மானமிழந்து தன் சுயத்துவத்தை இழந்து மீண்டும் மீண்டும் வலியப்போய்

காதலைச் சொல்வதாக வரும் இடங்களும் நாவலில் நம்பத்தகுந்ததாக அமையவில்லை.

இவருடைய நாவலில் வரும் சில பெண் பாத்திரங்கள் முன்பின் அறிமுகமாகாத ஆண்கள் மீது சலனப்பட்டு தம்மனை தொலைக்கும் பாத்திரங்களாக காணப்படுகின்றன. நிலோஜனியின் நண்பியாக வரும் வதனலோஜினி திடகாத்திரமான எடுப்பான தோற்றம் கொண்ட ஆண்மகனைக் கண்டவுடன் தன்னிலை இழக்கிறாள். முன்பின் அறிமுகமாகாத ஆணிடம் எந்தப் பெண்ணும் குறும்பாக பேசமாட்டாள். ஆனால் வதனலோஜனி பாத்திரம் இளைஞனைக் கண்டவுடன் நிலை தடுமாறுகிறது. அவனிடம் குறும்பாகப் பேசுகிறது. தன் பெயர் வதனலோஜினி எனக்கூறுகிறது. கோயில் திருவிழாவுக்கு வருகிறதாகவும் கூறுகிறது. பாத்திரங்கள் வாசகன் மனைத் தொடும் வண்ணம் மண்ணோடு ஒன்றாகக் கலந்தவையாகவும் உயிரும் உணர்வும் கொண்டவையாகவும் கலாரசனையோடு படைக்கப்படும் போது தான் நாவல் சிறக்கும். ஆனால் இந்நாவலில் அதனை முழுமையாகக் காணமுடியாதுள்ளது.

திருமலை மதனின் பாத்திரங்கள் உணர்வுநிலை, அறிவுநிலைப் பாத்திரங்களாகவே துலங்குகின்றன. நடைமுறை வாழ்க்கையில் வரும் சிக்கல்கள், பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு அதனோடு மனதளவில் போராடும் உணர்வுநிலைப் பாத்திரங்களாகவும் அதேசமயம் வரும் பிரச்சினைகளைச் சமாளித்து அறிவோடு செயல்படும் அறிவுநிலைப் பாத்திரங்களாகவும் நாவலில் வரும் மரகதம், பவித்திரா, நிலோஜனி பாத்திரங்கள் இயங்குகின்றன. பெண் வாழ்வும் வாழ்க்கை மீதான எண்ணங்களும் சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப்படும் போது பெண் எதிர்கொள்கின்ற வாழ்க்கை மீதான சிக்கல்களையும் அதில் இருந்து விடுபடுதலுக்கான மாற்றுப் பாதைகளையும் இந்நாவல் முன்வைக்கிறது. நாவலில் வரும் பவித்திரா பாத்திரம் இலட்சிய வார்ப்பாக அமைகிறது. ஆதரவற்ற நிலையில் சமுதாயக் கட்டுக்குள் வாழும் பவித்திரா வாழ்க்கை பற்றிய தெளிவும் நெஞ்சில் உரமும் அறிவுத் திறனும் பரிவும் தன்னம்பிக்கையும் கொண்ட பெண்ணாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறாள். காதல் தோல்வியில் இருந்து மீண்டு தன் வாழ்வை மீள்மைத்துக் கொண்டவளாக வரும் இப்பாத்திரம் நடப்பியல் சார்ந்தது.

நாவலில் இடம்பெறும் சுந்தரேசன் பாத்திரமும் இலட்சிய மாந்தராகவே இடம்பெறுகிறது. பிறருக்கு உதவும் இயல்புடையவனாகவும் வீட்டுக்கு அடங்கி நடக்கும் பண்புள்ளவனாகவும் வரும் சுந்தரேசன் அன்பரசி தன்னை விரும்புகிறாள் என்பதை அறிந்தவுடன் தான் நிலோஜனி மீது வைத்துள்ள காதலைக் கூறி கண்ணியமாக விலகிக் கொள்கிறாள். கோணேஸ்வரம் கோயிலுடன் வாழ்வை இணைத்தவனாகவும் விவசாயத்தில் ஆர்வம் உள்ளவனாகவும் வரும் சுந்தரேசன் பாத்திரம் சமுதாயத்துடன் இயைபுபட்டுச் செல்லும் பாத்திரமாகவே நாவலில் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

அதேபோல் தாய்மையுணர்வோடு படைக்கப்பட்ட மரகதம் பாத்திரமும் இயல்பாக நாவலில் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. மனித சிந்தனையின் பிரதிநிதியாகப் படைக்கப்பட்ட இப்பாத்திரம் நேரடித்தன்மை கொண்டது. தம் சொந்தங்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டு கணவனை இழந்து மகளுக்காய்த் தாய வாழ்க்கை வாழும் குடும்பப் பெண்ணாக வரும் மரகதம் பாத்திரம் கதிரேசனுக்கும் நிலோஜனிக்கும் நடக்கும் திருமணமே பிரிந்த குடும்பங்களை ஒன்று சேர்க்கும் என்பதை அறிந்து

சுந்தரேசன் காதலை ஆதரிக்கும் பாத்திரமாகவும் விளங்குகின்றது. வாழ்க்கையின் உயிர்களைத் தோன்ற படைக்கப்பட்ட பாத்திரம் இதுவாகும்.

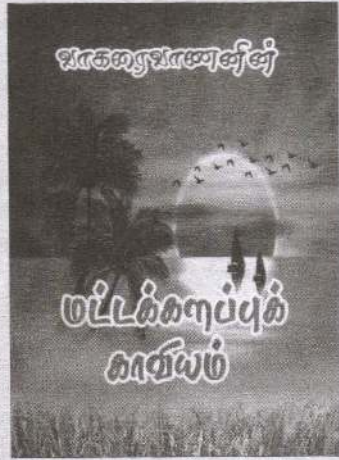
நாவல் என்பது வாழ்க்கையைக் காட்டுவது அல்லது வாழ்க்கையினூடாக அதனை விமர்சனம் செய்வது. இங்கு விமர்சனம் என்பது விடயங்களை அலசுவதோ, விவாதிப்பதோ அல்ல. மனிதன் எதிர்கொண்ட வாழ்க்கையின் ஓட்டத்தில் சூழ்நிலை, உணர்வுகள், சமூக அந்தஸ்துகள் முதலான இன்னோரன்ன அம்சங்களைப் பரிசீலிப்பதாக நாவல் அமையும் போது அங்கு விமர்சனம் அடிச்சரடாக இழையோடுகிறது. ஆனால் இந்நாவலில் கோணேஸ்வர ஆலயத்தின் வரலாற்றை பக்கம் பக்கமாக கருத்துரைக்கோவையாக முன்வைக்கும் போது வாசகனுக்கு சலிப்பு ஏற்படுகிறது. கலையம்சமும் செய்நேர்த்தியும் கொண்ட நாவலில் 'தகவல் துல்லியம்' காட்சிப்போக்கிலோ வாழ்வின் நிகழ்விலோ வரலாமேயன்றி அது பத்தி போன்றோ கட்டுரை போன்றோ அமைதல் கூடாது.

திருமலை மதனின் மொழி எளிமையும் அழகும் தெளிவும் அழுத்தமும் கொண்டது. சிக்கலான விஷயங்களையும் ஆற்றொழுக்கான மொழிநடையில் இயல்பாக முன்வைக்கிறார். உரையாடலில் பல இடங்களில் திட்பமும் நுட்பமும் உணர்ச்சிச் செறிவும் கொண்ட பேச்சு வழக்கும் சிற்சில இடங்களில் நியமத் தமிழும் கையாளப்படுகிறது.

ஆலய உற்சவ நிகழ்வை விளக்க முனையும் போது விவரணப் பாங்கான மொழிநடையும் கையாளப்படுகிறது.

படைப்புக்கம் என்பது பன்முகத்தன்மை கொண்டது. விரிவான வாழ்க்கையின் பல்வேறு அம்சங்களைக் கொண்ட அனுபவங்களுக்கூடாகக் கட்டுண்டது. கடந்தகால, சமகால வாழ்வின் எல்லா இயல்புகளையும் பிரதிபலிப்பது. அனுபவப் பொருண்மையில் இருந்து எழும் கதைக்கரு மண்ணின் வேரில் கிளைக்கொள்ளும் போது படைப்புக்கம் பரிமட்டாக விசாலம் பெறும். திருமலை இ.மதன் எதிர்காலத்தில் இவற்றை கருத்தில் கொண்டு நாவல்களைப் படைப்பார் என நம்புகின்றோம்.

மக்களின் பல்வேறு அடிப்படையான பிரச்சினைகளை எல்லாம் புறந்தள்ளிவிட்டு மக்களின் பிரதான பிரச்சினை காதல் தான் என்பதை பவித்திரா, நிலோஜனி, அன்பரசி முதலானோரின் வாழ்வினூடாக சித்திரிக்க முனையும்போது இந்நாவல் பொழுதுபோக்கான ஜனரஞ்சக நாவலாக மாறி விடுகிறது. இயல்பான பாத்திர வார்ப்புக்களைக் கொண்டு திருகோணமலைப் பிரதேசத்துக்குள் புகுந்து மீண்டெழுந்த இந்நாவல் பெரும் உத்திகளை உதறியுள்ளது. நாவலிற்குள் நுழையும் வாசகன் புனைவுக்குள் இருக்கும் உண்மையையும் உண்மையின் மேல் படிந்திருக்கும் புனைவையும் நன்குணர்வான். வளர்ந்து வரும் இளம் எழுத்தாளரான இ.மதன் நேர்த்தி, நுட்பம் நம்பகத்தன்மை கொண்ட நல்ல நாவல்களை இனிவரும் காலங்களில் படைத்திட வாழ்த்துகின்றேன்.

ந. குகபரன்

ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மரபு சார்ந்த இலக்கிய முயற்சிகள் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்று வருகின்றன. பூதந்தேவனாரில் இருந்து தொடங்குவதாக நம்பப்படும் இந்த இலக்கிய வரலாற்றுப்புலத்தில் பலரது பங்களிப்புகள் பிரதான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. இந்த வரலாற்று நீட்சியில் பேரிலக்கிய வடிவங்களைக் கைக்கொண்டு இலக்கியம் படைக்கும் முயற்சியின் தொடக்கப்புள்ளியாக யாழ்ப்பாண மன்னர் காலத்தில் தோன்றிய இரகுவம்சத்தைக் குறிப்பிடலாம். வடமொழியில் எழுந்த இரகுவம்சத்தைத் தழுவி அரகேசரி தமிழில் இரகுவம்சத்தை எழுதினார். இதனைத் தொடர்ந்து பல்வேறு காவிய நூல்கள் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறு பொருள்நிலைகளை மையமாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்றன.

மட்டக்களப்புக் காவியம்

நூல்:	மட்டக்களப்புக் காவியம் (சிறு காவியம்)
ஆசிரியர்:	வாகரைவாணண்
வெளியீடு:	உலக நண்பர்கள் அமைப்பு இல. 2, 7 ஆம் குறுக்கு, கல்லடி, வேலூர், மட்டக்களப்பு
பதிப்பு:	14.01.2016
விலை:	200.00

அதன் வரிசையில் இணைந்துள்ள வாகரைவாணனின் 'மட்டக்களப்புக் காவியம்' குறிப்பிடத்தக்க முயற்சியாக நோக்கமுடிகிறது.

வாகரைவாணன் கிழக்கிலங்கையின் வாகரையில் பிறந்தவர். க. அரியரெத்தினம் என்ற இயற்பெயரை உடையவர். இருபதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளார். 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையின் துணையாசிரியராகவும் 'போது' என்ற மாதாந்தச் சிற்றிதழின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். இவரது 'மட்டக்களப்புக் காவியம்' மட்டக்களப்பின் பூர்வீக வரலாற்றை மையமாகக் கொண்டு எழுந்துள்ளது. வரலாற்றின் வழியே தான் காவியம் பாடமுனைந்தமையைப் பற்றி நூலில் ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“மகாகவி பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதம், பாரதிதாசனின் பாண்டியன்பரிசு, புரட்சிக் கவி கண்ணதாசனின் மாங்கனி, முடியரசனின் வீரகாவியம் ஆகிய நூல்களைத் தமிழ் உலகம் காவியம் என்று கையில் ஏந்திக்கொள்ளுமாயின் எனது மட்டக் களப்புக் காவியத்தையும் அது ஏற்றுக்கொள்ளும். இந்த நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது”

வரலாற்றைக் காவியமாகப் பாடவேண்டும் என்ற ஆசிரியரின் வேட்கையையும் அது மக்களால் அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும் என்ற அவரது எதிர்பார்ப்பையும் இக்கூற்று முன்னிறுத்துகிறது.

விருத்தப்பாவில் அமைந்த இக்காவியம் முப்பத்து நான்கு இயல்களைக் கொண்டுள்ளது. ஈழத்தின் ஆரம்பகால வரலாற்றையும் கடல்கோள்கள் ஏற்படுத்திய பாதிப்புக்களையும் மட்டக்களப்பின் நிலவளம், நீர்வளம், கலைவளம், அறிவுவளம் என்பன குறித்தும் காவியத்தில் விரிவான விளக்கங்கள் உள்ளன.

குமரிக்கண்டத்தின் அமைவு குறித்தும் இயற்கை அழிவுக்குப் பின்னரான புதிய சூழ்நிலைசார்ந்தும் காவியம் முன்வைக்கும் விடயங்கள் கவனிப்பிற்குரியன. ஈழமும் இந்தியாவும் புவியியல் சார்ந்த அருகமைவுக்கு அப்பால் பண்பாட்டு ரீதியாகவும் நெருக்கமான பிணைப்பைக் கொண்டிருந்தன. காலத்துக்குக்காலம் இருமையங்களுக்குமிடையேயான உறவுத்தொடர்புகள் தொடர்ந்த வண்ணமே இருந்துள்ளன.

“முத்துக்கல் காண்டைக்காடு முந்தையர் வாழ்ந்த போது புத்தரே பிறக்கவில்லை” என்றும் ஈழத்தீவு ‘புராதனத் தமிழர் வீடு’ ஆகவும் இருந்தமைக்கான சான்றுகளை எடுத்துக்காட்டும் மட்டக்களப்புக் காவியம் இந்தியாவில் இருந்த கலிங்க தேசத்து மன்னன் குகசேனனின் மகளான உலகநாச்சி, மட்டக்களப்புக்கு வந்து அதிகாரம் செய்தமையை பிரதானமாக வெளிப்படுத்துகிறது. உலகநாச்சியை மையமாகக் கொண்டு விரியும் இக் காவியம் மண்முனையைத் தலைநகராகக் கொண்டு நாச்சியார் அரசாண்ட பாங்கினையும் அதன் பெருமைகளையும் சுவையுற விளக்கிச்செல்கிறது.

பெருங்காப்பியம் மரபில் தன்னிகரில்லாத தலைவனைப் பாட்டுடைத்தலைவனாகக் கொள்ளல், நாட்டு நகர் இருசுடர் தோற்ற வர்ணனைகளை விளக்குதல் உள்ளிட்ட பல்வேறு அம்சங்கள் இக்காவியத்தில் முதன்மைபெற்றுள்ளன. உலகநாச்சியார் காப்பியத்தின் மையப்பாத்திரமாக உள்ளார். காவியத்தில் மட்டக்களப்பின் வளம், ஆட்சிச்சிறப்பு என்பன முதன்மைபெற்றுள்ளன. “தேவரின் மயனும் தானும் வாடினன் இதுபோல் தன்னால் வளைந்திடக் கூடுமாமோ?” என ஏங்கும் வண்ணம் மண்முனை நகரம் இருந்ததாக அலங்காரச் சுவையோடு பாடும் ஆசிரியர் வரலாற்றுப்புக்கழமிக்க தலங்கள், கலைகள், பண்பாட்டு சார்ந்த விடயங்களையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ள பாங்கு தனித்துவமானது. நாச்சியாரின் ஆட்சியில் வெளிப்படும் முன்மாதிரியான அரசியல் செயற்பாடுகள் ஆட்சியாளர் பேணிநிற்கவேண்டிய இலட்சிய அரசியலின் பதிவாகவும் கொள்ளமுடிகிறது.

“குலம் மதம் கொள்கை என்னும் குறுகிய வட்டம் தன்னை

நலம் தரும் ஆட்சி செய்யும் நாச்சியார் கொள்ளுவாரோ?

களவது அறியார் யாரும் கையது நீட்டல் இல்லை குளமதில் மலரைப்போல குடிகளின் முகங்க ளெல்லாம்”

என மக்கள் நலனோடும் ஆட்சியின் உயர்வை ஆசிரியர் முன்வைத்துள்ளார்.

காவியத்தில் ஆசிரியர் எழுப்பும் கேள்விகள் அவரது சமூகப்பிரக்கஞ்சை வெளிப்படுத்துகின்றன.

“மொழியினை இழத்தல் யாவும் முழுமையாய் இழத்த லாகும்.”

“சமத்துவம் இல்லை என்றால் சமூகமே பாழாய்ப் போகும்.”

“ஆளவே வேண்டுமென்னும் ஆசைகள் கொண்டோராலே மாளுவார் மக்களெல்லாம் மண்ணது மயானம் ஆகும்” “பிணமென மக்களானால் பேய்களே அரசுசெய்யும் மனமது மறந்ததாலே மண்ணது மயானமாகும்”

என்ற பதிவுகளில் “பேயரசு செய்தால் பிணத்தின்னும் சாத்திரங்கள்” என்ற பாரதி அறச்சீற்றத்தை ஒத்த குரலினைக் கேட்கமுடிகிறது.

மட்டக்களப்பின் வளத்தையும் கலைகளையும் பதிவுசெய்யும் பாங்கு சிறப்பானது. குறிப்பாக மட்டக்களப் பிற்குரிய வசந்தன் கூத்து, கண்ணகி விழா, வேலன் வெறியாட்டு உள்ளிட்ட விபரிப்புகள் முக்கியமானவை.

பொதுவாக காவிய இலக்கியங்களின் மொழிநடை கட்டிற்றுக்கமாக இருக்கும் ஆனால் பிற்பட்ட காலத்தில் வெளி வந்த பாரதியார், பாரதிதாசன், கண்ணதாசன் முதலானோரின் படைப்புகள் சாதாரண மக்களது புரிதலுக்கு ஏற்ற நடையில் அமைந்திருக்கக் காணலாம். அதேபோல இந்தக் காவியத்தின் மொழிநடையும் எளிமையாகவும் ஓசைச்சிறப்பு மிக்கதாகவும் உள்ளமை பிரதான அம்சமாகும்.

“அய்யனே முருகா எங்கள் ஆருயிர்த் தலைவா இந்த வையமே மகிழும் வண்ணம் வாய் திறந்தருளுவாயே”

என்ற பாடல்வரிகளில் ஓசையின் சிறப்பினையும் உணர்வின் குழைவையும் காணமுடிகிறது.

வரலாற்றை இலக்கியமாகப் பாடும் போது அதில் இலக்கியத்திற்குரிய அழகியலே முதன்மை பெறுகிறது. அங்கு கவிஞன் தனது கற்பனையின் விரிவை களங்கள் ஊடாக முன்னிறுத்துவான். இங்கும் “மட்டக்களப்பு மண்ணில் ஒரு சங்கிலியன் ஒரு பண்டார வன்னியன் தோன்றியிருப்பானே யானால் எனது கவிதைப்பசிக்கு நல்ல தீனி கிடைத்திருக்கும். கலிங்கத்துப்பரணி போல ஒரு காவியம் உருவாகியிருக்கும்” என்று கவிஞர் ஆதங்கப்படுகிறார். இந்தக் காவியத்தைக் கூட “ஒரு சில நாட்களில் உருவானதாக” தனது முகவுரையில் கூறியுள்ளார்.

ஈழத்தமிழர்களின் வரலாறும் சரி இலக்கியமும் சரி அதன் பழைமையை அறியமுடியாத வகையில் இருண்டே உள்ளது. அவை வெளிப்படும் காலம் எப்போது என்ற கேள்வியே உள்ளத்தில் இடைவிடாது ஒலித்தபடி உள்ளது.

அவனும் அவர்களும்

திரவ நிலையில்
உறைந்த நீரில்
அசைவு இல்லாத பரவசம்
பரிசுத்தம்

மெழுகுவர்த்தி சுவாலை
அன்பின் ஒளி
சுதந்திர சிலுவை

ஜீவன்கள்
உயிர்க்க
ஆமென்

பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட
ஆமென்

கருணை பெருக ஆமென்

அமைதியின் முகங்களில்
தேவர்களின்
இறக்கைகள்

வசனங்களை ஜெபித்துக்கொண்டு
இமைகளால் பிரார்த்தித்து
வெண்மை பரவின

யேசுவின் பரிசுத்த உடலில்
குருதி தெளிக்க வந்தவன்

ஒரு தீப்பிழம்பாகி
வெடிக்கும் இயந்திரமாகி
கோரப்பற்களாகி

குழந்தைகளின்
பெண்களின்
மூப்படைந்தவர்களின்
உயிர்களை உருமாற்றி
அருபமானான்

மனிதம் வெட்கத்தோடும்
அவநம்பிக்கையோடும்
கரும் தீயானது

அவன் எனும் வெடிபொருளால்
அவர்கள் அணையாத
மெழுகுவர்த்திகளாய்
உயிர்த்தெழுந்தனர்

அவர்களுக்கு சாந்தி உண்டாவதாக

பெரு வெடிப்புக்களால்
நாங்கள் எல்லாரும்
தலைகுனிந்தோம்

எங்கள் மீதான நம்பிக்கை முழுவதுமாக
சிதறியும் எரிந்தும்
கடைசிப் புகையைக் கக்கியது

அதன் பிறகு இன்னும்
நாங்கள் சுவாசிக்கவேயில்லை

அஸ்மா பேகம்

சிங்கள மூலம் : சுநேத்ரா ராஜகருணாநாயக
தமிழில் : எம். ரிஷான் ஷொரீப்

● நான் பேச்சுப்
போட்டியொன்றில்
வெற்றி பெற்று வந்த
முதல் தடவை
அம்மாவையும்,
பாட்டியையும் தவிர
ஏனைய அனைவருமே
ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.
“அந்தப் போட்டியில்
கலந்துக் கிட்ட
மத்தவங்க எவ்வளவு
பலவீனமானவங்களா
இருந்திருப்பாங்கன்றதை
இதிலிருந்து
புரிஞ்சுக்கலாம்”
என்றார்
பெரியண்ணன்.

எனது பெயர் சாந்தா குருப்பு. ‘பெயருக்கேற்ற சாந்தமான மை குப்பியேதான்’ என்று எனது இரு அண்ணன்களும் என்னைக் குறிப்பிடுவார்கள். மை குப்பி என்ற சொல்லாடல் ஏன் என்றுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. ‘மை குப்பியென்று ஏன் சொல்கிறார்கள்?’ என்று எனக்குள்ளேயே சிந்தித்தேனே தவிர, யாரிடமும் அதைப் பற்றி நான் கேட்க வுமில்லை.

எனது அம்மா, பாட்டி இருவருமே எவரிடமும் தேவையற்ற கேள்விகள் மாத்திரமல்லாது, தேவையான கேள்விகளைக் கூடக் கேட்டதில்லை. பாட்டியென்றால் இரண்டு நாய்களிடமும், பூனைகளிடமும், பறவைகளிடமும் கதைத்த வாறிருந்தார். அம்மா நாய்களுக்கு உணவிட்டார். வானை மீன் வாங்கி வந்து, செதில்கள் நீக்கி துப்புரவாக்கி, அவித்து, முள்ளகற்றி பூனைகளுக்கு சோற்றோடு பிசைந்து கொடுக்க வென எப்போதும் தனியாக எடுத்து வைத்திருப்பார். காலையில் அம்மா எழுந்து வரத் தாமதித்தால், பறவைகள் மா மரத்தைச் சுற்றி, கொடுத்த கடனைக் கேட்க வந்திருக்கும் கடன்காரர்கள் குழுவொன்றைப் போல கத்திக் கொண்டே பறந்து கொண்டிருக்கும். எனக்கு அவ்வாறு தோன்றிய போதும், நான் ஒரு போதும் அதை வெளிப்படையாகக் கூறியதில்லை.

அம்மாவுக்கு எங்கே செல்ல நேர்ந்தாலும், போன இடத்தில் ஓரிரு தினங்களுக்கும் மேலதிகமாகத் தங்கியிருக்க அவர் விரும்புவதில்லை. அதை ஒருபோதும் வார்த்தைகளால் தெரிவித்ததில்லை. என்றாலும் அதைகளின் வீடுகளுக்குச் சென்றால், போன இரண்டாம் நாளை விடிகாலையிலேயே எழுந்து பயணப் பைகளைத் தயார்படுத்தி வைத்துவிட்டு, தானும் உடுத்தித் தயாராகி விட்டுத்தான் தேநீர் குடிக்க அறையை விட்டு வெளியே வருவார் அம்மா.

“இவ்வளவு அவசரமாகக் கிளம்பிப் போக வேண்டிய தேவையில்லைதானே அண்ணி? இன்னும் கொஞ்ச நாள் தங்கிட்டுப் போகலாமே” என அதை பதறுவார்.

அம்மா வெள்ளந்தியாகப் புன்னகைப்பார்.

“அந்தப் பிராணிகள் பசியில் இருக்கும்னுதான் போக அவசரப்படுறா. வாயால சொல்லலைன்னாலும் மனசுல இருக்குறது அதுதான்” என அப்பாவோ, அண்ணனோ கூறும்போது அம்மா மெதுவாக தலையசைத்து அதை ஆமோதிப்பார்.

அம்மாவைப் போலல்லாது, எனது அப்பாவின் குடும்பத்துப் பெண்கள் எந்தச் சபையிலும் சிறிதும் பயமற்றுக்

கதைப்பார்கள். அவர்கள் குருப்பு வம்சத்தினர்கள், கேரளாவில் களரி போர்க் கலைஞர்கள் பரம்பரையில் வந்தவர்கள் என்பதைக் கேள்விப்பட்டிருந்த போதிலும், எனக்கு அந்தக் கதைகள் எவையும் புரியவில்லை. எனது நான்கு அத்தைகளுமே, ஆறடிக்கு இரண்டு, மூன்று அங்குலங்கள் கூடக் குறைந்த, உயரமான பெண்கள். அம்மாவென்றால், அப்பாவை விடவும் ஓர் அடி உயரம் குறைவானவர். நானும் அம்மாவின் உயரம் அளவுதான் இருப்பேன். ஐந்து அடிகள்.

அம்மா பெரேரா வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர். குருப்பு பரம்பரையில் வந்த ஒரே பெண்பிள்ளை பெரேரா குடும்பச் சாயலை ஒத்திருக்கிறாள் என அத்தைகள் என்னைப் பற்றிக் கூறுவார்கள். தோற்றத்தில் அம்மாவைப் போலவே சிவப்பாக, மெலிந்து, குள்ளமாக இருந்தபோதும், எனது மனதுக்குள் எனது பெயருக்கேற்ற சாந்தம் இருக்கவில்லை. அண்ணன் களைப் போல மரமேறி விளையாட எனக்கும் தோன்றியது. வீட்டில் யாருமற்ற வேளைகளில், அண்ணன்களின் சைக்கிள் களை எடுத்து ஓட்டி முழங்கால்களைக் காயப்படுத்திக் கொண்ட நாட்களும் இருந்தன. ஒவ்வொரு தடவையும் அந்தக் காயங்களை மறைக்கும் விதமாக நீண்ட பாவாடைகளை அணிந்து, வலியை மறைத்திருந்தேன்.

ஒரு நாள், மா மரத்தில் ஏறியிருந்த போது, ஒரு சாரைப் பாம்பு ஊர்ந்து வந்தது. கத்திக் கூச்சலிட்டால், வீட்டாருக்கு நான் மரத்தில் ஏறியது தெரியவருமென்பதால் அமைதியாக இறங்க முயற்சித்ததில் அணிந்திருந்த சட்டை கிழிந்துபோனது. கைகளிலும், வயிற்றிலும் சிராய்ப்புக் காயங்கள் உண்டாகின. அன்று என்னை நானே ஒரு வீராங்கனையாக உணர்ந்தேன்.

எப்போதும் வீட்டில் சோர்வுற்றவளைப் போல அமைதியாக இருந்தபோதும், பாடசாலையில் நான் பயமேற்று உரைகளை நிகழ்த்தினேன். மேடையில் ஏறியதும் அங்கு நிற்பது நானல்ல என்பதுபோல உணர்வேன். யாரோ நெஞ்சுக்குள்ளிருந்து வார்த்தை நதியை வேகமாக வெளியே தள்ளிவிடுவதைப் போலத் தோன்றும். யாரும் சொல்லித் தராமலேயே வார்த்தைகளை அழுத்தி சத்தமாக உச்சரிக்க வேண்டிய இடங்களில் தானாகவே அவையெல்லாம் நிகழ்ந்தன.

அண்ணன்கள் பேச்சுப் போட்டிகளில் பங்குபற்றி வெற்றி பெற்று வரும் சந்தர்ப்பங்களில் அப்பா பெரிதும் பெருமைப்பட்டார்.

“இந்தப் பசங்களக் குறிச்ச இனி எந்தப் பயமுமில்ல. இவங்க எங்கே போனாலும் வாயை வச்சப் பிழைச்சுக்குவாங்க. மருத்துவக் கல்லூரிக்கு அனுமதி கிடைக்கலன்னா இவங்கள சட்டக் கல்லூரிக்காவது அனுப்பிடலாம்” என்று அப்பா அவரது நண்பர்களிடம் கூறி வந்தார்.

நான் பேச்சுப் போட்டியொன்றில் வெற்றி பெற்று வந்த முதல் தடவை அம்மாவையும், பாட்டியையும் தவிர ஏனைய அனைவருமே ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

சுநேத்ரா ராஜகருணாநாயக

சிங்களம் மற்றும் ஆங்கில மொழிகளில், நாவல்கள், சிறுகதைத் தொகுப்புகள், கட்டுரைத் தொகுப்புகள், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் என தற்போது வரையில் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியிருக்கும் பெண் எழுத்தாளரான சுநேத்ரா ராஜகருணாநாயக, இலங்கையைச் சேர்ந்தவர். இதுவரையில் இலங்கையின் உயரிய இலக்கிய விருதுகளான அரச சாகித்திய விருது, சுவர்ண புஸ்தக விருது, கொடகே இலக்கிய விருது உள்ளிட்ட அனைத்து விருதுகளையும் தனது படைப்புகளுக்காக வென்றிருக்கிறார். இவரது ‘அம்மாவின் ரகசியம்’ நாவலை தமிழில் காலச்சுவடு பதிப்பகம் வெளியிட்டு, அதற்கு இலங்கை அரச சாகித்திய விருதும் கிடைத்திருக்கிறது. ‘எழுதல்’ எனும் இந்தச் சிறுகதை அவரது அண்மைய சிறுகதைகளுள் ஒன்றாக அமைகிறது.

“அந்தப் போட்டியில் கலந்துக் கிட்ட மத்தவங்க எவ்வளவு பலவீனமானவங்களா இருந்திருப்பாங்கன்றதை இதிலிருந்து புரிஞ்சுக்கலாம்” என்றார் பெரியண்ணன்.

“யாராவது ஒரு டீச்சர் இவளுக்கு நல்லா பயிற்சி கொடுத்திருப்பார்” என்று கூறிய இளைய அண்ணன், அந்த ஆசிரியை யாரென நானே கூறும்வரை என்னையே கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு யாரும் பயிற்சியளிக்கவில்லை என்பதைக் கூறினாலும் நம்ப மாட்டார்கள் என்பதனால் நான் அமைதியாக இருந்தேன்.

“பொண்ணு மோசமில்ல. சாந்தாவுக்குள்ள ஓடுறதும் குருப்பு ரத்தம் என்றதால் இதுல ஆச்சரியப்படுறதுக்கு ஒண்ணுமில்ல” என அத்தைகள் கூறினார்கள். இவ்வாறுதான் எமது வீட்டில் நிகழும் நல்ல விடயங்கள் அநேகமானவற்றுக்கான பெருமையையும், கௌரவத்தையும் குருப்புகள் தாமாகவே எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

“ம்ம்.. குருப்புகளுக்கு மட்டுமில்ல எங்கக்கிட்டயும் தேவைப்படும்போது பேச வாயிருக்கு.. இல்லையா ப்ளாக்கி?” என பாட்டி பூனையிடம் கூறினாள். அது புரிந்தது போல பூனையும் மியாவ் என்பதை ‘ம்ம்.. மம்’ என்று மெல்லிய குரலில் முனகியது. எங்கள் வீட்டுப் பெண்கள் மிகக் குறைந்தளவே கதைக்கிறார்கள் என்பதனால், வீட்டிலிருக்கும் செல்லப் பிராணிகளும், வீட்டுத் தோட்டத்துக்கு வந்து செல்லும் பிராணிகளும், ஆண்களும் தேவைக்கும் அதிகமாகக் கதைப்பதாக அக் காலத்தில் எனக்கு அடிக்கடி தோன்றும்.

ஒரு தடவை அம்மாவும், பாட்டியும் மரண வீடொன்றுக்குப் போயிருந்தார்கள். அண்ணன்களுக்கு கிரிக்கட் காய்ச்சல் தொற்றியிருந்ததால், சாப்பாடும் கூட தொலைக்காட்சியின் முன்னால்தான் என்று ஆகிப் போயிருந்தது. சமையலறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த பணிப்பெண் ஜொஹானாவுக்கு வேலை நிறைய இருந்தது. நான் விடிகாலையிலேயே ஜொஹானாவுக்கு காய்கறி வெட்டிக் கொடுத்து, தேங்காயும் துருவிக் கொடுத்து விட்டு எனது அறைக்கு வந்திருந்தேன்.

படுக்கையில் சாய்ந்திருந்து புத்தகமொன்றை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, தற்செயலாக ஜன்னல் வழியே வெளியே பார்த்தபோது பாணந்துறைக்குப் போகும் ரயில், வீட்டைத் தாண்டிச் செல்வதைக் கண்ணுற்றேன். தண்டவாளம் வீட்டுக்கு அருகில் இருந்தபோதும், நான் அது வரை ஒருபோதும் ரயிலில் பயணித்திருக்கவில்லை. அண்ணன்கள் கல்கிள்ஸ் பாடசாலைக்கு ரயிலிலேயே சென்று வந்தார்கள். தனியாக ரயிலில் சென்று மொரட்டுவை நகரத்தில் இறங்கி மீண்டும் அடுத்த ரயிலைப் பிடித்து வீட்டுக்கு வந்துவிட்டால் என்ன என எனக்குத் தோன்றியது.

‘நான் தூங்கப் போறேன். பகல் சாப்பாட்டுக்கு என்னை எழுப்ப வேணாம் முணு மணிக்கு எழுந்து சாப்பிட்டுக்

குறேன்' என ஜொஹானாவிடம் கூறிவிட்டு நான் புறப்பட்டேன்.

எமது வீட்டினைச் சுற்றியிருக்கும் மதில் சுவரைத் தாண்டிப் போய் விட்டால், பிறகு மாடியிலிருந்து தெருவையோ, கடற்கரையையோ பார்த்தாலே தவிர, கீழே வீட்டுத் தோட்டத்தில் உலவினாலும் கூட, யாருக்கும் யாரையும் தென்படாது. கருங்கல் மதில் சுவரையொட்டி நடந்துபோனால் மாடியிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தாலும் கூட யாரும் காணமாட்டார்கள்.

எமது வீட்டின் பிரதான நுழைவாயில், இலங்கையிலுள்ள அலங்காரங்கள் நிறைந்த நுழைவாயில்களில் ஒன்றாக இருக்கக் கூடும். நான் சிறிய கதவுகள் இரண்டினைக் கொண்ட காவல்கூடத்திலிருந்து வெளியேறி அதன் கதவை மூட முற்படும்போது எங்கிருந்தோ எமது நாய்கள் இரண்டும் ஓடி வந்தன. காவல்காரனற்ற காவல்கூடத்தில் ஒரு சீமெந்து வாங்கும், ஒரு பூந்தொட்டியும் இருந்தன. சீமெந்து வாங்கின் ஓரத்தில் ஒரு பெரிய மண் தொட்டிக்குள் மஞ்சளும், வெள்ளையுமாக இரண்டு கூடைகள் இருந்தன.

நாய்கள் இரண்டும், நுழைவாயிலில் முன்னங்கால் களை வைத்து நேராக நின்றவாறு என்னை நோக்கி சிநேகமாகக் குரைக்கத் தொடங்கின. நான் சீமெந்து வாங்கில் அமர்ந்தவாறு, கூடைகளை எடுத்து அதன் சிதிலங்களை சரி செய்ய முற்படுவதுபோல மேலும் கீழுமாக சுழற்றி, பாவனை செய்தேன். ஐந்து நிமிடங்கள் கழியும் முன்பே நாய்கள் இரண்டும் தமது நான்கு கால்களில் நின்றவாறு வால்களை அசைத்தசைத்து என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. பின்னர் படிக்கட்டில் அமர்ந்து கொண்டன. நான் எப்போதாவது வாயிற்கதவைத் தாண்டி தோட்டத்துக்குள் நுழைந்தால் 'வீட்டுக்குச் செல்ல விருக்கும் இருநூறு யார் தூரத்தையும் எனக்குத் துணையாக என்னுடனே வர அவற்றுக்குத் தோன்றியிருக்கும். இல்லா விட்டால், நான் தன்னந்தனியாக அந்த நுழைவாயிலிலிருந்து வெளியே வந்தது ஏன் என்ற ஆச்சரியம் அவைக்கு தோன்றியிருக்கக் கூடும்.

நாய்களுக்கு அவ்வாறு சிந்திக்கும் திறன் இல்லா திருக்க வழியில்லை. அந்தந்த விருந்தினர்களுக்கு ஏற்ப நாய்கள் குரைக்கும் தன்மையும் வேறுபடுகின்றனவே. பெரிய வசதியான வாகனங்களில் வரும் விருந்தினர்களைக் கண்டு அவை வாலாட்டுவதாக பாட்டியும் கூறியிருக்கிறார். இறுதியில் நாய்கள் இரண்டும் அணிலொன்றையோ, அடுத்த வீட்டுப் பூனை எமது தோட்டத்தில் நடமாடுவதைக் கண்டோ குரைத்துக் கொண்டு ஓடின. அந்த இடைவெளியில் நான் வாயிலைத் தாண்டி வெளியே வந்துவிட்டேன்.

புகையிரதக் கட்டணங்கள் எவ்வளவு என்று கூடத் தெரியவில்லை. எதற்குமென நூறு ரூபாயைக் கொடுத்து 'மொரட்டுவை ஒண்ணு' எனக் கூறும் வரைக்கும் எனது நெஞ்சில் படபடப்பு இருந்து கொண்டேயிருந்தது. புகையிரத நிலையத்தில் அங்குமிங்கும் நடமாடாது, ஒரு வாங்கில் தலை தாழ்த்தி அமர்ந்திருந்தேன். புத்தகமொன்றையாவது எடுத்துக் கொண்டு வர மறந்து விட்டிருந்தேன்.

இதுவரை ரயிலிலோ, பேருந்திலோ பயணித்ததில்லை என பாடசாலையில் யாரிடமும் நான் ஒருபோதும் கூறியதில்லை. எவ்வளவு வெட்கக்கோபான விடயம் இது? பாடசாலை பேருந்தில் வந்து செல்லும் மாணவிகளுக்குக் கூட அப் பயணங்கள்

விநோதமான அனுபவங்களாக இருந்தன. பேருந்தின் கண்டக்டராக ஒரு இளைஞன் இருப்பாராயின், அந்த நபரது முகம் சிவக்கும்வரை, மாணவிகள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து அவரைக் கண்டல் பண்ணுவார்களாம். ஒரு தடவை பேருந்திற்கு சாரதியாக ஒரு இளைஞன் வந்து சிக்கியிருக்கிறார். மாணவிகள் அவரது கண்களை, பார்வைகள் கண்ணாடியினூடு நேரடியாக சந்திக்கும்வரை பார்த்துக் கொண்டே இருந்திருக்கிறார்கள்.

மாணவிகள் எவருக்கும் ஒருபோதும் இந்த இளைஞர்களைக் காதலிக்கத் தோன்றியதில்லை. எனினும், குறும்புத்தனத்தோடு அந்த அப்பாவி இளைஞர்களை பித்துப் பிடிக்க வைக்க முயற்சித்திருக்கிறார்கள். எனது அம்மாவினதும், அத்தகையினதும் இளமைக் காலத்திலென்றால், சாரதிகளைக் காதலித்து அவர்களோடு ஓடிப் போன மாணவிகள் இருவர் இருந்தனராம். அம்மா ஒருபோதும் அந்தக் கதையைக் கூறியதில்லை. எனினும் அத்தகைய எதை வேண்டுமானாலும் கதைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் என்பதனால் எனக்கும் அந்தப் பழைய கதைகளைத் தெரிந்துகொள்ளும் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தது.

பத்து நிமிடங்கள் கழியும் முன்பே ரயில் வந்துவிட்டது. நான் அதில் ஏறி கடற்கரைப் பக்கமாக ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டேன். தூரத்தே கடலில் ஒரு கப்பல் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. அவ்வாறான கப்பல்களை கடலில் அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறேன். எனது அறையிலிருந்து கடலைப் பார்த்தால் எப்போதும் கப்பலையோ, படகையோ அதில் காணலாம். ஓடத்திலோ, படகிலோ ஏறி உலகைச் சுற்றிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையும் உள்ளுக்குள் இருந்தது. அதை ஒரு கட்டுரையிலும் எழுதியிருந்தேன். அதைப் பார்த்து விட்டு எனது ஆசிரியை 'சாந்தா வேண்டுமென்று சொன்னால், அப்பா ஒரு படகையே வாங்கித் தருவார்' என்று சொன்னார். எனினும் நான் அதைப் பற்றி வீட்டில் கதைக்கவேயில்லை. எனது தனிமைக்குத் துணையாக கப்பலொன்று வந்து ரயிலோடு சேர்ந்து பாணந்துறை நோக்கி பயணித்துக் கொண்டிருப்பதாக அக் கணத்தில் எனக்குத் தோன்றியது.

இரத்தமலானையில் வைத்து ரயிலில் ஏறிய மத்திய வயது பெண்கள் மூவர் என்னருகே அமர்ந்து கொண்டார்கள். எனக்கு அடுத்ததாக அமர்ந்திருந்த பெண், யாரினதோ திருமண விடயம் குறித்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

"எல்லாமே பொருந்தி வந்திருக்கு. ஆனா இந்தக் காலத்துப் பொண்ணுங்களைத் திருத்த முடியாதே."

"ஐயோ அக்கா... இந்த மாதிரி விஷயங்கள்ல தலையிட வேணாமனு நான் உங்ககிட்ட முன்னடியே சொல்லியிருந்தேனே. ஈஷா வீட்டிலிருந்தே கிழவியாகிப் போகட்டும். எங்களுக்கென்ன? 'மாப்பிள்ளைகிட்ட எவ்வளவு பணமிருந்தாலும் என்ன? எங்க ரெண்டு பேருக்கிடையில எண்ணங்கள் பொருந்தலையே அததை'ன்னு என்கிட்டயே சொல்றா."

எனக்கு முன்பிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த அந்தப் பெண், ஈஷா எனும் பெண் கூறியதாகச் சொன்ன வாசகங்களைப் பழித்துக் காட்டியபடியேதான் அதைக் கூறினார். தையுமே செவிமடுக்காதவள் போல நான் கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதும், அந்த மூவரது உரையாடலையும் இரசித்துக் கொண்டதான் இருந்தேன். புகையிரதங்களிலும், பேருந்துகளிலும் அன்றாடம் போய் வருபவர்கள் இம் மாதிரியான

பல கதைகளைக் கேட்டு அலுத்திருக்கக் கூடும். அதனால் அவர்கள் என்னைப் போல ஒரு நாடகத்தை இரசிக்கும் இரசனையை உணராதிருக்கக் கூடும்.

அந்த மூவரும் லுனாவில் இறங்கும்வரைக்கும், தொடர்ச்சியாக ஈஷாவைப் பற்றியே கதைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். அவள் யாராக இருந்தபோதும், பணத்துக்கு அடிபணியாத, மிகுந்த பிடிவாதக்கார பெண்ணொருத்தியாக இருக்கக் கூடும். எனக்கென்றால் அந்தளவு தைரியம் இல்லை. எனது அப்பா ஏதேனும் சொன்னால் சொன்னதுதான். அது பிழையென்றாலும் கூட யாரும் அதைச் சுட்டிக் காட்டத் துணிவதில்லை. இளைய அண்ணனென்றால் ஒரு தடவை அப்பாவை சற்று எதிர்த்துப் பேசினான். கடைசியில் அப்பா மிகவும் உக்கிரமடைந்தார். அண்ணனை அடிக்கவில்லை. என்றாலும் அப்பா தனக்குத்தானே துப்பாக்கியால் வேட்டு வைத்துக் கொள்ள முயற்சித்தார்.

அன்றிலிருந்து இளைய அண்ணன் அப்பாவுடன் கதைப்பதில்லை. எனினும், அப்பாவின் விருப்பப்படியே உயர்கல்வியை விஞ்ஞானத் துறையில் தொடர்ந்தான். அவனுக்கு இயல், இசை, நாடகத் துறையில் உயர்கல்வியைத் தொடர ஆர்வமிருந்தது. அந்த வாக்குவாதத்திற்குப் பிறகு அண்ணன் வீட்டிலிருந்து பியானோவைக் கூட தொடவேயில்லை. அவனும் அம்மாவைப் போலவே அமைதியாக இருக்க முற்பட்டான். அன்று எனக்கு அவனது அறைக்குப் போய் ஆறுதல் சொல்ல மிகவும் தேவையாக இருந்தது. ஆனால் என்ன சொல்லி ஆறுதல்படுத்துவது என எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

அப்பாவைத் தெரிந்தவர்கள் யாரேனும் என்னைப் பார்த்துவிட்டால் என்ன ஆகும் என்ற பயம் மொரட்டுவை புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கியதுமே என்னைத் தொற்றிக் கொண்டு விட்டது. புகையிரதம் திரும்பிச் செல்ல இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் இருந்தது. இலக்கற்று நடந்துகொண்டிருந்த வேளையில் ஒரு கிறிஸ்தவ ஆலயத்தைக் கண்டு உள்ளே நுழைந்தேன். தனியாக தெருவில் நடந்து பழக்கமில்லாததால் ஏதோ ஒருவித பாதுகாப்பற்ற தன்மையை உணர்ந்திருந்தேன். கழுத்திலிருக்கும் மாலையை, கைப்பையை பறித்துக் கொண்டு ஓடுபவர்கள் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கக் கூடும் என்ற சந்தேகத்தின் காரணமாக ஆலயத்தின் நுழைவாயிலில் வைத்துக் கூட நான் என்னைச் சுற்றிவர திரும்பிப் பார்த்தேன்.

ஒரு குழு பாதல் பயிற்சியெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஓசை ஆலயம் முழுவதும் இசையெனப் பரந்திருந்தது. ஆங்காங்கே சிலர் அமர்ந்து பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆலயத்தினுள் நுழைந்து சுருபங்களை இரசித்துக் கொண்டிருந்ததில் மகிழ்ச்சியை உணர்ந்தேன். ஒரு சுருபத்தினருகே முழங்காலில் அமர்ந்து சிறு புத்தகமொன்றை கையிலேந்தி யவாறு அதைப் பார்த்து பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு இளம்பெண்ணின் கன்னங்களில் கண்ணீர் வழிந்தோடியது. அவள் தன்னை துயரத்திலிருந்தும் மீட்கச் சொல்லி பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்திருக்கக் கூடும். நானும் ஒரு நீண்ட வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டேன். எனினும் என்னிடம் விஷேடமாக பிரார்த்திக்கவென எதுவுமிருக்கவில்லை. அப்போது நான் உயர்தரப் பரீட்சையை எழுதி முடித்துவிட்டு பெறுபேற்றுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். அதில் சித்தியடைய வேண்டுமென பிரார்த்திப்பதில் எவ்வித அர்த்தமுமில்லை. நான்

வாழ்வில் நாம் எதிர்கொள்கின்ற அனுபவங்கள் அவையவை நிகழ்கின்ற களங்களைப் பொறுத்தும் பழக நேரிடும் மனிதர்கள் அவர்களது இயல்புகள் என்பவற்றைப் பொறுத்தும் வேறுபடுகின்றன. ஒரு ஆசிரியனாக நான் வாழ்ந்த காலத்தின் அனுபவ வரிசையில் பலவற்றாலும் பிரதானத்துவம் கொண்டு திகழ்வது எனது ஆசிரியப் பயிற்சிக்காலம். 1982லிருந்து 1983வரை நான் பயின்ற ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை யாழ். பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை. மேற்படி கலாசாலை பலாலியிலேயே அக்காலத்தில் இயங்கிவந்தது. நானும் எனது அன்பு நண்பர் அமரர் கமலராஜாவும் வீட்டிலிருந்து திருநெல்வேலிச் சந்திவரை சைக்கிளில் சென்று, பின்னர் அங்கிருந்து பயிற்சிக் கலாசாலைக்கு பஸ்ஸில் செல்வது வழக்கம். எமது ஆசிரியர் பயிற்சிக்காலம் எம்மைப் பலவகைகளிலும் உருவாக்கிய பொற்காலம் என்றே கூறலாம்.

யுத்தக் கெடுபிடிகள், அனர்த்தங்கள், அச்சம் கவிந்த மனநிலை, மரணபயம் இவை எதையும் பற்றிய

பத்தி
பேரீ பெரீயும்
இன்யாய் ரீ 000
நீஜன்

அனுபவங்களோ துன்ப துயரங்களோ இல்லாத ஒரு காலமாய் அது இருந்தது. (எனினும் அந்த நிலை 83இன் நடுப்பகுதியிலிருந்து மாற்றமடைந்த கதை வேறு)

ஒரு பயிற்சி ஆசிரியனாக நான் சந்தித்த விரிவுரையாளர்கள் (அவர்களிற் பலர் இன்று இல்லை)மறக்கப்பட முடியாத அரிய பெரிய மனிதர்களாயிருந்தனர். ஆங்கில ஆசிரியர் பயிற்சியில் எங்களை உருவாக்கி உதவிய எம்மவர்களையும் ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சேர்ந்த ஆங்கிலேயப் பெண் விரிவுரையாளர்களையும் மறந்து விடமுடியாது.

அங்கு சந்தித்த விரிவுரையாளர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதங்களில் தனித்துவம் கொண்டவர்களாயிருந்தனர். அவர்கள் மத்தியில் என்னை மிகவும் ஈர்த்த என் இதயத்தில் இடம் கொண்ட ஒரு அரிய இனிய மனிதர் திரு. ரஹீம் என்ற முஸ்லிம் விரிவுரையாளர். ஆங்கில இலக்கணம், இலக்கியம் என்பவை திரு. ரஹீம் அவர்களாலேயே எமக்கு முறையுறக் கற்பிக்கப்பட்டன. அவரே என்னை ஆங்கில

இலக்கியத்தின் பால் வழிப்படுத்தியவர். குறிப்பாக ஆங்கிலக் கவிதைகளின் 'ருசி'யை அறிமுகம் செய்து அவற்றுடனான அனுபவத்தில் தோய வைத்த இனிய அரிய அறிஞராக அவர் திகழ்ந்தார்.

றிச்சட் கோறியும் சொலிற்றறி நிப்பரும் அவரிடமிருந்தே என்னுட் புருந்தார்கள். அவர்தந்த அறிமுகமும் இலக்கிய விளக்கமுமே பின்னர் RICHARD CORY என்ற ஆங்கிலக் கவிதையை மொழி பெயர்க்குமாறு தூண்டின. 'மறுபாதி' சஞ்சிகையில் அம்மொழிபெயர்ப்பு பிரசுரமான போது பலரது பாராட்டையும் நான் பெறக் காரணமாயிருந்த எனது விரிவுரையாளரை என்னால் மறந்து விடமுடியாது.

ஒரு நல்லாசானுக்கும் சிறந்த இலக்கிய ஆசிரியருக்கும் சிறந்த ஓர் முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தவர் அவர்.

குறிப்பாகக் கவிதையைக் கற்பிக்கின்ற ஒரு ஆசிரியர் அதை எவ்வாறு கையாள வேண்டும் என்பதை அவரிடமிருந்துதான் படித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அவர் ஆங்கிலக் கவிதையொன்றை விளக்குவதற்குத் தெரிவு செய்யும் போது அந்தக் கவிதையின் உள்ளீடு இது என அடையாளம் காட்டுவதோடு அதே மையக்கரு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கம்பரால் எவ்வாறு கையாளப்பட்டது. பாரதி அதை எப்படி விளக்குவான் என்பதையும் அடையாளம் காட்டுவார். அத்துடன், எங்கட கண்ணதாசன் இதைத்தான் "மௌனத்தில் விளையாடும் மனச்சாட்சியே" எனச் சினிமாப் பாடலில் சொல்கிறார்.

என விளக்கும் போது இலக்கிய இரசனையுள்ள பலரும் சொக்கிப் போய் அமர்ந்திருந்த ஞாபகம் இன்றும் பசுமையாய் நிலைத்திருக்கிறது மனதில்.

ஒரு நல்லாசிரியன் அனுபவமொன்றைப் பகிர்ந்து கொள்ளுகையில் எவ்வாறு அதில் ஊறித் தோய்ந்து அதை வெளிப்படுத்துவான் என்பதற்கு என்னால் இன்று வரை வேறு ஒருவரை உதாரணம் காட்ட முடிந்ததில்லை.

துயர சம்பவமொன்றைக் கவிதையில் விபரிக்க நேர்ந்த போது கண்கள் கலங்கிப் பேச்செழாமல் அமர்ந்திருந்த அவரது முகம் இன்றும் கண்களில் நிழலாடுகிறது. நல்லாசிரியர்கள் எவ்வளவு தூரம் மற்றவர்கள் மீது தம்மைப் பற்றிய நல்லபிப்பிராயத்தை ஆழ ஊன்றுகிறார்கள் என்பதற்கு திரு. ரவீம் அவர்கள் மிகப் பொருத்தமான உதாரண புருஷர். அவரிடம் பயில நேர்ந்தமை பற்றி மிகவும் பெருமிதம் கொள்கிறது மனசு.

தூக்கம் விழித்தெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு படிக்கவில்லை என்பதால் அளவுக்கு மீறி எதிர்பார்ப்பதில் அர்த்தமில்லை.

அன்று எந்தப் பிரச்சினைகளும்மில்லாமல் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். மனம் முழுக்க மகிழ்ச்சியும், முகம் பூரிக்கும் சிரிப்புமாக உலா வந்தேன். தினந்தோறும் ரயிலில் கூட்டத் தினிடையே சிக்கிப் பாடுபட்டுப் பயணித்து வரும் ஒருவரிடம் இதைக் கூறினால் 'பணக்காரப் பொண்ணுங்களோட வீரம், நாங்க தினந்தோறும் படுற அவஸ்தையைக் கிண்டல் பண்ணுறதா?' என கோபத்தோடு திருப்பிக் கேட்கக் கூடும்.

"இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு வாழ்க்கையில் எந்தப் பிரச்சினைகளும் இல்லாததால், பிரச்சினைகளை தானாகவே உண்டாக்கிக்கிழங்க" என்று ஜொஹானா அடிக்கடி கூறுவாள். நாங்கள் பாலைக் குடிக்காது வீணாக்கும்போது, சாப்பாட்டை உண்ணாது மீதம் வைக்கும்போது ஜொஹானா திட்டுவாள். எம்மை பெரியவர்களாக வளர்த்தெடுத்ததுவும், செல்லம் கொஞ்சியதுவும் இந்த ஜொஹானாதான். எனவே எம்மைத் திட்டுவதற்கும் அவளுக்கு உரிமை இருக்கிறது. அம்மா எம்மைத் திட்டுவதில்லை. செல்லம் கொஞ்சியதுமில்லை. பாட்டியென்றால் தினந்தோறும் வீட்டு வேலைகளைக் கண் காணித்தாள். எம்மை செல்லம் கொஞ்சினாள். தொலைக் காட்சியில் தொடர் நாடகங்களைப் பார்த்தாள். வானொலியில் பாடல்களை செவிமடுத்தவாறு பின்னல் சரிகைகளைப் பின்னி னாள். எனினும் எனது தந்தையோடு ஒருபோதும் கதைக்க வேயில்லை. தனதே மகளான எனது அம்மாவோடு கூட தேவைக்கு மாத்திரம்தான் கதைத்தாள்.

"இந்த மாதிரியான ஒரு வீட்டுல வளர்ந்த நாங்க, ஊமைகளாக இருக்காம இருக்குறது அதிசயம்தான்" என இளைய அண்ணன் ஒரு நாள் கூறினார்.

தனியாக ரயிலில் சென்றதன் பிறகு, எனக்கு வேறு எவ்வித குறும்புத்தனங்களையும் செய்ய காலம் இடமளிக் கவில்லை. உயர்தரப் பரீட்சை பெறுபேறுகள் வெளிவந்து, பல்கலைக்கழகத்துக்குச் செல்வதற்குத் தேவையான புள்ளிகளை எடுத்திருந்தேன். ஆனால் அக் காலகட்டத்தில் பல்கலைக்கழகங்கள் முடப்பட்டிருந்தன. ஊரடங்குச் சட்டமும் அமுலிலிருந்தது.

இங்கிலாந்தில் தனது மேற்படிப்பைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த ப்ரியானுக்கு என்னைத் திருமணம் செய்து கொடுக்கப் போவதாக அப்பா ஒரு நாள், என்னிடம் கூறினார். அந்தத் தகவல் எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. ப்ரியான், அப்பாவின் பாடசாலை நண்பர் ஒருவரது மகன். ப்ரியான் வைத்தியராகவில்லையென்றால், பாலிஷ் படங்களில் கதாநாயகனாக நடிக்கப் போயிருக்கலாம் என அண்ணன்கள் கூறிக் கொண்டிருப்பார்கள். என்னை விடவும் பத்து வருடங்கள் முத்தவர். எனக்கு ஐந்து வயதாக இருக்கும் காலத்திலிருந்தே, விழாக்களில் பாடல்கள் பாடிக்கொண்டிருந்தவர் அவர்.

"ப்ரியானுக்கு படிக்க விருப்பமேயில்லை... நாங்க வற்புறுத்துறதால் படிக்கக் கொடுக்க மாஸ்டர்கள் யாராவது வந்தா உட்கார்ந்து படிக்கிறான்" என்று அக் காலத்தில் ப்ரியானின் அம்மா கூறுவது எனக்கு நினைவிருக்கிறது.

எனக்கு பத்து வயதாகும் போது, அவர் மருத்துவக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தார். ப்ரியானைப் பார்த்து வளரும்படிதான் எனது அப்பா அண்ணன்களுக்கு உபதேசித்துக்

கொண்டிருந்தார். குறும்புத்தனங்கள் நிறைந்திருந்த எனது மனதை, ப்ரியானின் கல்வியல்லாது, அவரது அழகே பெரிதும் ஈர்த்திருந்தது. எப்போதாவது அவ்வாறு ஒரு அழகான தோற்றமுள்ளவரை திருமணம் செய்து கொள்ளக் கிடைத்தால் நல்லதென எண்ணிச் சிவந்த எனது முகத்தை கண்ணாடி மாத்திரமே கண்டிருந்தது.

“முன் ஜென்மத்துல நிறைய புண்ணியம் பண்ணி யிருக்கீங்க பாப்பா. அதனாலதான் இந்த கடல் போல வீட்டுல ஒரு கஷ்டமும் தெரியாம வாழக் கிடைச்சிருக்கு.. நடிகை ருக்மணிதேவி போல அழகின்றதால, சார்ள்ஸ் குமாரனே உங்களைக் கண்டாலும் கூட உடனே கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கேட்பான்” என இரவில் எனது அறைக்கு வந்து, எனது கூந்தலைச் சீவி இறுக்கமாகப் பின்னிவிடும் சமயத்தில் ஜொஹானா கூறினாள்.

சார்ள்ஸ் குமாரன் திருமணம் முடிந்த நாளில், சமையலறைக்குச் சென்று ஜொஹானாவிடம் அதைப் பற்றிக் கூறினேன்.

“ஐயோ ஜொஹானா; சார்ள்ஸ் இளவரசன் இப்படிப் பண்ணிட்டானே” அரச குடும்பத்தில் இல்லாம வேறொரு குடும்பத்துல கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறானாம். ஜொஹானாவையும் கூட்டிக் கொண்டு இங்கிலாந்துக்குப் போய், இளவரசன் பார்வையில் பட அவன் போற, வற்ற பாதைகள்ல நிக்கணும்னு நான் நெனச்சுட்டிருந்தேன். இனி நான் போய் கடல்லதான் குதிக்கணும்”

“வாயைத் தச்ச விட்டது போல சத்தமில்லாம இருந்தாலும், அத்தைகளைப் போலவேதான் பேச்செல்லாம். நான் எப்பவோ சொன்னதை மனசுல வச்சுட்டிருந்து கிண்டல் பண்ணிங்க” என்ற ஜொஹானா கையிலிருந்த அகப்பையை அசைத்ததைத் திடுக்கிட்டாள்.

சத்தம் கேட்டு பாட்டி எட்டிப் பார்த்தாள். ஜொஹானா பாட்டியிடம் அந்தக் கதையைக் கூறினாள்.

“அப்பா நல்ல ஒரு இளவரசனைத் தேடித் தருவார்தானே” என பாட்டி சொன்னதும், ஜொஹானா சிரிப்போடே ஆமோதித்துத் தலையசைத்தாள்.

அந்தக் கணத்திலும் ப்ரியான் என் மனதில் தோன்றி மறைந்தார். அவர் இப்போது யாராவது ஒரு மருத்துவம் படித்த பெண்ணைக் காதலித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடும் எனவும் தோன்றியது. அனைத்து இளம்பெண்களினுள்ளும் அவ்வாறான தொரு இரகசியக் காதல் இருக்குமோ எனத் தெரியாது. ப்ரியான் ஒருபோதும் என்னைக் கூர்ந்து கவனித்ததில்லை என்பதை அறிந்தே இருந்தேன். அவருக்கு என்னை நினைவிருக்கவும் வாய்ப்பில்லை.

“ப்ரியான் விடுமுறைக்கு வந்ததுமே கல்யாணம் நடக்கும். மகள் நான் சொல்றதை மீறி நடக்க மாட்டாள்னு நான் அவங்கக்கிட்ட சொல்லியிருக்கேன். இரு தரப்பிலயும் திரும்ப விசாரித்துப் பார்க்கவும் ஒண்ணுமில்ல”

இரவு உணவு மேசையில் வைத்து அப்பா தனது தீர்மானத்தை வெளியிட்டார். அம்மாவோ, பாட்டியோ எதுவுமே பேசவில்லை.

நான் இந்தளவு அதிர்ஷ்டசாலியானது எவ்வாறு என

என்னால் எண்ணிப் பார்க்கக் கூட முடியவில்லை. ஹிந்தித் திரைப்படங்களில் கூட, மனதுக்குள் இரகசியமாகக் காதலிப்பவனை அவ்வளவு சீக்கிரமாக அடைய முடிவதில்லையே.

அன்றிரவு நான் இளஞ்சிவப்பு மேகங்களிடையே மிதந்தவாறு கட்டிலில் படுத்திருந்தபோது அம்மா எனது அறைக்கு வந்தார். வியப்படைந்த என்னால் பேசக் கூட முடியவில்லை.

“உனக்கு ப்ரியானைப் பிடிக்கலைன்னா பயப்படாம சொல்லிடு.. அப்படி கட்டாயப்படுத்தி பிடிக்க வைக்க வேணும்னு இல்லையே”

நான் செவிமடுத்ததைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு விட்டேனோ என எனக்குத் தோன்றியது. அம்மா, எனது கட்டிலருகே ஒரு நாடகத்தின் வசனங்களை மனனம் செய்யும் புதுமுக நடிகையொருத்தியைப் போல நின்று கொண்டிருந்தார். எமது பாடசாலையில் ஒருபோதும் நாடகமொன்றில் நடடித்த அனுபவமற்ற மாணவிகளை ஏதேனுமொரு கதாபாத்திரத்தில் நடிக்க தேர்வு செய்தால் அவர்களும் இதைப் போலத்தான் நேராக நின்றுகொண்டு வசனங்களை ஒப்புவிப்பார்கள்.

‘என்ன இது? ஒரு நாளுமில்லாம?’ என எனக்குக் கேட்கத் தோன்றியது. என்றாலும் அவ் வசனங்களை வெளியே உதிர்ந்திடாது விழுங்கியவாறு, அம்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“நாங்க அவங்கள் ஏதாவது பார்ட்டிலயோ, விருந்துகளிலோ சந்திச்சுக்கிட்டதல்லாம, நல்லா நெருங்கிப் பழகிய தில்லையே... இவ்வளவு காலமா இங்கிலாந்துல இருக்குற பையனுக்கு, யாராவது நெருக்கமான சினேகிதி இல்லாமலிருக்க வழியில்லைதானே? கொஞ்சம் பேசிப் பழகிப் பார்த்து முடிவைத் தீர்மானிச்சா நல்லது, இல்லையா?”

நான் வியப்புக்குள்ளானேன். யாருடனும் நெருங்கிப் பழகாத அம்மாவால் எப்படி அவ்வாறு கூற முடிகிறதென ஆச்சரியப்பட்டேன். அம்மாவைப் போன்ற அமைதியான பெண்ணொருத்தி தனது பாடசாலைக் காலங்களில் அப்பாவுக்கு காதல் கடிதங்கள் எழுதினாள் என்பதைக் கூட என்னால் நம்புவது சிரமம்தான். அத்தைகள் அக் கால கதைகளைச் சொல்வார்கள். அம்மா ஒரு நாள் கூட அவ்வாறான கதைகளைக் கூறியதில்லை. அம்மாவின் பழைய புகைப்பட ஆல்பமொன்றில், அவரது விடுதித் தோழிகளுடனும், வகுப்பு மாணவிகளுடனும் கூட நின்று எடுத்துக் கொண்ட புகைப்படங்கள் இருக்கின்றன. எனினும், அம்மா அவர்கள் எவருடனும் தொடர்ந்தும் நட்பு வைத்துக் கொள்ளவில்லை. இருந்திருந்து எப்போதாவது ஒரு நாள், அம்மாவைப் பார்க்க யாராவது பழைய தோழிகள் ஓரிருவர் வந்து செல்வார்கள். அவர்கள் கூட நீண்ட காலமாக வரவில்லை.

அம்மா ஏதேனும் பதிலை எதிர்பார்த்து என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நான் கட்டிலின் ஒரு ஓரத்தில் சாய்ந்தமர்ந்து கால்களை மடித்து வைத்துக் கொண்டேன். கட்டிலின் மீது அமர்வதா, வேண்டாமா எனத் தீர்மானிக்க முடியாதவர் போல ஒரு கணம் தயங்கி நின்று, வேறு யாரோ ஒருவரது வீட்டுப் படுக்கையைக்கு வந்திருப்பது போல மெதுவாக அமர்ந்தார்.

‘எனக்கு சிறு வயதிலிருந்தே ப்ரியானைப் பிடிக்கும்’

என வெளிப்படையாகக் கூற எனக்குத் தயக்கமாக இருந்தது. அவை இதயத்தின் ஆழத்திலிருக்கும் இனிய இரகசியங்கள் மாத்திரமே. எனது வகுப்பு மாணவிகள் எவரும் கூட அவ்வாறானவற்றை தமது அம்மாக்களிடம் கூறியிருக்க மாட்டார்கள்.

“அப்பா நல்லா விசாரிச்சுப் பார்த்துட்டுத்தான் சொல்லி யிருப்பார் இல்லையா? எப்படியும் தெரியாத ஒருத்தரை விட தெரிஞ்ச ஒருத்தரைக் கட்டிக்குறது நல்லதுதானே?”

எனது பதிலானது, அவ்வாறானதோர் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு தாயொருத்தி கூற வேண்டியதாகவும், மகளொருத்தி கூறக் கூடாததாகவும் கூட இருந்திருக்கக் கூடும்.

“நல்லா யோசிச்சுப் பார்த்து, ப்ரியானோட நல்லா கதைச்சுப் பார்த்துட்டு, முடிவைத் தீர்மானிக்குறது நல்லது” என்ற அம்மா எனது படுக்கையருகே வைக்கப்பட்டிருந்த பொம்மைகள் வரிசையைப் பார்த்தார்.

“இதெல்லாம் அழுக்கான மாதிரியிருக்கு... கழுவியெடுத்தா நல்லாருக்கும்” என்று கூறியபோது, எப்போதும் அமைதியற்று, கேள்விக்குறியோடு திகழும் அம்மாவின் முகபாவத்தில் சற்று அமைதி தோன்றி மறைந்தது.

“நான் கீழே போறேன்.. இப்போ அப்பா வறந் நேரம்”

சடுதியாக எழுந்து நின்ற அம்மா, பாட்டியை விடவும் வயதானவர் போல மெதுவாக நடந்து வெளியேறினார். அவர் கீழே இறங்கிப் போகும் காலடியோசை கூடக் கேட்கவில்லை.

அந்த நாட்களில் ப்ரியானின் அம்மா உடல்நலம் குன்றியிருந்தார். அவருக்கு இருதய சத்திர சிகிச்சை மேற்கொள்ளத் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்கு முன்பாக மகளின் திருமண வைபவத்தை முடித்துவிட அவர் பெரிதும் விரும்புகிறார் என பாட்டி கூறினார்.

“இவளுக்கு இன்னும் வயசிருக்கு இப்பவே கல்யாணத்துக்கு என்ன அவசரம்? ஆபரேஷன் முடிஞ்ச நிம்மதியா, ஆறுதலா கல்யாணத்தை நடத்தினாப் போதாதா? வேணும்னா பதிவு பண்ணி வச்சுட்டு, இவளுக்கு இங்கிலாந்துக்கு விலா கிடைச்ச பிறகு, பெருசா கல்யாணத்தை எடுத்தா என்ன?” என பாட்டி, அத்தகைய இருக்குமிடத்தில் கூறினார்.

“இல்ல... கல்யாணத்தை முடிச்சுட்டு, ஆபரேஷனும் முடிஞ்ச உடனே ப்ரியான் இங்கிலாந்துக்கு திரும்பப் போய்டுவார். இவளுக்கு விலா கிடைச்சதுமே மூத்தவனோட இவளை அங்கே அனுப்பிடலாம்” என அப்பாவின் முடிவைச் சொன்னதும், அதை மறுத்து அங்கு யாருமே கதைக்கவில்லை.

ப்ரியானின் அம்மா, பரிசுப் பொதிகளை எடுத்துக் கொண்டு என்னைப் பார்க்க வந்தார். அவரது வீட்டுக்கும் அழைத்துக் கொண்டு போய் ப்ரியானின் சிறு வயது புகைப் படங்களைக் காட்டினார். அவரது தங்க நகைகளில் எனக்கு விருப்பமானதைத் தேர்ந்தெடுக்கும்படி கூறினார். திருமண ஆடையலங்கார சஞ்சிகையொன்றைக் காட்டி எனக்குப் பிடித்த ஆடைகள், விருப்பமான பூங்கொத்துக்களைப் பற்றி கேட்டறிந்தார். ஏதோ சொர்க்கலோகத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பது போல நான் உணர்ந்தேன். இவையனைத்தையும் எனது அம்மாவிடம் கூற வேண்டும் என்றாலும், அம்மா வழமைபோல அமைதியாகவே இருந்தார்.

“எனக்கு பெரிய ஆபரேஷன் எதுவுமில்ல. பேஸ் மேக்கரொண்ணு பொருத்தனும்... நான் களைச்சிப் போய்டுவேன்னு ப்ரியானோட அப்பாதான் பயப்படுறாரு. இல்லேன்னா ப்ரியானுக்கு பிடிச்ச சாப்பாடுகளை எப்படி சமைக்குறதுன்னு நான் உனக்குக் கத்துக் கொடுத்திருப்பேன்.”

“ப்ரியானுக்கு என்னென்ன சாப்பிடப் பிடிக்கும்னு சொல்லுங்க. நான் ஜொஹானாக்கிட்டக் கேட்டு அதையெல்லாம் சமைக்கக் கத்துக்குறேன்” என மிகுந்த உற்சாகத்துடன் அவற்றைக் கேட்டறிந்தேன். அதுவரையில் நான் ஏதேனும் சிறு தீன்பண்டங்களைச் செய்ய அறிந்திருந்தேனே தவிர, சோறு, கறி வகைகளை சமைக்க அறிந்திருக்கவில்லை. அத் தீன்பண்டத் தயாரிப்பைக் கூட பாட்டியிடமிருந்தும், அத்தகையிடமிருந்துமே அறிந்து வைத்திருந்தேன்.

பெரிய அண்ணனின் முதலாவது பிறந்த நாளின் போது, அம்மாவே கார் வடிவில் ஒரு கேக்கைத் தயாரித்துக் கொண்டாடிய புகைப்படங்கள் வீட்டில் இருக்கின்றன. அண்ணனின் ஐந்தாவது பிறந்த நாளின் போது, பெரிய கேக்கொன்றின் மீது காரோட்டப் பந்தயம் போல, வண்ண வண்ணக் காரகளைக் கொண்ட கேக்கொன்றின் புகைப்படங்களும் இருக்கின்றன.

“மூத்தவரின் அஞ்சாவது பொறந்த நாளுக்கப்பறம், அம்மா கேக் செய்யவேயில்லை. அவருக்கு எல்லாமே சலித்துப் போய்டுது” என ஜொஹானா ஒருநாள் வாய் தவறி உளறி விட்டாள். நான் அதைக் குறித்து கேட்டறியவில்லை. காரணம், எமது பிறந்த நாட்களுக்கு உயர்தரமான கேக்குகள் வீட்டுக்கே வரவழைக்கப்பட்டன.

எனது தோழிகள் பல்கலைக்கழகம் செல்ல கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும்போது, நான் ப்ரியானுடன் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று அங்கு பனி படர்ந்த தெருக்களில், அவரோடு கைகோர்த்தபடி நடந்து செல்வதை கற்பனை செய்து பார்த்தவாறிருந்தேன். புத்தகங்களில் படித்திருக்கும் அரச மாளிகைகள், ஆளுநர் பங்களாக்களைப் பார்க்கச் செல்ல கனவு கண்டு கொண்டிருந்தேன். ப்ரியானின் புகைப்படமொன்றை கண்ணாடி மேசையின் மீது வைத்துக் கொண்டேன். வெள்ளி நிற சிற்ப அலங்காரங்கள் பொறிக்கப்பட்ட சட்டமொன்றில் அதை இட்டிருந்தேன்.

“உன்னோட முட்டாள்தனமும் சாதாரணமானதுதான்... ப்ரியானைப் பார்த்ததுமே பொண்ணுங்களோட இருதயம் நின்னுடும். பொண்ணுங்க நெஞ்ச வலிக்குதுன்னு பொய் சொல்லிட்டு அவரோட கிளிநிக்குல நுழைஞ்சிடவும் வாய்ப்பிருக்கு” என வகுப்புத் தோழிகள் எனது தீர்மானத்தை இவ்வாறுதான் புரிந்து கொண்டார்கள்.

“அழகில்லைன்னாலும் கூட நான் அவரை ஏத்துக் கிட்டுத்தான் இருப்பேன்... என்னோட அப்பா ஒரு நாளும் எனக்கு தீங்கிழைக்க மாட்டார்” என நான் எல்லோரிடமும் கூறினேன்.

அவர் வந்து ஒரு கிழமையில் திருமணம் செய்ய நாளும், நேரமும் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகவே திருமண ஆடைகளையும், நகைகளையும் வாங்க அத்தகையனும் கூடவே வந்தார்கள். அம்மா கடுமையான தலைவலி எனக் கூறி வீட்டிலிருந்தார். அத்தகைய, அம்மாவை விட தீர்க்கமான

வண்ணங்களில் ஆடையணியவும், மிகவும் பளபளப்பான நகைகளை அணிந்து கொள்ளவும் விரும்புவர்கள். அம்மா மிகவும் அமைதியான நிறங்களில் தனது ஆடைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து அணிவார். விஷேடமாக அலங்கரித்துக் கொள்வதில்லை. அத்தைகள் அதற்கு நேரெதிர். ஜொலிப்பதில் தோரணங்களை விட சற்றுத்தான் குறைவு என அண்ணன்கள் சொல்வார்கள். திருமண ஆடைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போதும், நகைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போதும் அம்மாவுக்குப் பிடித்தமானவை போன்றவையே என் மனதையும் ஈர்த்தன. அதனால் என்னைக் கவர்ந்தவை குறித்து தீர்க்கமான முடிவுடன் இருந்தேன்.

“எங்க செல்ல மகளுக்குப் பிடிச்ச மாதிரிதான் எல்லாத்தையும் வாங்கணும்.. எப்போவாவது என்னோட நகைப் பெட்டியும் கூட இவளுக்குத்தான் சொந்தம்” எனக் கூறியவாறு ப்ரியானின் அம்மா, எனக்கு சார்பாக இருந்தார்.

நாங்கள் கடைக்குப் போய் வந்ததும், வாங்கிக் கொண்டு வந்தவற்றைப் பார்த்து அம்மா மெலிதாகப் புன்னகைக்க முற்பட்டார். அம்மாவின் தோளைப் பிடித்து உலுக்கி அவரை சுய நினைவுக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென எனக்குத் தோன்றியது.

“இதெல்லாத்துக்கும் திருஷ்டி சுற்றிப் போடணும்” என்று கூறியவாறு சாம்பிராணி புகைக் கூட்டை எடுத்துக் கொண்டு வந்து ஆடைகளும், நகைகளும் வைக்கப்பட்டிருந்த கட்டிலைச் சுற்றி வந்தார் பாட்டி.

“இது ஒரு அவசரக் கல்யாணம்தான். ஆனாலும் எங்க காலத்துல கூட அப்படித்தானே? என்னோட அம்மா கல்யாணம் பண்ணிட்டுப் போகும் வரைக்கும் அப்பாவோட முகத்தைக் கூட சரியாக் கண்டதில்லையாம்” என்ற பாட்டியின் கதையைக் கேட்டு அத்தைகள் சிரித்தார்கள். அந்தச் சிரிப்பில் கலவரமடைந்த நாய்கள் இரண்டும் கீழ்த் தளத்துக்கு விரைந்தோடின. பொன்னுளவியொன்று எனது கட்டிலருகே கூடொன்று கட்டத் துவங்கியிருந்தது.

“எல்லோரும் இங்க பாருங்க. இது நல்ல சகுனம்... இந்தப் பொன்னுளவிக் கூட்டை உடைச்சிட வேணாம்” என்று பெரிய அத்தை கூறினார்.

அத்தைகள் எல்லோரும் வந்து ஓரிரவு தங்கி கேக் செய்தார்கள். கேக்குக்கு உலர்ந்த பூக்கள் வெட்டும்பணிக்கு உதவி செய்யவென எனது தோழிகளும் வந்திருந்தார்கள்.

“இந்தக் காலத்துல எல்லோருமே கேக்கை வெளியேயிருந்து வாங்கிடறாங்க.. அதுல ஒரு துண்டை வாயில வச்சதுமே தெரிஞ்சிரும் அதோட மோசமான தரம்” என்ற அத்தைகள் எனது தோழிகளுக்கு நல்லதொரு திருமண கேக்கைத் தயாரிப்பது எவ்வாறு என பாடமெடுத்தார்கள். கேக் கலவைக்கு ப்ராண்டி மதுபானத்தை ஊற்றி ஓரிரவு முழுவதும் ஊற வைப்பதைக் குறித்து நான் அவ்வளவு காலமும் அறிந்திருக்கவில்லை. அது என்னுடைய கல்யாண வீடுதானா என எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. அந் நாட்களில் நான் கனவுகளில் மிதந்து கொண்டிருந்தேன். கேக் வாசனையை உணர்ந்த அண்ணாக்கள் அவற்றை சுவை பார்க்க வந்தார்கள்.

“அதைத் தொடக் கூடாது பிள்ளைகளை” என அத்தைகள் கூச்சலிட்டார்கள். ப்ரியானின் அம்மாவும் வந்திருந்தார்.

ப்ரியானுக்கு தொலைபேசி அழைப்பினை ஏற்படுத்தி, கதைக்கும்படி கூறி என்னிடம் தொலைபேசியைத் தந்தார்.

“நிறைய வேலை நடந்துட்டிருக்கோ?” என ப்ரியான் கேட்டதும் “ம்ம்” என்று மாத்திரம்தான் என்னால் சொல்ல முடிந்தது. அதற்கு முன்பும் ப்ரியானின் அம்மா இப்படி தொலைபேசியில் தொடர்பேற்படுத்திக் கொடுத்த போதும் எதுவுமே என்னால் கதைக்க முடியவில்லை.

‘உனக்கு என்னைப் பிடிச்சிருக்கா?’ என்று அவர் கேட்டால் சொல்ல வேண்டிய பதில் எனது மனதிலிருந்தது. அந்தப் பதில் ஒரு கவிதையைப் போல இருக்க வேண்டுமென எண்ணியிருந்தேன். அதனால் மீண்டும் மீண்டும் செதுக்கித் திருத்தி ஒரு கட்டுரையை கவிதையாக்கும் முயற்சியில் பெரும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தது மனது.

‘நான் கண்டிருப்பதிலேயே மிக அழகான ஒருவரிடம், யாருமே குற்றம் குறையொன்று கண்டிராத ஒருவரிடம் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்க வேண்டியது நான்தான். ஆனாலும் அதைக் கேட்க பயமாக இருக்கிறது எனக்கு’ என்ற பதிலைக் கூறி விட மனம் தயாராக இருந்த போதிலும், அவர் அவ்வாறான ஒரு கேள்வியைக் கேட்கவேயில்லை.

“அங்கே வரறதுக்கு முன்னாடி செஞ்ச முடிக்க வேண்டிய வேலைகள் நிறைய இருக்கு” என்று அவர் சொன்னதன் பிறகு, நான் அவரிடம் வேறு என்னதான் கேட்க முடியும்? ‘அவை என்னென்ன வேலைகள்?’ போன்ற முட்டாள்தனமான கேள்விகளைக் கேட்கவும் முடியாதே.

“அப்போ நான் வைக்கிறேன்” என்று அவர் சொன்னதும், உடனே நான் “குட் நைட்” என்றேன். அந் நேரம் அங்கு காலை நேரமாகவும் இருந்திருக்கக் கூடும்.

நாங்கள் கேக் தயாரித்ததற்கு அடுத்த நாள் ப்ரியானின் அம்மா உறக்கத்திலேயே மூச்சுத் திணறி மரணித்துப் போயிருந்தார். தனது திருமணத்துக்கு வரவிருந்த ப்ரியான் மரண வீட்டுக்குத்தான் வர நேர்ந்தது.

“இனி இப்போ கல்யாணத்தைத் தள்ளிப் போடணும்” என்று கூறிய அம்மாவின் தொனியில் கவலையிருக்கவில்லை.

“ஏழு நாள் காரியங்கள் முடிஞ்சதுக்கப்புறம், கல்யாணத்தைப் பதிவு பண்ணிட்டு போகச் சொல்வோம். குடும்பத்துல கொஞ்சம்பேர் இருந்தாப் போதும்” என்றார் அப்பா.

ப்ரியான் விமான நிலையத்திலிருந்து வந்த ஒரு மணித்தியாலத்துக்குள் இறுதிச் சடங்குகள் நிறைவுற்றன. கல்கிஸ்ஸ மயானத்தில் இறுதிச் சடங்கு நிகழ்வின் போது ப்ரியானின் அருகிலேயே இருக்கும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தார் அப்பா. ப்ரியான் என்னைப் பார்த்து சற்றுத் தலையசைத்தார். கறுப்பு மேகங்களால் இருண்டிருந்த ஆகாயத்தை நோக்கி மயானத்தின் முதல் புகை எழுந்தபோது, ப்ரியான் வெள்ளைக் கைக்குட்டையால் தனது கண்களை அழுத்தி முடிக்கொண்டார். எனக்கு ஒரு கைக்குட்டை போதா மலிருக்கும் அளவுக்கு அழகை வந்தது. அந்த அம்மாவுடன் நெருக்கமான தொடர்பொன்று உருவாகியிருக்கவில்லை என்றபோதும், அந்த அம்மாவினது மகளாக ஆகத்தானே காத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மரண வீட்டின் அனைத்துக் காரியங்களையும் எனது

தந்தை முன்னின்று செய்திருக்கக் கூடும் சுடங்கு சம்பிரதாயங்கள் முடிந்து, அந்த வீட்டைத் தூய்மைப்படுத்தவும், அப்பாவின் தொழிற்சாலையில் பணி புரியும் பெண்கள் சிலர் வரவழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

“நீ ப்ரியானோடு கொஞ்ச நேரம் கதைச்சுக் கொண்டிருந்துட்டு வா. நான் கார் ஒண்ணை விட்டுட்டுப் போறேன்” என்று அப்பா என்னிடம் கூறினார்.

“அப்படின்னா நானும் இருந்துட்டு மகள் கூட வந்துடறேன்” என்று கூறிய அம்மா விறாந்தையிலிருந்த ஒரு கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“வா போகலாம். தெரியாத இடமா இது?” என அப்பா அம்மாவை நோக்கி சத்தம் போடக் கூடுமென நான் எதிர்பார்த்தேன். எனினும் ஏதோ சொல்ல வந்து தயங்கியதைப் போல நின்று பின்னர் வார்த்தைகளை வெளியே விடாது அப்பா புறப்பட்டார்.

“ரொம்பக் களைப்பா இருக்கு.. தூங்கணும்” என்றார் ப்ரியான்.

அவர் என்னிடம் ‘மேல் மாடிக்குப் போகலாம்’ என்று கூறவில்லை. எனினும், நான் அவர் பின்னாலேயே சென்றேன். நான் பின் தொடர்வதை அவர் உணராதவர் போல அவரது அறைக்குள் நுழைந்தார். அறை வாசலருகே வைத்து என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“ஏன் தங்கச்சி... என்ன இது?” என்ற அவரது முகத்தில் வரவேண்டாம் என்று சொல்வதைப் போன்ற பாவனையிருந்ததால் எனது முகம் சிவந்தது.

“நான்... நான் உங்களுக்கு குடிக்க ஏதாச்சும் எடுத்துட்டு வரட்டுமா?” வியக்கத்தக்க வகையில் எனது சுய கௌரவத்தைக் காத்துக் கொள்ளும்விதமான கேள்வியொன்று என்னிலிருந்து வெளிப்பட்டது.

“வேண்டாம்... நன்றி” என அவர் ஆங்கிலத்தில் பதிலளித்தார். பின்னர், ‘பரவாயில்லை... உள்ளே வா’ என அறைக்குள்ளே வரும்படி சைகை செய்தார்.

“எனக்கு ரெண்டு நாளைக்கு தொடர்ச்சியா தூங்கணும் போல களைப்பா இருக்கு.. ஆனாலும் இந்தப் பிரச்சினையை யும் தீர்த்துட்டா நல்லதுதான்” என்று கூறிய அவர் கட்டிலின் மீது அமர்ந்தவாறு எதிரே இருந்த வட்ட வடிவக் கதிரையை எனக்குக் காட்டினார். பலத்த காற்றுடன் போராடியவாறு ஜன்னல் திரைகள் அறையினுள்ளே அசைந்து கொண்டிருந்தன. வானம் அழவும், மேகங்கள் மோதி இடி இடிக்கவும் தொடங்கின. அறையின் மேன்மாடத்திலும் மின்னல் வெட்டி மறைந்தது.

“என்னை மன்னிக்கணும்”

மின்னல் வெட்டியதற்கெல்லாமா மன்னிப்புக் கேட்பார்கள்? எனது உடல் குளிரில் சிலிர்த்தது.

“இந்தக் கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்கச் சொல்லி என்னோட அம்மா வற்புறுத்திட்டிருந்தா. தவிர்க்கறதுக்கு ‘நீ

வயசுல ரொம்ப சின்னவ... ரொம்ப அழகாயிருக்கே’ன்னு காரணங்கள் சொல்லிட்டிருந்தேன்.”

வெண்ணிற மேற்சட்டையும், கறுப்பு காற்சட்டையும் அணிந்து மயானத்திலிருந்து வந்ததுமே வியர்வை வழிய அவ்வாறான ஒரு உரையாடலைத் தொடங்குவார் என்பது எனது கனவுகளில் ஒருபோதும் இருக்கவில்லை.

“அம்மாதான் எனக்காக எல்லாமும் பார்த்துப் பார்த்து செய்தார். அம்மா ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டு நடத்திக் கொண்டு போன வியாபாரங்களிலிருந்து வந்த பணத்தில்தான் அப்பா இவ்வளவு அழகான ஒரு வீட்டைக் கட்டியிருக்கார். அம்மாவுக்கு நெஞ்சு வருத்தம் வந்ததுல நான்தான் ரொம்ப பாதிக்கப்பட்டேன். தங்கச்சி... நீங்க கோவிச்சுக்க வேணாம். சில வேளை உங்க வீட்டுல வற்புறுத்தியதால நீங்களும் இதுக்கு சம்மதிச்சிருக்கக் கூடும். நான் அங்க ஒரு நர்ஸ் கூட வாழ்ந்திட்டிருக்கேன். மோனா தென்னாபிரிக்காவிலிருந்து வந்த பொண்ணு. என்னோட அம்மா அங்க வந்திருந்தப்போ அவளைக் கண்டு ‘பொண்ணு கறுப்பா இருக்கா’ன்னு ரொம்ப எதிர்த்தா. கடைசில ‘அம்மாவோட மனசை நோகடிக்க வேணாம்’னு மோனாவே சொல்லிட்டா.”

நான் ஒரு கேள்வி கூடக் கேட்காது அங்கிருந்து எழுந்து வந்தேன். விறாந்தையிலிருந்த கதிரையில் அம்மா வெண்ணிற சேலையைப் போர்த்தியவாறு அமர்ந்திருந்தார். அச் சிறிய நேரத்துக்குள் விறாந்தையைச் சுற்றிவர இருந்த வடிகான்கள் நிறைந்து ஓடுமளவிற்கு வானம் அழுதிருந்தது.

“நாங்க போகலாம்.”

அம்மா என்னிடம் எதுவுமே கேட்கவில்லை. எனது உடல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அம்மா எழுந்து தனது வலது கையால் எனது இடுப்பைச் சுற்றி அணைத்துக் கொண்டார். எமது சாரதியை அம்மா எப்படிக் கண்டுபிடித்தார் என எனக்கு நினைவில்லை. நாம் நனைந்திடாதவாறு யாரோ எமக்கு பெரிய குடையொன்றைப் பிடித்தார்கள். எனது உடல் படபடத்தது. வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது காய்ச்சல் பீடித்திருந்தது.

அதன் பிறகு நீடித்த சில காலம் என்னவெல்லாம் நடந்ததென்பது நினைவில்லை. இறுதியில் நான் கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்துக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தேன்.

“இதுக்கெல்லாம் எதுக்கு போகணும்? பிறகொரு நாள், அண்ணாக்களைப் போல கேம்பிரிஜ்கோ, ஹாவர்ட்க்கோ போய் படிக்கலாம்” என அப்பா உத்தரவிட்டார்.

“இல்ல.. எனக்கு இங்கேதான் இருக்கணும்” என உணவு மேசையருகே நான் அமர்ந்திருந்த கதிரை கீழே விழுமளவுக்கு வேகமாக எழுந்து நின்று கத்தினேன். நாய்கள் இரண்டும் திடுக்கிட்டு பின்னால் எகிறின.

“ஆமா.. மகள் அவள் விரும்புற இடத்துக்குத்தான் போகணும்” என அம்மா என்னை விடவும் உறுதியான குரலில் கூறினார்.

அப்பாவின் ஒரு கரம் உயர்ந்து, ஒரு கணம் அந்தரத்தில் நின்று அப்படியே தாழ்ந்தது.

‘வரப்பெற்றோம்’ நூல் அறிமுகக் குறிப்புக்கள் இந்த இதழில் இடம்பெறவில்லை அடுத்த இதழில் வழமை போல் இடம்பெறும்.

276 பக்கங்களைத் தாங்கி வர்ணப்பதிப்பாக வந்திருக்கும் இந்த ஓவியக் கலைப் பெட்டகத்தில் ஓவியர் இராசையா தான் வலம் வந்த வரலாற்றுத் தடங்களையும், அக்காலகட்டத்தில் தான் சந்தித்த பிரபலங்களின் தரிசனத்தையும், உரைநடையிலும், கவிதை மொழியிலும், மிகத் தத்ரூபமாகவும் தன்னடக்கத் துடனும் எடுத்தியம்புகின்றார்.

அங்கே ஒரு ஓவியனை மட்டுமல்ல, தாராள மனப்பான்மையும் தன்மானமும், தனக்கென ஒரு தனித்துவக் கொள்கையும், பரந்த மனப்பான்மையும், தன் மண்ணையும் மக்களையும் நேசிக்கும், தாயகப் பற்றுமிக்க ஒரு இலட்சியக் கலைஞனையும் நாம் தரிசிக்கின்றோம். துன்பங்கள் அவரைச் சூழ்ந்து வந்தபோதும் அவர் துவளவில்லை.

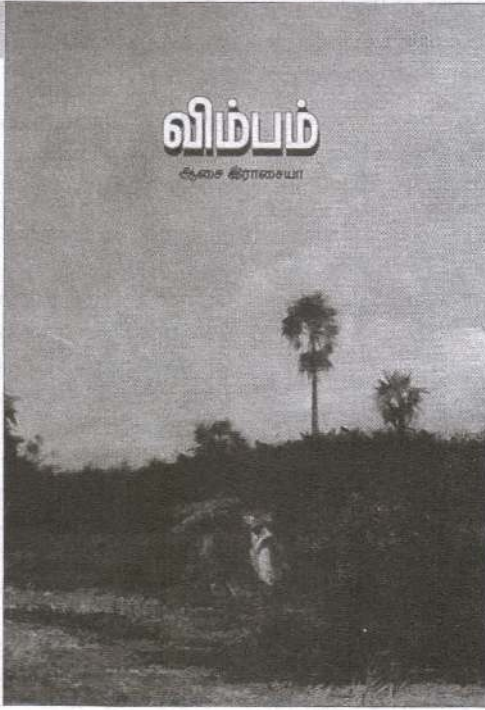
வறுமை அவரைத் துரத்தியது, ஆனால் அவர் வாடவில்லை. கையில் எடுத்த தூரிகையை கடைசிவரை கைவிடாது தனது இலட்சியக் கனவுகளை வரைதலால் வகைப்படுத்தி உள்ளார்.

குழி விழுந்த கண்களும், கூன் விழுந்த உடலும், நரம்போடிய கரமும், ஒட்டிய வயிறும், இடப்பெயர்வின் துயரமும், அகதிகளின் அவலநிலையும், குப்பிவிளக்கில் வாழ்ந்த வாழ்க்கையும் இவரின் ஓவியக் கோடுகளுக்குள் காவியமாகத் தெரிகின்றன.

விம்பத்தின் ஏனைய பக்கங்கள் யாவும் நீர் வர்ணத்திலும், தைலவர்ணத்திலும், பஸ்டல் வர்ணத்திலும் வரைந்த பல்வகைப்பட்ட ஓவியங்களால் நிறைந்துள்ளன. இராசையா ஒரு சித்திர ஆசிரியர் அல்ல. இந்த மண்ணின் வரலாறு பேசப்போகும் ஒரு ஓவியக் கலைஞனாகவும் காட்சிதருகிறார். அவரின் இயற்கைக் காட்சிகளும், உருவ ஓவியங்களும், வர்ணச்சேர்க்கையிலும் வடிவமைப்பிலும் ஒரு புதுமையைப் பேசுகின்றன. அவரை அறியாமலே அவர் வாழ்ந்தமண்ணும் மக்களும் அவரது ஓவியக் கோடுகளுக்குள் சிறைப்படுகின்றன.

விம்பம்

இராசையா

ஏன்? நவீனவாதமும் பின் நவீனத்துவமும் கூட அவரது ஓவியத்தில் இடையிடையே இழையோடுகின்றது.

இங்கே காணும் பல பிரபலங்களின் மெய்யுரு (Portrait) ஓவியங்கள் இராசையாவின் நெஞ்சத்தில் பதிவாகிய நேச உள்ளங்கள் எனலாம். விம்பத்தின் இறுதி 46 பக்கங்களிலும், இந்தப் பிரபலங்களின் மெய்யுரு எம்மைப் பிரமிக்கவைக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்த ஓவியரின் சுயமெய்யுரு (Self portrait) எம்மைத் திகைக்கவைக்கிறது. இராசையாவின் மெய்யுரு ஓவியங்களிலேயே மிகப் பிரமாண்டமானதும், பெரியதுமான, 48" x 42" அளவினதுமான, திருமறைக் கலாமன்ற இயக்குநர் மரியசேவியர் அடிகளாரின் மெய்யுரு ஓவியம் காண்பவரைத் தன்மயமாக்கும் தன்மையதாய்த் திகழ

கின்றது.

“இயற்கையின் எழில் வண்ணத்தை இரசிக்கும் ஓவியரே இராசையா. எமது மண்ணில் பனைமரத் தோப்புக்களும், பற்றைக் காடுகளும், நீண்ட வயல் வெளிகளும், அங்கே விரைந்தோடும் நீரோடைகளும் மாலைக் கதிரவனின் மஞ்சள் வெய்யில் மரக்கிளைகளினூடாக ஊடறுத்துப் பாயும், பாங்கான காட்சிகளும் இவரது தூரிகையின் விருந்தாக எம்மை மெய் மறக்க வைக்கின்றது. ஈழத் தமிழ் மண்ணின் றெம்பிரான்ட் (Rembrandt) இவரோ என்று எண்ணுமளவிற்கு இவரது தரைக் காட்சி ஓவியங்களினதும், மெய்யுரு ஓவியங்களினதும் வர்ணச் சேர்க்கைகள் ஒரு அழகியல் அற்புதத்தை காட்டி நிற்கின்றன.”

அவரால் வடிவமைக்கப்பட்ட, முத்திரையில் பதிந்த முகங்கள் ஒன்பதும் இந்த ஓவியரின் கைவண்ணத்தின் பெருமைக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டு. இந்த ‘விம்பத்தின்’ பக்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் அதனைப் பிரித்துப் பார்ப்பவருக்கு இன்பம் பயக்கும் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை. ●

ஓவியர் இராசையாவின்

விம்பம்

பி. எஸ். அல்பிரட்

கலைமுகம் - சூழ் 69

சிந்திக்க வைக்கும் சினிமாப் பாடல்கள்

பண்டிதர் செ. திருநாவுக்கரசு

இன்றைய உலகில் திரைப்படம் அல்லது சினிமா எனப்படும் வெகுசன ஈர்ப்புடைய ஊடகமானது மக்களிடையே மிகுந்த செல்வாக்கையும் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளமை கண்கூடு. சிறியோர் முதல் பெரியோர் வரை அதன் பாரிய தாக்கத்திலிருந்து விலகிவிட முடியவில்லை. உலகிலுள்ள விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய நாடுகளின் திரைப்படங்களில்தான் பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. அவற்றுள் இந்தியா முதன்மையானது. பல்வேறு இந்திய மொழிகளிலான திரைப்படங்களின் வெற்றியை நிர்ணயிக்கும் பிரதான சக்தியாகத் திரையிசைப் பாடல்களும் விளங்குகின்றன. தமிழ்த் திரைப்படங்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. பாடல்களேயில்லாத திரைப்படங்கள் சில வெளிவந்திருந்தாலும், திரைப்படப் பாடல்கள் மீதான ஈடுபாடும், ஆகர்சிப்பும் இந்திய மக்களிடையே - தமிழர்களிடையே குன்றிவிடவில்லை. மாறாகத் தொடர்ச்சியாக அதிகரித்தே காணப்படுகிறது. தொடக்ககாலத்தில் பாடல்கள் வகித்த பெரும்பங்கு அளவில் குறைந்துவிட்டாலும், சுமார் 3-6 வரையுள்ள திரையிசைப் பாடல்கள் தமிழ்த் திரைப்படங்களில் இடம்பெறாமலிருக்கும், அவை எமது பண்பாட்டுடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டன. இரசிகர்களும் திரைப்படங்களில் பாடல்கள் இருந்துவிட்டுப் போகட்டுமே, யதார்த்தத்தை மீறி அவை இடம்பெற்றாலும் மனதுக்குப் பிடித்திருக்கிறதே என்று ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார்கள். காமிரா மூலம் கதை சொல்லப் படவேண்டிய சினிமாவில், பாடல்கள் இடம்பெறுவது விமர்சனத்துக்குரியதுதான். ஒருவேளை, கதைப்போக்கில் இடைவெளி நிரப்பும் விதமாகப் பாடல்கள் இடம்பெறலாம் எனக் கருதுபவர்களும் உளர். எது, எப்படியிருந்தபோதிலும் தமிழ்ச் சினிமாவில் பாடல்கள் இடம்பெறுவதும், அவை மக்களிடையே வரவேற்பைப் பெறுவதும் கடந்த 87 ஆண்டுகளாக அறாத்தொடர்புடன் நிகழ்ந்துவரும் செயற்பாடாகும். இந்தச் சூழ்நிலையில், சினிமாப் பாடல்களின் இசைக்கோலங்கள் படிப்படியாக மாறிவருவதும், பாடல்களைப் பயிற்சியில்லாத பலரும் எழுத முயற்சிப்பதும் புதிய புதிய பாணிகளினூடாக இசையமைப்பாளர்கள் பாடல் அளிக்கக்கொண்ட மேற்கொள்வதும், பாடுவோரும் பன்முகத்தன்மை வாய்ந்தவர்களாக விளங்குவதும் சமகாலத் தமிழ்த் திரையுலகின் செல்நெறியாகும். நின்று நிலைக்கக்கூடிய பாடல்களை விட, உடனடியாக வென்றுதரக்கூடிய பாடல்களே அதிகம் வேண்டப்படுகின்றன. பாடலின் பொருண்மையிலும் கலையழகிலும் அதிக கவனம் செலுத்தப்படாமல், பிறமொழிச் சொற்களின் கூடுதலான பயன்பாடும், சொற்களை விளங்கிக்கொள்ள முடியாத இரைச்சல் மிகுந்த இசைச் சேர்க்கைகளும், துள்ளல்

நடையிலான இசையமைப்பும் ஜாக் இசை, பொப்பிசை, ராக் இசை, கானா இசை என்றவற்று பலதரங்களில் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இப்படியான கால நகர்வினிடையே பொருள் பொதிந்த, சமூகப் பயன்பாடு தழுவி, சில பழையதும் புதியதுமான தமிழ்ச் சினிமாப் பாடல்களை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திக் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

(1)

இனம், மதம், மொழி, பண்பாடு, சாதி, வர்க்கம் எனப் பல்வேறு சமூகப் பிளவுகளால், ஒற்றுமையில்லாது வேற்றுமைகளை வளர்த்துத் துன்புறும் இந்தியத் திருநாட்டு மக்களின் நிலைமையை எள்ளலோடும், ஏக்கத்தோடும், ஆத்திரத்தோடும் சித்திரிக்கும் பாடலொன்று "பராசக்தி" (1952) திரைப்படத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பாடல் உலகப் பொதுமையானது. எமது நாட்டவர்க்கும் மிகப் பொருத்தமானது.

"கா... கா... கா

ஆகாரம் உண்ண எல்லோரும் ஒன்றாக

அன்போடு ஓடிவாங்க - என்ற

அனுபவப் பொருள் விளங்க - காக்கை

அண்ணாவே நீங்க அழகான வாயால்

பண்ணாகப் பாடுறிங்க!

கா - கா வெனத் தினம்

ஒண்ணாகக் கூடுறிங்க! (கா... கா... கா)"

காகங்களின் ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டுவதன் மூலம், மானிடசாதியின் ஒற்றுமையினத்தைக் கண்டிக்கிறார் கவிஞர். காகங்களைப் பார்த்துங்கூட மனிதன் பாடங்கற்க வில்லையே என்கிறார்.

"சாப்பாடில்லாம தவிக்குதுங்க! - ஜனம்

கூப்பாடு போட்டு மனம் குமுறுதுங்க! - உயிர்

காப்பாத்தக் கஞ்சி தண்ணி ஊத்துங்க - எண்டா

தாப்பாளைப் போடுறாங்க பாருங்க! - அந்தச்

சண்டாளர் ஏங்கவே தன்னலமும் நீங்கவே

தாரணி மீதிலே பாடுங்க ராகம் - எங்கே

(கா... கா... கா)"

ஏழை இந்திய மக்களின் நிலையானது ஒருவேளை உணவுகூடப் பெறமுடியாத துர்ப்பாக்கியம் நிறைந்தது. உயிர் பிழைப்பதற்காக வசதியுள்ளவரிடம் கையேந்தும் நிலைக்குரியது. அந்த நிலைக்குரியவர் மீது அன்போ, இரக்கமோ

காட்டாமல் வீட்டுக் கதவினைப் பூட்டிக்கொண்டு, ஏழைப் பிச்சைக்காரரை விரட்டியடிக்கும் பணக்காரரின் செயலானது கவிஞரைச் சீற்றங் கொள்ளச் செய்து விடுகிறது. அவர்களைச் “சண்டாளர்” எனத் திட்டுகிறார். அந்தக் கனவான்களுக்கு உங்களது ஒற்றுமை பற்றியும், பகிர்ந்துண்ணும் நற்பண்பு பற்றியும் எதுவும் தெரியாது; அவர்கள் ஏக்கமூறும் வண்ணம் காங்களாகிய நீங்கள் ஒற்றுமையாக, இனஅன்போடு செயற்படுங்கள் எனக்கூறிக் காங்களைப் பெருமைப்படுத்துகிறார்.

“எச்சிலை தனிலே எறியும் சோத்துக்குப்
பிச்சைக்காரர் சண்டை ரோட்டிலே!

இளைத்தவன் வலுத்தவன் இனச்சண்டை
பணச்சண்டை

எத்தனையோ உண்டு இந்த நாட்டிலே!

பட்சிஜாதி நீங்க, எங்க பகுத்தறிவாளரைப்
பாக்காதிங்க! பட்சமாயிருங்க!

பகிர்ந்துண்டு வாழுங்க! பழக்கத்தை மாத்தாதிங்க!
எங்கே பாடுங்க ராகம் (கா... கா... கா)”

எச்சில் இலைச் சோற்றுக்காக ரோட்டில் அடிபடுகின்ற பிச்சைக்காரர்களைக் கொண்ட நாடு இது. ஏழையாய் இளைத்தவனும், பணக்காரனாய்க் கொழுத்தவனும் இருநூறுவங்களாகக் காணப்படுகின்ற நாடு இது. இன, மதச் சண்டைகள் போல எத்தனையோ சமூக முரண்பாடுகளால் தத்தளிக்கும் நாடும் இதுதான். இந்தக் கேவலமான மனிதர்களைப் பறவைகளாகிய நீங்கள் பார்த்து நடக்க வேண்டாம். ஏனெனில், பகுத்தறிவாகிய ஆறாம் அறிவும் அவர்களுக்கு இருக்கிற தென்றும், அதனால் தாங்கள் ‘பகுத்தறிவாளர்’ என்றும் கூறிக்கொள்பவர்கள் அவர்கள். ஆனால் எதிலும் ஒற்றுமைப் படாத, ஏழை எளியவர்க்கு இரக்கங்காட்டாத, கேவலமான குணமுடையவர்கள்தான் மனித சாதியினர். எனவே ஒற்றுமையின் விளைநிலமாகிய நீங்கள் அவர்களைப் பார்த்துக் கெட்டுப்போகக் கூடாது. நீங்கள் ஒற்றுமையாக, உணவைப் பகிர்ந்து உண்டு வாழும் பழக்கத்தைக் கைவிடாதீர்கள். உங்களது செயலே உலகில் உயர்ந்தது; உண்மையானது என்று பட்சிகளைப் பாராட்டியும், பகுத்தறிவாளரைத் தாழ்த்தியும் மாணிட ஒற்றுமையை வலியுறுத்துகின்றார் கவிஞர். காலத்தால் கெட்டுப்போகாத நறுந்தேன் இப்பாடல். சாமான்ய மக்களின் பேச்சோசைப் பண்புடைய சொற்களையும் பயன்படுத்திச் சமூக மேம்பாட்டுக்கான பொருட்பாடு நிறைந்த கவிதையாக - பாடலாக இது உருவாகியுள்ளது. உடுமலை நாராயணகவி என்னும் தமிழ்த் திரையுலகப் பாடல்களின் பிதாமகர் இயற்றியது. ஆர். சுதர்சனத்தின் இனிய இசையில் இசைச் சித்தர் சிதம்பரம் ஜெயராமன் பாடியது. சிவாஜி கணேசன் திரைப்படத்தில் முதன்முதலாக வாயசைத்துப் பாடிய பாடலும் இதுவேயாகும்.

(2)

“என்ன உலகமடா! - இது
ஏழைக்கே நரகமடா!

தன்னலப் பேய்களுக்கே - இது
தங்கச் சுரங்கமடா!”

இவ்வாறு தொடங்கும் பாடலில் ஏழைகள், பணக்காரர்கள் ஆகிய இரு பகுதியினருக்கும், இந்த உலகம் எவ்வாறு

அமைந்துள்ளது என்பதை வேற்றுமை நிலையில், ஒன்றை யொன்று இயங்கும் தன்மையைப் பொறுத்துப் புரியவைக்கிறார் கவிஞர். ஒரு பகுதியினருக்கு நரகமாகவும், இன்னொரு பகுதியினருக்குத் தங்கச் சுரங்கமாகவும் விளங்குகிறது இவ்வுலகம் என்கிறார். ஏழைகளின் உழைப்பினைச் சுரண்டிக் கொழுத்து வாழும் வசதி படைத்தோரைத் ‘தன்னலப் பேய்கள்’ என்கிறார். மேலும் கூறுகையில்,

“தில்லு முல்லுகள் செய்தே
திருடும் குபேர நெல்லாம்
அல்லற் படும் ஏழையை
கள்ளன் என்று ஏசுகின்றார்”

என்று மனம் வருந்துகின்றார். கோடி கோடியாய்க் கொள்ளையடித்து வாழ்பவன் உயர்ந்திடவும், துன்பங்களுக்கே சொந்தமாகிப் போய்விட்ட ஏழைவர்க்கும் தாழ்ந்திடவும் கூடிய சமூக நிலைமை தானே இன்றும் நம்மிடையே காணப்படுகிறது. பணக்காரனொருவன் பணத்தைத் தொலைத்துவிட்டால் ‘அது அவனது விதி’ எனக் கூறுகின்ற உலகமானது, ஒரு வறியவன் அதே பணத்தைத் தொலைத்துவிட்டால் அவனது நடத்தையை ஏளனம் செய்கிறது; ஏசுகிறது. இங்கே சந்தர்ப்பம் என்னும் வகையில் ஒருபகுதியினருக்குச் சாதகமாகவும் இன்னொரு பகுதியினருக்குப் பாதகமாகவும் உலகம் நடந்து கொள்கிறது.

“கட்டத் துணியுமின்றி - மக்கள்
கந்தல் பொறுக்கையிலே
மொட்டைக் கதவு யன்னலெல்லாம்
பட்டாடை போர்த்துகின்றார்”

எல்லாரும் எல்லாமும் பெறவேண்டுமென்ற பொதுவுடமைத் தத்துவத்தைப் புறக்கணிப்பதாகவும், வர்க்க ரீதியானப் பாகுபாட்டை வளர்ப்பதாகவும் இந்தச் சமுதாய நடத்தைகள் காணப்படுவதை இப்பாடல் வரிகள் உயிர்த்துடிப்புடன் உரை வைக்கின்றன. உடுப்பதற்கு நல்ல துணியின்றிக் கிழிந்த, பழைய துணிகளை ஏழைமக்கள் உடுத்தும் பரிதாபநிலை ஒருபுறம்; தமது வீடுகளின் யன்னல்களுக்குப் பட்டுத் துணிகளால் அலங்காரம் செய்துபார்க்கும் பணக்கார வர்க்கத்தின் செயல்கள் மறுபுறமுமாக அமைந்து, சமூக ஏற்றத்தாழ்வை எடுத்துக்காட்டுகிறது. ஒன்று ஏழ்மையின் கொடுமை; மற்றொன்று ஆடம்பரத்தின் மகத்துவம்.

“பானையில் கஞ்சி இன்றி
பட்டினியால் வாடுகிறார்
வீணர்கள் உண்டு மிஞ்சி
வீதியிலே போடுகிறார்”

இன்றும் எமது பிரதேசங்களில் நாம் காணக்கூடிய யதார்த்தமான செயன்முறை இதுவாகும். எத்தனையோ மக்கள் உண்ண உணவின்றித் தவிக்கும்போது, பல்வேறு விழாக்களிலும், கொண்டாட்டங்களிலும் உணவானது வீணடிக்கப் படுவதைப் பார்க்க முடிகிறது. வசதி படைத்தவர்கள் மாத்திர மன்றி ஆடம்பரத்துக்கு அடிமையானவர்களுங்கூட இப்படியான தவறைத் தொடர்ந்து செய்து வருகிறார்கள். இந்தக் கொடுமை கண்டு பொங்கும் மனதைக் கவிஞரிடம் காணமுடிகிறது.

“ஏய்த்துப் பிழைப்பவர்க்கே இந்த உலகம்
இந்திர போகமடா!
இது எல்லோருக்கும்
இல்லையடா!”

இவ்வாறு முடிகிறது பாடல். ஏமாற்றுவதும் ஒரு கலை; ஏமாறுவதும் ஒரு நிலை; என்றவாறு உலகம் காணப்படுகிறது. பிறரை ஏமாற்றி வாழ்பவர் உயரவும், ஏமாறுபவர்கள் தாழவும் கூடியதான கொடுமை மிஞ்சிக்கிடக்கிறது. மானிடசாதி ஒருவரையொருவர் சுரண்டாது, ஏழை - பணக்காரப் பேதமில்லாது, பிறர்வாழ உழைக்கும் மனப்பான்மையும், தான் வாழும் மனப்பான்மையும் இணைந்ததாக, விட்டுக்கொடுப்புடன், சமத்துவ நெறியில், மனிதத்துவத்தைப் பேணி வாழுவதே உண்மையான மனித வாழ்வாகும் என்பதை இந்த அருமையான பாடல் எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. 'ஓர் இரவு' (1951) என்னும் ஏ.வி.எம் நிறுவனம் தயாரித்து, அறிஞர் அண்ணாவின் கதை - வசனத்தில் வெளிவந்த திரைப்படத்தில் இடம்பெற்றது இப்பாடல். கவிஞர் கே.பி. காமாட்சிசுந்தரம் இயற்றி, ஆர். சுதர்சனத்தின் இசையில் நடப்பிசைப் புலவர் கே.ஆர். ராமசாமி பாடி, நடித்த பாடலுமாகும்.

(3)

1954 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த எம்.ஜி.ஆர், பானுமதி நடித்த பட்ஷிராஜா பிலிம்சின் படம் 'மலைக்கள்ளன்' ஆகும். இது சிங்களம் உட்பட ஆறு மொழிகளில் தயாரிக்கப்பட்டு, மாபெரும் வெற்றி கண்டது. இதில் வரும் ஒரு பாடலின் பல்லவியினைக் கவிஞர் தஞ்சை ராமையாதாஸ் அவர்கள் எழுதியபின், தயாரிப்பாளருடன் ஏற்பட்ட கருத்து வேற்றுமை காரணமாக விலகிக்கொள்ள, மீதிச் சரணங்கள் அனைத்தையும் கோவை ச.அய்யாமுத்து என்பவர் எழுதியிருந்தார். எஸ்.எம். சுப்பையாநாயுடுவின் இசையமைப்பில் டி.எம்.செளந்தரராஜனின் கம்பீரமான குரலில் வெளியான சிந்தனைப் பாடலான இது, இன்றுவரை மக்கள் மனதில் நீங்காத இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

"எத்தனை காலந்தான் ஏமாற்றுவார்
இந்த நாட்டிலே - சொந்த
நாட்டிலே - நம்
நாட்டிலே"

இதுதான் பல்லவி. பெரும்பாலான அரசியல்வாதி களுக்கும், நாட்டுக்காக உழைப்போம் எனக் கூறுகின்ற பலபேருக்கும் பொருத்தமானது; அவர்களது செயல்களைப் புரிந்து நடக்குமாறு பொதுமக்களுக்கும் அறிவுரை கூறுவது, போலிகளை இனங்கண்டு அவர்களை நடக்கத் தூண்டுவது.

"சத்தியம் தவறாத உத்தமர் போலவே நடிக்கிறார்
சமயம் பார்த்துப் பலவகையிலும் கொள்ளை
அடிக்கிறார்
பக்தனைப் போலவே பகல் வேஷங்காட்டிப்
பாமரமக்களை வலையினில் மாட்டி இன்னும்
(எத்தனை)"

ஊருக்கும், நாட்டுக்கும் உழைப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு, தமது சுயநலத்துக்காக மக்களிடம் போலிவேபமிட்டு, ஏமாற்றிக் கொள்ளையடிக்கும் பெருந்தனக்காரரையும், ஏமாற்றுப் பேர்வழிகளையும் இவ்வாறு சாடுகிறார் கவிஞர். உண்மையில் அதர்மம் செய்பவன் சத்தியவான் போலவும், கொள்ளையடிப்பவன் பரோபகாரி போலவும் நடிப்பதுடன், பக்தனைப் போலவும் பாசாங்கு செய்து மக்களை ஏமாற்றுவதை நாம் கண்டு, கேட்டு வருவது நடைமுறையாகும்.

"தெருவெங்கும் பள்ளிகள் கட்டுவோம் - கல்வி

தெரியாத பேர்களை இல்லாமற் செய்வோம்
கருத்தாகப் பலதொழில் பயிலுவோம் - ஊரில்
கஞ்சிக் கில்லையென்ற சொல்லினைப்
போக்குவோம்"

இப்போது கவிஞரின் பார்வை, கல்வி கற்க வசதி யில்லாத மக்களிடமும், உணவுக்காக ஒருநேரக் கஞ்சிகூட இல்லாத ஏழைகளிடமும் திரும்பிவிட்டது. அத்தகைய இழிநிலையைப் போக்குவதற்காக அரும்பாடுபட்டு உழைப் போம் என்கிறார். பல்வேறு தொழில்களையும் பாகுபாடின்றி ஆற்றுவதன் மூலம் இல்லாமையை, இயலாமையை முறியடிப் போம் எனவும் கூறிச் சிந்திக்க வைக்கிறார். எளிமையான சொற்களாலான பொருள்நிறைந்த இசைப்பாடல் இதுவெனலாம் பாடல் தொடர்கையில்,

"ஆளுக்கொரு வீடுகட்டுவோம் - அதில்
ஆடற்கலைகளை சீராகப் பயில்வோம்
கேளிக்கையாகவே நாளினைப் போக்கிட
கேள்வி ஞானமும் ஒன்றாகத் திரட்டுவோம்"

ஆளுக்கொரு வீடு, ஆடற்கலைப் பயில்வு, கேள்வி ஞானத்தால் பொழுதுபோக்கல் ஆகியனவற்றை வளர்த்திட வழி சொல்கிறது பாடல். இதனால் உடலும், உளமும் வளர்ச் சிகண்டு சிறக்குமெனலாம். ஏமாற்றும் பேர்வழிகளைச் சாடிய துடன் மக்கள் நல்வாழ்வின் உயர்வைப் பேணும் முறைமை களையும் எளிமையாகக் கூறுகிறது இந்த இனியபாடல்.

(4)

பாமர மக்களின் துயரங்களை வெளிப்படுத்துவதையும், பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளை மக்களிடம் வளர்த்தெடுப்பதையும் தனது உயிர்பூச்சாகக்கொண்டு திரைப்படப் பாடல்களைத் தந்தது பாட்டாளிக் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள். அவரது பாடலொன்றில் மனிதனையும், கழுதையையும் இணைத்துப் பாடியுள்ளார்.

"மனுசனைப் பார்த்திட்டு உன்னையும் பார்த்தால்
மாற்றமென்னடா ராஜா? - என்
மனசில பட்டதை வெளியிலே சொல்வேன்
வந்தது வரட்டும் போடா! - சில (மனு)"

கழுதையை நோக்கிப் பாடும் பாடலில், மனித குணத்தைப் பொருத்திப் பார்க்கிறார் கவிஞர். மனிதனோடு கழுதையை ஒப்பிடுவதற்கு அவர் துணிந்தும் விட்டார்.

"உள்ளதைச் சொன்னா உதைதான் கிடைக்கும்
உலகம் இதுதான்டா! - ராஜா
உலகம் இதுதான்டா!
உள்ளத் துணியோடு பொய்சொல்லும்போது
உல்லாச புரிதான்டா! - இது
உல்லாச புரிதான்டா!"

உண்மையைப் பேசினால் இந்த உலகத்தில் உதைதான் கிடைக்குமாம். துணிந்து பொய் சொல்லுபவர்க்கு இவ்வுலகம் உல்லாசப் புரியாகி மகிழ்ச்சி கொடுக்குமாம்.

"வசதியிருக்கிறவன் தரமாட்டான் - அவனை
வயிறு பசிக்கிறவன் விடமாட்டான்
வானத்தை வில்லாய் வளைத்துக் காட்டுவேன்று
வாயாலே சொல்லுவான் செய்யமாட்டான்"

முதலிரு பாடல் அடிகளிலும் இருப்பவர், இல்லாதார் பேதத்தைக்காட்டி, பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டை முன்வைக்கிறார் கவிஞர். இருப்பவன் தரமாட்டான்; அவனிடமிருந்து தனது தேவைக்குரியதைப் பெறாமல் இல்லாதவனும் விடமாட்டான்; எந்த வழியிலாயினும் தனது தேவையை நிறைவேற்றப் போராடுவான் என்கிறார். ஏழைமக்கள் துயர்போக்கப் பல அற்புதமான காரியங்களைச் செய்வோமென்று கூறுகின்ற பணக்கார முதலாளி வர்க்கம், தானாக முன்வந்து அவற்றை ஒருபோதும் செய்துவிடாது, தட்டிப் பறித்தால்தான் உண்டு என்பதையும் பட்டுக்கோட்டையார் கோடி காட்டியுள்ளார்.

“பள்ளிக்கூடம் இல்லாத ஊருக்கு
பயணம் போறேண்டா! - அங்கே
நானும் வாறேண்டா! - வெளியே
படிக்க வேண்டியது நிறையவே இருக்கு
படிச்சிட்டு வாறேண்டா! - சிலர்
படிக்க மறந்தது நிறையவே இருக்கு
படிச்சிட்டு வாறேண்டா! (சில மனுசனை)”

பட்டுக்கோட்டையார் முத்தாய்ப்பாகத் தமது பாடலில் கூறியவை நமது சமூகத்துக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. வெறும் ஏட்டுக்கல்வி தராத சிந்தனையை, உழைப்பை, ஒற்றுமையை அனுபவக் கல்வி தந்துவிடும் என்கிறார். நாம் கற்கவேண்டியவை நிறையவே இருக்கு; அவற்றைப் பள்ளிக்கூடம் வழங்காது; பலருக்குப் பள்ளியில் படித்ததுங்கூட மறந்துவிடும்; தலைகீழாய் நடப்பார்கள். ஆதலால்தான் அனுபவப் படிப்பினைப் பெறுவதற்காகப் பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். அவரது பாடல் எத்தனையோ உண்மைகளைப் புட்டுப்புட்டு வைக்கிறது. ‘கண்திறந்தது’ என்னும் படத்தில் இடம்பெற்றது இப்பாடல். கே.ஆர்.இராஜகோபாலன் இசையில் ஜமுனாராணி பாடிய சத்தான பாடலிதுவாகும்.

(5)

எமது வீட்டுக் கூடத்துச் சுவரில் நேராக மாட்டப்பட்டிருக்கும் ஓர் அழகிய பெண்ணின் ஓவியமானது, எதிரில் எக்கோணத்திலிருந்து பார்க்கும்போதும் அந்த ஓவியப் பெண்ணாளின் விழிகள் எம்மையே நோக்குவது போலிருப்பின் அதனைச் சிறந்த ஓவியமாகக் கருதமுடியும். மாறாக, நேர்த்திசையில் மட்டும் எம்மை நோக்குவது போலவும், ஏனைய கோணங்களில் மாறுபட்ட பார்வையையும் வெளிப்படுத்தினால், அவ்வோவியத்தைச் சிறப்பானதெனக் கூறிவிட முடியாது. அது போன்றது தான் கால, தேச, வர்த்தமானங்களைக் கடந்து உயிர்வாழும் சிறந்த கவிதை அல்லது பாடலும். அப்படிப்பட்ட சினிமாப் பாடலொன்று 1974ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த ‘நத்தையில் முத்து’ என்னும் இயக்குநர் திலகம் கே.எஸ். கோபாலகிருஷ்ணன் இயக்கிய திரைப்படத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. சங்கர்-கணேஸ் இரட்டையரின் இசையமைப்பில் இசைமேதைகள் சீர்காழி கோவிந்தராஜனும், ராதா ஜெயலட்சுமியும் அருமையாகப் பாடியிருந்தனர். அற்புதமாக, உண்மைகளை வெளிக்காட்டும் பாடலை இயற்றியவர் கவிஞர் வாலி அவர்கள். எமது நாட்டு அரசியல்வாதிகளுக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. வாலியின் பாடல், தமிழகத்தை-இந்தியாவை மையப்படுத்தியதுதான். மகாத்மா காந்தியடிகளின் சிந்தனையின்படி ராட்டையில் நூல் நூற்கும், தேசியப் பணியின்போது பாடல் பாடுவதுதான். ஹரிசனப் பெண்ணை மணஞ்செய்த

இளைஞனின் - அவனது துணைவியின் எண்ணங்களினூடு வெளிப்படுத்துவதுதான். ‘ரகுபதிராகவராஜாராம்’ என்னும் காந்தியடிகள் போற்றிய வாசகத்தை வலியுறுத்தி, “அனைவரும் சமமானவர்கள்” என்ற கருத்தை உணர்த்துவதும் இப்பாடலின் பாடுபொருளாகும். இருப்பினும், என்றைக்கும் பொருந்தக் கூடியதாக விளங்குவது அதன் சிறப்பெனலாம்.

“ஆண் : கற்பனை வாதிகளின் பேச்சில் மயங்கித் - தேசம்
கலங்கித் தவிக்குதென்று ஆடுராட்டே!

பெண் : உற்பத்தி பெருக்காமல் எந்த நாடும் - உலகில்
உருப்பட்ட தில்லையென்று ஆடுராட்டே!

கோரஸ் : ஆடுராட்டே சுழன்றாடு ராட்டே! - இந்த
நாடுபடும் பாட்டைச் சொல்லி ஆடுராட்டே!”

கற்பனையான வாக்குறுதிகளை அள்ளிவீசிப் பதவியைப் பெற்றுக்கொண்ட அரசியல்வாதிகளின் நடத்தைகளை நோக்கும்போதும், நாடு எக்கேடு கெட்டாலும் பரவாயில்லை; நமது அரசியல் ஆதாயங்களுக்காக எதையும் செய்வோம்; நடக்க முடியாத விடயங்கள் பற்றி உணர்ச்சி கொப்பளிக்க, வீறாய்ப்பாய்ப்பேசி, மக்களின் உணர்வுகளைத் தூண்டிவிட்டு, அந்த ஆவேசத்தில் குளிரகாய்வோம்; பொருளாதாரத் தன்னிறைவு பற்றிக் கவலைப்படாமல் இலவசங்களாலும், ஏமாற்றுத்தனங்களாலும் நாட்டையே அடகுவைப்போம் என வாழுகின்ற சுயநலமிகள் பற்றிய கவிஞரின் கருத்து எவ்வளவு உண்மையானது என்பதை உணரமுடிகிறது. தொடர்ந்து செல்லும் கவிதை வரிகளைப் பார்ப்போம்.

“பெண் : சிந்திக்கத் தெரியாத மனிதரெல்லாம் - நாட்டைச்
சீர்திருத்த வந்தாரென்று ஆடுராட்டே!

ஆண் : சந்திக்குச் சந்தி நின்று பேசுவோரால் - தேசம்
சந்திக்கே வந்ததென்று ஆடுராட்டே!”

மாபெரும் உண்மையை எளிதாகப் புரியவைத்துள்ளார் கவிஞர். மக்களுக்காகச் சேவை செய்யவே நாம் வந்துள்ளோம் என்று கூறுபவர்களில் பலரது செயற்பாடுகளை அவதானிக்கும்போது, கவிதைகூறும் உட்பொருளினை எம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. மக்களிடையே பேதங்களை உண்டாக்கல், தேச ஒற்றுமைக்கு ஊறுவிளைவித்தல், உணர்ச்சியூட்டும் பேச்சுக்களால் வன்முறைக்குத் தூண்டல், எந்த விடயத்தையும் குறுகிய கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தல் என்றவாறு நாட்டுமக்களைக் கூறுபோடும் இழிசன அரசியலாளர்களும், பெரும் பதவியிலுள்ளவர்களும் சிந்தித்துச் செயலாற்றத் தெரியாத அறிவிலிகள் தாம். இவர்களது பேச்சுக்களாலும், செயல்களாலும் நாடானது சுடுகாடாக மாறிவிடுகின்றது; வளர்ச்சியில் பின்தங்கி விடுகிறது.

“பெண் : பூப்பந்தல் போலிருந்த வாழ்க்கை நலத்தைப் - பலர்
வாய்ப்பந்தல் சாய்த்ததென்று ஆடுராட்டே!

ஆண் : தாய் பிள்ளையாய்ப் பழகி வாழ்ந்த மக்களை -
கட்சி நோய் வந்து கலைத்ததென்று ஆடுராட்டே!

இலங்கைத் தீவின் அரசியல் நிலைவரங்களை நோக்குபவர்களுக்கு, இந்தியத் தமிழகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கவிஞர் பாடிய வரிகள், நமக்கும் பொருந்திப் போவதை உணரமுடியும். பன்முகத்தன்மை வாய்ந்த இனக்குழுமங்கள் வாழும் நாட்டில் இன, மத, சாதி, பண்பாட்டு

வேறுபாடுகளைப் பெரிதுபடுத்தி, ஓர் இனம் ஏனைய இனங்களை அடக்கியாள முற்படும்போது முரண்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன. அவை பேச்சுமுறையில் தீர்வுகாணத் தவறின் வன்முறைகள் வெடிக்கின்றன. நாடு அமைதி குன்றிய நாடாகி விட வாய்ப்பு உருவாகிறது. விட்டுக்கொடுப்பு, சகிப்புத்தன்மை, அடுத்தவர் பண்பாட்டை மதித்தல் ஆகியன இல்லாமற் போவ தற்கு மக்களைத் தூண்டிவிடும் சுயநல அரசியல்வாதிகள் காரணமாகின்றனர். இதேபோன்று ஏழை - பணக்கார வர்க்கங் களும் இருதுருவங்களாகப் பிரிந்து நின்று நாட்டின் பூரண வளர்ச்சிக்குத் தடையாகின்றனர். பலபேரது வாய்ப்பேச்சுக்களால் தான் அமைதிப் பூங்காவாய் விளங்கும் நாடுகள் ஈடுகாடுகளாய், வன்முறைக் களங்களாய் மாறிவிடுவது உலகின் யதார்த்தமான நடைமுறையாகும். வாலியின் ஆவேசமான பாடலடிகள் இத் தகைய உணர்வுத் தளத்திலேயே உருவாகியுள்ளன என்பதை மறுக்க முடியாது.

“ஆண் :

மாறுதல் வேண்டுமென்று மக்கள் நினைத்தால் - அதற்கு தேருதல் உண்டென்று ஆடுராட்டே! - அந்தத் தேர்தலில் புரியாமல் தேர்ந்தெடுத்தால் - இனித் தேறுதல் இல்லையென்று ஆடுராட்டே! - மன ஆறுதல் இல்லையென்று ஆடுராட்டே!”

சனநாயகத் தேர்தல்களில் மக்களின் அறிவுக்குச் சவாலாகப் பல விடயங்கள் நடந்தேறுகின்றன. மக்களுக்குப் பணியாற்றக்கூடிய தலைவர்களை, பிரதிநிதிகளை மக்களே தேர்ந்தெடுக்க முடியும். ஆனால் ஆட்சியாளர்களின் அடாவடித் தனங்கள், அதிகாரச் செல்வாக்கு, பணம், இலஞ்சம், ஊழல், மக்களில் ஒரு பகுதியினரின் அறியாமை முதலான பல காரணிகள் நியாயமான தேர்தலையும், நேர்மையான பிரதிநிதிகளையும் தருவதற்குப் பதிலாகச் சுயநலமுள்ள கபடதாரிகள் பலபேரையும், முறையீனமான தேர்தலையும் தந்துவிடுகின்றன. இதற்கு எத்தனையோ நாடுகளில் நடைபெற்ற தேர்தல்களும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்களும் சான்றுகள்.

“பெண் : காந்திகடன் தீர்க்காமல் அயல் நாட்டில் - கையை ஏந்திக்கடன் பட்டோமென்று ஆடுராட்டே!

இருவரும் : உண்மை, உழைப்பு, அன்பு, அஹிம்சை என்னும் (காந்திகடன்)

ஆண் : நீந்திக்கரை சேர்வதற்கு உழைப்பை விட்டால் - உண்மை உழைப்பை விட்டால் வேறு சாந்தியில்லை என்றுசொல்லி ஆடுராட்டே!”

இந்திய தேசத்தின் பின்னணியில் இத்திரைப்படல் எழுதப்பட்டாலும் எத்தனையோ நாடுகளின் அரசியலுக்கு மிகவும் ஏற்றதாகிறது. மகாத்மா காந்தி கூறிய மாந்தர்களின் நற்பண்பு களும், கடின உழைப்பும் நாட்டை முன்னேற்றத் தவறுவதன் காரணமாகப் பிறநாட்டில் கடன்பட்டு, வாழவேண்டிய நிலைமை உருவாகின்றது என்கிறார் கவிஞர். மிக நல்ல பல கருத்துகளால் பொலியு பெற்ற அழகிய, அருமையான பாடல் இதுவென்பதில் ஐயமில்லை. இது மனிதர்களின் மனமாற்றத்துக்கும், சிந்தனைக்கும் இடந்தந்து நிற்கும் பாடலுமாகும்.

(6)

கலைவாணர் என்.எஸ்.கிருஷ்ணனின் சொந்தத் தயாரிப்பில் வெளியான திரைப்படம் ‘மணமகள்’ (1951) அவரே

படத்தையும் இயக்கியிருந்தார். கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்கள் திரைக்கதை - வசனம் எழுதியிருந்தார். பாடல்கள் யாவும் இனிமை ததும்பும் வண்ணம் சி.ஆர்.சுப்பராமன் இசையமைத்திருந்தார். அதில் மதுரம் அம்மையார் பாடும் பாடலொன்று தமது கணவரான என்.எஸ்.கே. அவர்களுக்குக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. பொருளைப் பொறுத்தவரையில் காலங்கடந்தும் இன்றைய அரசியல்வாதிகளுக்கும், கட்சித் தொண்டர்களுக்கும் ஏற்றதாக விளங்குவது, அவர்களது செயல்களை எள்ளலோடு விமர்சிப்பது.

“பொதுக்கூட்டங்களுக்குப் போறதும் பூமாலை வாங்கறதும் - நீங்க புகழைத் தேடுறதும் வீட்டில் பொண்டாட்டி புள்ள திண்டாடப்பட்டு புவ்வாவுக்குச் சாகிறதும் நல்லாலலே நல்லாலலே நல்லாலலே

கொடியைப் புடிச்சுத் தெருத்தெருவா கூச்சல் போடுறதும் - கட்சி கொள்கை பேசுறதும் - அங்கே குண்டாந்தடியைக் கண்டே - நீங்க குடல்தெறிக்க ஓடுறதும் நல்லாலலே நல்லாலலே நல்லாலலே”

வாய்ச்சொல் வீரர்களை, புகழுக்காக அலைந்து திரிபவர்களை, தமது குடும்பம் பற்றிய அக்கறையில்லாமல் நடந்துகொள்ளும் போலி வேடதாரிகளைத் தோலுரித்துக் காட்டுகிறார் உருமை நாராயணகவி. இத்தகைய வெளி வேஷங்களும், அற்பத்தனங்களும், கோமாளித்தனங்களும் எமது பிரதேசங்களிலும் வெறும் பாராட்டு நிகழ்ச்சிகளாக முன்னெடுக்கப்படுவதைப் பார்க்கும்போது, கவிஞனின் வாக்கிலுள்ள உண்மைகண்டு வியக்க முடிகிறது. பாடலின் இறுதிப் பகுதியில்,

“அஞ்ச ஏக்கர் புஞ்சை நெலத்தை நஞ்சை பண்ணாமே நாத்து நடவு நடாமே உணவுக்கு அடுத்த நாட்டுக் காரணையே அனுப்பச் சொல்லிக் கேக்கிறதும் நல்லாலலே நல்லாலலே நல்லாலலே” எனக் காணப்படுகிறது.

விவசாய நாடான இந்தியாவில் விளைநிலங்களில் பயிர்செய்யாமல் கம்மா சோம்பியிருந்துவிட்டு, வெளிநாடுகளில் - அயல்நாடுகளில் இருந்து உணவுப்பொருட்களை இறக்குமதி செய்யும் அரசியலைக் கவிஞர் தேசியவுணர்ச்சியுடன் கண்டிக்கிறார். பாடுபட்டுப் பயிர்வளர்த்துப் பலனெடுக்காத மூடத்தனத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது இத்திரையிசைப்படல். எமது இலங்கை நாட்டுக்கும் இக்கருத்துக்கள் எப்போதும் இன்றியமையாதனவாகும். உள்நாட்டு யுத்தத்தின் பின்னர் கைவிடப்பட்ட விவசாய நிலங்கள் எமது பிரதேசங்களில் ஏராளம். போலிக் கௌரவமும், நாகரிக வேணவாக்களும் இளைய தலைமுறை தொடக்கம் முதிய தலைமுறை வரை விவசாயத்தில் ஈடுபடும் மனப்பாங்கை வளர்க்காது, வீணை படாபேப வாழ்வு நோக்கிய பயணத்துக்கு வழிகாட்டுகின்றன. மொத்தத்தில் கவிராயரின் பேச்சோசைப் பண்புடைய இப்பாடலானது சிந்தனைக்குரிய நல்முத்தென்பதை மறுதலிக்க முடியாது.

‘மணமகள்’ திரைப்படத்தில் உடுமலையார் எழுதி டி.கே.மதுரம் பாடிய மற்றுமோர் பாடலும் சிந்தனைத்திறன் வாய்ந்தது, சமகாலப் பிரச்சினைகளை விமர்சிப்பது, சுதந்திர இந்தியாவின் அவலமான செல்நெறியினைப் படம்பிடித்து காட்டுவது, பொதுவுடைமைச் சிந்தனைத் தளத்தில் சிந்திக்கச் செய்வது.

“சுதந்திரம் வந்ததுண்ணு சொல்லாதீங்க! - சொல்லிச் சும்மா வெறும் வாயை மெல்லாதீங்க! - நீங்க (சுத) மதம் ஜாதிபேதம் மனதைவிட்டு நீங்கலே - காந்தி மகான்சொன்ன வார்த்தைபோலே மக்கள் இன்னும் நடக்கலே! - (சுதந்)”

தாய்நாடு விடுதலை பெற்றபின்னும் மக்களின் அடிப்படாத் தேவைகள் கூட நிறைவு செய்யப்படவில்லை. வர்க்க சமத்துவம் ஏற்படவில்லை. இன, மத, ஜாதிக் குரோதங்கள் மறையவில்லை. ஒரு பகுதியினர் இன்னொரு பகுதியினரைச் சுரண்டிவாழும் இழிநிலை மாறவில்லை. ஏழை, எளிய மக்களின் வாழ்வில் விடியல் தோன்றவில்லை. இத்தகைய நிலையினை எண்ணித்தான் கவிராயர் இப்பாடலினைப் படைத்துள்ளார். மக்கள் மனங்களைத் திறக்கச் சொல்லியுள்ளார். காந்தியார் கனவை நனவாக்குமாறு அறிவுரை கூறுகிறார்.

“குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லாத பெருங்கூட்டம் தவிக்குது! - சிறு கும்பல் மட்டும் ஆரஞ்சுபழ ஜீஸ் குடிக்குது! அடுக்குமாடி மீது சிலது படுத்துத் தூங்குது! - பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பாயில்லாமல் ஏங்குது!”

பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தை எளிய தமிழில் பாடலாகக்கூறும் கவிஞரின் கவியாளுமை போற்றத் தகுந்தது. வர்க்கவேறுபாட்டினை இருவிதமான சான்றுகளின் மூலம் எடுத்துக்காட்டி, சுதந்திர இந்தியாவில் இந்நிலைமை அடுக்குமா? என்று கேட்கிறார். இதனைத் தான் பிற்காலத்தில் அரங்கராஜன் என்னும் கல்லூரி மாணவன்,

“இந்திய சுதந்திரத்தை இரவினில் வாங்கினோம் இன்னும் விடியவே இல்லை”

எனப் புதுக்கவிதையாக எழுதிப் புகழ்பெற்றான்.

“ஊத்துக் கிணறு வெட்டச் சொல்லி உதவி செஞ்சாங்க - அதில் ஏத்தம் இறைக்குதானு யாரும் பார்க்க வல்லங்க சோத்துப் பஞ்சம் துணிப்பஞ்சம் சுத்தமாக நீங்கல்லே சுதந்திரம் சுகம்தரும் என்றால் யாரு நம்புவாங்க!”

இவ்வாறு நிறைவுபெறுகிறது பாடல். காலனித்துவ வாதிகளிடமிருந்து விடுதலை பெற்ற வளர்முக நாடுகள் பலவற்றின் நிலைமை இப்படித்தானிருக்கிறது. அரசு உதவிகள் சரியான முறையில் பொதுமக்களைச் சென்றடையாமல் அரை குறையாக முடிந்து, எதிர்பார்த்த பயனை அளிக்காத தூரதிஷ்டம் நமது நாட்டிலும் வழமையாகக் காணப்படுகிற செயன்

முறையாகும். இத்தகைய எளிமையான திரைப்படப்பாடல்கள் கூறுகின்ற சமூகநதமுவி சிந்தனைகள் காலங்கடந்தும் நிலைபெறுடையனவாகும்.

‘மகிழும்பூ’ (1969) என்னும் சஷ்டி பிலிம்ஸ் தயாரிப்பான திரைப்படத்திற்கு டி.வி.இராமசந்திரன் இசையில், டி.எம்.செளந்தராஜனும், சீர்காழி கோவிந்தராஜனும் இணைந்து பாடிய பொருள் பொதிந்த நடைமுறை உண்மையைப் புலப்படுத்தும் பாடலொன்றைக் கவிஞர் மாயவநாதன் இயற்றியுள்ளார். தனக்கு மிஞ்சிச் செய்யப்படும் தானத்தையும், அளவறிந்து பணத்தைப் பயன்படுத்தும் நிதானத்தையும் இருமுனைகளாக்கி, அவற்றின் நிலைப்பாடுகளைச் சமூக அவதானத்துக்குரியதாக்குவதாகப் பாடல் அமைந்துள்ளது. பாடுபட்டுப் பணத்தைச் சேமித்து வைப்பவனும், தன்னிடம் இருக்கக்கூடியதை வாரி வழங்குவவனும் மாறிமாறிப் பாடுவதான கருத்துச் செறிவுள்ள, கனதியான திரையிசைப் பாடல் இதுவாகும். தமது நடத்தைகளை ஒவ்வொரு மனிதனும் எடைபோட்டுப் பார்க்க உதவுகிறது.

“தனக்குத் தனக்கு என்று ஒதுக்காதே! - செய்த தருமம் தலைகாக்கும் மறக்காதே! தனக்கு மிஞ்சித்தான் தானம் என்கின்ற தத்துவம் பொய் அதை மதிக்காதே!”

இது தனக்கில்லாவிட்டாலும் பிறருக்குதவ வேண்டும் என்கின்ற வள்ளத்தன்மையின் குரல். மறுதலையாக ஒலிப்பது தனக்கு மிஞ்சித்தான் தருமம் என்கின்ற குரலாகும்.

“இருக்கு இருக்கு என்று கொடுக்காதே! - பணம் இல்லாத காலத்தில் தவிக்காதே! தனக்கு மிஞ்சித்தான் தானம் என்கின்ற தத்துவம் பொய் அதை மறக்காதே!”

இருவிதமான மனஉணர்வுகளின் எல்லைகள் இங்கு பாடலின் வரிகளில் தெரிகிறது. இரண்டு நிலைப்பட்டவர்களையும் இந்த உலகத்தில் பார்க்கவும் முடிகிறது. தமது செயலால் நன்மை, தீமை ஆகிய இரு பெறுபேறுகள் பெற்றோரும் நிறையவே உளர். தொடரும் பாடலில் இருவரும் தமது செயலுக்கும், விருப்பத்துக்குமான காரணங்களைக் கூறுகின்றனர்.

“தன்னலமில்லா மளிதரின் நெஞ்சில் கடவுள் இருக்கின்றான்! - நல்ல தருமம் செய்பவன் கைகளின் வழியே கர்ணன் சிரிக்கின்றான்! கொடுத்தவன் எல்லாம் சரித்திரத்தோடு சரித்திரமாகின்றான்! தடுத்தவனெல்லாம் தெருப்பழுப்புபோலக் கரிப்புகை ஆகின்றான்!”

இது தருமஞ் செய்யவேண்டும் என்பவனின் கூற்று.

“கஞ்சக் கழுதையும் காச இருந்தால் கர்ணன் ஆகிவிடுவார்! - இந்தக் கழிசடை உலகில் பணமுடையோர்க்கு கடவுளும் பயப்படுவார்! எந்தக் காலமும் இருக்கின்ற வரைதான் ஊருக்கு உபயோகம்! - அதை

இழந்து விட்டாலோ சுர்ணன் என்றாலும்
கிடைப்பது அவமானம்”

முதலாமவன் கூற்று மறுமை நலன் பற்றியது. இரண்டாமவன் கூற்று இம்மை நலன் பயப்பது. இரண்டுமே நடைமுறையிலுள்ள நம்பிக்கைகள் தான். பணம் இல்லாது இவ்வுலகில் எதையும் சாதிக்க முடியாதது போல, நல்ல மனம் இல்லாதும் எதனையும் சாதிக்க முடியாது என்பது பட்டறிவு. “பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை” எனவும், “அருளில்லார்க்கு அவ்வுலகமில்லை” எனவும் வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியவைதான் இக்கருத்துக்கள். எத்துணைச் சிக்கல்வாய்ந்த சிந்தனையை அலசும் விதத்தில் சினிமாப் பாடலொன்றைத் தந்துள்ளார் கவிஞர்.

“அடுத்தவன் மதிக்கக் கொடுப்பது எல்லாம்
கொடையில் சேராது!
அளந்து கொடுக்கிறவன் இருக்கிற வரைக்கும்
தருமம் வளராது!
இருப்பதை எல்லாம் கொடுக்கிற மனிதர்க்கு
நிலைக்கிற புகழிருக்கும்! - அதைத்
தடுக்கிற பாவிக்குக் கையொடு காலும்
விறைத்ததும் பெயர்மறக்கும்!”

கொடையின் மேலானச் சிறப்பு அத்தகையோரின் நிலையான புகழ், கொடைத்தனத்தைத் தடுப்போர் அடையக் கூடிய அவலமும், இழிவும் இப்பாடலடிகளில் வெளிப்படுகிறது. “மனமுடையோரே மனிதர்கள்” என்பதைக் கவிதை பறை சாற்றுகிறது.

“ஆற்றில் போட்டாலும் அளந்து போடென்று
பழமொழி இருக்கிறது!
அளவுக்கு மீறிக் கொடுப்பது எல்லாம்
விஷமாய்ப் போகிறது!
விதைக்கு இல்லாமல் விளைந்ததை எல்லாம்
விற்பது உதவாது!
விஷயம் தெரிந்தவரின் வார்த்தைகள் மட்டும்
எப்பவும் தவறாது!”

யதார்த்தமான பதிலடியாக இப்பாடலடிகள் காணப்படுகின்றன. “விதைக்கு இல்லாமல் விற்பது” கூடாத செயலென்ற உவமை மிகவும் இனியது. பட்டிமண்டபமொன்றை நடத்தக்கூடியதான விடயம் இங்கு இரு மாறுபட்ட கவிதைக் குரல்களாய், தர்க்கரீதியிலமைந்து படிப்போரைக் - கேட்போரைப் பரவசப்படுத்துகின்றது. எளிமை, பொருண்மை, இசையினிமை நிறைந்த சிந்தனைக்கு விருந்தான சினிமாப் பாடல் இதுவெனலாம்.

(9)

‘பொன்வயல்’ திரைப்படத்துக்காக (1955) சீர்காழி கோவிந்தராஜன் பாடிய பாடல் ‘சிரிப்புத்தான் வருகுதையா!’ எனத் தொடங்குவது, சுத்தானந்த பாரதியார் இயற்றித் துறையூர் ராஜகோபாலசர்மா இசையமைத்த இவ்வினிய பாடல்தான் சீர்காழியின் முதல் திரைப்படப் பாடலாகும்.

“சிரிப்புத்தான் வருகுதையா! - இந்த
உலகைக் கண்டால் (சிரி)
எரிப்பினை வைத்துள்ளே இனிப்பாகப் பேசியே
எட்டிக்காயாய் வாழும் பித்தர் கூட்டத்தைக் கண்டால் (சிரி)”

உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவது, ஏமாற்றுவது, இந்த உலகின் இயற்கையாதலால், அதனைப் பார்க்கும்போது சிரிப்புத்தான் வருகுது! என்கிறார் கவிஞர். அத்தகைய போலியானவர்களைப் ‘பித்தர் கூட்டம்’ என்கிறார். பித்துப்பிடித்தவர்தான் உண்மை எது?, பொய் எது?, நடக்க வேண்டிய முறை எது?, நடக்கக்கூடாத முறை எது? என்பதை அறியாதவர்களாய், அவற்றின் விளைவுகளைத் தெரியாதவர்களாய், ஒன்றையும் புரியாதவர்களாய் மனம்போனபடி நடந்துகொள்வார்கள். இந்த உலகிலுள்ள பலரது நடத்தைகளை நோக்கும்போது அவர்களும் ஒரு விதத்தில் பேராசை கொண்ட மனத்துக்கண் மாசுடைய பித்தர்கள்தான் எனக் கருதுகிறார் பாடலாசிரியர்.

“பல்லை இளித்துக் காட்டும் பகட்டுக்கும் கொட்டுவார்
பசியெனும் ஏழையைப் பரிவின்றித் தீட்டுவார்
செல்வம் கொள்ளையடித்துச் சிறையிலே பூட்டுவார்
திருடன் விரட்டினாலே திறவுகோலை நீட்டுவார்”

போலி உலகத்தவர் நடப்புகளை வரிசைப்படுத்துகையில் பகட்டினில் மயங்குபவர்கள், பசியென்று கதறும் ஏழையிடம் பரிவுகாட்ட மாட்டார்கள். செல்வத்தை நீதிக்குப் புறம்பாகத் தேடிப் பதுக்கிவைக்கும் இவர்கள், திருடனைக் கண்டு பயந்து தேடியதையெல்லாம் பறிகொடுத்து விடுவார்கள். இரக்கமில்லா உலோபிகளின் இழிசெயலால் வந்த பொருள் முழுவதும் ஏதோவொரு வகையில் இழக்கப்படும் என்று பாடல் கூறுகிறது.

“நாமே சகலமென்று நாடகம் ஆடுவார்
நாலுகாசவரும் பின்னே நாமாவளி பாடுவார்
ஏமாளிகளை ஏய்க்கும் கூத்துக்கள்
எத்தனை எத்தனை பித்துலகத்தில் அன்றோ (சிரி)”

இந்த உலகத்தில் மனிதர்கள் நடத்தும் ஏமாற்றுக் கூத்துக்கள் பலவாகும். தாமே சகலமும் எனப் பெருமை பேசுபவர்கள், நாலுகாச கிடைக்குமென்றால் அதற்குரிய வரை எப்படியும் புகழ்ந்துபடத் தவறமாட்டார்கள். இந்த இழிநிலையினை எண்ணியெண்ணியே கவிஞர் “சிரிப்புத்தான் வருகிறது” எனக் கூறும் விதம் சிந்திக்க வைப்பது - மனித நடத்தைகளின் விமர்சனமாக அமைவது.

“காயமே யிது மெய்யடா! - இதில்
கண்ணும் கருத்தையும் வையடா!
நோயும் நொடியும் வராமல் காத்து
நுட்பமாக உய்யடா!
ஆயுள்காலம் மனிதர்களுக்கு
அமைப்பிலே யொருநூறடா!
அரையும் குறையுமாய்ப் போவதவனவன்
அறிவும் செயலும் ஆமடா!”

இப்படியாகத் தொடங்குவது “கற்புக்கரசி” (1957) என்னும் திரைப்படத்தில் இடம்பெற்ற கதாநாயகனும் அவனது நண்பனும் மாறிமாறிப் பாடுகின்ற மூலிகை மருந்து விற்கின்ற பாடலாகும். ஜி.இராமநாதன் இசையில் டி.எம்.சௌந்தரராஜனும், சீர்காழி கோவிந்தராஜனும் பாடியது. ‘காயமே பொய்யடா’ என்ற கருத்தை மறுதலித்து, இந்த உடலையும் உள்ளத்தையும் வாழும் வரை உண்மையானது என நம்பிக்கை வைத்துக் கவனமாகப் பாதுகாக்குமாறு அறிவுரை கூறுவதான பாடலிதுவாகும். உடலும் உள்ளமும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாய்

நின்று உயிரைப் பாதுகாக்கிறது என்பதை உணர்த்துவது. எளிமையும், பொருண்மையும் நிறைந்த இவ்வினிய பாடலை இயற்றியவர் உடுமலை நாராயண கவி.

“மாயனா ரென்னும் குயவன் செய்த
மண்ணு பாண்டம் ஓடா! - இது
மத்தியில் உடையாத படி நீ
மருந்து மாயம் தின்னடா!
வாயைக் கெடுத்தது பசியடா!
அந்தப் பசியைக் கொடுத்தது குடலடா!
இந்தக் குடலைச் சுத்தம் செய்யாவிடில்
உடலுக்குச் சுகம் ஏதடா!
சாயம் மாறி ரத்தம் வெளுத்தால்
சக்தி கெட்டுப் போமடா!
சக்தி கெட்ட மக்களுக்கு
தரணி வாழ்வும் ஏதடா!”

ஒரு மருத்துவர் கூறவேண்டிய அறிவுரை போன்று பாடலின் அடிகள் அமைந்துள்ளன. நடைமுறை உண்மைகளை எளிய முறையில், சாமான்யனுக்கும் புரியத்தக்கதாக கூறுகின்ற கவிராயரின் கவித்துவம் போற்றத்தகுந்தது. மேலும் பாடல் தொடர்கையில், உண்மை கலந்தும் கற்பனை இணைத்தும் நகைச்சுவை விரவியும் சுவாரஷ்யத்துடன் காணப்படுகிறது.

“நாட்டு வைத்தியர் காட்டு மூலிகை
மருந்தோ மருந்து - நம்ம
நாட்டு வைத்தியர் காட்டு மூலிகை
மருந்தோ மருந்து - உடல்
நன்மை காணவே உண்மையோடு பலர்
உண்டது கைகண்டது”

இவ்வாறு தமிழர்களின் மூலிகை வைத்திய முறைமையைச் சொல்லி மருந்து வியாபாரம் நடக்கிறது.

“ஏட்டு மூலமாய் பதினெண் சித்தர்
பாட்டாய்த் திருவாய் மலர்ந்தது
சிரேஷ்டமான இம்மருந்துகள் ஒவ்வொரு
வீட்டிலும் இருப்பது நல்லது”

பதினெண் சித்தர்கள் பாடல்களாய்த் தந்த மருத்துவ சிந்தனைகள், தமிழர் கண்ட மருத்துவ முறையாகும். எனவே ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இம்முறை பேணப்படுவதால், இதற்குரிய மூலிகைகளினால் தயாரிக்கப்பட்ட மருந்துகள் கட்டாயம் இருத்தல் அவசியம் என்கின்றனர் மருந்து வியாபாரிகளான நண்பர்கள். குளிகை, பற்பம், தூள், கஷாயம், இலேகியம், களிம்பு என்றவாறு மூலிகை மருந்துகள் பல்வேறு வடிவங்களில் பயன்படுத்தப்படுவதை இன்றும் நாம் காண முடிகிறது.

“கரப்பான் சொரிபடை சிரங்குகளுக்கு
களிம்புகள் தருவோம் தடவிக்கலாம்
காமசுரத்தால் கவலைப்படுவோர்
கல்யாணக் குளிகை சாப்பிடலாம்
கஷ்டப்படாமல் சுகமாய் வாழ
காயகல்பம் உண்டிடலாம் - அது
கைவசமில்லை தற்கால சாந்திக்கு
காக்காயைப் புடித்துப் புசிக்கலாம்”

பாடலின் இறுதிவரிகள் நகைச்சுவையுணர்வோடு நிறைவுறுகின்றன. சிரிப்பை வரவழைக்கும் பாடலிலும் சிறப்பான சிந்தனையை நாம் கண்டுணரலாம்.

கொரோனா வைரஸால் தடையிட்ட திருப்பாடுகளின் நாடகம்

திருமறைக் கலாமன்றத்தால் ஆண்டு தோறும் கிறிஸ்தவர்களின் தவக்காலத்தில் பிரமாண்டமான ஆற்றுகையாக தயாரிக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் மேடையேற்றப்பட்டு வருகின்ற திருப்பாடுகளின் நாடகம் இவ்வாண்டும் கடந்த ஏப்பிரல் மாதம் 02 ஆம் திகதி தொடக்கம் 05 ஆம் திகதி வரை 'காவிய நாடகங்கள்' என்னும் பெயரில் மேடையேற்றப்படுவதற்கான ஒத்திகைகள் உட்பட அனைத்து ஏற்பாடுகளும் நடைபெற்று வந்த நிலையில் கொரோனா வைரஸ் பரவல் காரணமாக நாட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பொது முடக்கத்தால் இவ்வாண்டு திருப்பாடுகளின் நாடகம் மேடையேற்றப்படவில்லை.

1965ஆம் ஆண்டு முதல் திருமறைக் கலாமன்றத்தால் மேடையேற்றப்பட்டு வருகின்ற இவ் ஆற்றுகையை ஆண்டு தோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் பார்வையிட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1990 ஆம் ஆண்டு முதல் கடந்த 2019 ஆண்டு வரை 30 ஆண்டுகள் யுத்தம், இப்பெயர்வுகள் கழிந்த காலங்களில் கூட தடைப்படாது மேடையேற்றப்பட்டு வந்த இவ்வாற்றுகை இவ்வாண்டு இடம்பெறாமல் கலைஞர்கள், பார்வையாளர்கள் மத்தியில் கவலையை தோற்றுவித்திருந்தது. இதற்கு முன்பாக 1989 ஆம் ஆண்டிலும் 'மலையில் வீழ்ந்த துளிகள்' திருப்பாடுகளின் நாடகமும் வேறுகாரணத்தால் தடைப்பட்டிருந்தமை நினைவு கூரத்தக்கது.

குமாரசாமி குமாரதேவன்

(10.12.1960 - 15.11.2019)

சுவாசிப்பை நிறுத்திக்கொண்ட வாசிப்பு...

ச. ராதேயன்

ஆயுதப்போர் மௌனித்து அமைதிப் போராக மாறத் தொடங்கிய 2010 இன் இறுதிக்காலப் பகுதியில் தான் குமாரதேவனின் அறிமுகம் எனக்குக் கிடைத்தது.

அவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த இலக்கிய ஆர்வலரும் அரசியலில் அத்த ஈடுபாடு கொண்ட ஆசிரிய நண்பருமான அன்பர், குமாரதேவனை 'ஒரு பயங்கர வாசகர்' என்றே இனங்காட்டி வைத்தார்.

சிவன் கோயில் வெளி மண்டபத்தில் தூறல் மழையொன்றில் நனையாமல் ஒதுங்கி நின்ற வேளையில் மாலைப் பொழுதொன்றில் அந்த எளிமையும் சாமான்யத்தன்மையும் கொண்ட பயங்கர வாசகருடனான முதற்சந்திப்பு நிகழ்ந்த போது, அவருள்ளான அந்த 'பயங்கர்' வாசகத் தன்மையை நான் இனங்காணும் அவகாசம் கிடைக்கவில்லை என்பது உண்மையே.

அதன்பின்னரும் பல தடவைகள் அவரைக் காணநேர்ந்த பல சந்தர்ப்பங்களில் வெற்றிலை காவி படிந்த பற்களின் முறுவல் தெரிய ஒரு தலையசைப்பு அல்லது ஒரு கையசைப்புடன் என்னைக் கடந்துவிடுவார்.

மனம்விட்டு உரையாடும் சந்தர்ப்பம் வெகுநாட்களின் பின்னரே ஒரு புத்தக வெளியீட்டு நிகழ்வில் அவர் அருகே இருக்க வேண்டிய தருணத்தின் போதே ஏற்பட்டது.

பேச்சை அவரே ஆரம்பித்தார்,

'மூன்று மணிக்கு கூட்டம் என்றார்கள் இப்ப மணி நாலாகபோகுது' என்றபடி என்னைப் பார்த்து காலதாமதம் ஏற்படுத்தும் அசௌகரிய உணர்வை வெளிப்படுத்தினார்.

'இப்படியான கால தாமதங்களும் சில வேளை பயனுள்ளதாக அமைந்துவிடுகின்றதும் உண்டுதானே... இந்த நேரத்தில் நாம் ஏதாவது பேசுவதற்கு வாய்ப்பு கிடைக்கிறதல்லவா...?'

நான் சொன்னதை ஒரு வெகுளித் தனமான சிரிப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டார். பிறகு எம்மிடையேயான பேச்சு பொதுவாக இலக்கியக் கூட்டங்கள், நிகழ்ச்சி ஒழுங்குகள் பேச்சாளர்களின் இயல்புகள் என்பன குறித்ததாக நிகழ்ச்சி ஆரம்பிக்கும் வரை நீண்டது.

விழா முடியும் போது கேட்டார்,

'நீங்கள் எப்படிப் போகிறீர்கள்? வீடு தூரமோ...?'

'இல்லை... வீடு கிட்டத்தான் நடந்தே போகலாம்... மனோகராத் தியேட்டருக்கு அண்மையில்தான்.'

'அப்படியா... நானும் அதுக்கு கிட்டத்தான் கதைத்துக் கொண்டே போகலாம்' என்றார் தன் சைக்கிளை உருட்டியபடியே.

இடையில் எம்முடன் வேறொரு எழுத்தாள நண்பரும் இணைந்து கொண்டார். அவருக்குத் தேவனை ஏற்கெனவே நன்கு தெரியும்.

'நீர் நல்ல ஆளைப் பிடிச்சிட்டீர்... இவற்ற வீட்டில ஒரு பெரிய லைப்ரரியே இருக்கு...' என்றார் அவர் தேவனிடம்...

'ஓமோம் நானும் கேள்விப்பட்டனான்... வீட்டை வந்தால் பார்க்கலாமா?' தேவன் கேட்டார்.

'தாராளமாக...' என்றேன்.

மனோகராச் சந்தியில் நின்று நீண்ட நேரம் பல்வேறு விடயங்கள் குறித்து மூவரும் கதைத்து விட்டு புறப்படும் போது நன்கு இருண்டு விட்டது.

போகும்போது எனது முகவரி, தொலைபேசி இலக்கங்களைக் பெற்றுக்கொண்டார்.

அன்றைய தினம் அவர் ஒரு பன்முகத் தேடல் ஆர்வமிக்க ஒரு சுய கருத்தியலாளன் என்ற எண்ணத்தை என்னுள் பதிய வைத்தார் என்றே நினைக்கிறேன்.

...

இந்நிகழ்வு நடந்து இரண்டு மூன்று வாரம் கடந்து ஒரு ஞாயிறு காலை 8 மணியளவில் தேவன் என் வீட்டுக்கு வந்தார்.

'விடுமுறை நாளை குழப்பி விட்டேனா...?' என்றார்.

'இல்லை வாருங்கோ... என்ன இந்த நேரத்தில்...' என்றேன்.

'உங்களிடம் பழைய கழகத் தமிழகராதி இருக்கிறதா...?'

'இருக்க வேண்டும்... ஆனால் தேட வேண்டும்...'

'அதில் சில சொற்களுக்கு விளக்கம் பார்க்க வேண்டும்'

'இருங்க... வாறன்' என்று அவரை இருத்திவிட்டு உள்ளே சென்றேன். அவரது அதிஷ்டம் அந்தப் புத்தகங்கள் எனது புத்தக அலுவாரியுள் சுலபமாக எடுக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

‘புத்தகங்களைக் கொண்டு வந்து அவரிடம் கொடுத்தேன். அவருக்கு பெரிய சந்தோஷம். வீட்டை கொண்டு போய் பார்த்திட்டு நாளைக் காலை தரலாமா...?’ அப்பாவித்தனமாக சிரித்தபடி கேட்டார்.

‘அவசரமொன்றுமில்லை ஆறுதலா பார்த்துத் தரலாம்’. அன்று தொடங்கியது புத்தகங்களுடான எமக்கிடையேயான உறவுப்பாலம்.

எங்களுக்கிடையிலான சந்திப்புகள் அபூர்வமாக நிகழ்ந்திருந்தாலும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பமும் நீண்ட நேர, அர்த்தமுள்ள, பல்துறைசார் உரையாடல்களுக்கான களமாயின.

அந்தக் கருத்தாடல்களின் போது அவரது விசாலமான வாசிப்புப் பரப்பின் ஆழமும் தெளிவும் என்னை மௌனிக்க வைத்ததுடன் இந்த மனிதர் இவ்வளவு விடயங்களை தெரிந்து கொண்டும் தன்னை வெளிப்படையாக இனங்காட்டாதிருக்கின்றாரே என யோசிக்க வைத்ததுண்டு.

அது அர்த்தமுள்ள தேடலுடன் கூடிய ஆழமான வாசிப்புள் தோய்ந்து போகின்ற ஒருவனது இயல்பு நிலை என எண்ணுகிறேன்.

அவர் எப்போதுமே தனது சுயசிந்தனைக்குப் பொருத்தமற்ற கருத்து நிலைப்பாட்டில் மிகவும் தெளிவானவராகவே இருந்தார். தவறுகளையும், பொய்மைகளையும் ஒரு சம்பிரதாயத்துக்கேனும் ஏற்றுக்கொள்ள அவர் ஒருபோதும் தயாராக இருந்தாரில்லை. அதேவேளை முரண்பாடுகளுடன் மூர்க்கத்தனமாக மோதிக் கொண்டதும் இல்லை. தனது நிலைப்பாடு தொடர்பான நியாயங்களை முன்வைக்கத் தயங்கியதும் இல்லை.

எந்தவொரு விடயம் தொடர்பாகவும் தனக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களை அதற்கு உரியவரை தொடர்புகொண்டு தெளிவுபடுத்த அவர் தயங்கியதும் இல்லை.

ஒரு தடவை ஒரு பிரபல படைப்பாளியின் அரசியற் செயற்பாடு தொடர்பாக தனக்கேற்பட்ட சில தனிப்பட்ட சந்தேகங்களை தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள என்னுடன் தொடர்பு கொண்டபோது, இரவு பதினொரு மணி... சந்தேகம் தெளிதல் அவரது மற்றொரு பேரியல்பு. அவரிடம் நான் கண்ட மற்றொரு பேரியல்பு காழ்ப்புணர்வு இலக்கிய விமர்சனம் செய்யாமையாகும். அத்துடன் படைப்பை, படைப்பாளியின் இயல்புடன் இணைத்து நோக்கி அதன் சந்தேகத் தன்மையைப் புரிந்து கொள்வது அவரது உள்ளார்ந்த பண்பாகவும் இருந்தது.

மற்றொரு புத்தக வெளியீட்டு நிகழ்வின் நூலாசிரியர் தனது ஏற்புரையின் போது, அளவுக்கு மீறி தனது சுயம் பற்றி பேச ஆரம்பித்த போது அருகிலிருந்த தேவன்,

‘தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க’ என்ற குறளைக் கூறி... இது இவர்களுக்குத் தெரியாதா? என்று விட்டு அவரது இயல்பான வெகுளித்தனம் கலந்த சிரிப்பை உதிர்த்தார்.

அச்சிரிப்பு அன்று வெளியிடப்பட்ட நூல் குறித்தும் அதன் நூலாசிரியரின் இயல்பு குறித்தும்

அவரது மதிப்பீட்டு விமர்சனமாக இருந்ததை தான் வெகுவாக ரசித்தேன்.

உண்மையும், சத்தியத்தோடு வெளிப்படையாக மறைக்கப்படுவதை அவரால் மௌனமாக ஏற்றுக்கொள்ள முடிந்தவை. சிறுமை கண்டு பொங்கும் தருணங்களில் குமாரதேவனுள் இருந்து பீறிடும் ‘மனிதம்’ அவரது வாசிப்பு பலத்தின் அடையாளம் என்றே கருத வேண்டும்.

ஒருதடவை, ‘வாழ்க்கையை வாழ்க்கையாகவும், வரலாற்றை வரலாறாகவும், இலக்கியத்தை வாழ்வும் வரலாறும் கலந்த உண்மையாகவும் பார்க்க வேண்டும்’, என்றார்.

எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இதனைச் சொன்னார் என்பதை இங்கு எழுதவில்லை. ஆனால் குமாரதேவனை ஆராய்ந்துணர்ந்தவர்கள், அவர் எத்தகைய உணர்வு நிலையில் சிந்தனை செய்திருப்பார் என ஊகித்துக் கொள்ளவும் முடியும்.

நினைவுகள் மீள்சுழற்சிக்கு உட்படுகையில், குமாரதேவன் குறித்த பதிவுகள் ஒரு சாதாரண அசாதாரண பிரம்மிப்பூட்டும் தரிசனத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

அவர் இந்த வாழ்வை வாசிப்பை சுவாசித்தனாடாக வாழ்ந்து முடித்தார். சாமான்ய மனிதனாக சாதாரண வாழ்வு வாழ்ந்து முடித்தார். சாமானிய மனிதனாக சாதாரண வாழ்வு ஒன்றிற்கு அவர் தன்னை தயார்ப்படுத்திக் கொண்டதில்லை. அதுவே அவரை அசாதாரணனாக இனங்காண வைத்தது.

‘வாசிப்பு உங்களை உருவாக்குவதில் என்ன பங்களிப்பு செய்திருக்கிறதெனக் எவரும் கேட்டால், வாசிப்பு என்னை உருவாக்கியதன் விளைவே என்னை நோக்கிய இந்தக் கேள்வி என்பதே எனது பதிலாக இருக்குமா தெரியவில்லை... ஆனாலும் நேர் கோட்டில் சொல்வதானால் நான் நானாக இருக்கவும் என்னில் மூழ்காமல் என்னிலிருந்து நான் மீளவும் வாசிப்பு உதவுகிறது. என்று ஒருவரின் கேள்விக்கு பதிலளிக்கும் போது குமாரதேவன் கூறிய இப்பதில், அவர் அவராகவே அவரின் இயல்புடன் முரண்படாமல் வாழ்ந்து முடித்தார் என்ற அழுத்தமான செய்தியைப் பதிவு செய்துள்ளதாகவே உணர முடிகிறது.

அவரது வாசிப்புக்குட்படாத புத்தகங்களை அவர் யோசித்திருக்கக் கூடும்...

ஏனென்றால் அவர் வெறுமனே சுவாசித்ததால் வாழ்ந்தவரல்ல... ஆழமாக வாசித்தால் தனது வாழ்வை தான் விரும்பியபடி அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டவர்.

இனி அவரைக் காண முடியாத பல்வேறு நிகழ்வுகள், காலைநேர பூபாலசிங்க புத்தகக் கடையின் முன்பு, சிவன் கோயிலடி சண்முகம் கடை சுற்றாடல் எல்லாம் ஒரு நிரப்ப முடியாத வெற்றிடத்தை நிரந்தரமாகக் கொண்டிருக்கும்...

அவரால் வாசிக்கப்படாத புத்தகங்கள் மட்டும் ஒரு வாசகனின் கைபடாத நிரந்தரத்துயருடன்....

தண்டனைகள் தராது நிரந்தரத் தீர்வுதனை

அ. அஜந்தன்

ஒரு பாடசாலையின் பழைய மாணவர் தனது ஆசிரியரைச் சந்திப்பதற்காக பாடசாலைக்கு வருகைத்தந்தார். தனது ஆசிரியரை வணங்கி “சேர் என்னைத் தெரிகிறதா? நான் உங்கள் பழைய மாணவன்” என்றார். அதற்கு ஆசிரியர் “எனக்கு ஞாபகம் இல்லையே தம்பி. எந்த ஆண்டில் படித்தீர்கள்?” என்றார். அதற்கு அந்தப் பழைய மாணவர் “சேர் நீங்கள் எனக்கு வெறும் ஆசிரியர் மட்டுமல்ல, எனக்கு நீங்கள்தான் முன்மாதிரியாய் இருக்கின்றீர்கள்” என்றார். அதற்கு ஆசிரியர் “அப்படியாப்பா சந்தோஷம்” என்று அகமகிழ்ந்தார். “இப்பொழுது நானும் ஒரு ஆசிரியராக கடமையாற்றுகின்றேன் சேர் அதற்கு முக்கியமான காரணமே நீங்கள்தான்” என்றார் அந்தப் பழைய மாணவன். இதனைக்கேட்டதும் ஆசிரியருக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி “தம்பி ஏன் நீங்கள் என்னை முன்மாதிரியாக எடுத்தீர்கள்?” என்றார்.

அதற்கு அந்தப் பழைய மாணவர் “சேர் உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்குமோ தெரியவில்லை. நான் பாடசாலையில் படிக்கிற காலத்தில் எனக்கு வசதி இருக்கவில்லை. அப்பொழுது என்னோடு படித்த சகமாணவன் ஒரு பெறுமதியான மணிக்கூட்டை கட்டியிருந்தான். அதை எப்பிடயாவது எடுத்துவிடவேண்டும் என்று எண்ணினேன். அந்த நேரம்பார்த்து அவன் சாப்பிட்டபின் கை கழுவ மணிக்கூட்டை கழற்றி மேசையில் வைத்தான். அதை அவனுக்குத் தெரியாமல் நான் எடுத்துவிட்டேன். அவன் அழுதுகொண்டு உங்களிடம் முறையிட்டான். நீங்கள் கோபப்படாமல் எல்லா மாணவரையும்

வரிசையாக நிற்குமாறு கூறினீர்கள். வரிசையாய் நின்றோம். எல்லோருடைய கண்களையும் கட்டச் சொன்னீர்கள் கட்டினோம். ஒவ்வொருவரது பொக்கற்றையும் சோதனையிட்டீர்கள். எனது பொக்கற்றிற்குள் அந்த மணிக்கூடு கிடந்ததை கண்டுபிடித்தீர்கள். அதை யாருக்கும் சொல்லாமல், என்னையும் தண்டிக்காமல், அவமானப்படுத்தாமல் அவனிடம் அந்த மணிக்கூட்டைக் கொடுத்து அவனைச் சமதானப்படுத்திவிட்டுப் போனீர்கள்”. “அன்று நான் பெரிய பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டேன். அத்தோடு வளர்ந்து உங்களைப் போலவே ஒரு ஆசிரியராக வரவேண்டும் என்று கடுமையாகப் படித்தேன். இப்போது ஒரு ஆசிரியராக உங்கள் முன்னால் நிற்கின்றேன்” என்றார்.

“அப்படியா தம்பி ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு” என்றார் ஆசிரியர். பழைய மாணவனுக்கு ஆர்வம் அதிகரிக்க “சேர் இப்போதாவது என்னுடைய முகம் ஞாபகத்துக்கு வருகிறதா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்”. “என்னை எவ்வளவு பெரிய பிரச்சினையில் இருந்து பாதுகாத்தீர்கள் நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள்” என்றார். அதற்கு ஆசிரியர் “எப்படித்தம்பி எனக்கு ஞாபகம் இருக்கும் அன்று நானும்தானே கண்ணைக் கட்டியிருந்தனான்” என்றார். பழைய மாணவன் பதில்கூற வார்த்தைகள் கிடைக்காமல் ஆசிரியரின் கரங்களைப்பற்றி கண்களில் ஒற்றினார்.

அந்த ஆசிரியர் மாணவனைத் திருடன் என்று காட்டிக்கொடுக்காமல், உடல்ரீதியான தண்டனைகளை

வழங்காமல், தானும் அதை யார் திருடினார்கள் என்று தெரிந்துகொள்ளாமல் மிக நாசக்காக இந்தப் பிரச்சினையைக் கையாண்டுள்ளார். திருடிய மாணவனின் முகம் தெரிந்தால் அந்த திருட்டுச் சம்பவமே அடிக்கடி ஞாபகம்வரும். அதனால் ஆசிரியர் மாணவர் உறவு பாதிக்கப்பட்டுவிடுமே என்று எண்ணி அந்த மாணவனின் சுயமரியாதையையும் பாதுகாத்து ஒரு சிறந்த முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்டினார். வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே அன்றி தண்டிப்பதற்கல்ல. தண்டனைகள் எவரையும் முழுமையாகத் திருத்தப்போவதில்லை. நாம் முன்மாதிரியாக வாழும்பொழுது எம்மையும் மாற்றமுடியும் பிறரையும் மாற்றமுடியுமென்பதே இந்தக் கதை எமக்கு உணர்த்தும் ஆழமான கருத்தாக உள்ளது.

இன்று உலகளாவிய ரீதியில் பேசப்படுகின்ற ஒரு விடயமாக சிறுவர்கள் மீதான உடல்ரீதியான தண்டனைகள் விளங்குகின்றன. உடல்ரீதியான தண்டனை என்பது “பெற்றோரால், சட்டபூர்வ பாதுகாவலரால் அல்லது நாளாந்தம் சிறுவர்களோடு கடமையாற்றும் பெரியவர்களால் ஒரு சிறுவன் அல்லது சிறுமி விரும்பத்தகாத நடத்தைக்கு தண்டனையாக உடல்வலி அல்லது அசௌகரியங்களை ஏற்படுத்தும் விதத்தில் அடித்தல், உதைத்தல், எரித்தல், கடித்தல், வருத்துதல் உள்ளிட்ட சட்டவிரோத துஷ்பிரயோகத்தை செய்வதே ஆகும்”.

இவ்வாறான உடல்ரீதியான தண்டனைகள் சிறுவர்களின் எதிர்காலத்தை பாதிக்கும் என்பதனாலேயே முழு ஐரோப்பிய நாடுகள், லத்தீன் அமெரிக்கா, நியூசிலாந்து, கென்பா, தென்னாபிரிக்கா, கனடா உள்ளடங்கலாக 58 நாடுகள் உடல்ரீதியான தண்டனையை தடைசெய்துள்ளன.

தவறான நடத்தைகள், மரியாதையற்ற சொற்களைப் பாவித்தல், கீழ்ப்படியாமை, குறைவான பெறுபேறுகள், வாக்குவாதப்படுதல், தகாத வார்த்தைப் பிரயோகம், தலைமுடியின் மற்றும் உடையின் ஒழுங்கற்ற பராமரிப்பு, வீட்டுப்பாடங்களை சரியாகச் செய்யாமை, வகுப்பறையில் கவனமின்மை, பாடநூல்கள் இன்றி வகுப்பிற்கு வருதல், ஒழுங்கற்ற வருகை, சகோதரர்கள் அல்லது சகமாணவர்களுடனான சண்டை, பிந்தி வருகை தருதல், கட்டளைகளுக்கு கீழ்ப்படியாமை, வகுப்பறையை அல்லது வீட்டினை சுத்தமாக பேணாமை, கொடுத்த வேலையை ஒழுங்காகச் செய்யாமை, சட்ட விதிமுறைகளை மீறுவது போன்ற செயற்பாடுகளால் சிறுவர்கள் உடல்ரீதியாக தண்டிக்கப்படுகின்றனர். இலங்கையில் ஒரு வயது முதல் பதினான்கு வயதுவரையான சிறுவர்களில்

73.4% வீதமானவர்கள் தமது பெற்றோரால் உடல்ரீதியாக தண்டிக்கப்படுவதாக யுனிசெப் நிறுவனம் ஜூன், 2018 இல் வெளியிட்ட அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளது.

எலிசபெத் மற்றும் சுசன் பிரென்ஸ்கை ஆகியோர் அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற உடல்ரீதியான தண்டனைகளின் தரவுகளை வைத்துக்கொண்டு ஆய்வுசெய்ததில் உடல்ரீதியான தண்டனை சிறுவர்களின் வளர்ச்சிப்படிநிலைகளை பெரிதும் பாதிக்கும் என்பதற்கான ஆதாரங்களை கண்டறிந்தனர். உலகில் ஆக்கிரமிப்பாளராக வாழ்ந்தவர்கள், துஷ்பிரயோகங்களில் ஈடுபட்டவர்கள் அதிகமாக உடல்ரீதியான தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்பதை ஆய்வுகள் நிரூபித்துள்ளன.

உடல்ரீதியான தண்டனை சிறுவர்களின் உடல், உள ஆரோக்கியத்தைப் பாதிப்பதோடு, அறிவுசார் செயற்பாட்டில் வீழ்ச்சியையும், ஆக்ரோஷமான அல்லது அழித்தொழிக்கும் நடத்தையையும், சமூகவிரோதச் செயற்பாடுகளையும், பாடசாலை இடைவிலக்கங்களையும், வகுப்பறையில் ஒழுங்கற்ற நடத்தைகளையும், உறவுகளை ஏற்படுத்துவதில் சிக்கல்களையும், தார்மீகச் செயற்பாட்டில் பின்னடைவுகளையும், ஆக்கத்திறன் சிந்தனையின் வீழ்ச்சியையும், கிரகித்தல் மற்றும் வகுப்பறையில் கவனக்குறைவினையும் ஏற்படுத்திவிடுகின்றன. அதுமட்டுமன்றி அவர்கள் வளர்ந்துவரும் பொழுது பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதற்கு சரியான வழி வன்முறையே என்று நினைத்து வன்முறையை கையில் எடுத்துவிடுகின்றனர். இவற்றின் பாதிப்புக்கள் சிலவற்றை விரிவாகக் கூறுவதாயின் கீழ்க்கண்டவாறு கூறலாம்.

ஆக்ரோஷமான நடத்தை

உடல்ரீதியாக தண்டிக்கப்பட்ட குழந்தைகள் தங்களது சகோதரர்கள் அல்லது நண்பர்களிடத்தில் ஆக்ரோஷமாக நடந்துகொள்பவர்களாகவும், தமது உறவுகளுக்கிடையில் வன்முறைகளை ஏற்றுக்கொள்பவர்களாகவும், மற்றவர்களைக் கொடுமைப்படுத்துபவர்களாகவும், பெற்றோருடன் ஆக்ரோஷமாக நடந்துகொள்பவர்களாகவும் மாறியுள்ளனர். மூன்று வயதில் அடிக்கடி தண்டிக்கப்படும் பிள்ளைகள் ஐந்து வயதிற்குள் ஆக்ரோஷமானவர்களாக மாறிவிடுவதாக துலோன் பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். ஆக்ரோஷ நடத்தை தமக்கு தண்டனையால் ஏற்பட்ட வலியை தாங்கும் ஒரு பிரதிபலிப்புச் செயலாக மாறிவிடுகின்றது. நீங்கள் விரும்பியதைப் பெறுவதற்கு வன்முறை ஒரு சிறந்த வழி என்று சிறுவர்கள் நம்பிவிடுகின்றனர்.

மோசமான நடத்தை

சாண்ட்ரா கிரஹாம் பெர்மன் என்கின்ற மிக்சிகன் பல்கலைக்கழகத்தின் சிறுவர் வன்முறை மற்றும் அதிர்ச்சி ஆய்வுமையத்தின் ஆய்வாளர் கூறுகையில், உடல்ரீதியான தண்டனை பிரச்சினைக்கு உடனடித்தீர்வைப் பெற்றுத்தந்தாலும் சிறுவர்கள் மத்தியில் ஒரு நீண்டகால தாக்கத்தைக் கொடுக்கும். அதனால் அவர்கள் பிற்காலத்தில் மிகமோசமான நடத்தைகளைக் காண்பிப்பர். அத்துடன் பொய், மோசடி, சண்டை, விலகிய நடத்தை (ஒதுங்குதல்), கற்றல் செயற்பாட்டில் இடர்படல் மற்றும் குற்றச் செயலில் ஈடுபடல் போன்ற தாக்கத்தையும் கொண்டுவரும்.

உளர்தியான விளைவுகள் ஏற்படுதல்

உடல்ர்தியான தண்டனைகள் உடல் வலியை மட்டுமன்றி உணர்வுசார் பிரச்சினைகளையும் ஏற்படுத்துகின்றது. இவ்வாறான தண்டனைகள் எவராலும் விரும்பப்படாத உணர்வுகளையே துல்லியமாகத் தூண்டிவிடுகின்றது. பொதுவாக ஒருவர் ஆர்வம், இன்பம் போன்றவற்றையே வெளிப்படுத்த எண்ணுவார். ஆனால் உடல்ர்தியான தண்டனை துன்பம், கோபம், பயம் மற்றும் அவமானத்தையே தூண்டிவிடுகின்றது. இந்த உணர்வுகளே சிறுவர்களின் நடத்தையிலும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. இவ்வாறான உணர்வுவெளிப்பாடுகள் அவர்கள் பெரியவர்கள் ஆகும்பொழுது அவர்களது அனுபவங்களுடன் இணைந்து மேலும் சிக்கலான வாழ்க்கை முறைக்குள் அவர்களைத் தள்ளிவிடுகின்றன.

இவற்றைவிட சிறுவர்கள் மத்தியில் நடத்தைப் பிறழ்வுகள், பதகழிப்பு, மனச்சோர்வு, தற்கொலை முயற்சிகள், மது மற்றும் போதைப்பொருள் பாவனை, தாழ்வான சுயமதிப்பு, சமூகவிரோதப் போக்கு மற்றும் உணர்வுகளின் நிலையற்ற தன்மை போன்ற தாக்கத்தை சிறுவர்களிடத்தில் ஏற்படுத்திவிடுகின்றது. மூளையின் பரீட்சைப்பொருள் கோர்டெக்ஸின் என்ற பகுதியின் செயற்பாடு பாதிக்கப்படுவதாக கூறப்படுகின்றது. இதனால் அடிமையாதல், மனச்சோர்வு மற்றும் சில உளநோய்களையும் ஏற்படுத்தும் வாய்ப்பு உள்ளது.

சுறிவாற்றல் திறன் குறைவடைதல்

தண்டனைகளால் மூளையில் ஏற்படும் பாதிப்பால் அவர்களின் முடிவெடுக்கும் திறன், சிந்தனை செயலாக்க திறன்களையும் பாதிக்கின்றன. சில ஆய்வுகளின் முடிவின்படி சிறுவயதில் அதிகம் தண்டனை பெற்றவர்கள் பட்டம் பெறுவதற்கான, வெற்றிகரமான வாழ்வைப் பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் குறைவாகவே உள்ளன.

சுழற்சியாக துஷ்பிரயோகம் கடத்தப்படல்

2011 இல் வெளியிடப்பட்ட ஆய்வில் தண்டனையால் பாதிக்கப்பட்ட குழந்தைகள் எதிர்காலத்தில் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான வழியாக வன்முறைகளை கையிலெடுத்துள்ளனர் என்று உறுதிப்படுத்தியுள்ளது. இதே அணுமுறைகளை தமது பிள்ளைகள் மீது கையாளுகின்றனர். இந்த வன்முறைச் சுழற்சியை உடைப்பதென்பது இலகுவான விடயமல்ல. உடல் ர்தியான தண்டனை பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்கிடையிலான அல்லது ஆசிரியர் மாணவர்களுக்கிடையிலான உறவை உடைத்துவிடுகின்றது. ஏனெனில் பிள்ளைகள் பெற்றோர், ஆசிரியர்களால் தாம் நிராகரிக்கப்படுவதாக உணர்வார்கள்.

உடல்ர்தியான தண்டனைகளுக்கு இரண்டு பிரதான மாற்று வழிகளையும் மேலதிகமாக எட்டு வழிமுறைகளையும் நாம் கையாள்வதன் மூலம் சிறுவர்களை நல்வழிப்படுத்த முடியும்.

உணர்வுகளை வார்த்தைகளால் புரியவைத்தல்

வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி உங்கள் உணர்வுகளை சிறுவர்களுக்கு புரிய வையுங்கள் அத்துடன் சிறுவர்களின் உணர்வுகளையும் வார்த்தைகளால் அடையாளப்படுத்துங்கள்.

உதாரணமாக:- நீங்கள் கோபம் வரும்பொழுது சிறுவர்களை அடிப்பதற்கு பதிலாக "நான் உங்கள் மீது கோபமாக உள்ளேன்" என்பதை வார்த்தைகளால் உணர்த்துங்கள். பிள்ளைகள் கதைக்க ஆரம்பிக்கும் முன்பே மொழியின் செல்வாக்கு ஆரம்பிக்கின்றது. எனவே முதலில் பிள்ளைகளைச் செவி மடுத்தபின்பு அவர்களுடன் கதையுங்கள்.

சிறந்த முன்மாதிரியைக் கொடுத்தல்

மேலே கூறப்பட்ட கதையில் அந்த ஆசிரியர் செய்தது தன்னை ஒரு முன்மாதிரியாகக் காண்பித்ததே. சிறுவர்கள் எப்படி இருக்கவேண்டுமென நாம் எண்ணுகின்றோமோ அதேபோல் நாமும் நடந்துகொள்ளவேண்டும். அதாவது நாம் அவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக வாழ்ந்துகாட்டவேண்டும். வாய் மொழிகளும் பழமொழிகளும் சிறுவர்களின் குணத்தை / பண்பை வடிவமைக்க பெரிதும் உதவும் என்பது உளவியல் உண்மை.

சிறுவர்களை சிறிது நேரம் ஒதுக்கிவிடுதல்

சிறுவர்களை உடல்ர்தியாக தண்டிக்கும்பொழுது ஒரு முரணான தகவலையே நாம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றோம். அதாவது தான் சகோதரரையோ அல்லது சகமாணவரையோ அடித்தால் அது தவறென்று சொல்கின்ற பெரியோர் எப்படி எம்மை அடிப்பது நியாயமாகும் என்ற ஒரு வினாவை அவர்களுக்குள் எழுப்பிவிடுகின்றது. எனவே வீட்டிலும் சரி வகுப்பறையிலும் சரி உங்களது நேரத்தை சிறுவர்களுடன் பயனுள்ளதாகவும் மகிழ்வாகவும் செலவிட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

பின்பு அவர்கள் தவறுவிடும்பொழுது சிறிதுநேரம் அவர்களை ஒரு ஆசனத்திலோ அல்லது வீட்டின் / வகுப்பறையின் மூலையிலோ ஒதுக்கி அமைதியாக இருக்கச் சொன்னால் அவர்கள் அமைதியாக இருக்கக் கற்றுக் கொள்வதோடு உங்களிடமிருந்து சிறிதுநேரம் ஒதுக்கியிருப்பது தான் செய்த தவறினை ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கான சந்தர்ப்பமாக அமையும். இதுவே பின்பு எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் மீண்டும் இவ்வாறான சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிடக் கூடாதென்ற நிலையை அவர்களுக்குள் ஏற்படுத்திவிடும். ஆனால் இந்த ஒதுக்கியிருத்தல் சில நிமிடங்கள் மட்டுமே இருக்கவேண்டும். அதிக நேரம் எடுத்துவிடக் கூடாது. வயதிற்கேற்ப நிமிடங்கள் மாறலாம். இது அவர்களின் உணர்வுகளையும், பிரச்சினை

களையும் ஆரோக்கியமாக கையாளும் ஒரு சிறந்த வாழ்க்கைத் திறனாக அமையும்.

சலுகைகளைக் குறைத்துக்கொள்ளுதல்

பிள்ளைகளுக்கு வழங்கப்படும் சலுகைகளை அவர்கள் தவறிழைக்கும் பொழுது தற்காலிகமாக குறைத்துக்கொள்வது நன்று. தொலைக்காட்சியைப் பார்ப்பது, தொலைபேசியைப் பயன்படுத்துவது, வெளியிடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்வது, விருப்பமான பொம்மைகள் அல்லது விளையாட்டுப் பொருட்களை விளையாடுதல், பெற்றோரும் சேர்ந்து விளையாடுதல், துவிச்சக்கரவண்டி ஓட்டுதல் போன்றவற்றுக்கு தற்காலிகத் தடை விதிக்கப்படுதல் வேண்டும் அதற்கான காரணத்தையும் (அவர்கள் செய்த தவறினை), எப்பொழுது இவற்றிற்கு மீண்டும் அனுமதி வழங்கப்படும் அதாவது அவர்கள் தமது தவறை உணர்ந்து திருந்தி நடந்துகொண்டால் மட்டுமே தரப்படும் என்பதையும் தெளிவாக கூறிவைக்கவேண்டும். இந்த வழிமுறை அவர்கள் தாம் மீண்டும் தவறு செய்யக்கூடாது என்பதை மீண்டும் மீண்டும் நினைவுபடுத்தும். சிறுவர்கள் தவறை உணர்வதற்கு 24 மணிநேரம் அதாவது ஒரு நாள் போதுமானது என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

சிறிய தவறுகளை பெரிதாக்காமல் விடுதல்

சில சமயங்களில் சிறுவர்கள் பெற்றோரின் அல்லது ஆசிரியரின் கவனத்தை தம்மீது திசைதிருப்புவதற்காக சிறுசிறு தவறுகளைச் செய்வர். அவற்றை இனங்கண்டு தண்டிக்காமல் விடுவதும் தேவையைப் புரிந்துகொள்வதும் அவசியம். அத்துடன் அவர்களது கவனம் தேடும் நடத்தை மீதான கவனத்தை சிறிதுநேரம் அகற்றிவிட்டு அல்லது அவர்களது பேச்சை சிறிது நேரம் கேட்காமல் அல்லது பதிலுரைக்காமல் விடுங்கள். பின்பு அவர்கள் சரியான விதத்தில் உங்களது கவனத்தை ஈர்க்கமுனையும்பொழுது அதன்மீது கவனமெடுத்து பதிலுரையுங்கள். அப்பொழுதுதான் தான் கைக்கொண்ட முறைகளில் எது சரியான நடத்தை என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொள்வர்.

புதிய திறன்களைக் கற்றுக்கொடுத்தல்

சிறுவர்கள் தவறிழைப்பதற்கு ஒரு முக்கிய காரணி ஆரோக்கியமான நடத்தைகளை அவர்களுக்கு கற்பிக்காமல் போவது. பாடசாலைத் தயார்ப்படுத்தல் என்பது பிள்ளை முதன்முதலாக பாடசாலைக்கு செல்லுமுன் பெற்றோர் பாடசாலையின் விதிமுறைகளையும், பாடசாலையின் எதிர்பார்ப்புக்களையும், நேரக்கட்டுப்பாடுகளையும், ஒழுக்க விதிமுறைகளையும் தெளிவுபடுத்தியிருத்தலாகும். அதனை சரிவரச் செய்திராவிடில் சிறுவர்களின் மாணவர்களுக்கான நடத்தைகளில் சிக்கல்கள் ஏற்படும். சிறுவர்களுக்கு பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் முறைகள், உணர்வுகளை நிர்வகிக்கும் முறைகள், சமரசமாகும் வழிமுறைகள் என்பவற்றைக் கற்றுக்கொடுப்பதால் பிள்ளைகளின் நடத்தைச் சிக்கல்களைத் குறைத்து தண்டனைபெறும் சந்தர்ப்பத்தைத் தவிர்க்கமுடியும்.

தர்க்கமுறையிலான சில விளைவுகளைக் கொடுத்தல்

குறிப்பாக பிடிவாதம் போன்ற நடத்தைப் பிரச்சினைகளோடு இருக்கின்ற சிறுவர்களுக்கு இவ்வழிமுறையே

சிறுந்தது. உதாரணமாக:- சில பிள்ளைகள் உணவருந்த மறுத்து அடம்பிடிப்பர், சில பிள்ளைகள் மற்ற மாணவர்களோடு எதையும் பகிர்ந்துகொள்ளாமல் அடம்பிடிப்பர். அவ்வாறான நேரங்களில் அவர்களை அடித்துத் தண்டிக்காமல் உணவருந்தினாலேயே சிறுந்துண்டி உண்ண அனுமதிக்கப்படுவீர்கள் என்று கூறி உண்ணவைக்கமுடியும், மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளாவிடின் அன்று முழுவதும் அவர்களது விளையாட அனுமதி மறுப்பதாகக் கூறி பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கலாம். இதனால் சிறுவர்கள் சரியானதையே அடையாளங்கண்டு செய்வதற்கு முயல்வர்.

தவறுகளிலிருந்து கற்றுக்கொள்ள

அனுமதித்தல்

சிறுவர்கள் தாம் விடுகின்ற தவறுகளிலிருந்து தாமே கற்றுக்கொள்ள அனுமதியுங்கள். சில தவறுகளின் தாக்கம் பெரியளவில் அவர்களைப் பாதிக்காது. அவ்வாறான தவறுகளை அதன் விளைவுகளிலிருந்து கற்றுக்கொள்ள அனுமதிக்கும்பொழுது அதனால் எதிர்பாராத விளைவுகள் வராத வகையில் கண்காணியுங்கள். உதாரணமாக:- குளிரகாலத்தில் சில பிள்ளைகள் மேல்சட்டை அணியமாட்டோம் என்று அடம்பிடிப்பர். அவர்களை அவர்களின் எண்ணப்படி விடுகிறபோது சிறிது நேரத்தில் குளிர ஆரம்பிக்கும்போது அவர்களாகவே மேலாடை அணிய முயல்வர். தமது தவறை தாமே உணர்ந்து திருத்திக்கொள்வர்.

நல்ல நடத்தைக்கு வெகுமதி கொடுத்தல்

சிறுவர்கள் விடுகின்ற தவறுகளுக்கு தண்டனை கொடுப்பதிலும் சிறந்தமுறை அவர்களின் நல்ல நடத்தைக்கு வெகுமதி கொடுத்தல். வெகுமதியை சிறுவர்கள் எப்பொழுதும் விரும்புவர். வெகுமதி கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களை நினைவுபடுத்தி மீண்டும் அந்த நல்ல நடத்தைகளைக் காண்பிப்பர். தமது தவறான நடத்தைகளிலிருந்து விரைவாக விலகி நன்னடத்தைக்குத் திரும்பிவிடுவர். தவறான நடத்தைகளையே சுட்டிக் காட்டுவது சிறுவர்களில் எதிர்ப்பை விளைவையே ஏற்படுத்தும். மாறாக நல்லநடத்தைக்கு வெகுமதி வழங்குவது நேர்விளைவையே கொடுக்கும். உதாரணமாக:- எப்பொழுதும் கீழ்ப்படியாத பிள்ளையொன்று கீழ்ப்படிந்து நடந்துகொண்டால் உடனடியாக பாராட்டி வெகுமதி வழங்குவது.

நல்ல நடத்தைகளை புகழ்தல்

ஒவ்வொரு பிள்ளைகளிலும் சில நல்ல நடத்தைகளேனும் இருக்கும். அவற்றைப்பற்றி புகழ்ந்து பேசுங்கள். அடிக்கடி அந்த நல்ல நடத்தையைப்பற்றி பிள்ளைகளோடு உரையாடி அவர்களை மீண்டும் மீண்டும் நல்லதைச் செய்யத் தூண்டவேண்டும். குறிப்பாக விதிமுறைகளை கடைப்பிடிக்கும் பொழுது ஏனைய பிள்ளைகளுக்குமுன் புகழ்ந்து பேசுங்கள். இச் செயற்பாடு மற்றைய பிள்ளைகளையும் மாற்றியமைக்கும். பின்பு அவர்களையும் பாராட்டுங்கள்.

இலங்கை 'சிறுவர் உரிமைகள் சாசனத்தில்' கைச்சாத்திட்டுள்ளது. அதன் அடிப்படையில் சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் சட்டவிரோதம் என்பதால் உடல்நீதியான தண்டனைகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டபோதிலும் இலங்கையில் இன்னமும் நிறுத்தப்படவில்லை. அநேகமான பெற்றோர்களும்

ஆசிரியர்களும் உடல்ரீதியான தண்டனைகளே சிறுவர்களை நன்நிலைக்கு இட்டுச்செல்லும் என்று எண்ணுகின்றனர். அதற்கான காரணம் தமது சிறுபராயத்தில் தமக்குக் கிடைத்த தண்டனையின் நிமிர்த்தமே தாம் இந்த மேன்நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டதாக நம்புகின்றனர். ஆனால் அப்படி எண்ணுவதுசூட உடல்ரீதியான தண்டனையின் நீண்டகாலத் தாக்கத்தின் எடுத்துக்காட்டு என்பதை உணரவேண்டும். பெரும்பாலானோர்

உடல்ரீதியான தண்டனையை நிறுத்துவது மேலைநாட்டிலிருந்து புகுத்தப்பட்ட ஒரு விடயமென்று வாதிட முனைகின்றனர். ஆய்வுகளின் முடிவென்பது எந்த நாட்டிற்கும் பொருந்து மென்பதை உணரவேண்டும். ஏனெனில் சிறுவர் வளர்ச்சிப்படி கள் எல்லா இடங்களிலும் ஒன்றே. எனவே உடல்ரீதியான தண்டனைகளை நிறுத்தி மாற்றுவழிகளைக் கையாண்டு சிறந்த நடத்தைகளோடான எதிர்கால சந்ததியை உருவாக்குவோம்.

பருவம் தப்பிய பயிர்கள்

நேற்றுத்தான்
அவளைக் கண்டேன்.

அவள் இன்னமும் இருந்தாள்
பருவம் தப்பிய பயிராக...

மிதமிஞ்சிய
பணப்பரிமாற்றத்துக்குத் தகுதியற்றவளாக
வெகுமதியற்று நின்றாள் என்முன்
விழிகளில் ஈரக்கசிவுடன்.

சமூக நாற்றத்தின் நடுவில்
நாற்றுக்களாகவே
போதிய விளைநிலமற்ற நிலையில்
மனப்புக்கைச்சலை ஜீரணித்தபடி....
மறைவாகவும்
மறைக்கப்பட்டனவாகவும்
இவள்
இப்பொழுதும்
இனி... எப்பொழுதும்
இரவின் குறியீடாக!

சமூகத்தின்
துர்மணவார்த்தைகள் துகிலுரிக்கின்றன
இவளின் அகவைகளைக் குறித்து.

துயரிடையில்
அவள் நிதமும் தோய்வதில்
மரத்துக் கிடக்கிறது மனசு
கற்பாறை போல்.

அலை...
புயல்...
காற்று... எதுவும்
அசைத்துப் போடாதபடிக்கு
இறுகிக் கிடக்கிறது அவளிடையம்

“வாழாவெட்டிகள்...”

வக்கணங்களும் வசைச்சொற்களும்
அவளைப் பின்தொடரும் நிலையில்
நேற்றுத்தான் அவளைக் கண்டேன்
இன்னமும் அவள் பருவம் தப்பிய பயிராக...

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

northern PC PARK

வடக்கின் கணினிப்பூங்கா

கணினி உலகில் நம்பகமான சேவையில்
15 வருடங்களுக்கு மேலாக யாழ் மண்ணில்

10, Muddaskadai Junction,
Stanley Road, Jaffna.

	Northern Pc Park	077 757 0124	021 567 5566
	NPcpark	077 336 6443	021 222 9581
	northernpcpark	075 555 7327	021 222 2050
	Northern PC Park	071 777 2377	021 222 0388

info@pcpark.co

www.pcpark.co

Hot Line:- 077 777 1545

Leading publisher on Sri Lankan Studies in Tamil & English

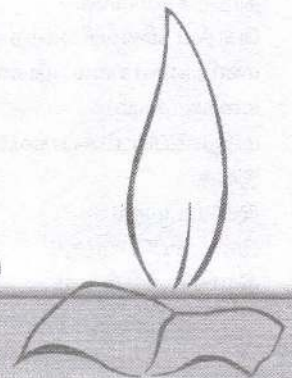
குமரன் புத்தக இல்லம் Kumaran Book House

No. 39, 36th Lane, Colombo - 06

Tel. 112 364 550, 113 097 608
Fax. 112 364 254

E-mail: kumbhik@gmail.com
www.kumaranbookhouse.com

Towards Wider and Deeper Knowledge

VENUS SPECIALITY HOSPITAL

அடிப்படை மற்றும் நவீன மருத்துவ சேவைகள்

1. 24 மணிநேர வெளிநோயாளர் பிரிவு (OPD)
2. 24 மணிநேர வார்ட் (Ward) அனுமதி
3. நவீன மொடியூலர் (Modular) சக்திர சிகிச்சைக்கூடம்
4. மருத்துவ ஆய்வுகூட வசதி - Laboratory Services
5. Digital எக்ஸ் (X) கதிர் பட பிரிவு
6. அதிதீவிர சிகிச்சை பிரிவு (ICU)
7. இயன் மருத்துவ பிரிவு - Physical Medicine (DPM)
8. அவசர சிகிச்சை பிரிவு (ETU)
9. எண்டஸ்கோபி, கொலனஸ்கோபி பிரிவு (Endoscopy, Colonoscopy)
10. புறசிகிச்சை நிலையம் (dental unit)
11. ECG
12. ECHO Cardiogram
13. ETT- Exercise Tread Mill Test
14. Basic Full Body Checkup
15. ஸ்கானிங் வசதிகள் - Scan

வைத்திய நியுணத்துவ சேவைகள்

பொது வைத்தியம், பொது சக்திர சிகிச்சை, கண் வைத்தியம், என்பு முறிவு, நெறிவு வைத்தியம், நரம்பியல் அறுவை சிகிச்சை, தோல் வைத்தியம், மன நல சிகிச்சை, மூட்டுவாதவியல் வைத்தியம், காது மூக்கு தொண்டை வைத்தியம், மகப்பேற்று பெண் நோயியல் வைத்தியம், இதய நோய் வைத்தியம், நரம்பியல் சிகிச்சை, புற்று நோயியல் சிகிச்சை, நீரிழிவு நியுணத்துவ வைத்தியம், சிறநீரக சனனி தொகுதி வைத்தியம், சூட்டுறப்பு அறுவை சிகிச்சை, சுவாச நோய் சிகிச்சை, குழந்தை இருதய நோய் சிகிச்சை, அகஞ்சரப்பியல் வைத்தியம், முக சீரமைப்பு வைத்தியம், சிறநீரக சனனி அறுவை சிகிச்சை, இரைப்பை குடல் வைத்திய சேவை

VENUS SPECIALITY HOSPITAL(PVT)LTD

No. 136, Palaly Road, Kandarmadam, Jaffna, Sri Lanka.

021 222 4172 | 021 222 8470 | www.venushospitaljaffna.com | venushos136@gmail.com

கிருபா லீர்னர்கள்

கிருபா லீர்னர்கள் KIRUBAA LEARNERS

அரச அங்கிகாரம் பெற்ற வடக்கின் முதல் தர சாரதிப் பயிற்சிப் பாடசாலை

- ➔ குறிப்பிட்ட காலப்பகுதிக்குள் விரைவான சாரதி அனுமதிப்பத்திரம்.
- ➔ எழுத்துப்பரீட்சைக்கு விசேட வீதி ஒழுங்கு வகுப்புகள்.
- ➔ அசோக் லேடன் பஸ் மூலமான கனரக வாகனப் பயிற்சி.
- ➔ மும்மொழியிலும், உங்களுக்கு விரும்பிய நேரங்களிலும் வாகனப் பயிற்சிகள்.
- ➔ சகல கிளைகளிலும் பயிற்சி வகுப்புகள்.
- ➔ தவணைமுறைக் கட்டணங்கள்.
- ➔ இரவிலும் வாகனப் பயிற்சிகள்.

இல.226, கஸ்தாரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

021 222 4353

0777 22 5292

சசிகா லேர்னர்ஸ்

THE SASIKA LEARNERS

அரசு அங்கீகாரம் பெற்ற
சாரதி பயிற்சிப் பாடசாலை

தலைமைக் காரியாலயம்
இல. 57 வேம்படி வீதி, யாழ்ப்பாணம்
021 221 7678, 077 722 6247

கிளைக் காரியாலயங்கள்

வாங்களாவடிச் சந்தி, வேலாணை
021 221 5472
070 301 3012

கே.கே. எஸ் வீதி, மல்லாகம்
021 224 3393
070 301 3014

ஓடக்கரை வீதி, சங்கானை
021 225 1664, 070 301 3016
கீரிமலை வீதி, பண்டத்தரிப்பு
021 225 2333, 071 255 4135
பருத்தித்துறை வீதி, நெல்லியடி
021 226 0999, 071 775 0999

இல. 821C, மணிக்கூட்டு கோபுர வீதி,
யாழ்ப்பாணம்
021 222 8004, 070 301 5004
பழைய கண்டி (பிரதான வீதி)
காரைநகர்
021 225 2454, 070 510 2484

வாகனப் பயிற்சியாளர்களுக்கு நேர தாமதமின்றிப் பயிற்சி வழங்கப்படும்.
(கிளை நிறுவனங்களிலும் வாகனப் பயிற்சியினை மேற்கொள்ளலாம்)

NIRUSHANA

BUILDING CONSTRUCTION (PVT) LTD

நிறுஷனா கட்டட ஒப்பந்தகாரர் (தனியார்) வ.து

வீடு, கட்டடம் நிர்மாணித்தல்

பழைய கட்டடங்கள் புனரமைத்தல்

கட்டட மதிப்பீடு தயாரித்தல்

